

Bản
Sohata
đào
Hồn

Bản Lật Tủ

Bản sonata đào hôn

Tác giả: Bản Lật Tử (Hạt dẻ nhỏ)

Độ dài: 59 chương + 9 phiên ngoại

Thể loại: ngọt ngào, đáng yêu

Raw: Năm lùn

Chuyển ngữ: Tặc Gia, Năm lùn, Fei Ying

Biên tập: Tặc Gia

Kiểm tra lỗi: Các bạn độc giả yêu quý của TVNT

Nguồn chuyển ngữ: thuviengontinh.com

MỤC LỤC

[Chương 1.. Đào hôn](#)

[Chương 2.. Thuê phòng](#)

[Chương 3.. Tìm đồ ăn](#)

[Chương 4.. Cơm trưa](#)

[Chương 5.. Giao dịch.](#)

Chương 6.. Thịt xiên cay
Chương 7.. Cầu đàn
Chương 8.. Xin việc
Chương 9.. Công việc
Chương 10 Ôm
Chương 11 Bắt đầu
Chương 12 Em trai họ
Chương 13 Về nước
Chương 14 Sinh nhật
Chương 15 Nấu cơm
Chương 16 Tiếng Anh
Chương 17 Giúp đỡ người đẹp
Chương 18 Quan hệ
Chương 19 Bạn cũ
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60 Phiên ngoại 1](#)
[Chương 61 Phiên ngoại 2](#)
[Chương 62 Phiên ngoại 3.](#)
[Chương 63 Phiên ngoại 4.](#)
[Chương 64 Phiên ngoại 5.](#)
[Chương 65 Phiên ngoại 6](#)
[Chương 66 Phiên ngoại 7](#)
[Chương 67 Phiên ngoại 8](#)
[Chương 68 Phiên ngoại 9.](#)

Giới thiệu

Sau khi trốn khỏi nhà để phản đối cuộc hôn nhân thương mại, cô đại tiểu thư Mễ Tinh đã rơi vào một thảm cảnh như sau:

Thẻ ngân hàng bị đóng, tiền bị trộm, tất cả số tiền mặt còn sót lại chỉ vền vẹn ba trăm lẻ tám tệ năm xu.

Ở thành phố xa lạ này, niềm hi vọng duy nhất thấp sáng cuộc đời cô chính là tờ quảng cáo nhỏ dán trên cây cột điện--

Một trăm mét vuông hai tầng lầu riêng biệt, cho thuê một tháng chỉ 299 tệ! Ai quan tâm xin mời liên hệ với anh Tiêu, số điện thoại 138XXXXXXXX!

Mễ Tinh lao tới địa chỉ được ghi ngay lập tức.

Tiêu Cố nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình, anh khẽ nhíu mày, mình đang quảng cáo thuê nhà từ lúc nào ấy nhỉ?

#Chủ nhà của tôi chuyên chữa các loại bệnh công chúa, không tin cứ thử. :)#

▼ Xem hướng dẫn ▲:

1. Nhẹ nhàng, ngọt, sủng, 1V1, HE
2. Truyện vừa đáng yêu vừa sủng.
3. Truyện chỉ là YY, đừng tin tưởng quá.

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, sủng văn, tình yêu và hôn nhân

Key word tìm kiếm: Nhân vật chính: Mễ Tinh, Tiêu Cố | phối hợp diễn: Cầu Đản, thị tiên | cái khác: Ngọt sủng, thị tiên

LỜI CỦA BIÊN TẬP - CẢNH BÁO:

1. Đây là câu chuyện rất đơn giản, không có cao trào, không phức tạp. Chỉ đơn giản là chuyện yêu đương của hai người mà thôi, giải trí là chính. Nếu ai muốn tìm một câu chuyện có nội hàm,... mời come back.

2. Nữ chính là một cô công chúa, nam chính muốn nuôi công chúa, không có nữ cường hay thông minh, không có nam thâm tình hay sâu lắng.

3. Đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi bắt đầu.

Chương 1   Đào hôn

Chuyện ngữ: Năm lùn

Giữa bến xe ồn ào huyên náo không ngớt tiếng người và xe cộ, bóng một cô gái mặc đồ hồng kéo theo chiếc vali hồng rực, len lỏi đi qua giữa đám người nhốn nháo.

Vòng qua người lái xe đang bắt khách, Mễ Tinh chạy nhanh về phía phòng bán vé.

Lúc cô nhảy lên bậc tam cấp, chiếc vali Hello Kitty được kéo theo bị nghiêng rồi đổ xuống, cô vội vàng nhặt lại xách trên tay, mệt mỏi đi tới cửa bán vé có ít người chờ nhất.

"Cho tôi một vé khởi hành sớm nhất bây giờ, cảm ơn." Nhịp thở hơi dồn dập, nhưng giọng nói lại trong vắt dễ nghe, tựa như ánh mặt trời giữa ngày đông ấm áp. Nhân viên bán vé ngẩng đầu lên nhìn cô từ ô cửa.

Mễ Tinh lấy ví tiền trong balo đeo trên vai của mình, lặp lại lần nữa: "Cho tôi một vé xe khởi hành sớm nhất lúc này, cảm ơn cô."

Nhân viên bán vé ngăn người một chút, ngay sau đó cô máy móc hỏi: "Cô đi đâu?"

Đôi lông mày khẽ động, Mễ Tinh cười cười: "Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi đây nhanh nhất."

Một lần nữa nhân viên bán vé lại tiếp tục ngăn người, trong đầu cô đang ngẫm lại xem gần đây có bức ảnh truy nã tội phạm nào giống cô này hay không.

"Nhanh chút được không ạ? Tôi không có nhiều thời gian." Thấy cả buổi mà nhân viên bán vé chưa nhúc nhích, cuối cùng Mễ Tinh đành thúc giục.

Cô bán vé vội định thần lại ngay, ngón tay quen thuộc gõ gõ trên bàn phím mấy cái: "Hai phút nữa khởi hành, xe số 11, giá vé 43 tệ."

Mễ Tinh rút tờ một trăm tệ ra trả, sau khi nhận vé xe và tiền trả lại, tay chân cô luống cuống tìm chiếc xe số hiệu mười một rồi hốt hoảng chạy sang.

Mới vào trong bến xe, một phụ xe thấy cô thì gọi lớn: "Cô đi xe này phải không? Nhanh lên chút nào, xe sắp khởi hành rồi!"

Mễ Tinh bước nhanh tới đó, người phụ xe kiểm tra vé của cô rồi nói vội: "Số ghế 20, sau khi cô ổn định chỗ ngồi thì xe sẽ đi ngay."

Mễ Tinh đáp lời, cô kéo vali hành lý đi hai bước rồi quay trở lại ngay, người phụ xe cầm hành lý trên tay cô, cất vào chỗ để: "Tôi lấy vali cho cô, cô nhanh lên xe đi."

Mẽ Tình thấy động tác của cô ấy có vẻ hơi thô lỗ, còn chưa kịp nhắc nhở nhẹ tay một chút thì cái vali hình trái tim màu hồng nhạt của mình đã bị nhét luôn rồi, cùng lúc đó là một tiếng "rầm" vang lên ở cốp xe.

Mẽ Tình cảm giác lòng mình cũng giật lên run rẩy.

Nhân viên phụ xe cất hành lý xong vẫn thấy cô đứng yên ở đó, cô ấy mất kiên nhẫn nói ngay: "Sao cô vẫn đứng đây?"

Mẽ Tình mím môi xoay người bước lên xe.

Trong xe đã ngồi gần kín chỗ, cô tìm được ghế số 20, vừa mới ngồi xuống xe đã bắt đầu chuyển bánh.

Chỗ cô ngồi gần bên cửa sổ, nhìn qua cửa kính là có thể quan sát được tình hình ngoài bến xe. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài hai lần, phát hiện không có ai đuổi theo, cuối cùng mới có thể nhẹ nhàng thở hắt một hơi, từ từ bình tĩnh lại.

Giờ cô mới nhớ tới chuyện nhìn xem chiếc xe này đưa mình đi tới đâu.

Nhìn vé xe trong tay, trên đó in đậm năm chữ.

Trạm dừng thành phố A.

Thành phố A? Mễ Tinh lục lọi trong trí nhớ của mình, hình như cô chưa từng đến thành phố A lần nào, mặc dù thành phố C chỉ cách A khoảng hai giờ chạy xe.

"Cô cũng là sinh viên à? Bây giờ mới quay lại trường sao?"

Người khách ngồi cạnh bỗng hỏi cô, Mễ Tinh ngẩng đầu lên nhìn cô ấy.

Vừa rồi cô không quan sát kỹ, ngồi bên cạnh cô là một cô gái trông khá giống một sinh viên đại học, tóc thật dài, ăn mặc thùy mị, trên mặt còn đeo một chiếc mắt kính gọng đen.

Mễ Tinh quan sát một chút rồi nhìn cô cười đáp: "Tôi không trở lại trường."

Cô gái cũng khá tò mò: "Vậy cô đi công tác hả? Tôi đến thành phố A để tham gia phỏng vấn."

Lúc hai người đang nói chuyện xe đã rời khỏi bến, Mễ Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, "Soạt soạt" kéo rèm cửa xuống: "Tôi đào hôn."

Hai giờ trước, Mễ Tinh mang theo số tiền lớn trong phòng mình và trốn khỏi nhà.

Đương nhiên cô cảm thấy chuyện này không phải lỗi của cô, dù là ai cũng sẽ thế này thôi, đi du học bốn năm mới tốt nghiệp trở về, đột nhiên cô lại được thông báo mình có vị hôn phu—— mà còn là

người đến cái tên thôi cô cũng chưa từng nghe thấy, chắc hẳn ai cũng sẽ buồn tủi và bức xúc.

Cô cũng đã thử nói chuyện với cha mẹ mình, nhưng cha cô đã quyết bắt cô phải làm đám hỏi, không chỉ bỏ qua ý kiến riêng của cô mà còn bảo mẹ giam lỏng cô trong nhà, trước khi buổi lễ đính hôn kết thúc thì không được ra ngoài.

Mẽ Tinh vẫn nhớ, hình như có người từng nói vậy, sống là trải nghiệm.

Thế nên bây giờ cô mới ngồi trên chiếc xe này đi tới thành phố A.

Cô lấy chiếc chụp mắt từ trong túi xách ra, che mắt lại, quyết định cứ ngủ một giấc thật ngon trước đã.

Lúc xe đến bến, Mẽ Tinh nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, năm giờ ba bảy phút chiều. Sau khi lấy vali hành lý từ trong cốp xe ra, cô cẩn thận kiểm tra, may mà không sao cả.

Bến xe thành phố A cũng giống như thành phố C cô ở, tiếng ồn rộn rã, náo nhiệt cả đoạn đường. Mẽ Tinh kéo vali trong tay, ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời rực rỡ bên ngoài, cô đưa tay hất mái tóc quấn mềm mại ra sau lưng, nở nụ cười bước ra phía ngoài kia.

Thành phố A là một thành phố lớn sầm uất và phát triển, bến xe cũng được xây dựng cực kỳ độc đáo, cô lấy điện thoại chụp ngay một tấm hình, nhìn cảnh vật bốn phía xung quanh.

Mặc dù quanh mình đều xa lạ nhưng trái tim cô lại cảm thấy thoáng bõn chồn.

Cảm giác này như thể đang mong chờ gì đó khi còn bé.

Cô khẽ cong môi, dọc theo đường quốc lộ đi về phía trước. Hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng và những người bán hàng rong, cũng có đông tài xế đang mời khách, Mễ Tình đi thẳng tới, chọn một chiếc taxi trông sạch nhất.

Tài xế thấy có khách lên xe thì nhiệt tình chào hỏi: "Người đẹp, đi đâu nào?"

Lại bị hỏi câu hỏi này lần nữa, Mễ Tình suy nghĩ một lúc mới cười nói với tài xế: "Đưa tôi đến khách sạn lớn nhất ở đây đi."

"Được!" Tài xế đạp chân ga, lái xe ra ngã tư đường.

Cuối cùng xe taxi dừng lại ở cửa khách sạn Định Âu, sau khi Mễ Tình xuống xe, lấy vali từ cốp xe ra, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót trước mặt mình.

Ừ, không tệ, cửa chính rất phong cách, cô cho tám điểm.

Lúc cô kéo vali hành lý tới, anh chàng gác cửa đẹp trai từ xa chạy tới, đảm nhận trọng trách cầm hành lý cho cô.

Mễ Tinh đưa toàn bộ hành lý cho anh ta, bản thân mình thì thoải mái đi đến chỗ bàn lễ tân làm thủ tục nhận phòng.

"Xin lỗi, thẻ của cô không dùng được ạ." Cô gái ở quầy lễ tân lịch sử trả lại thẻ tín dụng cho Mễ Tinh.

Đôi mắt cô đảo qua, mở ví rút thêm hai tấm thẻ khác: "Cô thử hai cái này xem sao."

"Được ạ, xin cô chờ một chút." Trước quầy, nhân viên lễ tân cả thử hai chiếc thẻ kia, sau đó trả lại hết cho cô, "Xin lỗi cô, tất cả đều không dùng được ạ, nếu cô có tiền mặt thì có thể thanh toán trực tiếp bằng tiền mặt."

Khóe miệng Mễ Tinh trề xuống, hít sâu một hơi.

Không sao, cô đã đoán được thế nào ba cũng xài chiêu này để đối phó với mình mà, thế nên để đối phó với nguy cơ thẻ tín dụng bị khóa, cô đã chuẩn bị một số tiền mặt lớn!

Mễ Tinh yêu cầu phòng Tổng thống, thanh toán tiền đặt cọc ba ngày, sau đó cầm thẻ mở cửa phòng lên lầu.

Phòng Tổng thống đúng là quá tuyệt vời, giường lớn mềm mại, bồn tắm lớn, Mễ Tinh hài lòng mở nước nóng ngâm mình.

Lười biếng thở dài một hơi, cô đuổi người, thoải mái nhắm mắt lại.

Kế hoạch cho lần chạy trốn này cô đã vạch ra cực kì chu đáo, nhưng mà kế hoạch sau khi chạy trốn cô lại chưa kịp nghĩ ra.

Nhưng mà cứ mặc kệ nó đi, nếu đã tới thành phố A rồi thì cứ chơi trước đã.

Cô tính nhắm sơ qua, số tiền mang theo có thể giúp cô tiêu xài khá thoải mái, nếu trong khoảng thời gian này ba cô hồi tâm chuyển ý thì quá tốt, còn nếu không... dù gì cô cũng là du học sinh trở về, tìm một công việc kiếm ăn ở thành phố A chắc không phải vấn đề.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, cô cũng không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân đó.

Nhưng mà có lẽ mẹ cô lo lắng đấy, lúc cô đi, ngay cả sim điện thoại cô cũng ném hết rồi.

Nghĩ tới đây, Mễ Tinh thoáng nhú mày, đổi sang tư thế khác trong bồn tắm.

Chắc chắn mẹ sẽ không nỡ để cô ngây ngô một mình bên ngoài nhỉ, chỉ cần mẹ chịu mở miệng nói với ba cho mình, có lẽ chuyện kết hôn vẫn sẽ thay đổi được.

Chỉ cần kiên trì đến được ngày đó thôi, thắng lợi cuối cùng cũng sẽ thuộc về ta.

Nước trong bồn tắm nguội dần, Mễ Tình lau sạch nước trên người, mặc quần áo ngủ hình con thỏ rồi đi dép ra ngoài.

Cô gọi điện xuống phòng bếp đặt một suất cơm Tây phục vụ mang lên phòng, lấy máy vi tính trong vali rồi kết nối với wifi khách sạn.

Anh chàng thỏ cập nhật weibo mới.

"Buổi nhạc hội tối nay rất thành công, được hợp tác cùng với thầy Chiêm Ninh Tư là một vinh dự lớn. [mỉm cười]"

Mễ Tình chống cằm bằng một tay, nhìn bức ảnh trên weibo đến ngẩn người. Anh chàng thỏ, anh có biết em đang bị người ta ép cưới không đấy hả?

Cô vừa nghĩ đã thấy mắt cay cay, hít hít mũi, Mễ Tình tắt máy tính, chuyên tâm chờ cơm tối của mình.

Ngày hôm sau cô ngủ đến mười giờ mới rời giường, vừa ra khỏi cửa cô mua ngay một chiếc sim điện thoại, sau đó dưới sự giới thiệu của tài xế, đầu tiên Mễ Tình sẽ đến trung tâm thương mại Ánh Sao, tiếp theo là tới quảng trường Bạch Mã, sang ngày tiếp theo, cô quyết định đi công viên Ánh Sao chơi thử xem.

Lúc ra khỏi khách sạn, nhân viên quầy lễ tân gọi cô lại: "Cô Mễ, 11 giờ hôm nay cô phải trả phòng ạ, cô có muốn ở thêm không?"

Mễ Tình đáp: "Ừ, chờ tôi quay về sẽ quyết định."

"Được, chúng tôi sẽ giữ phòng giúp cô đến mười hai giờ."

Mễ Tình gạt đầu một cái, tiếp tục lộ trình ăn uống mua sắm của mình.

Vì buổi trưa phải quay về làm thủ tục thuê phòng tiếp, Mễ Tình ăn xong bữa trưa ở nhà hàng trong công viên Ánh Sao thì quyết định quay về thẳng khách sạn, nhưng mà lúc đang tính tiền, cô phát hiện ví tiền của mình không thấy bóng dáng đâu.

Mang theo khá nhiều tiền mặt trong người cho nên cô để tiền riêng trong một cái túi nhỏ, nhưng mà bây giờ, cái túi kia lại không cánh mà bay.

Mễ Tình hết hoảng, tất cả tiền của cô đều trong đó cả rồi.

Nhân viên thu ngân thấy mặt cô không ổn còn hỏi thăm đôi câu, Mễ Tình cắn cắn môi, cô lấy tiền trong ví ra thanh toán cho nhân viên thu ngân.

Trong ví của cô để một ít tiền lẻ để tiêu vặt bình thường, bên trong có khoảng một ngàn tệ. Mặc dù cô tiêu xài hoang phí thật

nhưng cũng để ý lắm, vậy mà giờ này ví tiền vẫn ở đây mà cái túi nhỏ để tiền thì lại chẳng thấy đâu.

Thoáng chốc, trong đầu cô nảy ra nhiều suy đoán, khả năng lớn nhất là cô bị trộm rồi. Nhưng mà ai trộm, bị trộm ở đâu? Sao tên trộm đó biết cô để tiền ở trong túi nhỏ kia? Hay là hai ngày trước lúc mình mua quần áo anh ta đã nhìn thấy, sau đó theo dõi mình, cuối cùng hôm nay đã tìm được cơ hội ra tay?

Cô nhớ lại cẩn thận, lúc mua chocolate ở cửa hàng thì túi tiền vẫn đó. Điều này chứng tỏ sau khi chụp ảnh hoa xong mới bị trộm?

Nhân viên thu ngân trả lại tiền thừa cho cô, thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, cô ấy ân cần hỏi: "Cô khó chịu đâu à?"

"Tôi không sao, cảm ơn cô." Mễ Tinh nhận lấy tiền thừa, đi nhanh ra khỏi nhà hàng, mặc dù cô biết cơ hội không lớn lắm nhưng vẫn quay lại con đường cũ thử xem.

Đừng nói túi tiền, ngay cả một đồng xu cô cũng không nhìn thấy.

Thời điểm nghe tin mình phải cưới một người đàn ông mà mình không hề biết, Mễ Tinh cũng không thấy tuyệt vọng như bây giờ.

Đối với cô mà nói, giờ có tiền mới là an toàn nhất.

Cô cầm điện thoại muốn báo cảnh sát, nhưng lại lo cảnh sát sẽ báo cho người nhà. Khu vực vườn hoa đó không có ai giám sát, cô

cũng không biết mình bị trộm ở đâu, cơ hội bắt trộm cũng vô cùng nhỏ.

Mễ Tinh chán nản ngồi xồm trên mặt đất một lúc rồi mới gọi xe trở về khách sạn.

Lúc đi qua quầy lễ tân, nhân viên lễ tân nhắc nhở cô lần nữa: "Cô Mễ, cô có ở tiếp không ạ?"

Mễ Tinh dừng một lúc, đáp: "Không cần đâu, tôi đi thu dọn đồ để trả phòng."

Mấy ngày ở lại khách sạn này, cô đã xài hết số đồ trong phòng nghỉ, giờ thanh toán tiền, không những không được trả lại tiền đặt cọc mà cô còn phải bù thêm nữa.

Nhưng mà Mễ Tinh cảm thấy vui mừng là, may mà mình còn để lại ít tiền trong khách sạn, nếu không hôm nay chắc phải đi gặp cảnh sát mất.

Lúc cô cầm vali rời khỏi đó, cô lấy toàn bộ số tiền có trong người ra đếm, cẩn thận đếm kĩ.

Ba trăm lẻ tám tệ năm mươi xu.

Cô cất tiền và thẻ ngân hàng vào trong ví, nhìn bầu trời xa xa lại ngẩn người.

Vé xe trở về thành phố C chỉ mất 43 tệ, ba trăm lẻ tám tệ năm mươi xu thoái mái cho cô về đến nhà.

Nhưng như bây giờ quay về, muốn trốn đi một lần nữa lại cực kì khó khăn, dường như cô có thể nhìn thấy được cảnh mình bị buộc phải đi thử áo cưới.

Còn nếu như tiếp tục ở lại thành phố A, cô sẽ rơi vào thảm cảnh ở đầu đường xó chợ.

... Aiz, ánh mặt trời nhức mắt quá đi.

Cô khép mắt lại, chán nản kéo hành lý đi về phía trước.

Mặc dù ở đây mình có thể tìm được việc làm, nhưng tìm ngay lúc này có được không? Dù được đi nữa, họ có thể trả trước tiền lương cho cô sao? Bây giờ trên người chỉ có ba trăm tệ, ngay cả chuyện tối nay ở đâu cô còn không biết nữa.

Cạnh đường, tài xế taxi đang chờ khách nhấn còi, nhìn cô gọi: "Người đẹp, đi xe không?"

Mễ Tình cứng nhắc cười đáp: "Tôi không đi."

Cô không biết đi đâu bây giờ nữa.

Đi dọc theo đường cái hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng chân của Mễ Tình cũng bắt đầu phản đối. Cô đi tới ghế dài bên đường

rồi ngồi xuống, cởi giày cao gót ra, nghĩ đến hình tượng của chính mình nên chỉ có thể lấy giày đập đập vào chân mình mà thôi.

Còn chưa nghỉ ngơi đủ, bên má phải lại bị giọt nước mưa lạnh cắt như băng rơi trúng mặt.

Mẽ Tinh ngây người, đưa tay lau lau chỗ ướt.

... Không xui xẻo đến vậy chứ?

Cô ngẩng đầu nhìn trời, nước mưa rơi từng giọt từng giọt một, thơ thần mộng mơ.

Mẽ Tinh: "..."

Cô nhanh chóng xách vali chạy vội, dỗi mắt nhìn quanh, ngay cả một chỗ tránh mưa cũng không có.

May mà mưa không to, cô chạy được một lúc cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng nhỏ, bước lên bậc tam cấp.

Cầm khăn giấy lau tóc và áo khoác hơi ẩm, Mẽ Tinh soi gương xem mình còn ổn không.

Thời gian đứng đây đợi tạnh mưa, cô liếc mắt nhìn quanh. Hình như đây là khu dân cư, có rất nhiều tòa chung cư ở cạnh. Như ngôi nhà trước mặt này cũng là một khu dân cư cũ, thậm chí trên cây cột

điện trước mặt cô còn dán mấy mẫu quảng cáo nhỏ làm cả xấu bộ mặt thành phố.

Ờ, chờ chút.

Cô kéo vali hành lý đi tới đó, hai mắt nhìn thật kĩ.

Hoa viên Nam Thành một trăm mét vuông, hai tầng lầu riêng biệt, một tháng cho thuê chỉ 299 tệ! Ai quan tâm liên lạc anh Tiêu số điện thoại 138XXXXXXXX

Hai mắt Mễ Tinh sáng bừng lên, 299 tệ, cô nộp trước tiền thuê phòng vẫn còn dư chín tệ năm mươi xu, làm tròn là cô còn mười tệ!

Lập tức, cô lấy điện thoại ấn số kia, kiểm tra một lần nữa rồi mới gọi điện thoại.

Không có người nghe máy.

Mễ Tinh không từ bỏ ý định, gọi lại thêm lần nữa, vẫn không ai nghe máy.

Cô bèn cúp điện thoại, xé tờ giấy A4 quảng cáo kia xuống chuẩn bị đi thẳng tới hoa viên Nam Thành tìm thử.

Bây giờ trời đã tạnh hẳn mưa, Mễ Tinh kéo vali ra ngoài, nhìn quanh một lúc, rất dễ dàng tìm được chung cư "hoa viên Nam

Thành".

Một bác gái cầm hai cái quạt giấy lớn trong tay bước ra từ cửa lớn, trông như đang chuẩn bị đi tập múa ở quảng trường. Mễ Tinh cầm trong tay tờ quảng cáo cho thuê phòng đi lên hỏi bác: "Dì ơi, dì có biết anh Tiêu này không ạ?"

Bà gái nhìn hai lần mới chao ôi một tiếng: "Đây là số điện thoại của ông chủ Tiêu, anh ta cho thuê phòng sao?"

Mễ Tinh chớp chớp đôi mắt to: "Ông chủ Tiêu? Dì có biết ông ấy đang ở đâu không ạ? Cháu gọi điện thoại mà không ai nghe."

Bác gái xoay người, cầm cây quạt trong tay chỉ chỉ vào một tòa chung cư: "Là tòa nhà kia, căn số 6 phòng B701, nhưng mà sao anh ta lại cho thuê phòng một tháng có 299 tệ nhỉ..."

"Cám ơn dì!" Bác gái vẫn còn đang lăm bẫm, Mễ Tinh đã nhanh chóng nói cảm ơn, bước nhanh về căn số 6.

Như mới nói lúc nãy, đây là khu chung cư cũ cho nên nó không có thang máy.

Xách nhiều hành lý như vậy đi hết bảy tầng lầu, trong khi Mễ Tinh lại mang giày cao gót thì đúng là không may.

Cô đứng dưới lầu toà số 6B lấy điện thoại gọi cho anh Tiêu thêm lần nữa, vẫn là không ai nghe máy.

Mẽ Tinh hít một hơi thật sâu, một tay nhấc vali hành lý, oanh oanh liệt liệt bước lên trên

Trên đường đi cô nghỉ ngơi ba lần, cuối cùng còn sống sót đi lên tới tầng thứ 7. Cô vừa thở hổn hển, vừa nhấn chuông cửa.

Không bao lâu sau, bên trong cửa vang lên tiếng bước chân thật nhỏ, theo cùng với đó là hai tiếng "ken két", cánh cửa được mở ra. Nhiệt độ ấm áp của lò sưởi phả vào mặt Mẽ Tinh, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ngay trước mặt.

Dáng người hình tam giác ngược kết hợp với một đôi chân dài, cho dù anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với quần jean, thì khí chất đó cũng khiến người ta dâng trào khí huyết chẳng khác nào mấy người mẫu trên sàn diễn. Điều quan trọng là anh ấy còn cực kì đẹp trai, mái tóc ngắn màu đen hỗn độn cùng ánh mắt lười biếng đã biến anh trở thành một người đàn ông lười biếng và hấp dẫn.

Tuy rằng nhất thời cô cũng bị sắc đẹp anh mê hoặc, nhưng Mẽ Tinh cũng nhanh chóng nhớ ra lý do ban đầu mình tới đây: "Xin chào anh, xin hỏi anh cho thuê nhà đúng không ạ?"

Chương 2 Thuê phòng

Chuyển ngữ: Năm lùn

Tiêu Cố yên lặng quan sát cô gái trước mặt mình.

Áo len cao cổ màu trắng, váy xòe ren trắng, áo lông khoác ngoài màu hồng nhạt và một đôi boot cao tới đầu gối.

Nhãn hiệu nổi tiếng từ trên xuống dưới.

Khuôn mặt cô trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế, hai má vì vận động mạnh mà đỏ bừng cả lên, lúc này cả vành tai cũng đỏ ửng như điểm tô cho phù hợp.

Tiêu Cố trầm ngâm một lúc mới lên tiếng hỏi: "Ai nói với cô tôi muốn cho thuê phòng?"

Giọng nói mê người như tiếng pháo nổ rang, chỉ trong một thoáng cũng đủ khiến làm Mễ Tinh mê hoặc. Cô lấy ra mẫu quảng cáo nhỏ đang cầm trong tay, nín thở nói tiếp: "Chính là cái này."

Tiêu Cố cúi đầu nhìn, khẽ nhú mày.

Số điện thoại trên đó đúng là của anh, nhưng anh không nhớ mình đã đăng cái quảng cáo này khi nào.

Anh âm thầm suy nghĩ một hồi, trong lòng đã đoán ra được đại khái có chuyện gì xảy ra.

"Anh muốn cho thuê phòng à? Tôi có thành ý thật!" Mễ Tinh cầm chặt mẫu quảng cáo kia trong tay, như thể đang nắm lấy chiếc phao cứu mạng cuối cùng.

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô lần nữa. Cô vẫn đang thờ hờn hển, ngay cả mái tóc quăn màu hạt dẻ cũng rối rắm tán loạn.

Anh khẽ nhếch môi hỏi tiếp: "Cô không phải là người ở đây?"

Mễ Tinh gật đầu: "Tôi đến đây... tìm việc làm, nhưng còn chưa tìm được việc thì tiền đã bị người ta trộm mất, nếu anh không cho tôi thuê phòng, tối nay tôi chẳng có chỗ nào để ở cả".

Cô nói đau lòng đáng thương biết bao nhiêu, sau khi Tiêu Cố nghe xong thì cau mày hỏi tiếp: "Cô bị trộm tiền à? Vậy cô vẫn còn tiền để trả tiền thuê phòng sao?"

Mễ Tinh: "..."

Anh ta chỉ quan tâm tới việc này thôi à? Người thành phố A đúng là quá lạnh nhạt, quá bạc bẽo!

Cô nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, nhìn Tiêu Cố mỉm cười: "Tôi vẫn còn 300 tệ, nhà của anh cho thuê 299 tệ đúng không?"

Tiêu Cố đáp: "Muốn thuê phải đặt cọc ít nhất ba tháng tiền nhà, cho nên cô phải đưa tôi tiền thuê nhà bốn tháng."

Mẽ Tình: "..."

Cô cũng không buồn tính toán xem tiền thuê nhà bốn tháng là bao nhiêu, dù sao thì cô cũng không thể trả nổi.

Mắt thấy hi vọng duy nhất sắp tiêu tan, Mẽ Tình chán nản gắng gượng nói: "Anh lấy tiền nhà một tháng thôi được không? Xem như là giúp đỡ người khác đi mà, tôi cam đoan mình sẽ tìm được việc nhanh thôi!"

Tiêu Cố suy nghĩ một lúc, nhìn cô nói: "Đưa thẻ căn cước của cô cho tôi xem."

Lông mày dài mảnh của Mẽ Tình hơi nhíu lại, mặc dù có chút không vui nhưng vẫn lấy thẻ căn cước từ trong túi xách ra: "Đây anh nhìn đi."

Cô cầm tấm thẻ kia thật chặt, như thể đang cầm kẹo mà sợ bị người ta cướp mất.

Tiêu Cố vẫn không hề nói gì, anh nhìn tay cô một lúc mới mở miệng hỏi: "Vừa rồi cô nói trên người cô chỉ có 300 tệ? Nếu như tôi cho cô thuê nhà thì chỉ còn dư đúng một tệ, trước khi cô tìm được việc làm, cô định tiêu xài thế nào đây? Chỗ này của tôi không bao ăn bao uống."

Mễ Tình: "..."

Đối mặt với câu hỏi sắc bén này, cô thoáng ngen ngào cất thề căn cước vào túi xách: "Cụ thể mà nói, là chín tệ năm mươi xu..."

Tiêu Cố nhìn cô không lên tiếng.

Mễ Tình khẽ nhếch môi, cố gắng mỉm cười quynh rữ nhất nhìn anh, hi vọng sắc đẹp của mình có thể mê hoặc được người đó: "Anh Tiêu à, tôi học đại học ở nước ngoài, chuyên ngành thương mại quốc tế, cho nên cũng không khó để tìm việc làm mới đâu! Tôi có thể xin ông chủ trả trước tiền lương, nếu mà không được thì tôi có thể đi tìm công việc hoàn thành trong ngày, tóm lại là anh cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ không chết trong nhà của anh đâu!"

Tiêu Cố: "..."

Đôi mắt đen thâm thúy của anh phút chốc nhìn cô chăm chú không chớp mắt, qua một lúc lâu, anh mới mở miệng nói: "Cởi quần áo của cô ra."

Mễ Tình hoảng hốt, mặc dù cô muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc anh thật, nhưng cô cũng không muốn mê hoặc đến triệt để thế này.

Cô vội vàng che ngực, sau đó lùi lại hai bước: "Anh muốn làm gì? Tôi sẽ báo cảnh sát!"

Tiêu Cố híp mắt rồi nói tiếp: "Bán quần áo của cô, tiền thuê nhà đóng một năm vẫn còn dư thoải mái."

Mẽ Tình: "..."

Cô thật sự không ngờ đến phương pháp giao dịch thứ cấp này, bây giờ Tiêu Cố nhắc nhở cô... cô cũng không muốn thế. Bộ quần áo này cô vừa mua tháng trước, cô còn rất thích màu sắc và kiểu dáng thế này, không nỡ bán đâu.

Như thế thấy được vẻ không tình nguyện ở cô, Tiêu Cố lùi một bước vào phòng, làm ra vẻ đóng cửa: "Không muốn cũng được thôi."

Mẽ Tình quýnh lên, vội vàng đi lên ngăn anh lại: "Tôi bán!"

Tiêu Cố: "..."

Xin lỗi chứ câu này khiến anh có liên tưởng lạ lùng.

Anh nghiêng người sang một bên, để cho Mẽ Tình đi vào: "Trước tiên cô vào xem nhà đã rồi nói sau."

Mẽ Tình gật đầu, xách hành lý đi vào.

Mặc dù lúc mới đầu bước lên cầu thang cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy nhà thật thì vẫn kém hơn so với tượng tưởng của cô. Căn nhà chỉ hơn trăm mét vuông nhưng lại

không tính là sửa sang sạch sẽ, mặt tường còn hơi bị đổi màu, trần nhà cũng quá thấp...

Trong lòng cô còn đang tính chê bai, một con chó lớn từ trong phòng vọt tới, ngẩng đầu nhìn cô: "Gâu!"

...

Sau giây phút yên lặng ngẩn ngui, cô phát ra tiếng thét chói tai kinh thiên động địa: "A a a —— Chó chó chó! Có chó!"

Ngay cả hành lý Mễ Tinh cũng không cần, bỏ tay ra chạy trốn ra sau lưng Tiêu Cố.

Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tinh, mặt mũi cô đã tái nhợt cả rồi, anh hỏi: "Cô sợ chó?"

Mễ Tinh nhắm hai mắt gật đầu chắc nịch: "Anh mau bảo nó đi đi!"

Tiêu Cố cúi người xuống xoa xoa đầu con chó: "Vậy thì lấy làm tiếc, chỉ e là căn phòng này không cho thuê được rồi."

Hô hấp của Mễ Tinh còn chưa bình ổn lại, mắt cô hơi hé ra một khe nhỏ, nhìn con chó lớn đang thân thiết với chủ nhân của mình: "Nhất định phải cùng nó... ở cùng một chỗ với nó sao?"

"Ừ." Tiêu Cố gật đầu, "Nhưng mà nó nhát gan lắm, không dám cắn ai đâu."

Khóe miệng của Mễ Tinh chảy xuống, nhìn cái vẻ nghiêm túc trờ trờ nhìn người ta của nó cũng đủ sợ lắm rồi, được không.

"Nếu cô sợ thì có thể đi tìm chỗ khác mà."

Lời của Tiêu Cố như một đòn nặng nề đánh thẳng vào Mễ Tinh, nhà cũ thì cô vẫn chịu được, nhưng chó thì...

Cô lại lén lút nhìn lần nữa, trông nó giống như một con chó Husky, nghe nói rất lành. Nhưng cả kể lành đi nữa, nó cũng là con chó.

Tiêu Cố vỗ vào đầu con chó Husky, nó liền chạy tới ổ chó của mình nằm. Anh đứng lên, nhìn Mễ Tinh rồi nói: "Hàng ngày cô cứ ở trong phòng của mình, tôi sẽ bảo nó không được đến phòng cô."

Trong lòng Mễ Tinh đang đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt, muốn cô sống cùng một con chó dưới chung một mái nhà, đánh chết cô cũng không muốn. Nhưng mà bây giờ làm gì có cách nào để tìm được một chỗ ở tiện nghi hơn nơi này trước khi trời tối đâu, việc này... So với đánh chết cô còn đáng sợ hơn.

Suy tính thiệt hơn một lúc, Mễ Tinh đánh cược một lần, kiên quyết hỏi: "Cửa phòng của anh có kiên cố không?"

Tiêu Cố ngán người, khẽ cười thành tiếng: "Yên tâm, nó không xô cửa đâu, nhiều nhất chỉ cào hai cái thoi mà."

"Vậy thì tốt..." Mễ Tinh ngẫm nghĩ, cố căn răng chịu đựng một tháng, nếu có thể thuận lợi tìm được công việc mới, chưa đến một tháng cô có thể dọn ra khỏi đây rồi.

"Được rồi, anh nhớ trông coi canh giữ nó kỹ vào đấy." Cô cầm vali hành lý lên, đưa mắt quan sát cả nhà, "Phòng tôi đâu?"

"Bên này." Hai tay Tiêu Cố vẫn nhét trong túi quần jean, ngáp dài một cái sải bước về phía trước, "Trước giờ tôi chưa dùng phòng này, nhưng mà có quét dọn, cũng tính là sạch sẽ."

Mễ Tinh kéo hành lý đi vào trong nhìn thử, gian phòng rất nhỏ, có lẽ chỉ to bằng phòng vệ sinh ở nhà của cô thôi. Chờ đã, nói đến phòng vệ sinh, Mễ Tinh phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: "Trong phòng không có nhà vệ sinh à?"

Cố Tiểu đang đứng dựa ở cửa, anh lùi về phía sau hai bước, tiện tay đẩy một cánh cửa ở hành lang đối diện: "Đối diện với phòng của cô đó, sau này cô sử dụng nhà vệ sinh này, tôi dùng nhà vệ sinh trong phòng tôi."

Mễ Tinh cau mày nói: "Nhưng tôi là con gái, tôi đi ra ngoài nhiều không tiện." Hơn nữa trong phòng khách còn có một con chó nhìn chăm chăm như hổ đói.

Tiêu Cố nhìn cô: "Nếu không muốn cô có thể không dùng."

Mễ Tinh: "..."

Cô mím môi, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh chỉ biết nói mỗi câu này để dọa người ta thôi hả?"

Tiêu Cố đổi câu khác: "Tôi không muốn cũng có thể không cho thuê."

Mễ Tinh: "..."

Haha, chờ cô tìm được việc làm rồi, cuộc sống đi lên, nài nỉ cô ở lại cô cũng không thèm ở.

Cô quay đầu nhìn một lượt khắp gian phòng. Mặc dù phòng ngủ không lớn lắm nhưng đồ dùng trong nhà đầy đủ hết rồi, tủ quần áo, bàn làm việc đều có, trên kệ cửa sổ trước bàn đọc sách còn để một chậu xương rồng nhỏ. Vỏ ngoài của bốn món đồ ở trên giường đều một màu trắng tinh, mặc dù đơn điệu nhưng càng nhìn lại càng thấy thoải mái nhẹ nhàng.

"Đồ ở đây đều mới hết ả sao?" Cô hỏi.

Tiêu Cố đáp: "Cô muốn đồ mới thì có thể tự mua, những thứ này vừa thay mấy hôm trước, rất sạch".

Trong lòng Mễ Tinh làm mặt quỷ với anh, cô lấy 300 tệ từ ví ra, quynh luyến không thôi mới đưa nó cho anh. Tiêu Cố nhìn một chồng tiền lẻ trên tay người đối diện, không nhận: "Hay trước hết cô cứ giữ lại số tiền này để ăn cơm đi đã, sau khi bán được quần áo thì bổ sung tiền thuê nhà cho tôi."

Trong giât phút đó Mễ Tinh hơi cảm động thật rồi, cô những tưởng mình có thể hào phóng bỏ qua mấy câu nói và việc làm tồi tệ mới vừa nãy của anh ta.

Ai ngờ lời cảm ơn còn chưa nói ra, mắt cô đã mở trừng thật to, một tiếng "A" lại được thét ra ngoài.

Tiêu Cố cảm giác có gì đó đang cọ cọ liếm liếm trên chân mình, anh cúi đầu nhìn thử, là con chó anh nuôi.

Hình như con chó cũng cảm thấy tò mò với người khách thuê phòng mới, nó cũng vào nhìn ngó ở bên trong.

Anh cúi người xuống, dạy bảo nó: "Không được tới gần cô ấy, cũng không được vào gian phòng này, cô ấy điên lên thì ngay cả bản thân mình cũng đánh được đấy nhé."

Mễ Tinh: "..."

Chó: "..."

Sau khi dạy bảo thú cưng của mình xong, Tiêu Cố cảm thấy bản thân anh cũng rất có năng lực trong lĩnh vực giáo dục: "Cô thu dọn đồ đạc đi, phòng bếp có thể tự do sử dụng, dùng xong nhớ quét sạch sẽ."

Mễ Tinh đáp: "Không cần đâu, tôi không biết nấu cơm."

Tiêu Cố liếc nhìn cô không biết phải nói gì, anh xoay người sang bên trái rời đi.

Mễ Tinh khóa cửa lại, bắt đầu sắp xếp lại hành lý của mình. Vừa mới lấy quần áo ra, cửa phòng lại bị gõ.

Cô suy nghĩ một lát rồi mở ra một phần cánh cửa ra, nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời: "Có chuyện gì?"

Tiêu Cố không để ý lắm về hành động phòng bị này của cô, anh đưa điện thoại di động đến bên khe cửa, hỏi: "Mấy cuộc điện thoại này là của cô hết à?"

"Đúng vậy." Nhắc tới việc này Mễ Tinh vẫn còn hơi tức giận, "Tôi gọi anh ba lần mà không ai nghe máy, anh có biết một cô gái cầm theo hành lý nặng như thế leo bảy tầng lầu mệt thế nào không hả? Còn nữa, tại sao khu nhà này lại không có thang máy?"

Tiêu Cố khẽ nhếch khóe miệng lên, Mễ Tinh đã vội vàng ngăn anh lại: "Được rồi anh không cần nói, tôi biết 'Cô không muốn có thể không ở 'mà."

Tiêu Cố cười nhìn cô: "Tôi cũng nói rồi, tôi có thể không cho thuê."

Mễ Tinh hít sâu một hơi, cười đáp lại: "Thật ra thì tôi rất thích leo cầu thang, không chỉ để rèn luyện thân thể mà còn có thể giảm cân nữa nhé ha ha."

Tiêu Cố không tán gẫu cùng cô nữa, anh lấy một chiếc điện thoại di động khác từ trong túi quần ra, gọi vào điện thoại của Mễ Tinh.

Chiếc điện thoại 10s màu hồng đào của Mễ Tinh vang lên, cô ấn tắt rồi hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Tiêu Cố nói: "Đây là số điện thoại riêng của tôi, có chuyện gì tìm tôi thì gọi vào số này. Còn số lúc trước in trong danh thiếp đưa cho khách hàng, thường tôi sẽ không nghe máy."

Mễ Tinh: "..."

Anh làm ăn như vậy mà ông chủ của anh không thèm nói gì à?

Cô oán thăm một câu, vùi đầu trên di động của mình ấn ấn. Sau khi nhập xong "Anh Tiêu", cô lại xóa mấy chữ phía sau đi, hỏi lại: "Anh tên gì?"

Tiêu Cố đã bước được hai bước rồi dừng lại, quay đầu nhìn cô: "Tiêu Cố, Cố có nghĩa là không quay đầu nhìn lại."

Chương 3 Tìm đồ ăn

Chuyên ngữ: Nấm lùn

Mễ Tinh đóng cửa lại, lưu số điện thoại của Tiêu Cố vào di động.

Sắp xếp lại hành lý tốn không ít thời gian của cô, sau khi hoàn thành xong, bầu trời bên ngoài đã tối mịt hoàn toàn. Mễ Tinh nhìn đồng hồ, vừa đúng thời gian phát sóng bản tin thời sự. Cô sờ sờ bụng mình, thấy cũng hơi đói rồi nhưng mà không biết phải nên ăn gì đây.

Suy nghĩ một hồi, cô lấy hộp chocolate mua từ lúc trưa ở trong túi xách ra, mở hộp giấy tinh tế bao bên ngoài.

Mùi hương đặc trưng của bột cacao vẫn vít nơi chóp mũi, Mễ Tinh cắn nhẹ một miếng, chocolate và mút quả mâm xôi thơm ngon nồng đậm tan chảy giữa môi và răng, làm cho lòng cô cũng dâng nổi ngọt ngào.

"A ~ ăn ngon quá." Mễ Tinh thở dài ngân nga đầy hạnh phúc, sau khi nuốt hết chocolate trong miệng, cô đưa tay muốn lấy thêm viên nữa.

Lúc móng tay được cắt tỉa gọn gàng chạm vào miếng chocolate, tự dưng cô lại hơi do dự. Hộp kẹo chỉ có 8 viên thôi, ăn thêm một

miếng sẽ ít đi một miếng.

Mẽ Tinh đành phải thu tay lại, liếm liếm đầu ngón tay của mình rồi đóng hộp.

Thôi thì phải tiết kiệm đi thôi, thời kì đói kém này không biết sẽ phải kéo dài bao lâu nữa.

Xem như đã giải quyết xong chuyện cơm tối, Mẽ Tinh ôm quần áo ngủ tai thỏ của mình định đi tắm. Trước tiên cô dán người trên cửa nghe ngóng một hồi lâu, xác định bên ngoài không có tiếng động gì mới mở cửa thật nhanh chạy ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới đóng cửa lại đã nhìn thấy con chó Husky Tiều Cổ nuôi đứng ở đầu hành lang lẳng lặng nhìn lại cô.

"Ợ." Tiếng thét chói tai sắp phát ra khỏi miệng bị cô gắng gượng nuốt trở về, biến thành tiếng nấc cụt nghẹn ngào như thế. Đúng lúc này Tiều Cổ lại không có ở đây, nếu như tiếng thét của cô hù dọa con chó đó, coi như mình cũng tiêu đời theo.

Cô giả vờ như không có chuyện gì, mắt nhìn thẳng bước nhanh đến trước cửa phòng tắm, mở cửa đi vào.

Mãi cho đến lúc khóa trái cửa phòng lại, Mẽ Tinh mới dựa lưng vào cửa, hai chân như nhũn ra trượt xuống.

Trong chốc lát bình ổn lại nhịp tim của mình, cô quan sát mấy lần trong phòng tắm.

Không có bồn tắm, sau này không thể tắm bồn ngâm mình nữa được rồi.

Miệng cô mếu máo bắt đầu tắm gội bản thân, sữa tắm và dầu gội đầu được để trên kệ tủ, mở vòi hoa sen ra tắm.

Sau khi tắm rửa xong đi ra, Mễ Tinh còn cẩn thận chú ý, con Husky kia vẫn ngồi chồm hồm ở chỗ cũ.

Cô nấc cụt lần thứ hai, vội vàng chuyển mắt ngay, nhìn thẳng đi về phòng mình như lúc này.

Kiểm tra cửa nẻo hết hai lần, cô mới an tâm ngã lên giường dù trong lòng sợ hãi.

Chiếc giường này nhìn không bắt mắt lắm nhưng nằm lên thì lại rất thoải mái.

Cô nằm nghỉ một lúc sau đó lại bắt tay vào việc sắp xếp bàn sách thành bàn trang điểm cho mình. Cầm một hộp mặt nạ dưỡng ẩm lên, bóc một tấm rồi dán lên trên mặt, thuận tay cầm ống lăn massage ngay bên cạnh, Mễ Tinh bắt đầu massage phần bắp chân của mình.

Dòng điện nhỏ phóng ra từ dụng cụ massage giống như nam châm bám vào bắp thịt, Mễ Tinh thoải mái thở dài một tiếng, cuối cùng cô cũng có cảm giác mình được sống lại rồi.

Cứ hưởng thụ như thế mười lăm phút, lúc cô thoải mái suýt chút đã ngủ quên, đột nhiên Mễ Tinh mới nhớ ra có việc mình còn chưa làm hết.

Cô phải bán quần áo của mình nữa, nếu không thì không có cơm ăn.

Cô đã tính kỹ rồi, trước mắt cứ phải bán đồ đã, để cho tình hình kinh tế của mình dư dả hơn một chút, từ từ rồi tiếp tục kiếm việc làm. Thành phố A quá xa lạ với cô, chợ giao dịch chứng khoán ở chỗ nào cô cũng không hề biết, nhưng mà cũng may xã hội bây giờ phổ biến internet, ở trên mạng có rất nhiều sàn giao dịch trực tuyến.

Cô gỡ mặt nạ ra, ngồi cạnh bàn đọc sách. Sau khi bật máy tính xách tay lên, cô mới nhớ ra ở đây chưa có mạng.

Trong khung kết nối internet hiện thị có kết nối wifi, nhưng bắt buộc phải yêu cầu mật khẩu, Mễ Tinh nghĩ wifi mạnh thế này chắc chắn là mạng của chủ nhà này thôi.

Cô suy ngẫm một lúc rồi quyết định đi ra ngoài hỏi anh ta mật khẩu.

Phòng ngủ của Tiêu Cố ở phía trước bên tay phải, cuối hành lang. Bởi vì không đi qua phòng khách nên Mễ Tinh mới không lo lắng lắm. Trước tiên cô mở cửa yên lặng nhìn ra ngoài, ban nãy con Husky đứng trước cửa hành lang, bây giờ thì lại không thấy nữa, có khi nó quay về ổ chó của mình rồi.

Cô thở dài một hơi rón rén đi ra ngoài, gõ cửa phòng Tiêu Cố.

Hai tiếng "Cộc cộc" vừa dứt, cửa cũng được người bên trong mở ra.

Tiêu Cố để trần nửa người trên xuất hiện ngay trước cửa, anh đang dùng khăn mặt lau phần tóc còn ướt. Hẳn là anh vừa mới tắm xong, trong phòng còn vấn vương mùi thơm sữa tắm nồng nàn thoang thoảng, không biết là từ phòng tắm hay là phảng phất ở trên người Tiêu Cố.

Mễ Tinh bị chấn động mạnh đến mức thiếu chút nữa hét tiếng lưu manh.

Một tay Tiêu Cố giữ khăn mặt trên đầu, có hơi mất kiên nhẫn nhìn người ngoài cửa: "Có chuyện gì?"

Mặc dù trong phòng có lò sưởi nhưng thời tiết này không mặc quần áo anh cũng thấy lạnh đó

Mễ Tinh lặng lẽ nuốt nước miếng, chuyển ánh nhìn sang bên cạnh: "Mật khẩu wifi của anh là gì? Tôi muốn lên mạng bán quần

áo."

Tiêu Cố yên lặng một lúc, nói: "Mật khẩu là số điện thoại di động của tôi, internet cô có thể dùng, nhưng tiền mạng phải chia đều, à đúng rồi, điện nước cũng phải chia đều."

Rốt cuộc Mễ Tinh cũng ngược mắt nhìn anh: "Nhưng anh còn có một con chó nữa mà."

Tiêu Cố hơi ngần người, không ngờ trên đời còn có một người tính toán thiệt hơn với một con chó thế: "Con chó của tôi một tháng tắm một lần, cô thấy thế nào?"

Mễ Tinh: "..."

Được rồi xem như bù thêm vào tiền thuê nhà giá rẻ vậy, cô chịu thiệt một chút là được.

Cô cau mũi chuẩn bị quay về phòng, ánh mắt của Tiêu Cố lướt qua lướt lại trên bộ đồ ngủ tai thỏ màu hồng và đôi dép lê của cô. Cái túi cô đeo trên vai lúc buổi chiều hình như cũng có một cặp đồ trang trí hình tai thỏ.

"Cô rất thích thỏ à?" Anh thuận miệng hỏi thử.

Mễ Tinh quay đầu lại nhìn anh: "Không được à?"

Tiêu Cố không trả lời, anh xoay người định lấy đồ gì đấy. Trong nháy mắt lúc anh nghiêng người sang, Mễ Tinh nhìn thấy hình xăm sau lưng anh.

Bởi vì góc độ và quần jean che lại, cô không nhìn được trọn vẹn hình xăm đó, nhưng có lẽ đó là một con quái vật đầy dữ tợn.

Mễ Tinh hoảng hốt, theo bản năng cô buột miệng hỏi luôn: "Anh xăm à? Không lẽ anh là xã hội đen đó sao?"

Hèn chi anh ta lại cho thuê nhà với giá rẻ như vậy, anh ta muốn hấp dẫn mấy người dễ mắc lừa giống như cô chứ gì, sau đó sẽ bán cho chợ đen làm cu li!

Tiêu Cố quay đầu lại nhìn cô: "Người có hình xăm toàn là xã hội đen cả à? Hiểu biết về xã hội cũng thấp quá rồi đấy".

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố cầm hai chìa khóa ở trên bàn rồi ném cho Mễ Tinh một cái: "Vừa nãy quên đưa cô, chìa khóa cửa."

Cô bắt lấy chìa khóa, nhìn anh một cái rồi trở về phòng mình.

Thử password bằng số điện thoại mà Tiêu Cố cho cô, quả nhiên kết nối được với internet. Cô tìm được một trang web mua bán trực tuyến khá phổ biến, sau khi nghiên cứu thì Mễ Tinh cũng đăng ký thành viên.

Nếu muốn nhanh bán được hàng thì hình ảnh phải đẹp, Mễ Tinh suy nghĩ một chút, mặc quần áo của mình vào rồi chụp thử mấy kiểu đứng trước gương.

Cô định bán một cái áo khoác và một bộ váy đầm, nếu như có thể bán đồ được, có lẽ số tiền đó đủ để cô duy trì một thời gian.

Sau khi tự chụp xong, cô chụp cận cảnh áo quần rồi đăng lên trên mạng.

Chỉnh sửa lại thông tin cho ổn thỏa, Mễ Tinh mong mỗi nhấp chuột đăng tin.

Và chính Mễ Tinh cũng không thể ngờ là, rồi cũng có một ngày cô phải bán đổi quần áo để lấy tiền.

Giải quyết hết xong xuôi, trong lòng cô thoải mái như buông được một tảng đá nặng nề, vui vẻ load weibo.

Anh chàng tỏ không cập nhật gì mới trên weibo, Mễ Tinh thoáng thất vọng. Cô mở thông báo có tin nhắn ở phía bên góc phải ra đọc.

Alice: Bây giờ chú vẫn đang tức giận lắm đấy em, đừng về.

Alice chính là người đã giúp đỡ Mễ Tinh bỏ trốn ra khỏi nhà, bởi vì Mễ Tinh đổi số điện thoại mới và không nói với ai, cho nên lúc

đầu cô đã hẹn với Alice, có tin tức gì thì cứ báo cho cô bằng tin nhắn weibo.

Vừa đọc được tin cô đã biết thời gian trở về nhà vẫn còn xa xăm lắm.

Mễ Tinh quyết định tắt máy nằm xuống giường ngủ sớm.

Nửa đêm không biết là mấy giờ, Mễ Tinh tỉnh dậy vì đói.

Xung quanh mình rất tối và cực kì yên tĩnh, hoàn cảnh xa lạ khiến cho cảm giác mất an toàn càng tăng thêm một bậc.

Nhưng mà cô thấy đói lắm rồi, cơm tối chỉ ăn mỗi một viên chocolate, mặc dù cái đó có thể bổ sung năng lượng được nhưng sao mà no chứ.

Mễ Tinh đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng cảm giác đói bụng mãnh liệt đã chiến thắng sợ hãi.

Cô quyết định đi xuống phòng bếp nhìn xem có cái gì ăn không.

Muốn đi đến phòng bếp thì phải qua phòng khách, mà phòng khách lại là địa bàn của con Husky kia.

Mễ Tinh soi đường bằng ánh sáng từ di động, nhón chân bước nhanh về phía trước, cô cảm giác bước chân mình còn nhẹ hơn cả mèo.

Trong phòng khách, Husky đang ngủ trong ổ chó của mình, Mẹ Tinh không dám nhìn thẳng vào nó, sợ ánh mắt của mình làm con kia tỉnh dậy. Cũng trong giây phút đó, cô cảm thấy hình như mình đang ở trong sơn động của kẻ xấu, dũng cảm phiêu lưu đi thám hiểm.

Khó khăn lắm mới đến được phòng bếp, Mẹ Tinh mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, nhưng tất cả đều phải cần chế biến, cô nhìn qua một lượt, cuối cùng chỉ có quả dưa leo là cầm gặm được thôi.

Ừ, ăn một trái dưa leo chắc chủ nhà không nhận ra đâu nhỉ? Nếu như phát hiện ra... Trên người cô vẫn còn ba trăm lẻ tám tệ năm mươi xu.

Cô cầm dưa leo cắn một miếng, chuẩn bị trở về phòng rồi ăn, nhưng mà mới vừa quay người lại, cô đã nhìn thấy con Husky đứng đó.

...

Bộp.

Quả dưa leo đang cắn trong miệng cứ thế rơi xuống đất, cô còn chưa kịp đau lòng đã vội vàng che miệng của mình lại, sợ bản thân sẽ la hét chói tai.

Con Husky kia im hơi lặng tiếng sừng sững giữa bóng đêm, giống như một người thủ vệ đầy chính nghĩa.

Mẽ Tinh không dám động đậy một chút nào, ai mà ngờ được chỉ bất cẩn một chút, con chó mà cô lo sợ nhất lại gặp mình trong không gian bó hẹp của phòng bếp.

Không những thế còn bị nó phát hiện mình ăn trộm đồ ăn của chủ nhân nhà nó, có khi nào bị cắn chết tại chỗ luôn không đây...

Sau khi trong đầu cô hiện lên hình ảnh đó, Mẽ Tinh lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một người một chó cứ thế giằng co suốt một hồi, đột nhiên Husky vẫy vẫy đuôi, đi về phía trước một bước.

Mẽ Tinh theo phản xạ lui về sau hai bước.

Con Husky đi đến tủ bát thì dừng lại, nó nhìn nhìn Mẽ Tinh, lại nhìn tủ bát ngoắc ngoắc cái đuôi mình.

Mẽ Tinh vẫn đứng yên tại chỗ, cho đến khi con chó lớn trước mặt lập lại động tác đó lần thứ tư, cuối cùng cô cũng đi về phía trước duỗi tay ra mở tủ.

Bên trong là một hàng túi giấy được đóng kín cẩn thận, bởi vì ánh sáng của điện thoại hơi tối, cô không thấy rõ cái gì ở bên trong.

Con chó nhìn mấy cái túi giấy thì tiếp tục vẫy đuôi, lè lưỡi nhìn Mẹ Tinh.

... Nó muốn mình cầm lấy sao?

Mẹ Tinh nuốt nước miếng, hiểu thời thế mới là người tài giỏi, cô nên làm theo chỉ thị của con Husky này thì sẽ an toàn hơn.

Cô cầm lấy một túi giấy, sau đó rút tay về thật nhanh. Cầm điện thoại soi vào túi đựng đồ, hóa ra là xoài khô được để ở bên trong.

Con husky tiếp tục nhìn cô vẫy đuôi đầy mong đợi.

Mẹ Tinh: "..."

Không lẽ mình đói quá nên mới cảm thấy động tác của nó là bảo mình ăn nhỉ?

Cô nhìn túi đựng hàng không có ngày tháng sản xuất hay thương hiệu bên trên, mấy thứ không rõ xuất xứ thế này bảo sao cô dám ăn. Nhưng dưới cái nhìn chăm chú tha thiết của con chó, cô vẫn mở ra cái miệng túi đã đóng kín, lấy một miếng xoài khô ra.

Mới vừa mở túi ra, mùi thơm ngọt ngào nồng đậm của quả xoài tràn ngập ngay vào mũi, cô dè dặt cắn một miếng xoài khô trong tay, ánh mắt vụt sáng lên.

Từ phòng ăn ba sao của Mễ Kỳ Lâm cho đến các quán nhỏ ven đường, Mễ Tinh đã từng thưởng thức rất nhiều đồ ăn ngon từ các nơi trên thế giới, nhưng mà cho tới tận bây giờ cô chưa từng ăn được món xoài khô nào ngon tới thế này cả! Ngon hơn cả mấy thứ nhập khẩu từ nước ngoài nữa đó!

Quả thì dày thịt, cắn lại dẻo dai, hơn nữa hương thơm thì ngào ngạt, dù làm khô cũng không mất mùi thơm. Miếng nào cũng mềm mềm ướt ướt, lớn nhỏ vừa phải, đúng là ăn từng miếng từng miếng không sao dừng lại được!

Sau khi một hơi tiêu diệt hết ba miếng, cô bỗng ngừng lại.

Đợi tý đã, tình huống này hình như có gì gì sai sai.

Cô lại nhìn con chó lớn trước mặt, nó đang ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, lè lưỡi nhìn cô.

Mễ Tinh liếm liếm khóe miệng, nuốt nốt miếng xoài khô trong miệng, lấy thêm ra hai miếng nữa rồi đóng kín miệng túi để lại vào chỗ cũ. Sau khi đóng tủ bát, cô nhặt quả dưa leo rơi dưới đất, vội vàng lao ra khỏi phòng bếp, trở về phòng.

Hy vọng ngày mai chủ nhà không phát hiện trong phòng bếp thiếu một quả dưa leo với năm miếng xoài khô.

Chương 4 Cơm trưa

Chuyện ngữ: Năm lùn

Sau khi trải qua sự kiện tìm đồ ăn chấn động lòng người, Mễ Tinh ngủ rất ngon. Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị tiếng chó sủa đánh thức.

Cô vò vò tóc ngồi dậy, nghe ngoài cửa có tiếng người nhỏ nhẹ, âm sắc trầm thấp cuốn hút kia chắc chắn là của tên Tiêu Cố: "Có phải tối hôm qua mày lại đến phòng bếp ăn trộm đồ không hả?"

Mễ Tinh: "..."

Nhanh như vậy đã bại lộ rồi sao?

Cô rùng mình, hoàn toàn tỉnh ngủ. Nhảy từ trên giường xuống, xỏ đôi dép của mình vào rồi rón rén đi tới bên cạnh cửa.

Dè dặt hé cửa ra, Mễ Tinh nhìn về phía cánh cửa đầu hành lang.

Tiêu Cố đang khom người nghiên cứu con Husky trước mặt, con Husky thì ngồi chồm hổm trên sàn nhà, mặt đầy vô tội nhìn anh.

"Dưa leo trong tủ lạnh thiếu một quả, túi xoài khô này cũng bị đụng tới." Tiêu Cố giơ cái túi giấy đang cầm trong tay lên, nhẹ nhàng cân nhắc: "Cái túi này không đủ trọng lượng, có lẽ thiếu khoảng bốn năm miếng."

Mẽ Tinh: "..."

Trọng lượng của năm miếng mà anh ta cũng ước tính được sao, anh là cái cân đầu thai đấy hả?

Con Husky vô tội sửa: "Gâu gâu."

Tiêu Cỗ nhú mày lại: "Còn muốn chối hả? Chỉ có mày biết tao để xoài khô ở chỗ đó thôi."

"Gâu gâu!" Con Husky quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

Tiêu Cỗ nhìn nó rồi bắt đầu suy nghĩ, trước kia con chó này cũng từng nhân lúc anh mở tủ lạnh để trộm thịt mang đi, nhưng mà nó không thích ăn dưa leo mà. Hơn nữa cửa tủ lạnh ở trên cao, anh không nghĩ nó có bản lĩnh mở được cửa. Còn cả túi xoài khô này nữa, trên túi đựng không hề có vết cắn hay vết cào nào, hẳn không phải là chó làm ra.

Như vậy, hôm qua trong nhà này chỉ có một người tới.

Tiêu Cỗ quay người lại, thấy Mẽ Tinh đang lăm la lăm lét đứng cạnh cửa.

Mẽ Tinh bị bắt ngay tại trận: "..."

"Vèo" cô lui đầu về, khóa cửa lại.

Ngoài cửa không còn tiếng động nào vang lên, một lát sau, Mễ Tinh nghe thấy tiếng đóng cửa. Cô mở cửa phòng ra lần nữa, phát hiện Tiêu Cố và con chó Husky đều không có ở đây.

Mễ Tinh đoán chắc là anh đã dắt chó đi dạo rồi.

Cô quay trở về phòng, mở máy vi tính lên kiểm tra thử giao dịch tối hôm qua mà mình đăng lên mạng. Dưới topic áo lông khoác ngoài màu hồng có một tin nhắn lại.

Hai lượng: Đắt quá.

Mễ Tinh thấy cái avatar của người kia đang sáng nên cũng click vào mục trò chuyện riêng: "Xin chào, bạn có đây không?"

Người nọ trả lời cô rất nhanh: "Có, cái áo khoác đó của cô có thể mặc cả không?"

Hai con thỏ: Cái áo đó là trang phục mùa đông kiểu mới của Bunny vừa tung ra quý này, số lượng hạn chế, tôi mới mua tháng trước thôi, chỉ mới mặc có hai lần à.

Hai lượng: Tôi biết nó là của Bunny, số lượng hạn chế, nhưng mà quần áo đã mặc rồi, cô còn mong bán đắt được thế sao?

Hai con thỏ: Tôi đã giới thiệu trong bài viết rõ ràng, bộ này giá gốc là mười hai ngàn, bây giờ ít nhất vẫn còn mới chín phần, tôi

bán tám ngàn cũng không tính là đắt phải không?

Hai lượng: Tám ngàn tẹ một bộ quần áo mà còn nói không đắt? Hơn nữa áo này của cô hồng nhợt nhạt, làm gì có ai thích được đây".

Mẽ Tinh: "..."

Chê đắt thì cô đi mua quần áo nhãn hiệu khác luôn đi, trong các shop bán hàng, quần áo mấy trăm ngàn cũng không phải không có. Hơn nữa cái gì mà màu hồng nhợt nhạt? Rõ ràng đây là màu hồng phấn được con gái yêu thích nhất mà!

Cô kiềm chế cảm giác muốn ói trong lòng, trả lời vào khung nói chuyện: "Vậy cô trả bao nhiêu?"

Hai lượng: Nhiều nhất là ba ngàn.

Mẽ Tinh: "..."

Cô chỉ muốn gửi biểu cảm bái bai sang đó mà thôi.

Hai con thỏ: Xin lỗi, ba ngàn quá rẻ.

Hai lượng: Ba ngàn mà cô còn chê rẻ, chị gái à, quá nửa tiền lương của tôi đổ vào đây hết đó. Cô bán cái giá tám ngàn như vậy, tôi bảo đảm để đó một năm cô cũng không bán được.

Mễ Tinh cần môi không muốn đáp lời, muốn mua nhân hiệu nổi tiếng lại không muốn bỏ tiền, trên đời này làm gì có chuyện hay thế chứ.

Cô tắt máy vi tính, sau khi rửa mặt trang điểm xong, cô thay chiếc áo may ô trên người, cầm toàn bộ tài sản xuống lầu mua sắm.

Mặc dù khu này là một chung cư cũ, nhưng tất cả các phương diện ở đây đều đầy đủ và thuận tiện.

Dưới nhà có tận mấy siêu thị, mặc dù không nhiều hàng hóa như các siêu thị lớn trung tâm, nhưng tiêu dùng hằng ngày thì hoàn toàn đầy đủ. Dọc theo đường lớn có rất nhiều người bán hàng rong đang bán đồ ăn sáng, khói hơi trắng xóa bốc lên nóng hổi, Mễ Tinh nhìn thôi cũng thấy ấm áp theo. Ven đường cũng có rất nhiều nhà hàng khác, mặc dù hầu hết đều đang đóng cửa nhưng nhìn tên cửa hàng là có thể đoán được đa số nó đều là quán ăn.

Mễ Tinh đi đến một siêu thị lớn nhất, định mua một ít đồ dùng thường ngày và đồ ăn.

Cô vừa vào siêu thị là chạy thẳng tới khu hàng thực phẩm, nhanh chóng tìm được loại mì gói giảm giá, bởi vì gần hết hạn sử dụng cho nên một số hàng người ta đành phải bán lỗ vốn. Bên cạnh mì gói còn chất đống từng túi chân giò hun khói nhỏ, bạn đồng hành của mì gói cũng đang giảm giá theo, Mễ Tinh lấy hai gói mì và một túi chân giò hun khói, ném vào trong xe hàng.

Siêu thị có quy mô thế này cô đi dạo rất nhanh, chọn thêm một gói bánh quy và mấy chiếc khăn mặt, bắt đầu định đi tới tính tiền. Lúc đi ngang qua một kệ hàng, Mễ Tinh nhìn thấy một cốc nước được bày bán trên đó, màu hồng phấn, trên miệng cốc còn có một đôi tai thỏ vênh lên.

Đáng yêu thế này làm sao cô dời mắt đi được. Mễ Tinh nhìn thử giá niêm yết, 48 tệ.

Bây giờ đối với cô mà nói 48 tệ là một số tiền lớn, cô do dự rất lâu rồi vẫn cầm cốc lên, bỏ vào xe mua đồ.

Tới khi tính tiền, cô lưu luyến đưa tờ tiền màu xanh một trăm tệ cho nhân viên thu ngân, sau đó nhận lại được mấy tờ tiền lẻ. Xách túi đồ vừa mua xong ra khỏi siêu thị, lúc đi qua một cửa hàng ăn sáng, cô lại tranh thủ mua một túi sữa màu vàng và một cốc đậu nành

Lúc về đến nhà, Tiêu Cố và con chó của anh vẫn còn chưa trở về. Mễ Tinh trở về phòng ngủ của mình, lấy đồ mới mua ra dọn dẹp. Sau khi sắp xếp xong, cô ngồi trước bàn đọc sách vừa gặm bánh bao vừa mở máy vi tính lên, canh giữ trang web mua bán chờ khách hàng tới thăm.

Nhưng mà chờ cho đến tận trưa cũng chẳng có lấy một người liên hệ.

Mẽ Tinh nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, cô cầm một gói mì ăn liền định ra ngoài đun nước sôi úp mì.

Dựa theo quan sát của cô ngày hôm qua, máy đun nước đặt ở phòng khách, cô không có cách nào khác, chỉ có thể nhắm mắt mà ra ngoài vậy thôi.

Tiêu Cố và con Husky đều đang không có ở đây!

Mẽ Tinh cảm thấy vận may của mình quá tốt rồi, ấn công tắc của máy đun nước rồi lấy mì gói và bát ra.

Cái bát nhựa này được tặng kèm cùng mì gói. Sau khi đun sôi nước, đầu tiên Mẽ Tinh lấy nước nóng tráng bát, sau đó cô mới bỏ mì gói với gia vị vào, đổ nước nóng ngập quá nửa rồi đậy nắp.

Ngay tại thời điểm yên tĩnh tốt đẹp này, con chó Husky mà Tiêu Cố nuôi đột nhiên chạy ra từ hành lang.

Mẽ Tinh: "..."

Hóa ra không phải con chó này không có ở đây mà đang ở trong phòng của Tiêu Cố đó à?

... Là cô sơ ý.

Con Husky bước chân chậm lại mở to hai mắt nhìn lại cô, sau đó nó chạy đến bên cái chậu đựng thức ăn đặt trước ổ chó của mình

vùi đầu ăn thức ăn cho chó.

Mẽ Tinh: "..."

Tình hình này có vẻ hơi tế nhị, Mẽ Tinh yên lặng lắng nghe chiếc đồng hồ trong phòng khách chuyển động từng giây từng phút, cảm nhận thời gian chậm rãi trôi qua như thế nào. Cô cứ thế ngồi nguyên tại chỗ không dám động, đợi mãi đến khi mì ăn liền đã được chuẩn bị xong, cô cũng không biết tiếp theo nên làm gì.

Mở nắp ra rồi ăn như không có chuyện gì, hay là ôm bát chạy về phòng?

Nếu giả sử cô vội vã trở về, có khi nào vì không có người ăn cơm trưa cùng nó mà con chó trở nên cáu bẳn hay không đây?

Cô ôm bát giả vờ đứng dậy, ngay lập tức con Husky ngẩng đầu từ cái chậu ngoi lên, nhìn cô.

Mẽ Tinh: "..."

Cô nuốt nước miếng, để bát lại xuống bàn trà thêm lần nữa, ngồi yên ngay ngắn.

Con Husky thấy cô không động dậy thì lại tiếp tục vùi đầu ăn thức ăn cho chó.

Lại qua một lúc sau, Mễ Tinh cảm thấy mì sợi chắc đã nở hết rồi, cô không thể làm gì khác là đưa tay lên cứng đờ mở nắp.

Mùi thơm đậm đà của gia vị mì thịt bò phả vào trước mặt, cô cầm đĩa trộn đều bát mì lên, đờ đẫn xoắn lên một đĩa mì đưa vào miệng.

Một người một chó hài hòa ăn cơm trưa, cho đến khi Mễ Tinh bắt đầu xiên một miếng chân giò hun khói, đột nhiên con Husky ngồi chồm hồm ở bên cạnh nhìn cô: "Gâu gâu!"

Mễ Tinh đã đưa cái đĩa đến miệng mình rồi, cô nghiêng đầu qua, thấy con Husky đang thè lưỡi nhìn cô.

"Gâu gâu." Nó lại kêu một tiếng.

Mễ Tinh cắn môi, hình như nó muốn ăn chân giò hun khói, nhưng mà... cũng lâu rồi cô chưa ăn thịt mà.

Con chó thấy hình như cô không muốn cho lắm, thế là anh ta mới hào phóng đẩy chậu thức ăn của mình về phía cô, đẩy đẩy: "Gâu gâu!"

Vẻ mặt của nó đang trình bày ba chữ "Mời cô ăn" .

Mễ Tinh: "..."

Thấy nó hôm nay đã giúp mình gánh đủ phần oan uổng, thôi thì miếng chân giò hun khói này để cho nó ăn đi. Cô đưa tay gỡ miếng chân giò hun khói ra khỏi cái đĩa, ném vào trong chậu thức ăn của nó.

Trong nháy mắt, chân giò hun khói bị con Husky tiêu diệt hết.

Nó lại ngẩng đầu nhìn Mễ Tinh, vẫy vẫy cái đuôi rồi tốt bụng tha chậu thức ăn của mình đến trước mặt cô, đẩy đẩy.

Mễ Tinh cười hai tiếng ha ha: "Cám ơn mày, tao không ăn thức ăn cho chó."

... Khoan đã, miếng xoài khô tối hôm qua, không lẽ cũng là thức ăn dành cho chó đó sao? !

Mễ Tinh hoảng hốt dựng hết tóc gáy cả trên, không không, sao mà chó lại ăn xoài khô được kia chứ, chắc chắn là cho người ăn, nhất định là như vậy.

Có tiếng mở cửa, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiêu Cố mặc bộ quần áo màu xanh quân đội, áo khoác liền mũ, từ bên ngoài đi vào, anh lướt nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn ngập tràn mùi mì gói nồng nặc, Tiêu Cố khẽ cau mày, đi tới trước ghế sofa nhìn Mễ Tinh.

Mẽ Tinh lập tức cúi đầu làm bộ mình đang bận ăn mì.

Con Husky cũng trở về ổ của mình, tập trung ăn thức ăn cho chó.

"Cô cho nó ăn chân giò hun khói à?" Tiêu Cố mở miệng, đương nhiên là để hỏi Mẽ Tinh. Mẽ Tinh nuốt hết ngụm mì trong miệng, kiên quyết lắc đầu: "Làm gì có, tôi còn không có thịt để ăn mà."

Tiêu Cố đi tới trước mặt con Husky, cúi người xoa xoa đầu nó: "Suốt ngày chỉ biết ăn thịt thôi."

Mẽ Tinh: "..."

Rốt cuộc câu này anh đang chờ ai đó?

Tiêu Cố dạy dỗ con chó của mình xong thì nghiêng đầu nhìn Mẽ Tinh: "Không phải cô rất sợ chó sao, tại sao lại còn ăn cơm trong phòng khách?"

Khóe miệng của cô run rẩy cười: "Tôi bị uy hiếp."

Tiêu Cố hơi sững sốt rồi khẽ cười cởi áo khoác của mình ra, xoay người vào phòng bếp.

Rất nhanh sau đó, tiếng thức ăn được cho vào nồi, theo sau đó là mùi thơm của rau xào liên tục phảng phất vào phòng khách. Mẽ Tinh hít một hơi thật sâu, ôi, rau cần xào thịt trâu.

Có lẽ Tiêu Cố đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn từ trước rồi, bây giờ chỉ cần mang ra xào. Mùi thơm của thức ăn cứ liên tiếp xông ra, con Husky cũng ngồi không yên được, chạy đến cửa phòng bếp ngược mắt nhìn trông mong.

Tiêu Cố cầm hai đĩa thức ăn đi ra, đặt trên bàn ăn ở phòng bếp, Mễ Tình dứt khoát cúi mắt xuống, tiếp tục nuốt nốt đồng mỳ sợi của mình.

Thật ra mỳ của cô cũng không còn mấy miếng, cô chỉ muốn kéo dài tới sau khi Tiêu Cố xào thức ăn xong thôi, có lẽ như vậy anh sẽ nể mặt mà mời cô ăn cùng.

Nhưng năm phút sau cô mới phát hiện mình nhầm to rồi, một mình Tiêu Cố ngồi trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thỉnh thoảng dứt cho con chó đứng bên một miếng thịt.

... Người không bằng chó.

Mễ Tình cầm cái bát nhựa chỉ còn lại nước sôi, định cầm tới đến nhà vệ sinh đổ đi.

"Chờ một chút." Đột nhiên Tiêu Cố mở miệng gọi cô lại, ánh mắt Mễ Tình sáng bừng lên, nhưng mà lúc quay đầu lại giả vờ điềm tĩnh không phấn khích chút nào.

"Có chuyện gì à?" Cô hợp lẽ hỏi.

Trong tay Tiêu Cố đang cầm bát cơm trắng, anh ngược mắt nhìn cô: "Xoài khô ăn ngon không?"

Chương 5   Giao dịch.

Chuyên ngữ: Tư Vũ

Mễ Tình bị chấn động bàng hoàng sau câu nói của người kia. Chấn động đó không phải là kiểu bối rối sau khi ăn vụng lại còn bị người ta phát hiện, mà thực ra nó lại là khủng hoảng ở trên phương diện khác. Khóe miệng Tiêu Cố nhếch lên như kiểu anh đang cười nhạo cô, làm Mễ Tình cảm thấy túi xoài sấy kia quả đúng là thức ăn cho chó! Cô há miệng nhiều lần mới lấy được dũng khí hỏi anh: "Túi xoài sấy kia... Không phải là thức ăn cho chó đấy chứ?" Tiêu Cố sững sốt một thoáng rồi mới mở miệng đáp: "Xoài sấy đó là do tôi tự mình ra vườn cây ăn quả chọn cả ngày, tự lột vỏ cắt miếng đến ngâm đường sấy khô, tất cả đều do một tay tôi làm cả, cô nghĩ nó là để cho chó ăn sao?"

Mễ Tình: "... "

Biết thứ ấy không phải là thức ăn cho chó, Mễ Tình cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Cô liếc nhìn Tiêu Cố, đôi mắt mang theo chút ấm ức mơ hồ, tại anh ta cả, làm mình hao tâm tổn trí cứ tưởng đây là thức ăn cho chó nữa kìa, cô bực bội nói: "Cái đó, tại vì vẻ mặt nó lúc mời tôi ăn thức ăn cho chó vừa nãy giống hệt với khi nó mời tôi ăn xoài sấy hôm qua thôi mà".

Tiêu Cố: "... "

Anh im lặng rồi nói với Mễ Tình: "Thức ăn cho chó là của nó, nói mời cô ăn cô có thể ăn, nhưng mà túi xoài sấy này là của tôi, chưa xin phép mà tự ý động vào là lấy trộm, cô không biết sao?" Nghe anh nói thế mặt Mễ Tình cũng đỏ rần cả lên, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Xoài sấy của anh bao nhiêu tiền, tôi trả là được chứ gì! Nếu không phải vì đói quá tôi cũng không thèm động vào túi xoài sấy của anh, ngay cả chó nhà anh còn có lương tâm hơn anh đấy!" Hình như con Husky cũng có thể nghe hiểu lời cô nói, nó vui vẻ sủa một tiếng: "Gâu!"

Tiêu Cố cúi đầu liếc nhìn con chó kia một cái, trả lời cô: "Cô nghĩ ai thu nhận và giúp đỡ cô?"

Mễ Tình bị hỏi đến nghẹn lời, nhưng cô lại không muốn cứ chịu thua như vậy: "Cái gì mà thu nhận với chả giúp đỡ, anh nói cứ như tôi không phải trả tiền thuê nhà ấy."

Tiêu Cố nở nụ cười: "Vậy tiền thuê nhà của cô đâu?"

Mễ Tình: "..."

"Tôi sẽ nhanh bán quần áo được thôi, anh cứ chờ đấy đi!" Cô tức giận bỏ lại một câu rồi nhanh chóng quay trở về phòng mình. Cầm bát mì còn chưa rửa sạch để sang một bên, Mễ Tình mở trang mua bán quần áo ra, kiểm tra tình hình xem thử. Vẫn không có ai tìm cô mua quần áo. Cô hơi nản lòng mím chặt môi, đột nhiên máy tính vang lên tiếng ting ting.

Hai lượng: Cô có đây không, bộ quần áo kia của cô tôi chỉ có thể tăng thêm 500 tệ nữa thôi, không thể nhiều hơn nữa. Hai chúng ta sống ở cùng thành phố, cô đồng ý bán thì tôi sẽ tự đến lấy, không cần phải gửi chuyển phát nhanh, tôi mang tiền giao dịch trực tiếp cho cô.

Mẽ Tình cắn môi suy nghĩ, ba nghìn tệ đúng là hơi thấp thật, nhưng mà bây giờ cô chỉ muốn ném tiền vào mặt tên chủ nhà kia thôi.

Thỏ two tử: Được, quyết định.

Hai lượng: OK, hôm nay khoảng bốn giờ tôi hết giờ làm, cô cho tôi địa chỉ.

Mẽ Tình đưa địa chỉ quán trà sữa dưới nhà cho cô ấy, đối phương lại gửi một bức tranh khác tới.

Hai lượng: Cô có bán máy mát-xa này không? Tôi thêm 300 tệ.

Mẽ Tình: "..."

Hóa ra tấm ảnh đó cô quay lại đối diện với chiếc gương to, thế là trong gương phản lại một góc trên bàn học, máy mát-xa được người kia khoanh đỏ.

Thỏ two tử: Xin lỗi, cái này tôi không định bán.

Máy mát-xa cô mua hơn hai nghìn tệ mà cô ta muốn mua lại ba trăm tệ. . .tưởng cô ngốc chắc.

Hai lượng: À, thế thì thôi vậy.

Mễ Tình tắt máy tính, thay đồ ngủ chuẩn bị ngủ trưa, đến khoảng ba rưỡi cô mới bò từ trên giường dậy. Cô cẩn thận gấp chiếc áo lông bành tô màu hồng nhạt rồi tìm một cái túi giấy cho vào. Lúc bước vào phòng tắm rửa mặt, Mễ Tình nhân tiện mang bát mì tôm mình ăn lúc trưa còn để trên bàn vào rửa sạch. Trang điểm xong rồi sửa sang lại tóc, Mễ Tình cầm theo túi giấy định đi đến quán trà sữa đợi người thì đúng lúc gặp Tiêu Cố và con chó Husky của anh ta đi ra. Tiêu Cố mặc áo khoác ngoài, trong tay còn cầm xích chó, tay kia thì đang xỏ giày.

Nghe thấy tiếng mở cửa từ phía sau thì quay đầu nhìn lại, ánh mắt lướt qua túi giấy trong tay Mễ Tình rồi mở cửa ra ngoài. Mễ Tình bĩu môi, theo sau người đó. Trên cầu thang yên tĩnh chỉ có hai người họ và một con chó to. Tầng bảy nói cao thì cũng không phải cao, nhưng phải mất một khoảng thời gian để đi hết đoạn đường đó.

Mễ Tình nhìn bóng lưng Tiêu Cố, trên đỉnh mũ trùm màu trắng có viền lông mềm mại, nhìn có vẻ vô cùng ấm áp. Tự dưng cô lại muốn đặt bàn tay ở phía dưới chiếc mũ để sưởi ấm xem sao. Nhưng mà nghĩ thôi cũng biết chủ nhà sẽ giận tím mặt đến thế nào, không, sao cô lại nghĩ đến chuyện để tay xuống dưới mũ trùm của một người đàn ông để sưởi ấm được chứ, đúng là buồn cười. Cô hừ

một tiếng, thay đổi tầm nhìn: "Anh lại dắt chó đi dạo sao?" Cô thuận miệng hỏi thử.

Tiêu Cố hơi cúi đầu rồi nói: "Ừ, con Husky này tràn đầy năng lượng, nếu không vận động đủ nó sẽ phá tan căn nhà mất."

"Gâu!" Con chó đi trước rất phối hợp kêu to. Mỗi ngày Tiêu Cố đều dẫn nó xuống tầng đi dạo hai lần, sáng khoảng hơn bảy giờ một lần, chiều hơn bốn giờ một lần. Mẹ Tình nghĩ một lúc rồi hỏi: "Chẳng lẽ anh không cần đi làm hả?"

Tiêu Cố nói: "Cô đã gặp ông chủ nào mà mỗi ngày đều ở công ty chưa?"

Mẹ Tình im lặng một lúc, hừ anh là ông chủ thì ghê gớm lắm sao. "Vậy anh làm gì mỗi ngày?" Cô tò mò hỏi.

Tiêu Cố nói: "Chơi mạng chược."

Mẹ Tình: ". . ." Nhà tư bản thật quá đáng sợ.

Tiêu Cố đi trước cúi đầu cười, cùng lúc đó đã đi đến cuối cầu thang. Husky vừa xuống thì vô cùng vui vẻ chạy ra ngoài, Tiêu Cố kéo xích chó đi theo sau cũng đẩy nhanh tốc độ. Một mình Mẹ Tình đi ra khỏi khu nhà, tới thẳng quán trà sữa. Ông chủ quán trà sữa nhiệt tình giới thiệu thực đơn cho cô, quan sát cô từ trên xuống dưới: "Người đẹp, trước đây tôi chưa từng thấy cô."

Mễ Tình cười: "Ừ, tôi mới vừa chuyển đến đây." Cô mở thực đơn ra lật qua lật lại, sau đó gọi một cốc nước chanh. Khoảng bốn rưỡi, người mua Hai lượng đến đúng giờ đã hẹn.

"Thỏ two tử?" Cô ta dò hỏi. Mễ Tình gật đầu, hỏi theo: "Hai lượng?"

Ông chủ cửa hàng đứng bên cạnh trêu đùa: "Gặp bạn trên mạng sao? Ha ha, lần đầu tiên tôi thấy hai cô gái gặp nhau đấy, có phải trong hai người có một người giả làm đàn ông ở trên mạng không thế?"

Mễ Tình: "..."

Lấy trí tưởng tượng của ông chủ này mà đi mở một quán trà sữa thì đúng là uổng phí nhân tài, giới biên kịch vốn đang thiếu người tài như ông đấy. Cô lấy túi giấy để quần áo lên bàn: "Cô kiểm tra lại hàng đi."

Ông chủ đứng bên lại tiếp tục nổi khùng: "Trời ạ hai người đang giao dịch sao? Không lẽ có cảnh sát đang mai phục quanh đây?"

Hai lượng nhìn ông ta rồi bật cười ha hả: "Chú à chú thú vị thật ấy, chúng tôi chỉ buôn bán quần áo thôi mà." Chắc là tiếng "chú" kia như một đòn tấn công mạnh mẽ, người đàn ông nọ yên tĩnh hẳn đi. Hai lượng lấy chiếc áo bành tô trong túi ra, nhìn thấy không có vấn đề gì thì rút tiền trong ví đưa cho Mễ Tình: "Cô đếm đi."

Mễ Tình cầm tiền trong tay nhìn thử rồi nói với ông chủ còn đang hồi máu lại: "Ông chủ à, anh có máy đếm tiền không?" Hai lượng ngồi bên phía đối diện lờm cô, ông chủ gật gật đầu: "Có, để tôi đi lấy cho cô." Mễ Tình mượn máy đếm tiền của ông chủ, cho tiền vào thấy đúng thì mới cất tiền đi, máy đếm tiền cũng trả lại cho ông chủ.

Hai lượng cầm lấy áo vừa mua lên, rồi lại nhìn Mễ Tình: "Cô rất xinh đẹp đấy." Cô ấy quan sát cô mấy lần: "Cái áo khoác ca rô trên người cô cũng đẹp lắm, có bán không?"

Mễ Tình cười khố nhìn cô ta: "Nếu bán tiếp tôi chẳng còn quần áo mà mặc đâu, nếu quần áo và tiền đều không có vấn đề gì nữa thì cứ thế vậy nhé."

Hai lượng cầm túi quần áo lên rồi nói với cô: "Lần sau nếu có cơ hội thì lại hợp tác nhé." Mễ Tình chỉ cười.

Lúc cô rời khỏi quán trà sữa, Tiêu Cố còn đang dắt chó to đi dạo. Anh thường xuyên cho nó đi như thế, bình thường huấn luyện cũng khá tốt cho nên dù không buộc dây cũng sẽ không chạy mất.

Có điều nếu có người đi qua nhìn thấy hình dáng nó lại thấy hơi sợ sợ, vậy nên bình thường anh vẫn hay buộc lại, để cho người qua đường cảm thấy an toàn hơn.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng, ông chủ quán cười nói vọng ra: "Tiểu Cáp* lại đưa ông chủ Tiêu nhà mày ra ngoài đi dạo hả!"

Husky vui vẻ kêu hai tiếng, kéo Tiêu Cố chạy đi xa. Thật ra Tiêu Cố đã dắt chó đi dạo hơn một năm rồi, số tiền đến phòng tập thể hình cũng giảm bớt. Đường rẽ chỗ giao lộ có hai học sinh mặc đồng phục trung học cơ sở vừa đi vừa trêu đùa với nhau. Tiêu Cố hơi suy nghĩ, hôm nay là thứ sáu, tan học sớm hơn à. Lúc hai học sinh thấy Tiêu Cố đi từ phía đối diện thì cùng lúc sững sờ, sau đó ăn ý quay người chạy về hướng ngược lại. Tiêu Cố gọi vọng từ phía sau: "Còn muốn chạy à? Hai cháu nghĩ mình có thể chạy trốn khỏi giống Husky vùng Seberia sao?"

*Giống Husky theo tiếng trung là Cáp sĩ kỳ

Học sinh: "..."

Husky kéo Tiêu Cố chạy tới ngăn hai học sinh lại. Hai học sinh nọ lui về sau một bước, tên béo bên trái miệng cọp gan thỏ gào to về phía anh: "Chú muốn làm gì? Người lớn bắt nạt trẻ con hả?"

Tiêu Cố cười lạnh: "Bắt nạt hai cháu tôi có rất nhiều cách chứ đâu cần phải tự mình làm ra?"

Tên béo: "..."

Tiêu Cố kéo xích chó, khiến cho con Husky còn muốn chạy tiếp phải ở yên một chỗ: "Có phải hai người lấy số điện thoại của tôi dán vào tờ giấy cho thuê nhà không?"

Hai học sinh kia cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy, Tiêu Cỗ nhếch môi, nói tiếp: "Được, hai đứa không muốn nói thì tôi sẽ đi tìm cha mẹ hai đứa để hỏi."

Tên béo kia không phục cãi lại: "Sao chú chỉ biết đi tìm cha mẹ bọn tôi mách lẻo thế!"

Tiêu Cỗ nói: "Không cần quá nhiều cách, chỉ cần có tác dụng là được rồi."

Tên béo: "..."

Tiêu Cỗ yên lặng nhìn hai người, như thể cho họ một cơ hội thú nhận cuối cùng. Hôm qua khi Mễ Tình cầm tờ giấy cho thuê nhà có viết số điện thoại của anh tới cửa, anh đã nghi ngờ hai thằng nhóc này rồi. Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, hai thằng nhãi con này không thi đậu nên chạy đến nhờ anh giả làm người nhà ký tên. Hành động lừa gạt thầy cô thế này tất nhiên Tiêu Cỗ sẽ không làm, hơn nữa anh còn nhân tiện báo cho gia đình bọn nó đến đưa hai đứa về nhà. Không ngờ bọn nó lại trả thù như vậy. Tên béo kia bị anh nhìn đến hoảng, cuối cùng không thể không thừa nhận: "Là bọn tôi thì sao? Không đưa số điện thoại của chú lên trang web mai mối đã nhẹ tay rồi đấy!"

Tên đen nhem bên cạnh nhìn cậu trách cứ: "Tao đã bảo dán số điện thoại của hần ta lên tờ giấy trên cao, chỗ cho thuê nặng lãi ấy mà!"

Tiêu Cốt: "..."

Đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Anh để tay lên vai tên béo, cúi người xuống nhìn nó: "Cực kì cảm ơn hai cậu nhé, tôi đã thuận lợi tìm được khách thuê nhà rồi."

Chương 6 Thịt xiên cay

Chuyên ngữ: Năm lùn

Mễ Tinh cầm ba ngàn năm trăm tệ mà xuyên xao trong lòng.

Bình thường có lẽ ba ngàn năm trăm tệ còn không đủ cho cô mua một bộ quần áo, nhưng ba ngàn năm trăm tệ của chính lúc này đây lại là một khoản tiền quý giá như ân nhân cứu mạng.

Trên đường đi về, Mễ Tinh tính toán thật cẩn thận, trừ ba trăm tệ đưa cho chủ thuê nhà, cô còn dư lại ba ngàn hai, chỉ cần không mua đồ linh tinh, chắc ba ngàn hai cũng đủ chi phí sinh hoạt trong một tháng.

Việc quan trọng tiếp theo là phải cố gắng nhanh chóng tìm được việc. Có thu nhập ổn định rồi mới có thể sung túc hơn một chút.

Vốn Mễ Tinh còn định chạy về nhà viết sơ yếu lý lịch, sau đó sẽ lên mạng rải đơn, nhưng mà còn chưa về đến cổng hoa viên Nam Thành, cô lại ngửi thấy một mùi thơm khiến người ta quẩn trí.

Cô đứng yên tại chỗ chăm chú ngửi thêm lần nữa, là mùi thơm của thịt xiên cay.

Mễ Tinh quan sát bốn phía xung quanh, quả nhiên đối diện chéo góc bên đường cái là một cửa hàng thịt xiên cay[1], tên gọi là Danh tiếng bay xa mười phố.

[1]Thịt xiên cay: nguyên văn là 串串香 [xuyến xuyên hương] là món cay bắt nguồn từ Tứ Xuyên, cũng là một trong các món ăn vặt truyền thống đặc sắc. Món ăn có tên như vậy là do nó được dùng một cây tăm bằng trúc xuyên qua các loại thức ăn rồi nhúng vào trong nồi nước lẩu.

Ừ, mặc dù tên tuổi có hơi tầm thường, nhưng mùi thơm của nó đúng là khiến người ta thèm ăn thật.

Mễ Tinh hơi do dự, ăn thịt xiên nướng thì hơi xa xỉ quá, nhưng mà cô đã nhịn đói hai ngày trời, tự dưng thấy nhớ đồ ăn ngon quá đi.

Cô suy nghĩ một hồi, một mình cô nhiều nhất chỉ ăn chừng trăm tệ, vẫn trả được kia mà.

Cơn gió lạnh mang hương phả đến đây lần nữa, Mễ Tinh đứng trong gió run run, quyết định đi ăn thịt xiên để sưởi ấm tâm hồn.

Nhân viên của Danh tiếng bay xa mười phố thấy có khách trước cửa thì nhiệt tình chào đón, lúc nhìn thấy Mễ Tinh hai mắt anh ta sáng rực lên rõ ràng. Anh chàng cười tươi rạng rỡ hỏi Mễ Tinh: "Người đẹp đi mấy người vậy? Đã đặt chỗ rồi à?"

Mễ Tinh quan sát người kia, trên người anh ta là đồng phục cửa hàng, hơi giống với trang phục nhà Hán nhưng là kiểu ngắn để tiện khi làm việc.

Cô mỉm cười trả lời người phục vụ: "Tôi không đặt trước, chỉ có một người thôi."

Bây giờ khách khứa còn chưa đông, nhân viên phục vụ nhìn quanh một vòng rồi đưa Mễ Tinh vào trong: "Ngồi ở bên này nhé."

Mễ Tinh vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, phong cách trang trí của cửa hàng dựa trên chất liệu cổ xưa, ngay cả hoa văn in trên chén đĩa cũng cực kì xưa cổ. Nhân viên phục vụ ở đây đều mặc đồng phục riêng, nhìn rất sạch sẽ gọn gàng.

Lúc đi qua cầu thang, hai mắt cô nhìn lên phía bên trên, tò mò hỏi: "Trên gác cũng có chỗ à?"

Nhân viên phục vụ nói: "Trên tầng đều là phòng riêng và văn phòng cả, cô muốn ngồi phòng riêng à?"

Mễ Tinh ngẫm nghĩ: "Phải trả thêm tiền à?"

Nhân viên phục vụ gật đầu: "Tất nhiên."

"À, vậy thôi." Mễ Tinh nhún vai, tiếp tục đi theo nhân viên phục vụ về phía trước.

Lúc đến trước bàn, cô lại ngẫm nghĩ bàn ghế đặt xung quanh, không dính đầy dầu mỡ như các quán ăn khác mà lại cực kì sạch sẽ. Vừa ngồi vào chỗ Mễ Tinh đã nghe thấy tiếng một người phụ

nữ nhìn về bên này gọi to: "Tiểu Đức tới dẫn khách này, nhìn thấy người đẹp là không rời chân được đấy hả?"

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn lên, một cô gái mặc áo dài đỏ đang đi tới hướng này.

Quần áo của cô ấy không giống như những nhân viên khác, có lẽ là chức vụ cao hơn.

Anh chàng dẫn Mễ Tinh tới bàn nhìn sang phía đó rồi vội cười ha ha: "Ha ha, chị Dung Dung à, chị đừng nói bậy thế chứ, bị ông chủ nghe được tôi lại bị trừ tiền thưởng bây giờ."

Cô gái được gọi là chị Dung Dung ấy khoát tay với người kia, như kiểu muốn đuổi anh ta đi nhanh chóng: "Đi, đón tiếp khách đi, ở đây giao cho tôi."

"Được được."

Tiểu Đức thoáng dừng chân rồi chạy nhanh đến cửa lớn đón khách, chị Dung Dung nhìn Mễ Tinh rồi mỉm cười hỏi thăm: "Cô gái xinh đẹp à, lần đầu tiên tới cửa hàng chúng tôi ăn thịt xiên phải không? Trước đây tôi chưa từng nhìn thấy cô."

Mễ Tinh đáp lại: "Vâng, tôi mới tới đây ngày hôm qua."

Dung Dung gật đầu không hỏi chuyện này nữa: "Đồ của cửa hàng chúng tôi rất ngon đấy, sau này có thời gian tới ăn nhiều chút

nhé." Cô vừa nói vừa rót trà cho Mễ Tinh, "Cô đi một mình thôi sao? Cô muốn ăn gì?"

"Lẩu nóng." Mễ Tinh suy nghĩ rồi lại bổ sung thêm, "Loại cay nhất ý."

Dung Dung khẽ cười, để bình trà xuống: "Được, bên kia là chỗ chọn thức ăn, thích cái gì thì lấy cái đó, một tệ năm mươi đồng miếng to, ba đồng miếng nhỏ."

"À, vâng." Mễ Tinh gật đầu, Dung Dung đi dặn dò nhân viên phục vụ ngay sau đó. Mễ Tinh nhìn cô gái kia lại nghĩ, cô ấy biết buôn bán ghê cơ, dáng người cũng đẹp, chẳng lẽ là vợ ông chủ à?

Mễ Tinh lấy ba đĩa khoai tây ở chỗ chọn đồ ăn, lúc trở về chỗ ngồi đúng lúc nhân viên phục vụ dọn nồi lẩu lên bàn.

"Nước sôi là có thể cho đồ ăn vào, gia vị để ở bên kia, cô có thể lấy đĩa rồi tự mình pha chế." Nhân viên phục vụ vừa bật lửa phía dưới nồi vừa giới thiệu sơ qua.

"Được, cảm ơn cô." Mễ Tinh nhìn về phía đế gia vị, đầu tiên cô đi lấy đĩa pha chế đồ chấm, tiếp theo là đi chọn thức ăn. Đợi đến khi cô ôm một khay thức ăn quay lại, nước trong nồi cũng vừa lúc bắt đầu sôi.

Tuyệt quá.

Cô cởi ra áo khoác ngoài của mình vắt lên lưng ghế, bắt đầu cho thức ăn vào nồi. Nhưng mà chưa kịp chờ đến khi đồ ăn sôi, cô đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi từ cửa bước vào.

Là Tiêu Cố chủ nhà của cô.

... Tự dừng lại thấy không còn khẩu vị rồi, chắc tối nay sẽ tiết kiệm được phân nửa tiền ăn đấy.

Bây giờ trong cửa hàng khách đã tới nhiều hơn, hầu như tất cả nhân viên phục vụ đều bận bịu. Tiêu Cố đảo mắt nhìn một lượt thì cũng trông thấy Mễ Tinh ngồi ở đó.

Hình như anh hơi nhếch mép lên rồi đi tới chỗ cô: "Có tiền đi ăn thịt xiên nữa à, chắc cô bán quần áo rồi hả?"

Mễ Tinh ngấm ngầm liếc mắt: "Tại sao anh cũng tới đây thế?"

Ăn thịt xiên mà cũng gặp được anh, đúng là xui xẻo quá.

Nhưng mà xui xẻo hơn lại là câu trả lời của Tiêu Cố tiếp theo.

"Bởi vì đây là cửa hàng của tôi mà."

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố nhìn xuống bàn rồi hỏi: "Lấy nhiều khoai tây thế à, xem ra bán không nhiều tiền lắm?"

Mễ Tinh: "..."

Anh muốn nói thì cứ nói cô đi, nói khoai tây làm gì! Thích ăn khoai tây thì làm sao?

Cô ngẩng đầu lên, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Tiêu Cố: "Khoai tây thì sao? Anh biết khoai tây nó ngon thế nào không? Trước kia đi ăn với mọi người chẳng ai cho tôi chọn khoai tây, họ nói mới khai vị đã ăn khoai tây liền thì không ăn được những đồ ăn khác nữa. Cuối cùng tôi đành phải cho khoai tây vào lẩu, nhưng mà lúc đó cũng đã gần no rồi, có ăn được nhiều đâu, sau đó mọi người lại nói, tôi có ăn khoai tây nhiều lắm đâu, sao lần nào cũng lấy! Bây giờ hiếm khi tôi mới được đi ăn lẩu một mình, anh còn muốn quản việc tôi lấy khoai tây nữa đấy à? !"

Tiêu Cố: "..."

Không biết có phải bởi vì đây là lần đầu tiên Mễ Tinh nói với anh một chuỗi dài như vậy, hay là vì nội dung câu nói quá sức rối rắm và nhức não, cuối cùng Tiêu Cố lại không hiểu chút nào.

Anh nhìn Mễ Tinh cười khê: "Thích ăn khoai tây thì lấy nhiều một chút, quán chúng tôi có rất nhiều khoai tây, đâu sao người khác cũng không chọn nó nhiều."

Mễ Tinh: "..."

Cô muốn úp khoai tây lên mặt anh ta quá.

Cùng lúc đó, có hai gia đình bước vào cửa nhà hàng cũng chính là gia đình tên mập và thằng bé lúc trước bị Tiêu Cố cản lại.

Bọn họ là khách quen ở quán này, và cũng bởi vì thân quen với Tiêu Cố nên hai thằng nhóc mới chạy đến đây nhờ anh ký tên cho.

Buổi chiều thằng mập và cậu bé đen đúa mới vừa bị Tiêu Cố dạy bảo, cho nên bọn nhóc không muốn tới đây ăn tí nào, nhưng ba mẹ hai đứa lại rất thích ăn thịt xiên ở cửa hàng này. Từ lúc đi vào khuôn mặt tên mập đã cực kì nhăn nhó, cậu đâu có ngờ Tiêu Cố cũng có mặt ở đây.

Cậu bày ra vẻ mặt như gặp trướng kẻ thù, lúc nhìn thấy Mễ Tinh đứng bên cạnh Tiêu Cố, đôi mắt to tròn chột sáng lên một chút rồi lớn tiếng gọi anh: "Ông chủ Tiêu, cô gái xinh đẹp kia là ai vậy?"

Tiêu Cố quay đầu nhìn hai đứa rồi cười đáp: "Là người thuê nhà mà mấy cậu tìm giúp tôi đấy."

Tên mập: "..."

Cậu không thể tiếp nhận được sự thực tàn khốc này: "Vãi..." Sau khi buột miệng nói tặc xong, cậu mới nhớ ra ba mẹ mình vẫn còn đang đứng cạnh nên kịp thời ngừng lại.

Cậu bé đen đúa đi cùng chạy tới trước bàn của Mẹ Tinh không biết từ lúc nào, mặt mày tươi cười nói với Mẹ Tinh: "Chị, hay là chị tới nhà chúng em đi, tiền thuê phòng chỉ 199 tệ, còn bao cả điện nước."

Mắt Mẹ Tinh sáng lên, Tiêu Cố cúi đầu liếc cậu bé: "Cháu có giấy chứng nhận nhà ở à?"

Cậu không phục: "Ba mẹ cháu có!"

"Nhưng ba mẹ không định cho thuê phòng." Mẹ cậu xách cổ áo sau của thằng bé, kéo nó đi về.

Tiêu Cố nhìn Mẹ Tinh rồi thờ ơ đáp: "Có lẽ thịt trâu nấu cũng quá chín rồi".

Mẹ Tinh: "..."

Cô vội vàng vớt miếng thịt trâu ra, nhúng vào trong đĩa nước chấm từng miếng từng miếng một.

Tiêu Cố xoay người đi tới tầng hai. Vốn Lâm Tĩnh Dung đang chào hỏi khách hàng, thấy anh lên tầng cô cũng vội bước theo.

"Anh cho thuê phòng à? Trước đây em chưa từng nghe anh nói tới." Cô hỏi.

Tiêu Cố đút tay vào túi áo khoác, thoái mái trả lời: "Ừ, thằng mập đùa dai ấy mà."

Lâm Tĩnh Dung không hiểu: "Đùa dai gì?"

Tiêu Cố nói: "Bọn nó viết số điện thoại của tôi lên tờ quảng cáo cho thuê phòng."

Lâm Tĩnh Dung: "..."

Trẻ con bây giờ không nên chọc tí nào.

Cô nhìn Tiêu Cố, hỏi: "Nếu chỉ là trò đùa thì anh cứ giải thích rõ ràng với cô ấy là được mà?"

Tiêu Cố bảo: "Cô ấy bị người ta ăn trộm tiền, lại là người nơi khác, tôi không giúp chắc cô ấy phải ngủ hầm cầu mất".

Lâm Tĩnh Dung yên lặng một lúc mới đáp lời: "Đúng nhỉ, một cô gái xinh đẹp như vậy nếu ở bên ngoài một mình chắc sẽ không an toàn."

Tiêu Cố khẽ gật đầu: "Ừ."

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút rồi không bước tiếp nữa: "Vậy em đi làm việc tiếp, bây giờ đang đông khách."

Cô nói xong thì xoay người xuống tầng, vô thức nhìn về phía Mễ Tinh.

Nhìn cách cô gái ấy ăn uống trông cực kì lịch sự, trông có vẻ là con gái của gia đình giàu có—— thật ra thì mới vừa rồi nhìn cách ăn mặc của người kia, cô cũng nghĩ vậy rồi.

Một cô gái con nhà khá giả như thế, sao lại một thân một mình chạy tới thành phố A? Sau khi xảy ra chuyện, sao lại không liên lạc với người nhà bè bạn?

Những việc này chắc chắn Tiêu Cố cũng từng suy nghĩ đến, nhưng mà anh vẫn lựa chọn giúp đỡ và giữ cô ấy lại.

Lâm Tĩnh Dung đứng tại chỗ một lúc rồi xoay người vào phòng bếp.

Sau khi Mễ Tinh giải quyết hết thịt trâu trong nồi, cô vui vẻ đổ khoai tây vào trong. Mới vừa ngồi xuống, Dung Dung đã bưng một đĩa bánh ngọt đi tới.

Mễ Tinh nói: "Tôi không gọi cái này."

Lâm Tĩnh Dung để bánh ngọt lên bàn, mỉm cười với cô: "Cái này là tôi tặng cô, đây là lần đầu tiên cô đến đây, xem như đây là tình cảm của người bản xứ chúng tôi."

Mễ Tinh xúc động nhìn cô ấy: "Cám ơn cô, cô hào phóng hơn ông chủ cô rất nhiều."

Lâm Tĩnh Dung không nhịn được cười: "Người kinh doanh mà, khó tránh sẽ keo kiệt một chút, thật ra thì ông chủ chúng tôi đối xử rất tốt với nhân viên, chỉ cần cô không giành giật xoài khô với anh ấy thì nói gì cũng được."

Mễ Tinh: "..."

Chương 7 Cầu đàn

Chuyên ngữ: Nấm lùn

Mễ Tinh rất muốn hỏi một câu, giả sử cô cướp xoài khô của anh rồi thì có phải sẽ bị làm cho xấu hổ lắm hay không? Nhưng mà cuối cùng cô chỉ hỏi thế này: "Ông chủ của cô thích ăn xoài khô lắm hả?"

Lâm Tĩnh Dung đáp lời: "Không phải là thích thôi đâu, là si mê đó."

Mễ Tinh: "..."

"Xoài khô cũng là do tự tay anh ấy làm, không chỉ sạch mà hương vị khỏi nói ngon đến thế nào đâu." Hình như Lâm Tĩnh Dung vừa nghĩ ra gì đó, cô quay người đi về quầy thu tiền, "Cô chờ tôi chút nhé."

Lúc trở lại, trong tay cô cầm một cái túi giấy, trông y hệt như cái túi mà Mễ Tinh nhìn thấy trong tủ bát của Tiêu Cố.

"Cái này là xoài khô ông chủ tôi làm đó, sau khi thái mỏng dư ra mấy miếng vụn đây này, nhưng mà hương vị vẫn cực kì thơm ngon, cô nếm thử xem." Cô cầm túi giấy đưa tới trước mặt Mễ Tinh, nói thật bây giờ Mễ Tinh đã bị ám ảnh bởi mấy kiểu túi giấy như thế này, nhưng mà nhớ lại mùi vị năm miếng xoài khô đêm hôm đó, cô vẫn không tìm được với tay ra.

Xoài khô trong túi đầu thừa đuôi thẹo, toàn là mấy mẫu vụn, nhưng mà màu sắc thì cực kì tươi tắn. Cô lấy một miếng ra nếm thử, mặc dù không ngon bằng miếng xoài khô đem đó nhưng mùi vị vẫn thơm ngọt đậm đà.

Thật ra thì đến bây giờ cô vẫn không chắc chắn, rốt cuộc năm miếng xoài khô đó thơm ngon đến lạ là do ăn trộm được nên mới thấy ngon sao?

"Thế nào, ngon phải không?" Rõ ràng Lâm Tĩnh Dung rất tự tin với mấy miếng xoài này, "Xoài khô vụn kiểu này ông chủ thường mang tới cửa hàng, làm quà vặt cho nhân viên và khách, ăn cả miếng thì còn ngon hơn nữa, có cơ hội nhất định cô phải nếm thử nhé."

Mễ Tinh chua chát khẽ nhếch khóe miệng lên: "Ha ha, có cơ hội nhất định tôi sẽ thử."

"Vậy tặng túi này cho cô nhé, cầm về từ từ ăn." Lâm Tĩnh Dung vốn rất thoải mái với khách hàng mới như cô, "Tay nghề của ông chủ tốt lắm ấy, nguyên liệu của nhà hàng thịt xiên này đều là công thức gia truyền của anh ấy, được rất nhiều khách hàng yêu thích, sau này cô có thời gian thì qua đây ăn nhiều nhiều chút nhé."

Mễ Tinh đáp lại: "Được, nhất định rồi." Suy cho cùng muốn ăn thịt thì phải biết dẻo miệng, muốn bắt chẹt thì phải nắm được

khuyết điểm người ta, cô tới đây ăn thì Dung Dung có lợi, vậy nên chiêu khách hàng cũng là chuyện bình thường.

Lần sau, chờ lúc cô tìm được công việc lại tới!

Bữa thịt xiên này của Mễ Tinh gần như toàn là đồ ăn mặn, lúc thanh toán cũng chỉ hơn trăm ngàn, nhân viên cửa hàng nói nếu cô là khách thuê nhà của ông chủ thì sẽ làm cho cô một tấm thẻ hội viên, giảm giá 10%.

Lúc rời đi Mễ Tinh rất hài lòng, bên ngoài gian lớn còn có rất đông người chờ đợi.

Nói thật, việc làm ăn ở quán này rất tốt, suốt thời gian cô ngồi ăn bên trong, ngoài buổi đầu còn có phần vắng khách, sau đó hầu như chẳng có chỗ trống nào, người này vừa đi nhân viên phục vụ sẽ dọn bàn vội vã, sau đó khách mới lại tới ngồi xuống ngay.

Cửa hàng còn lo khách ngồi chờ buồn quá nên để sẵn máy chơi game cho trẻ em giải trí, trước mỗi bàn đều có người đang chơi. Đi ăn ở ngoài sợ nhất là phải chờ quá lâu, thế mà những người khách này lại sẵn lòng ngồi lại, chứng tỏ họ rất thích hương vị thức ăn của cửa hàng này đây.

Mễ Tinh đi ngang ba cô nữ sinh cấp ba, vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

"Nghe nói hôm nay ông chủ Tiêu có tới, lần này nhất định tớ phải nhìn thấy mặt anh ý!"

Mẽ Tinh: "..."

Xem ra nhan sắc của ông chủ Tiêu cũng là một nguyên nhân khiến họ sẵn lòng chờ.

Có khi ông chủ Tiêu nên đứng ở ngoài trực tiếp mời khách vào thì hơn, nói không chừng có thể lên weibo quảng bá, tiêu đề là "Ông chủ đẹp trai nhất của cửa hàng thịt xiên" hoặc là "Ông chủ cửa hàng thịt xiên nhà người ta".

"Phù." Mẽ Tinh tưởng tượng ra cảnh Tiêu Cố ra mời khách thì phì cười thành tiếng.

Cửa hoa viên Nam Thành có một cửa hàng nhỏ bán đồ kho, lúc Mẽ Tinh đi qua tranh thủ mua hai cái đùi gà. Lúc về đến nhà Tiêu Cố vẫn chưa trở lại, nhưng mà con Husky vừa nghe thấy tiếng cửa mở đã xông ra sủa liền.

Mẽ Tinh nghiêm mặt đứng trước cửa một lúc, sau đó mỉm cười với con Husky đã xông tới mặt mình: "Xin chào".

"Gâu gâu!" Con Husky nhiệt tình đáp lại.

Mẽ Tinh bối rối ngẩn người mất một lúc, đột nhiên nghĩ tới trên người mình có cái đùi gà, so với cô, dĩ nhiên đùi gà có sức hấp dẫn

hơn!

Cô nhìn con Husky trước mặt, dẫn đo một hồi rồi gọi lớn: "Cầu đàn?" [trúng chó??]

Husky: "Gâu gâu!"

Mẽ Tinh trừng mắt nhìn nó, lấy một cái đùi gà trong túi giấy ra, hỏi nó: "Mày muốn ăn đùi gà à?"

Con Husky nhảy lên cắn được đùi gà, tha về ổ mình.

Mẽ Tinh thở phào nhẹ nhõm, vừa định nhân lúc này phải bỏ chạy về phòng thì ngoài cửa lại vang lên tiếng mở.

Tiêu Cố trở về.

Husky hoảng hốt vội vã giấu đùi gà nhưng mà không giấu kịp, bị Tiêu Cố bắt được ngay tại trận. Tiêu Cố đi tới phòng khách, cúi đầu nhìn con chó đang cất đùi gà vào trong chậu thức ăn rồi nói với Mẽ Tinh: "Không nên tùy tiện cho chó người khác ăn."

Mẽ Tinh bĩu môi trả lời Tiêu Cố: "Lần trước con cầu đàn này còn giúp tôi tìm đồ ăn lấp bụng, cho nên cái đùi gà này là tôi cảm ơn nó."

Con Husky tán đồng sủa một tiếng: "Gâu!"

Sau khi Tiêu Cố nghe cô nói chân mày khẽ nhướn lên: "Cầu đàn?"

Mễ Tinh nhìn về phía Husky rồi khẽ hất cằm lên: "Vừa rồi tôi gọi nó là cầu đàn, nó đã đồng ý rồi."

Tiêu Cố bảo: "Chỉ cần có ăn cô kêu nó ngốc nó cũng đồng ý thôi."

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố ngồi xuống. Xoa xoa chó nhà mình hai lượt: "Tên của nó là Hao Thiên Khuyển, bình thường tôi gọi nó là Thiên Thiên."

Mễ Tinh nhăn nhin nửa ngày vẫn không kìm nén được, cô phì cười: "Ha ha ha ha Hao Thiên Khuyển, mẹ ơi tôi cười chết mất, anh là Nhị lang thần à? Ha ha ha thật hợp với hai người."

Tiêu Cố híp mắt: "Không phải do tôi đặt."

Mễ Tinh vừa cười vừa hỏi: "À, vậy là bạn gái trước của anh à? Sau khi chia tay cô ấy để lại con chó này cho anh?"

Tiêu Cố đứng lên, nhìn cô nói: "Tiền thuê nhà của tôi đâu?"

Quả nhiên sau khi nghe được ba chữ "Tiền thuê nhà" nụ cười trên mặt Mễ Tinh dần cứng lại, cô dứt khoát lấy tiền trong túi ra, đi tới bên cạnh Tiêu Cố đếm ra mấy tờ tiền: "Đây anh đếm đi, tổng

cộng là ba trăm, mười một tệ thừa ra bù cho tiền xoài khô của anh."

Tiêu Cố không nhận tiền ngay mà nhìn xem ví tiền cô một lúc. Chồng nhân dân tệ đó chỉ liếc mắt anh cũng đoán được trị giá là bao nhiêu: "Cô chỉ bán được ít tiền thế à?"

Mẽ Tinh nhìn anh, giọng nói như giễu cợt: "Không biết tại ai cứ giục tôi như đòi mạng đó chứ."

Tiêu Cố nhìn cô nhận lấy tiền. Mẽ Tinh còn nhắc nhở: "Ngày mai anh đưa cho tôi một bản thỏa thuận thuê phòng nhé, ngộ nhỡ anh nhận tiền rồi đuổi tôi ra ngoài thì biết làm sao?"

Tiêu Cố nói: "VẬY cô có thể đi đến cửa hàng của tôi, trải chăn ra nằm đó."

Mẽ Tinh: "..."

Cô bỏ ví tiền vào túi xách đeo vai, nhìn Thiên Khuyển đang thờ khò khè trong ổ chó, khóe miệng hơi cong lên: "Cầu đàn, làm người quan trọng nhất là phải thấy hạnh phúc, chứ người nào quá hẹp hòi thì dễ bị tức chết đấy cưng."

Tiêu Cố: "..."

Mẽ Tinh ba hoa xong thì chạy về phòng mình, sợ chủ nhà tiến công trả thù cô.

Thay quần áo ngủ, Mễ Tinh vừa gặm nốt cái đùi gà còn lại, vừa mở máy vi tính ra.

Cái váy đầm cô rao bán vẫn chưa có ai mua, thế nhưng ba ngàn tệ có dư trên tay đủ để cô giải quyết nhu cầu cấp bách lúc này rồi, cho nên cái váy này cô không vội bán nữa, cứ để từ từ chờ đến khi có khách hàng sẵn lòng trả giá cao.

Bộ váy đầm lông màu nâu nhạt này cũng là trang phục mùa đông kiểu mới của Bunny, cô mua hơn tám ngàn tệ mà chỉ mới mặc được hai ba lần. Bây giờ bán ra sáu ngàn tệ cô nghĩ cũng khá là hợp lý.

Sau khi gặm xong đùi gà, Mễ Tinh ngẫm nghĩ không thể cứ đứng yên chờ chết, cô quyết định truy cập diễn đàn giao dịch trực tuyến rồi gửi một bài đăng.

Diễn đàn này khá lớn, trên đó bán đủ thứ linh tinh, cô vẫn dùng tên là thỏ two tử, sửa bài kĩ càng rồi mới đăng lên. Nhân tiện cô cũng lướt dạo trên diễn đàn một chút, quần áo ở đây phần nhiều chỉ khoảng một ngàn tệ, quả thực loại sáu ngàn như cô đăng khó lắm mới nhìn thấy một cái.

Hey, đợi đã, ở đây cũng có một người bán sáu ngàn này.

"Áo khoác ngoài kiểu dáng mới nhất, số lượng hạn chế của Bunny! Cổ bẻ rộng, tay áo có chín bông hoa, màu hồng phấn tất cả

các cô gái trẻ đều thích, bạn nên mua! Gần như mới hoàn toàn, hiện đang bán bằng nửa giá ban đầu, muốn mua thì không nên chậm trễ!"

Chân mày Mễ Tinh nhẽ nhú lại, click vào xem thử.

Mặc dù hình ảnh bên trong không giống như hình ảnh lúc cô đăng, nhưng chỉ lướt qua Mễ Tinh cũng biết đây chính là áo khoác của cô mà!

Cô nhìn tên chủ của shop, ID là Chín cân, cũng đúng là Hai lượng!

Mễ Tinh bực bội ngay tức thì, người này thủ đoạn không khác gì lang sói, mua giá thấp từ cô, qua tay đã bán lên sáu ngàn, dễ dàng lãi được hai ngàn rưỡi!

Cô nổi giận đùng đùng gửi tin nhắn riêng cho Chín cân: "Cô là Hai lượng?"

Vốn còn tưởng đối phương sẽ giả vờ không tiếp, không ngờ người kia còn vui vẻ trả lời: "Ồ, là cô à, thỏ two tử, chúng ta có duyên nhỉ ~ "

Ai có duyên với cô! Mễ Tinh đùng đùng gõ trên bàn phím: "Cái áo khoác ngoài cô bán là của tôi phải không? Không phải cô nói nó màu trắng nhợt nhạt à, sao bây giờ lại biến thành màu hồng phấn con gái vẫn thích đây? Không phải cô nói nhiều nhất chỉ đáng ba

ngàn rưỡi thôi sao, chỉ trong nháy mắt giờ cô lại bán nó với giá sáu ngàn?"

Chín cân: Ôi, một lúc cô hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy tôi thấy căng thẳng đó, cô đừng nóng giận, làm ăn mà, đương nhiên là mua vào giá thấp bán ra giá cao, nếu không kiếm tiền kiểu gì? Nếu không phải cô cần tiền gấp quá thì đâu thể bán cho tôi với giá thấp thế kia? Nếu quả thực không muốn bán, cô mua lại là được rồi chứ sao".

Mễ Tinh: "..."

Sao lại có người mặt dày vô sỉ như vậy chứ!

Nhưng mà đúng là quần áo đã bán cho người ta rồi, người ta xử lý như thế nào cô không có quyền quản, cô đập xuống máy vi tính "rầm" một tiếng, đứng lên đi vòng vòng quanh phòng.

Nếu không phải chủ nhà cứ thúc giục, cô cũng không vội mang quần áo bán đi... Thật là muốn đánh chết anh ta!

Sau khi Mễ Tinh đi quanh được mấy vòng, cuối cùng bực tức cũng vui đi đôi chút. Cô vừa mới chuẩn bị cầm cốc nước hình tai thỏ mới mua thì nhìn thấy một con gián trên sàn nhà.

"A ——! !" Mễ Tinh hét lên một tiếng rồi nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Tiêu Cố đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, con Husky phủ lên lưng anh như phá đám. Mẹ Tinh không để mắt đến hình ảnh kì dị này, lớn tiếng hét lên: "Nhà anh kiểu gì vậy, sao lại có gián!"

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: "Còn có cả chuột nữa cơ."

Mẹ Tinh: "..."

Bây giờ cô đang mặc quần áo ngủ tai thỏ, mặt mũi trắng bệch cả ra, nhìn như một con thỏ nhỏ đang cực kì hoảng sợ. Tiêu Cố thấy cô như thế thì khá là thú vị: "Một con gián đã khiến cô sợ đến thế rồi à? Cầm dép đập chết là được thôi mà."

Mẹ Tinh suy sụp nói với anh: "Anh đi đi! Tôi không dám! Nhanh lên một chút!"

Tiêu Cố khẽ nhú mày hất con Husky trên lưng ra, đứng dậy khỏi ghế sofa. Mẹ Tinh đi sau lưng anh bước vào phòng, chỉ chỉ trong góc: "Chính là chỗ đó, nhanh đập chết nó đi!"

Tiêu Cố đi lên dẫm bẹp con gián, Mẹ Tinh đưa mắt nhìn ra chỗ khác, không muốn thấy tình cảnh buồn nôn nọ.

Sau khi Tiêu Cố tiêu diệt gián xong còn thuận tay giúp cô xử lý xác chết đó. Mẹ Tinh nhìn trên sàn nhà không lưu lại vết tích gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cố đi tới cửa mới xoay người lại nói với Mễ Tinh: "Nể tình nhắc nhở cô, gián không bao giờ đi một mình, nếu cô đã thấy một con chứng tỏ ở chỗ cô không thấy sẽ có cả một đàn."

Mễ Tinh: "..."

Thần linh ơi, nhất định kiếp trước cô thiếu nợ tên này, cho nên kiếp này mới tới đây trả nợ.

Chương 8 Xin việc

Edit: Fei Ying

Buổi trưa, Mễ Tinh vui vẻ ăn một bát mì gói, mặc dù để vươn tới đỉnh cao cuộc sống thì ngay từ bây giờ cô phải tìm được một công việc, nhưng mà nếu cứ để gói mì thế không ăn thì cũng sẽ hết hạn mà.

Giải quyết xong bữa trưa, Mễ Tinh sắp xếp đầy đủ các loại hồ sơ giấy tờ, mười hai giờ rưỡi cô đã ra khỏi nhà - kinh nghiệm từ người đi trước cho thấy, đến sớm sẽ tạo được ấn tượng tốt với người ta.

Bước xuống từ xe taxi, Mễ Tinh đứng dưới lầu công ty mà cảm thán. Công ty này được xây dựng ở trung tâm thành phố, bốn phía đều là nhà cửa cao ngất ngưởng, vô cùng sầm uất. Nhưng cho dù nằm giữa không gian như vậy thì vị trí của tòa nhà này vẫn cực kì nổi bật.

Mễ Tinh hít sâu một hơi, dậm chân trên đôi giày cao gót bước vào trong. Ngay ở lối vào có một tấm bảng chỉ đường dành riêng cho những người tới tham gia phỏng vấn ngày hôm nay. Mễ Tinh đi theo hướng mũi tên chỉ dẫn, dễ dàng tìm được nơi phỏng vấn. Vốn dĩ cô còn tưởng mình đã tới sớm rồi, không ngờ trong phòng đã có không ít người chờ đợi.

Một nhân viên có đeo thẻ công tác tới hỏi han vài câu, xác nhận Mễ Tinh là người tới tham gia phỏng vấn thì phát cho cô một tờ đơn để điền. Mễ Tinh điền xong thì nộp lại, sau đó cô được mời tới khu vực ngồi chờ được gọi tên.

Những ứng viên tham gia phỏng vấn ngồi quanh đây dù là gái hay trai đều ăn vận lịch sự, tự nhìn lại mình Mễ Tinh mới thấy bộ quần áo mình lựa chọn hôm nay có vẻ khá xuề xòa.

Cô tự an ủi, không sao cả, mặc dù mình không có đồ công sở chỉnh chu nhưng chắc chắn mình sẽ xinh đẹp nhất, nếu không mấy người kia cũng không nhìn chăm chăm mình như vậy?

Đón nhận rất nhiều ánh mắt tò mò, Mễ Tinh đáp lại mọi người bằng một nụ cười tiêu chuẩn nữ tiếp viên hàng không.

Một cô gái đứng gần Mễ Tinh nhất nhích lại gần rồi nhỏ giọng hỏi cô: "Cô cũng tới tham gia phỏng vấn à?"

Mễ Tinh đáp: "Đúng vậy."

Cô gái kia không nói thêm gì nữa, đồng thời cũng nói rộng khoảng cách với Mễ Tinh.

Đúng hai giờ, buổi phỏng vấn bắt đầu, thứ tự phỏng vấn dựa trên thời gian có mặt của các ứng viên, ai tới trước sẽ được tiến hành trước. Nhân viên phụ trách thu lại tờ đơn đã phát cho mọi người

điền thông tin lúc ban đầu, đưa cho cán bộ phỏng vấn, từ bên trong lần lượt gọi tên từng người một.

Đến lượt Mễ Tinh thì đã là một giờ sau đó, cô sửa sang lại mái tóc và chiếc áo choàng dài, bước vào phòng phỏng vấn.

Có tổng cộng ba người đang ngồi ở bên trong, chỉ có duy nhất người ngồi giữa là nữ giới.

Mễ Tinh lôi hồ sơ đã được chuẩn bị trước từ trong túi xách ở trên vai, đưa tới trước mặt, sau đó ngồi lên chiếc ghế đặt ở chính giữa phòng.

Nữ quản lý nhân sự không nhìn sơ yếu lý lịch mà chỉ nhìn cô một lượt rồi cười hỏi: "Gia cảnh của cô Mễ đây có vẻ không tệ nhỉ?"

Mễ Tinh không ngờ người ta sẽ hỏi mình một vấn đề như vậy, cô sửng sốt một lát rồi trả lời: "Vâng, cũng tạm ổn ạ."

Đối phương tiếp lời: "Tôi vừa xem qua hồ sơ cá nhân mà cô viết, công ty chúng tôi và gia đình của cô không ở cùng thành phố, cô Mễ có bạn bè hay người thân nào ở thành phố A không?"

Mễ Tinh đáp: "Không có ạ, tôi tới đây một mình, thuê phòng ở trọ."

Quản lý nhân sự gật đầu: "Thì ra là vậy." Cô ta cúi đầu đọc sơ yếu lý lịch Mễ Tinh một hồi rồi mới hỏi tiếp: "Không biết vì sao cô Mễ lại muốn xin vào làm tại công ty chúng tôi?"

Nghe được câu hỏi này, Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, đây là câu hỏi tất yếu của hầu hết công ty, cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ trước, đại khái là vì yêu thích văn hóa công ty và tinh thần làm việc ở nơi này, muốn được thử thách và tự mình vượt qua thử thách đó.

Các vòng phỏng vấn đều xoay xung quanh trọng tâm vấn đề mà nữ quản lý nhân sự đang hỏi, Mễ Tinh cảm thấy câu trả lời của mình không tệ lắm, cuối cùng đối phương hỏi về mức lương kỳ vọng, Mễ Tinh cũng cố ý không nâng mức quá cao: "Chừng năm ngàn."

Nữ quản lý nhân sự cười cười, nhìn cô hỏi: "Năm ngàn tệ đủ để mua chiếc váy cô đang mặc chứ?"

Mễ Tinh trầm ngâm một lát rồi đáp: "À, tôi có thể không mua váy".

Người phụ nữ nọ không hỏi tiếp, chỉ nói Mễ Tinh có thể ra về, có thêm thông tin gì dù trúng tuyển hay không cũng sẽ có tin nhắn thông báo sớm nhất gửi cho cô.

Lúc Mễ Tinh về đến nhà, Tiêu Cố và cả con Husky đều không có nhà. Nhìn đồng hồ treo trong phòng khách, giờ này là thời gian anh dắt chó đi dạo.

Cô trở lại phòng mình, thay dép và quần áo ngủ, xách theo gói mì ăn liền bước ra ngoài.

Để ngăn ngừa bụng đói quá nhanh, lần này cô xách hẳn hai túi, chuẩn bị bắc nồi nấu mì. Mặc dù cô không biết làm thức ăn nhưng vẫn biết đun nước. Cô lục lọi tìm nồi trong phòng bếp, lấy một ít nước sôi sau đó mới cho mì vào trong, nấu xong thì ngồi luôn ở trong phòng khách, vừa ăn mì vừa xem TV.

Mới ăn được một nửa bỗng điện thoại trong túi áo rung lên. Mễ Tinh ngừng bữa, vội vàng lấy điện thoại ra xem.

"Thân gửi cô Mễ Tinh, rất tiếc phải thông báo rằng cô đã không vượt qua vòng phỏng vấn đầu tiên của công ty chúng tôi, hy vọng cô sẽ tiếp tục cố gắng và sớm tìm được công việc ưng ý."

Mễ Tinh đọc đi đọc lại tin nhắn hết ba lần, sau đó thả di động vào túi.

Chụp cái mũ tai thỏ lên trên đầu, hai tay đút vào túi áo gục đầu xuống.

Tại sao cô lại không trúng tuyển? Những câu hỏi của người phỏng vấn cô đều trả lời rất tốt mà, chẳng lẽ là kỳ vọng tiền lương lúc cuối quá cao sao? Nhưng năm ngàn tệ mà cũng cao sao chứ? Vật giá ở thành phố A cũng không rẻ tí nào.

Tiêu Cố dắt con Husky về nhà, vừa vào cửa đã thấy Mẹ Tinh ngồi im không nhúc nhích trong phòng khách, còn đang tức giận gục cả đầu xuống hẳn, anh nheo nheo mắt nói: "Cô đã đồng ý sẽ không chết trong nhà tôi rồi đấy."

Mẹ Tinh: "..."

Cô ngẩng đầu, nhìn Tiêu Cố đang đứng ngay trước cửa: "Tôi chỉ đang chán nản thôi mà."

"À." Tiêu Cố kéo con chó đi vào trong, "Vị dưa chua thịt bò ăn có ngấy không?"

Mẹ Tinh bĩu môi, còn chưa kịp lên tiếng thì con Husky đã sủa "Gâu" một tiếng, nhào tới cạnh bàn, nhìn nửa chén mỳ gói còn dư lại của cô.

Mẹ Tinh: "..."

Cầm đĩa lên lần nữa, cô vội vàng ăn sạch mỳ trong chén.

Bên tai vang lên tiếng kêu đáng thương của con chó nọ.

Tiêu Cố cầm túi thức ăn cho chó từ trong bếp đi ra, đổ vào cái khay thức ăn của nó: "Tới đây ăn đi."

Con Husky bất đắc dĩ phải sang ăn thức ăn dành cho chó, Tiêu Cố thấy Mẹ Tinh vẫn còn chìm trong trạng thái sa sút tinh thần,

anh suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Đi xin việc bị từ chối à?”

Mễ Tinh: "..."

Chẳng lẽ trên mặt cô có viết mấy chữ xin việc thất bại à?

Thấy Mễ Tinh không nói lời nào, Tiêu Cố cảm thấy chắc là mình đoán đúng rồi, anh cười cười đi tới đầu bên kia của ghế salon ngồi xuống: "Chẳng phải cô tốt nghiệp đại học gì đó ở nước ngoài mà, rất dễ để tìm việc đó sao?"

Mễ Tinh: "..."

Cô giơ tay gạt cái mũ đội trên đầu xuống, tức giận nhìn anh nói: "Vậy anh thì sao? Anh học đại học gì, hay là đến trung học còn chưa xong?"

Tiêu Cố nhíu nhíu mày, không trả lời cô

Mễ Tinh khinh thường nguyền một tiếng, cài lại mũ áo, tiếp tục chán nản ngồi trong phòng khách.

Tiêu Cố tiếp tục nhìn cô, rồi hỏi: "Công ty cô dự phỏng vấn tên là gì?"

Mễ Tinh im lặng một hồi, cuối cùng vẫn nói tên công ty cho anh.

Tiêu Cố nói: "Sơ yếu lý lịch của cô mà cũng dám nộp cho công ty lớn thế à?"

Mễ Tinh ừ một tiếng.

Anh nói tiếp: "Thứ nhất, mặc dù cô học đại học nước ngoài thật nhưng còn chưa tốt nghiệp mà, trong một công ty thương mại lớn như thế, sức cạnh tranh của cô không hề vượt trội. Thứ hai, cô chưa có kinh nghiệm trong công việc. Thứ ba, nhìn qua đã biết cô sẽ không gắn bó lâu dài. Nếu tôi mà là nhà tuyển dụng, tôi cũng chẳng thuê cô."

Mễ Tinh: "..."

Hai cái đầu tiên cô không cách nào phản bác được, nhưng cái thứ ba thì có thể biện minh được một ít: "Tại sao nhìn tôi lại giống không gắn bó lâu dài kia chứ?"

Tiêu Cố cười nói: "Một đại tiểu thư như cô, ai mà nghĩ cô làm việc được lâu? Một yếu tố quan trọng khi công ty cân nhắc tuyển người đó là xem xét tính ổn định của ứng viên, mà trên người cô lại có quá nhiều yếu tố bất ổn."

Mễ Tinh thoáng nhíu mày: "Hừ, nói như anh thì chẳng nhẽ tôi vẫn sẽ không tìm được việc à?"

Tiêu Cố đáp: "Cô có thể thử ứng tuyển vào một vài xí nghiệp quy mô nhỏ và vừa, thêm nữa lúc phỏng vấn nên khiêm tốn chút

nữa."

Mễ Tinh mím môi, quay đầu lại.

Tiêu Cố ra vẻ chột nhớ ra: "À, tôi quên mất, sao đại tiểu thư sao lại vừa mắt mấy xí nghiệp nhỏ được. Tiếc là, công ty lớn lại coi thường cô."

Mễ Tinh: "..."

Có lẽ cảm thấy Mễ Tinh bị bắt nạt, con Husky bỏ lại khay thức ăn của mình chạy tới an ủi cô: "Gâu gâu."

Nó quay về phía Mễ Tinh vẫy vẫy đuôi, trong lòng cô trào dâng cảm giác xúc động nghẹn ngào, trong đầu cô lại nghĩ, sớm biết thế thì vừa nãy cô đã chia cho nó một ít mỳ gói rồi.

Cô xoa đầu nó một cái: "Cầu đàn, mày còn tốt hơn nhiều mấy kẻ mặt người dạ thú nữa đấy."

Tiêu Cố lôi con Husky vẫn đang cố chui vào bên trong ra: "Tôi đã nói rồi, nó tên là Hao Thiên Khuyến... Bây giờ cô không sợ chó nữa à?"

Mễ Tinh cũng ý thức được chuyện này, cô ngăn người nói: "Hình như tôi không sợ nó nữa."

Tiêu Cố đẩy con chó về lại với khay thức ăn của nó, thuận miệng hỏi: "Trước kia cô từng bị chó cắn à?"

Mẽ Tinh đáp: "Từng bị chó hăm dọa, lúc còn rất nhỏ kìa." Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ ánh mắt hung ác và tiếng sủa lạnh lạnh đó, "Nhưng sau đó có người giúp tôi đuổi con chó kia đi."

Tiêu Cố quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt có đôi nét trêu đùa: "Nghe giọng điệu của cô thì chắc người cứu là một nam sinh nhỉ."

Mẽ Tinh coi thường đáp lại: "Một anh trai lớn hơn tôi vài tuổi."

Tiêu Cố nói: "Sau đó tâm hồn thiếu nữ của cô thầm hứa hẹn?" Anh cười thành tiếng, "Mấy nữ sinh nhỏ tuổi các cô đúng là dễ bị lừa gạt bởi mấy thứ thế này."

Mẽ Tinh tức giận trừng mắt nhìn anh rồi đáp: "Với tôi anh ấy là anh hùng."

Chương 9 Công việc

Edit: Fei Ying

Nghe Mễ Tinh nói xong, Tiêu Cố không kìm được mà thấp giọng cười, phản ứng giống hệt cái hôm Mễ Tinh nghe thấy con Husky bị gọi là Hao Thiên Khuyển.

Mễ Tinh trừng mắt, cao giọng nói: "Cười cái gì! Có gì hay đáng để cười à!"

Tiểu Cố vừa cười vừa nói: "So với Hao Thiên Khuyển còn buồn cười hơn nhiều, anh hùng... Quả nhiên là lời của một cô công chúa nhỏ."

Mễ Tinh bưng chén mỳ gói đứng dậy, nổi giận ùng ùng rời phòng khách.

Anh hùng thì sao? Anh hùng mà cũng chọc anh ta cười được, thế thì chẳng phải anh ta cũng đang cười nhạo mấy bộ phim siêu phẩm của Mỹ ở ngoài rạp chiếu phim à!

Rửa sạch chén mỳ xong, Mễ Tinh trở về phòng, bật máy tính rồi lại rải sơ yếu lý lịch đi khắp nơi lần nữa.

Mặc dù rất ghét cái tên Tiêu Cố kia nhưng cô vẫn nghe lời anh ta chọn một vài công ty có quy mô nhỏ và vừa tạm coi là được, gửi

xong sơ yếu lý lịch, cô lại vào diễn đàn để xem mấy cái áo đầm cô đăng lên đã có ai mua chưa.

Cũng có một vài phản hồi nhưng đều là vãng lai, không ai tỏ ý muốn mua. Mễ Tinh click nút thoát, quyết định vào trang chủ tìm kiếm page của Chín cân, định bụng xem xem cô ta có bán được quần áo hay không.

Comment ở trang của Chín cân đã sang trang thứ 2, Mễ Tinh mở ra xem qua thì nhận ra trang bán quần áo đã bị khóa hết rồi.

Mễ Tinh: "..."

Sao bán nhanh quá vậy?

Trong lòng Mễ Tinh có hơi tức giận, cô trượt con trỏ chuột lên trên, tìm được khách hàng để lại tin nhắn. Đó là một khách hàng mới đăng ký tài khoản, không có cả avatar, tên nick là Cầu đàn, nhìn qua cũng thấy được đặt rất tùy tiện.

Trong trang đó không có giao dịch chi tiết của hai người, chắc là họ chat riêng, Mễ Tinh không tìm được thỏa thuận giá cả cuối cùng, đành thoát hết các trang mạng.

Tạo sao chỉ có mình cô là đen đui? Làm gì cũng không thuận lợi cả. Trái lại cái tên Chín cân gian thương kia lại nhanh chóng tìm được khách hàng.

Mẽ Tinh bĩu môi ôm máy vi tính ngồi lên giường, tìm một bộ phim truyền hình để xem.

Ngày hôm sau, việc đầu tiên cô làm sau khi tỉnh ngủ là nhấn mở điện thoại di động, xem một lượt xem có sót tin nhắn chưa đọc nào hay không.

Đúng là có 1 cái thật.

Tinh thần Mẽ Tinh phấn chấn hẳn, ngồi dậy từ trong chăn mở tin nhắn ra đọc.

"Chào bạn Mẽ Tinh, chúng tôi đã nhận được sơ yếu lý lịch của bạn, mời bạn đúng hai giờ rưỡi chiều ngày 12 đến công ty để tiến hành phỏng vấn."

Phía trên còn kèm theo chỉ dẫn cặn kẽ, Mẽ Tinh vui vẻ nhảy xuống giường, khởi động xoay xoay cần cổ.

Hôm qua Tiêu Cố có dặn cô phải khiêm tốn một chút, nhưng tất cả quần áo của cô đều là hàng hiệu nổi tiếng, không còn cách nào khác, Mẽ Tinh đành phải chọn mấy kiểu tương đối bình dân để mặc ra ngoài.

Buổi chiều mới phỏng vấn nhưng cô vẫn đến sớm, công ty này đúng là nhỏ hơn rất nhiều so với công ty lần trước cô phỏng vấn, ngay cả nhân viên lễ tân cũng không xinh đẹp bằng. Thế nhưng Mẽ

Tinh cũng nghĩ, dù sao thì mình cũng không có ý định phung phí quá lâu ở chỗ này nên cũng bình tĩnh lại.

Hôm nay không có nhiều người tới phỏng vấn, Mễ Tinh xếp số hai. Trong phòng phỏng vấn cũng chỉ có một người, là một người đàn ông trung niên, Mễ Tinh nghĩ chắc là ông ấy sẽ không giống như chị gái nhân sự ngày hôm qua, chỉ liếc mắt đã nhận ra nhân hiệu và giá cả bộ quần áo cô đang mặc?

Quá trình phỏng vấn quả thực không hề hỏi về gia cảnh của cô, hy vọng của Mễ Tinh sau khi phỏng vấn xong tương đối là cao, ít ra thì sau mấy năm gần ngơ sống ở nước ngoài thì ngoại ngữ vẫn là ưu thế lớn nhất của cô.

Công ty này không trả lời vội vã, trái lại, sau khi Mễ Tinh nhận thêm được hai thông báo phỏng vấn nữa và hoàn thành cả hai, cô mới nhận được thông báo tuyển dụng từ công ty đầu tiên.

Lúc nhận được tin nhắn, cô còn nhìn đi nhìn lại mấy lần, xác định chắc chắn đúng là tin nhắn tuyển dụng mới thì mừng rỡ reo hò.

"Gâu gâu!" Trong phòng khách, con Husky nghe thấy tiếng cũng chạy đến trước cửa phòng cô sủa ầm ỹ.

Mễ Tinh xách túi đi ra cửa, ngồi đối diện với nó: "Câu đàn, hôm nay lại có thịt ăn rồi."

Con chó bám đuôi muốn cùng cô ra ngoài, Mễ Tinh lại không dám mang theo nó. Một người một chó vừa đấu trí đấu dũng rất lâu, Mễ Tinh mới thành công nhốt được con Husky vào trong.

Cách một cánh cửa vẫn còn nghe tiếng sủa không phục của nó.

Mễ Tinh xuống lầu mua một phần cơm hộp và hai cái chân gà, còn mua thêm một cái cổ vịt, xách một túi thức ăn đầy ắp trở về nhà.

Chắc là con Husky ngửi thấy mùi thịt thơm, nhất quyết vây quanh Mễ Tinh. Cô lấy đùi gà trong túi ra, thả một cái vào khay của nó: "Nhân lúc ba mày không ở đây, mau ăn đi."

"Gâu!" Con chó như hiểu được lời cô nói, vội vàng cầm đầu ăn. Mễ Tinh mở hộp cơm ra, bên trong có hai mẩu một chay, mặc dù cơm không được nấu dẻo như ở nhà nhưng so với mỳ gói cũng tốt hơn rất nhiều.

Một người một chó ngồi trong phòng khách ăn vô cùng thỏa mãn, con Husky ăn xong đùi gà lại trông mong nhìn Mễ Tinh, muốn cùng ăn cổ vịt với cô.

Mễ Tinh cúi đầu nhìn nó rồi nói: "Món cổ vịt này rất cay, mày không ăn được đâu."

"Gâu!" con Husky bày tỏ, không có gì mà nó không ăn được.

Mẽ Tinh vẫn lắc đầu: "Nếu mà ăn xong bị đau bụng không chừng chủ nhà sẽ đánh tao mất ấy."

"Gâu gâu!" Con Husky vẫn kiên định muốn ăn cỗ vịt.

Ngay lúc Mẽ Tinh sắp không chống cự nổi ánh mắt đó mà cho nó một miếng cỗ vịt thì Tiêu Cỗ về đến nhà. Ngay tức thì, con Husky trở nên ngoan ngoãn hơn, xem ra bình thường cũng bị đòn không ít.

Mẽ Tinh tiếp tục vờ như không có chuyện gì xảy ra ngồi ăn cơm trong phòng khách, trong tay Tiêu Cỗ xách một túi đồ, nhìn về phía cô: "Hôm nay ăn uống thịnh soạn thế, tìm được việc rồi hả?"

"Ha ha." Mẽ Tinh kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nhìn anh đáp, "Sáng mai tôi đi làm thủ tục nhận việc đấy, không lâu nữa là có thể dọn ra ngoài rồi!"

"Ôi, tôi rất mong chờ đó." Tiêu Cỗ cất giọng hờ hững, đặt túi đồ vừa mua lên bàn trà nhỏ, cầm một hộp bánh quy cho chó đi ra, "Thiên Thiên, đã ăn gì chưa?"

"Gâu gâu!" Làm gì có.

Tiêu Cỗ nhìn qua cái khay cơm của nó, bên trong vẫn còn ít xương và dầu mỡ của đùi gà còn sót lại.

Anh nghiêng đầu nhìn sang chỗ Mễ Tinh, còn cô thì chuyên tâm tập trung gặm cổ vịt trong tay.

Tiêu Cố không nói gì nữa, mở gói bánh quy cho chó, sau đó lôi cái khay đựng thức ăn ra, đổ một chút vào: "Siêu thị mới ra vị mới, mày ăn thử xem có thích không."

Con Husky tiến lên ngửi ngửi rồi sung sướng ăn nhanh.

Mễ Tinh nhìn về phía khay cơm của chó, trong đó là bánh bích quy và một cục nhỏ hình vuông, hình như là vị mỡ bò phô mai.

Nhắc mới nhớ, lâu lắm rồi cô chưa được ăn bánh quy vị mỡ bò phô mai.

"Sao, cô cũng muốn ăn à?" Tiêu Cố hài hước nhìn cô một cái.

Mễ Tinh lườm anh, quay đầu lại: "Ai thèm."

Cô thu dọn đồ đạc của mình rồi mang về phòng ăn. Mặc dù hôm nay vẫn chưa bán được cái áo đầm nào, nhưng tìm được việc cũng là một bắt đầu tốt hơn, có khi từ bây giờ cô sẽ chuyển sang vận hên ấy chứ!

Ôm mộng tưởng tốt đẹp, cuối cùng cô cũng chào đón ngày đi làm đầu tiên. Đến làm thủ tục nhận việc cùng cô còn một cô gái khác, hai người ngồi trong phòng họp lắng nghe nhân viên phụ trách phổ biến về hợp đồng.

Mễ Tinh cảm thấy công việc mà mình vừa tìm được không tương xứng cho lắm, vì ba tháng đầu tiên là thời gian thử việc, tiền lương không cao, đã thế trước khi trở thành nhân viên chính thức, có khi cô đã được trở về nhà ấy chứ.

Nhưng quả thực thời điểm này không còn cách nào khác cả, trước tiên chỉ có thể đi làm ở chỗ này mà thôi. Nhân viên phụ trách giới thiệu các vấn đề cơ bản xong thì dẫn họ về từng bộ phận riêng. Mễ Tinh được phân tới phòng marketing, mặc dù không quá thích ngành này nhưng người phụ trách nói sự phân công này là theo nhu cầu hiện tại của công ty, sau khi được vào chính thức thì có thể được chia tới các bộ phận khác.

Mễ Tinh không nói gì thêm nữa, đi theo cô ấy tới phòng marketing. Giám đốc Quách của phòng marketing là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhìn qua cũng biết là người đầy kinh nghiệm và vô cùng nghiêm khắc. Chị quan sát Mễ Tinh mấy lượt rồi nói: "Được rồi, sau này em sẽ đi theo Tiểu Hồ, học hỏi nhiều vào nhé."

Giám đốc Quách vừa nói xong thì gọi Tiểu Hồ bước tới, Tiểu Hồ để kiểu đầu húi cua, vẻ bề ngoài so với Mễ Tinh thì chỉ như sinh viên đại học năm tư, năm năm gì đấy. Anh ta thấy Mễ Tinh thì trêu đùa nói: "Ôi, giám đốc Quách lại điều một người đẹp đi theo tôi à?"

Giám đốc Quách cười nói với anh ta: "Cậu cũng đẹp mà, cô ấy vừa tốt nghiệp, chưa biết gì đâu, cậu nhớ quan tâm hơn nhé."

Tiểu Hồ đáp: "Yên tâm đi, tôi thích nhất là quan tâm tới người đẹp đấy."

Giám đốc Quách không nghe anh ta nói lung tung nữa, quay lại phía Mễ Tinh: "Cứ như vậy nhé, những chuyện tiếp theo Tiểu Hồ sẽ chỉ cho em, à đúng rồi, tối nay chúng ta có một bữa cơm gặp khách hàng, em cũng đi cùng đi."

Mễ Tinh nhú mày một cái: "Em cũng phải đi ạ?"

Giám đốc Quách nói: "Dĩ nhiên rồi, em là người mới, còn định lười biếng à?"

Chị nói rất cương quyết, Mễ Tinh cũng không nói thêm được gì. Tiểu Hồ chỉ cho cô công việc của mình, ngày đầu tiên cũng chưa có việc gì, cô chỉ giúp mọi người làm vài việc vặt vãnh, tập quen với môi trường công việc.

Buổi chiều sau khi tan làm, giám đốc Quách dẫn cô và Tiểu Hồ cùng tham dự một bữa cơm. Địa điểm dùng bữa là ở Thiên Hạ Cư, Mễ Tinh nhìn qua cảnh vật bên ngoài là có thể tính toán được giá cả các món ăn bên trong đại khái khoảng bao nhiêu.

Xem ra là một khách hàng lớn.

Ba người bọn họ ngồi đợi một lúc lâu trong gian phòng bao, khách hàng mới khoan thai đến muộn*. Hình ảnh của người đó và hình ảnh của ông chủ trong suy nghĩ của Mễ Tinh rất giống nhau, hói nửa đầu, bụng bia, lùn lùn mập mập.

Hôm nay Mễ Tinh chủ yếu là tới ngồi cạnh thôi, dù sao thì trước khi tới cô cũng đã nghe Tiểu Hồ nói sơ qua tình huống rồi. Trên bàn cơm chỉ nghe ba người họ kể tới người lui, lưỡi sáng hoa sen**, thỉnh thoảng cô phụ họa thêm mấy câu cho có.

Sau mấy bận, giám đốc Quách phát hiện khách hàng liên tục nhìn trộm Mễ Tinh, con người giật giật, nói với cô: "Mễ Tinh, kính Tổng giám đốc Bàng một ly rượu đi."

Đôi đũa trong tay Mễ Tinh dừng lại một lát, nghiêng đầu hỏi giám đốc Quách: "Em ạ?"

Giám đốc Quách bảo: "Đương nhiên rồi, về sau còn nhiều chỗ cần Tổng giám đốc Bàng quan tâm lắm đó."

"Đâu có đâu có." Tổng giám đốc Bàng khiêm nhường nói hai tiếng, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mễ Tinh.

Mễ Tinh khẽ nhú mày, cầm chai rượu trên bàn bước tới bên cạnh Tổng giám đốc Bàng, rót rượu vào ly của hắn ta.

Họ Bàng cười híp mắt nhìn cô: "Cô Mễ đây da dẻ đẹp ghê, nhìn đôi tay này xem, trắng nõn trắng nà."

Vừa nói hẳn ta vừa sờ soạng trên mu bàn tay của Mễ Tinh, động tác của cô chợt ngừng một lát, ném chai rượu lên bàn, một cái tát quăng tới.

* Thành ngữ “Khoan thai đến muộn”: phép so sánh ẩn dụ, ý chỉ hành động đi tới chậm rãi, không vội vàng.

** Lưỡi sáng hoa sen, nguyên văn Hán Việt Thiệt xán liên hoa 舌灿莲花: Điển cố “thiệt xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện cùng Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thả hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng “thiệt xán liên hoa” hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói.

Chương 10 Ôm

Chuyện ngữ: Năm lùn

Một cái tát vung ra cực kì vang dội, không những làm cho tổng giám đốc Bàng bối rối mà ngay cả giám đốc Quách và Tiểu Hồ cũng hoảng hồn theo.

Tổng giám đốc Bàng là người từng trải, sau phút giây tim đập mạnh và loạn nhịp ngắn ngủi, ông ta nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Ông vỗ bàn một cái, nổi giận ùng ùng đứng lên chất vấn: "Cô làm cái gì thế?!"

Mễ Tinh cũng đang giận không thôi, hỏi ngược lại ông ta: "Tôi còn chưa hỏi ông vừa làm cái gì đấy, ông sờ loạn cái gì?"

Tổng giám đốc Bàng nói lại: "Tôi sờ cô một chút thì làm sao? Tôi sờ cô là coi trọng cô đó!"

Mễ Tinh không nhịn được cười khẩy: "Vậy tôi còn phải cảm ơn ông nữa à? Tôi nói cho ông biết, tôi ghét nhất kiểu người như thế đây, bình thường chắc sờ không ít các cô gái trẻ chứ gì? Các cô ấy có thể im hơi lặng tiếng nhưng tôi thì không nhé! Tưởng bản thân có chút tiền bần mà tất cả phụ nữ phải theo sau phục tùng à? Vợ con ông có biết chuyện này không? Ông sờ một sợi tóc trên đầu tôi thôi tôi cũng thấy buồn nôn lắm rồi!"

Có lẽ đây là lần đầu tiên tổng giám đốc Bàng nếm mùi thất bại khi đang sờ mó gái trẻ, sau khi bị Mễ Tinh vỗ đầu che mặt mắng cho một trận, ông ta thẹn quá hóa giận muốn đánh người: "Bớt giả vờ đi nhé, không biết cô đã bị bao nhiêu thằng đàn ông sờ soạn nữa kìa, còn tưởng mình là thánh nữ à?!"

Tiểu Hồ vội vàng tới ngăn ông ta lại: "Tổng giám đốc Bàng, có gì thì từ từ nói, đừng ra tay với con gái mà."

"Nói hay nhỉ? Cậu không thấy cô ta đánh tôi à? Máy người tới nói chuyện hợp tác là thế này đấy hả?" Ông ta hất Tiểu Hồ ra, cầm lấy áo khoác của mình đi ra ngoài, "Nếu các cô đã không có thành ý thì khỏi phải lãng phí thời gian!"

Giám đốc Quách cũng cầm áo khoác của mình, giận dùm dùm nhìn Mễ Tinh: "Ngày mai cô khỏi phải đi làm!" Cô ta vừa nói xong thì cũng đi ra ngoài đuổi theo giám đốc Bàng.

Trong phòng chỉ còn lại Mễ Tinh và Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nhìn Mễ Tinh, thấy đôi mắt cô đã đỏ ửng cả rồi, cô ấy hỏi: "Cô không sao chứ?"

Thấy Mễ Tinh không đáp, Tiểu Hồ lại khẽ cười như muốn làm dịu đi bầu không khí: "Tổng giám đốc Bàng kia đúng là một lão sắc quỷ nổi danh, không biết đã hại bao nhiêu chị em phụ nữ rồi, hôm nay cô tát cho hắn như thế quả là hả giận!"

Mễ Tinh khẽ mím môi, cầm lấy túi và áo khoác ngoài của mình rồi bỏ đi.

Mới sáu giờ trời đã tối mịt rồi, hai bên đường đèn đã bật cả lên. Mễ Tinh đứng trước giao lộ vẫy một chiếc taxi, trở về hoa viên Nam Thành.

Nhờ chăm chỉ rèn luyện trong khoảng thời gian này, bây giờ cô đã có thể đi giày cao gót leo đến bảy tầng nhà mà eo không hề mỏi, cũng không còn thở hổn hển như trước. Cô tìm chìa khóa trong túi xách, mở cửa đi vào.

Đèn phòng khách sáng trưng, con Husky đang nằm trong ổ chó ăn cơm tối, thấy Mễ Tinh quay về thì vui vẻ nhìn cô sủa hai tiếng.

Tiêu Cố bưng một đĩa thức ăn xào từ phòng bếp đi ra có vẻ cũng chuẩn bị ăn cơm. Mễ Tinh vẫn ngây ngốc chẳng nói chẳng rằng đứng đờ ra trước cửa, nhìn có vẻ không được vui.

Tiêu Cố khẽ nhú mày, anh để đĩa thức ăn xuống bàn, cời tạp dề rồi đi qua nhìn cô xem thử: "Cô làm sao thế?"

Khóe miệng Mễ Tinh giật giật, sau khi phát ra hai tiếng nghẹn ngào không rõ nghĩa thì khóc òa cả lên "Hu hu".

Tiêu Cố: "..."

Con Husky đang ăn cơm cũng bị tiếng khóc của cô thu hút, nó tới gần nhìn ngó: "Gâu gâu"

Mẽ Tinh hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, cô toàn tâm toàn ý khóc cho thỏa nỗi lòng, cho dù lớp trang điểm trên mặt có bị loang lổ cũng chẳng buồn quan tâm. Tiêu Cố nhú mày, tiến lên một bước ôm cô vào lồng ngực.

Cơ thể đột nhiên được ấm áp bủa vây khiến Mẽ Tinh hơi ngẩn ra một lúc, dường như cảm nhận được động tác an ủi sau lưng mình của người kia, nỗi tủi thân tích tụ trong lòng Mẽ Tinh từ lâu ào ạt như nước chảy thành sông.

Cô vừa khóc vừa nói: "Từ khi tôi về nước đến giờ không có chuyện gì suôn sẻ cả, bị ép cưới thì không nói, khó khăn mới trốn nhà đi được, tiền lại bị mất trộm, bán quần áo cũng gặp phải gian thương, tìm việc làm cũng gặp phải tên háo sắc."

Mắt Tiêu Cố khẽ chuyển, bị ép cưới? Mặc dù anh đã đoán được lí do cô tới thành phố A không phải để tìm việc làm nhưng anh cũng không ngờ cô lại đào hôn chạy tới đây. Anh vỗ vỗ lưng cô, hỏi chuyện mà mình khá để ý: "Gặp phải tên háo sắc à?"

"Còn, còn là một tên háo sắc già." Giọng của Mẽ Tinh nghẹn ngào, đáng thương không chịu được, "Tay ông ta sờ tôi, tôi tức quá tát cho ông ta một cái, ông ta còn mắng tôi không biết đã bị bao nhiêu thằng đàn ông sờ, sờ rồi, mặc dù tôi học đại học ở nước

ngoài, nhưng, nhưng mà tôi đâu có bạn trai, cũng chưa từng để người khác chạm mình".

Đầu ngón tay Tiêu Cố xuyên vào trong mái tóc mềm mại của cô, im lặng xoa xoa sau gáy.

Mẽ Tinh tiếp tục nức nở nói tiếp: "Tôi, công việc của tôi lại mất rồi."

Tiêu Cố ôm cô một lúc lâu, tiếng khóc của cô mới dần dần chấm dứt. Thấy tâm trạng của người trong lòng đã bình tĩnh hơn nhiều, Tiêu Cố mới buông cô ra, lấy khăn giấy đưa sang.

Mẽ Tinh lau sạch nước mắt rồi lấy ra gương trang điểm trong túi xách ra tự mình soi gương.

Tiêu Cố cười, hỏi cô: "Cô ăn cơm chưa?"

Mẽ Tinh lắc đầu: "Vẫn chưa ăn no."

Tiêu Cố lại không nhịn được cười, anh xoay người đi về phía phòng ăn: "Qua đây ăn chung đi."

Đây là lần đầu tiên chủ nhà mời cô ăn cơm, trước kia mỗi khi đến giờ ăn, cho dù cô ở trong phòng cũng có thể ngửi được mùi thơm của thức ăn anh nấu. Nhưng mà cho dù cô có ngồi trong phòng khách ăn mì gói giả bộ đáng thương, anh ấy cũng không buồn phản ứng.

Như thể tâm nguyện từ lâu bỗng dừng lại trở thành hiện thực, đột nhiên Mễ Tinh lại không biết làm sao. Cho đến khi Tiêu Cố cầm một bộ chén đĩa để trên bàn, cô mới hoảng hốt đi tới đó.

Đậu phụ mapo, sườn heo hấp, còn cả canh trứng rong biển.

Mặc dù tất cả đều là các món ăn gia đình hàng ngày nhưng nhìn thôi cũng khiến người ta mê mẩn.

"Tranh thủ ăn cho nóng." Vừa rồi cô khóc lâu như vậy, thức ăn cũng hơi lạnh ít nhiều.

Mễ Tinh cầm chén đĩa lên, bới một muôi cơm trắng mềm, sau đó gắp một miếng sườn heo hấp vào bát. Mùi thơm nồng nàn của sườn heo hấp làm cô vội vàng cắn một miếng: "Oa! Ngon quá!"

Tiêu Cố nhìn cô, lông mày hơi nhướng lên: "Mấy món này còn chưa tính là ngon đâu, đây không phải là sở trường của tôi."

Mễ Tinh tò mò nhìn anh: "Vậy món gì mới là sở trường của anh? Thịt xiên à?"

Tiêu Cố khẽ cong môi không đáp, con Husky không an phận đi tới trước bàn nâng hai chân trước, dường như cũng muốn được chia một chén canh.

Tiêu Cố không kiên nhẫn đẩy nó xuống dưới: "Ăn thịt ức gà của mày ấy."

"Gâu gâu!" Gà cũng muốn, sườn heo cũng muốn!

"Có phải lại muốn ăn đòn không hả?" Tiêu Cố uy hiếp.

Đuôi Husky cụp xuống, không dám chọc vào anh, nó buồn bực đi về tiếp tục gặm thịt gà.

Mẽ Tinh gặm hết một miếng sườn heo hấp thì ngược mắt lên nhìn Tiêu Cố: "Vừa rồi sao đột nhiên anh lại ôm tôi thế?"

Tiêu Cố nhìn cô một thoáng rồi nói: "Trước kia khi mẹ tôi khóc ba tôi vẫn thường an ủi bà như vậy."

Mẽ Tinh vô thức ngậm chặt đũa trong miệng, lúng túng vì câu nói khó hiểu của anh. Cô lại lấy muống múc một muống đậu phụ mapo vào bát, cúi đầu hỏi: "Có phải anh thấy tôi quá kích động quá không chín chắn đúng không?"

"Ừ." Tiêu Cố trả lời đơn giản mà dứt khoát.

Mẽ Tinh: "..."

"Nhưng mà chẳng có ai vừa ra trường đã trở nên thành thục. Nếu chuyện này xảy ra sau khi cô đi làm một năm, tôi tin cô sẽ xử lý tốt hơn ngày hôm nay nhiều lần." Tiêu Cố thờ ơ bổ sung tiếp, "Con

gái ra ngoài làm việc rất dễ chịu thiệt thòi, mấy lão già háo sắc đó chưa bị ai đánh nên mới ngông cuồng như vậy. Hôm nay bị cô tát một cái, có lẽ sau này khi sờ mó các cô gái khác thế nào cũng sẽ có một bóng ma trong lòng."

Mễ Tinh hơi ngẩn người, cảm thấy khác hẳn khởi. Cô gật đầu thật mạnh rồi nói với Tiêu Cố: "Anh chưa thấy tên tổng giám đốc Bàng đó đâu, khiến người ta ghét kinh khủng!"

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi thêm: "Sau này cô định thế nào?"

Nói đến vấn đề này, trong lòng Mễ Tinh cũng thấy hơi chán nản: "Thì đi tìm việc tiếp."

Tiêu Cố suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tạm thời cô đến cửa hàng của tôi giúp đỡ đi, dù sao cô cũng chỉ tới thành phố A để tránh đầu ngọn gió thôi mà."

Động tác của Mễ Tinh cứng đờ, cô ngơ ngác nhìn anh: "Sao anh biết tôi tới thành phố A để tránh đầu ngọn gió?"

Tiêu Cố buồn cười nhìn cô: "Vừa rồi chính cô nói đấy, cô bị ép cưới nên mới trốn tới đây."

Mễ Tinh: "..."

Đúng là lúc này cô đau lòng quá nên nói hết những bất mãn trong lòng, hoàn toàn không ý thức được mình đang nói cái gì.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không rêu rao khắp nơi đâu." Tiêu Cố cười với cô, "Trong cửa hàng của tôi, từ trước đến giờ thời gian thử việc là ba tháng, lương cơ bản là 2800, mỗi ngày cho nhân viên hai bữa ăn, cuối tháng trích phần trăm tiền thưởng. Buổi sáng từ mười giờ rưỡi đến hai giờ chiều, buổi tối từ năm giờ đến mười giờ là thời gian làm việc, thời gian còn lại có thể ở trong cửa hàng nghỉ ngơi, cũng có thể tự do sắp xếp. Thay phiên nghỉ ngơi, một tháng nghỉ bốn ngày. Khi chuyển thành nhân viên chính thức sẽ được mua bảo hiểm hàng năm, cuối năm còn có một lần đi du lịch tập thể hai ngày một đêm."

Mễ Tinh nghe đến ngậy ngấn, cô không ngờ đãi ngộ phúc lợi của một cửa hàng thịt xiên lại đầy đủ như vậy, ngay cả đi du lịch cả công ty cũng có. Nhưng mà..." Lương cơ bản hơi thấp"

Tiêu Cố nhìn cô: " Công việc trước của cô tiền lương là bao nhiêu?"

"Ặc..." Mễ Tinh thoáng bối rối, "Mặc dù cũng không kém bao nhiêu, nhưng dù sao cũng là làm trong công ty mà."

Tiêu Cố cười thành tiếng: "Cho nên cô xem thường nhân viên phục vụ hả?"

Mễ Tinh nói: "Tôi không xem thường nhân viên phục vụ." Chỉ có điều tôi không muốn làm nhân viên phục vụ thôi.

Hiểu được ý của cô, Tiêu Cố hơi nhượng mảy: "VẬY là cô đồng ý."

Mễ Tinh gảy gảy mấy hạt cơm rồi bất giác ngẩng đầu lên nhìn anh: "Trong cửa hàng của anh phải làm những việc gì?"

Tiêu Cố cười cười, hỏi lại: "Cô biết làm những gì?"

Mễ Tinh: "..."

Dù gì cô cũng là sinh viên đại học mà, anh tưởng cô không biết làm gì sao?

Tiêu Cố nói: "Cửa hàng thịt xiên không cần bưng bê đĩa, cô chỉ cần rót nước cho khách, quét dọn thu dọn vệ sinh, nhìn xem khách cần gì thì giúp một tay là được."

Mễ Tinh suy nghĩ một chút, giống như Tiêu Cố nói, vốn cô đến thành phố A chỉ là để tránh chuyện đó mà thôi, cũng không định phát triển lâu dài ở nơi này, giờ có thể tìm được một việc làm là được. Hơn nữa trong cửa hàng của Tiêu Cố ít nhất còn có thể trông nom lẫn nhau, còn có hai bữa ăn cho nhân viên, cô cũng không cần ăn mỳ gói thêm nữa.

Cô gật đầu, nói: "VẬY cũng được".

Cô đã đồng ý mà Tiêu Cố lại còn bổ sung thêm: "Cửa hàng của chúng tôi rất bận rộn, cô không đạt yêu cầu sẽ bị đuổi đấy."

Mẽ Tinh: "..."

Thế rồi cuộc anh muốn gì đây hả?

Chương 11 Bắt đầu

Chuyện ngữ: Năm lùn

Sau khi cơm nước xong, trước tiên Mễ Tinh đi tắm.

Chỗ bị tổng giám đốc Bàng sờ mó bây giờ vẫn khiến cô cảm giác như nhớp bấn, cô đổ một đồng sữa tắm vào mu bàn tay, cọ lui cọ tới hết ba lần, cuối cùng mới không thấy buồn nôn như trước nữa.

Trở về phòng mình, cô bôi một lớp kem dưỡng ẩm rồi tự mình massage. Chuyện ngày hôm nay khiến cô mệt mỏi cả người, tay phải cô cầm dụng cụ massage lăn lăn khắp cơ thể, tay trái lại truy cập vào weibo của anh chàng thờ.

Đùi vịt và kem khoai tây Le Gastronomie, kèm với nước sốt vị chanh, cực kì ngon miệng ^_^ [hình ảnh] "

Mễ Tinh nhìn hình rồi hít mũi, cô cũng muốn được ăn đùi vịt với kem khoai tây quá. Trước đây không lâu cô vẫn còn mặc lễ phục ngồi trong nhà hàng cao cấp dùng cơm Tây, nhưng bây giờ cô lại rúc ở đây, ngẫu nhiên mỳ gói sắp hết hạn sử dụng.

Cô thoát khỏi weibo, bắt đầu hồi tưởng lại mùi vị của đậu phụ mapo với sườn heo hấp lúc nãy.

Ngày hôm sau, sau khi Tiêu Cố dắt chó đi dạo về, anh đưa Mễ Tinh đến cửa hàng thịt xiên chào hỏi.

Giờ này cửa hàng còn chưa mở cửa kinh doanh, trong đại sảnh chỉ có mấy nhân viên phục vụ. Thấy Tiêu Cố đưa Mễ Tinh đi vào, mọi người đều mở to hai mắt nhìn họ đầy chăm chú, hiếu kì muốn chết đi được nhưng chẳng ai dám mở miệng hỏi gì.

Nhưng mà Tiêu Cố cũng không hề vòng vo, anh đi thẳng vào vấn đề thông báo: "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là Mễ Tinh, bắt đầu từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc trong cửa hàng của chúng ta một thời gian."

"Cái gì?!" Tiểu Đức lần trước dẫn Mễ Tinh vào quán không nhận được thốt lên thành tiếng, "Cô ấy muốn đến cửa hàng mình làm việc?"

Chuyện có người đẹp từ trên trời rơi xuống như thế này bảo sao mà anh tin nổi chứ?

Mễ Tinh cười bảo: "Xin chỉ bảo nhiều hơn."

Tiểu Đức bị nụ cười đó làm cho bối rối, anh vội vàng tựa vào trước quầy thu tiền hồi máu. Lâm Tĩnh Dung vốn đang ở trên tầng, nghe thấy tiếng ồn ào phía dưới cũng chạy xuống nhìn xem: "Có chuyện gì thế?"

Tiêu Cố ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Mễ Tinh muốn tới đây làm việc một thời gian, cô hướng dẫn cô ấy nhé."

Bước chân xuống cầu thang của Lâm Tĩnh Dung sững lại một chút rồi mới chần chừ đi xuống: "Anh đồng ý cho cô ấy làm việc ở đây à?" Cô đại tiểu thư này nhìn thế nào cũng không giống có thể làm được việc.

"Ừ." Tiêu Cố gật đầu không giải thích gì thêm, "Cô ấy muốn được phát tiền lương, cho nên có chuyện gì cứ gọi cô ấy làm, không cần khách sáo gì đâu."

Mễ Tinh: "..."

Lâm Tĩnh Dung: "..."

Bây giờ đang có khá nhiều người, cô cũng không tiện hỏi han thêm công việc, chỉ có thể gật đầu nói: "Tôi biết rồi."

Tiêu Cố nghiêng người sang, quan sát Mễ Tinh mấy lượt từ trên xuống dưới: "Ở trong cửa hàng phải mặc đồng phục thống nhất, tóc của cô cũng phải búi lên, còn nữa, cắt móng tay của cô đi."

Chân mày thanh mảnh của Mễ Tinh khẽ giật giật, mặc đồng phục thì còn chấp nhận được, dù sao cô cũng nhìn thấy rồi, tóc búi lên cũng không sao hết cả, nhưng mà cắt móng tay... Cô cúi đầu nhìn móng tay xinh đẹp mà mình vừa mới làm, có đôi phần không

nữ: "Nhất định phải cắt móng tay sao? Móng tay này tôi làm hơn bốn giờ lận đó."

Lãng phí thời gian tiền bạc thì không nói, nhưng mà sau khi cắt ngắn sẽ xấu xí lắm kìa.

Tiêu Cố nhìn cô: "Cô có thấy nhân viên phục vụ nào để móng tay không hả? Trong ăn uống giữ gìn vệ sinh là việc quan trọng nhất, giữ lại móng tay dài như thế khách nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào đây?"

Mẽ Tinh bĩu môi, đương nhiên là thấy đẹp mắt rồi, nói không chừng sẽ còn hỏi cô làm ở đâu nữa đó.

Đáng tiếc là bây giờ cô không dám thẳng thắn chống đối với Tiêu Cố chủ nhà kiêm ông chủ, chỉ có thể bực bội ở trong lòng.

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ không phục của cô lại bổ sung quy định: "Sau khi cắt ngắn phải tẩy hết mấy hình vẽ ở trên móng tay đi, không được phép vẽ móng tay."

...

Mẽ Tinh không hiểu nổi, con gái làm nhân viên phục vụ thì không phải là con gái đấy à? Vẽ móng tay thì sao? Vẽ móng tay thì không vệ sinh chắc?

Cô giận đùng đùng nhìn thẳng Tiêu Cố, Lâm Tĩnh Dung thấy thế thì vội vàng đi tới giảng hòa: "Yên tâm đi, tôi sẽ giám sát cô ấy cắt móng tay."

"Vậy cô đưa cô ấy đi làm thủ tục, chuyện sau này giao cho cô đấy." Tiêu Cố dặn dò xong thì rời khỏi cửa hàng. Mễ Tinh liếc háy trong lòng, làm ông chủ hất tay đúng thật là thoải mái.

Tất cả nhân viên trong đại sảnh đều tập trung nhìn sang hướng Mễ Tinh, Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, nói: "Phải mở cửa hàng bây giờ, nên làm gì thì làm cái đó đi, không được đứng hết ở đây."

Dung Dung vừa lên tiếng, mọi người lập tức đi làm việc của mình. Lâm Tĩnh Dung nhìn Mễ Tinh rồi bảo: "Tôi đưa cô đi gặp nhân viên nhân sự."

"Vâng." Mễ Tinh thoáng kinh ngạc, cô cứ tưởng chuyện tuyển người do ông chủ quyết định là được rồi, hóa ra còn thuê cả một người chuyên trách, xem ra Tiêu Cố chỉ còn nhiệm vụ đánh mặt chược mà thôi.

Lâm Tĩnh Dung đưa cô đến văn phòng tầng hai. Khu văn phòng rất rộng, trong đó có năm sáu người đang ngồi trước bàn làm việc của mình. Lâm Tĩnh Dung đưa cô đến trước một nữ nhân viên nghiệp vụ mặc đồ vest: "Tiểu Thái, đây là đồng nghiệp mới hôm nay ông chủ Tiêu tuyển dụng, cô giúp cô ấy làm thủ tục nhé."

Tiểu Thái ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Mễ Tinh thì có vẻ bất ngờ: "Cô ấy sao?"

Lâm Tĩnh Dung gật đầu: "Ừ, trước mắt cô ấy sẽ làm nhân viên phục vụ."

Tiểu Thái ngần ngừ gật đầu, sao mà cô nhìn mãi cũng không ra đây là người tới làm nhân viên phục vụ ấy nhỉ?

"VẬY GIAO CHO CÔ NHÉ, BÂY GIỜ PHẢI MỞ CỬA HÀNG NÊN TÔI HƠI BẬN." Lâm Tĩnh Dung nói với Tiểu Thái xong thì quay lại nhìn Mễ Tinh, "CÔ LÀM XONG THỦ TỤC THÌ TỚI TÌM TÔI."

"ĐƯỢC." Mễ Tinh gật đầu, Lâm Tĩnh Dung cũng bước ra ngoài luôn. Tiểu Thái đưa tờ đơn cho Mễ Tinh điền, thấy trường đại học mà cô vừa tốt nghiệp Tiểu Thái càng mơ màng không hiểu.

TẠI SAO MỘT NGƯỜI TÀI GIỎI SỐNG Ở NƯỚC NGOÀI HỌC GIAO DỊCH QUỐC TẾ LẠI CHẠY ĐẾN CỬA HÀNG CỦA HỌ LÀM PHỤC VỤ THẾ NÀY? ĐỂ TRẢI NGHIỆM CUỘC SỐNG ĐÓ SAO? CÔ CẢM THẤY CÓ GÌ ĐÓ KHÔNG ỒN.

MẶC DÙ MỄ TINH CŨNG BIẾT NGƯỜI KIA CÓ VẄ SỬNG SỐT KHI NHÌN BẢN SƠ YẾU LÍ LỊCH CỦA MÌNH NHƯNG CUỐI CÙNG CÔ ẤY CHẴNG HỎI GÌ, CÔ KHẺ THỞ PHÀO NHỆ NHŌM VÀ CÓ PHẦN CẢM ĐỘNG.

Tiểu Thái chỉnh lý lại hồ sơ rồi nói với cô: "LÀM VIỆC LIÊN QUAN ĐẾN ẨM THỰC THÌ CẦN PHẢI CÓ GIẤY CHỨNG NHẬN SỨC KHỎE, CÔ DÀNH CHÚT THỜI GIAN ĐI KIỂM TRA ĐI NHÉ, XONG RỒI ĐƯA LẠI CHO TÔI."

"À..." Mễ Tinh suy nghĩ một chút, "Cái này thanh toán thế nào?"

Tiểu Thái nói: "Làm việc hết một năm thì có thể thanh toán, giấy chứng nhận sức khỏe năm nào cũng phải làm, chi phí sau đó do cửa hàng chi trả."

Mễ Tinh gật đầu, Tiểu Thái lại đưa cho cô mấy tờ đơn, giới thiệu từng cái một: "Cô cầm cái này đi tìm Tiểu Vương quản lý hành chính ở bên kia, để cô ấy đưa đồng phục làm việc và chìa khóa tủ quần áo cho cô nhé, còn cái này cầm đi đưa cho kế toán."

Mễ Tinh ghi nhớ từng cái một, cầm tờ đơn đi mấy bước rồi lại quay đầu nhìn cô ấy: "Văn phòng làm việc của mấy cô có còn thiếu người không?"

Tiểu Thái thoáng sửng sốt, sau đó mới cười nói: "Nếu văn phòng thiếu người tôi sẽ chuyển cô lên."

Mễ Tinh vui vẻ nói: "Vậy cảm ơn cô nhé!"

Sau khi Tiểu Vương phụ trách hành chính đưa đồng phục và chìa khóa tủ cho cô, Mễ Tinh còn được đưa đến phòng thay quần áo để lấy dấu vân tay. Mễ Tinh vừa làm vừa không biết nói gì, không ngờ cửa hàng này cũng lấy dấu vân tay để chấm công nữa đấy!

Trong khoảng thời gian cô đi làm thủ tục, mấy nhân viên dưới tầng cũng lấy cô ra làm đề tài thảo luận.

"Có phải cô Mễ Tinh đó là khách thuê nhà lần trước ông chủ đã nói không?"

"Chính xác đấy, mọi người nói xem quan hệ giữa cô ấy và ông chủ là thế nào? Chẳng lẽ là bà chủ tương lai?"

"Hớ? Tôi còn tưởng bà chủ tương lai là Dung Dung nữa chứ."

"Tôi ủng hộ Dung Dung, mặc dù Mễ Tinh đẹp thật đấy nhưng nhìn qua đã biết là tiểu thư chính hiệu, đâu có như Dung Dung quản lý được cửa hàng!"

"Tôi cũng quản lý được cửa hàng này, tôi có thể tự đề cử được không?"

"... Cô lo làm tốt việc mình đi."

Lâm Tĩnh Dung từ trên tầng đi xuống, nhìn các cô: "Ồn ào cái gì thế? Làm xong hết việc rồi à?"

Mọi người tản ra một nơi, chỉ có Tiểu Đức mặt dày là ở lại: "Chị Dung Dung, tiết lộ chút thông tin cho em với."

Lâm Tĩnh Dung nhìn cậu ta: "Tin gì?"

Tiểu Đức nói: "Đương nhiên là thông tin của Mễ Tinh rồi, cô ấy có bạn trai chưa?"

Lâm Tĩnh Dung không nhịn được bật cười, nhìn Tiểu Đức rồi bảo: "Cậu muốn theo đuổi người ta à? Chờ đến khi cậu lên làm cửa hàng trưởng của chi nhánh may ra còn có thể."

Vốn Tiểu Đức đang bất mãn bĩu môi, tự nhiên ngay lập tức cậu ấy lại thản nhiên đáp lại: "Thật ra thì em cũng có khả năng làm chi nhánh trưởng được mà, dù sao em cũng là nhân viên kì cựu, lại biết điều thông minh."

Lâm Tĩnh Dung cố nín cười gật đầu, đuổi cậu ta đi làm việc.

Chẳng được bao lâu Mễ Tinh đã thay áo quần đi xuống, Tiểu Đức chạy tới đầu tiên vây xem: "Ôi, mọi người mau đến xem này, sao quần áo giống nhau mà có người lại mặc đẹp thế chứ?"

Ngay sau đó, có nữ nhân viên chằm chọc lại cậu ta: "Đẹp thì sao nào? Cậu chỉ nhìn được thôi mà."

Mấy nhân viên nữ khác cũng nhao nhao giậu đổ bìm leo.

Tiểu Đức hừ các cô một tiếng, đang định chạy lên tìm Mễ Tinh nói chuyện phiếm thì bị Lâm Tĩnh Dung đuổi đi. Lâm Tĩnh Dung quan sát cô rồi nói: "Ừ, không ngờ cô mặc cổ trang cũng hợp như vậy đấy."

Mễ Tinh cúi đầu nhìn quần áo trên người: "Kiểu dáng và màu sắc bộ đồ này đẹp thật." Vừa giữ nguyên được đặc điểm của trang

phục nhà Hán, lại vừa thay đổi hợp lý thuận tiện cho công việc. Hoa văn màu xanh da trời trên quần áo cũng mang nét đặc trưng của phong cách Trung Hoa xưa cổ.

Lâm Tĩnh Dung cười nói: "Đương nhiên rồi, đồng phục làm việc của chúng ta là do ông chủ tìm người thiết kế đấy."

Mễ Tinh khẽ nhường mào, gật đầu đáp lại.

Lâm Tĩnh Dung đưa cho cô một sợi dây buộc tóc: "Lấy cái này búi tóc lên, bấm móng tay cũng có đây, nhân tiện cắt móng tay luôn đi."

Mễ Tinh: "..."

Cô cứ tưởng cô ấy chỉ qua loa thể thôi, hóa ra là giám sát cô thật.

Cô cầm dây buộc tóc buộc thành đuôi ngựa, đứng sau quầy thu ngân nuôi tiếc cắt móng tay. Lâm Tĩnh Dung đứng bên cạnh nhìn cô, không nhịn được thở dài: "Móng tay của cô làm đẹp thật."

"Thật không, tôi chọn lâu lắm mới được kiểu dáng thế này đấy!" Mễ Tinh vừa nói xong lại không nỡ cắt đi.

Sau khi cô cắt xong, nhìn ngón tay trở nên trở trụ lại thở dài thườn thượt.

Áo khoác ngoài cô đã không giữ được, bây giờ ngay cả móng tay cũng không giữ được luôn.

Lâm Tĩnh Dung chờ cô cắt móng xong mới đưa cô đi tìm hiểu môi trường làm việc trong cửa hàng, nhân tiện nói cho cô hiểu về lịch sử của chuỗi nhà hàng thịt xiên: "Cửa hàng này là do ba ông chủ mở, đầu tiên chỉ là một quán nhỏ ven đường, sau đó ông chủ tiếp nhận, dần dần mở rộng quy mô kinh doanh, bây giờ đã phát triển thành chuỗi cửa hàng như cô nhìn thấy đây. Ông chủ còn đang tính đến chuyện mở thêm chi nhánh, đang lựa chọn địa điểm cho cửa hàng."

Mẽ Tinh trừng mắt nhìn: "Muốn mở chi nhánh sao?"

Lâm Tĩnh Dung đáp: "Đúng vậy, mặc dù hiện tại diện tích của cửa hàng cũng lớn, nhưng không đủ chỗ cho khách hàng, ngày nào cũng có người chờ đợi, còn cả rất nhiều người lái xe đường dài tới đây, họ cũng mong được mở thêm chi nhánh".

Mẽ Tinh gật gù ngẫm nghĩ, xem ra tình hình buôn bán trong cửa hàng còn tốt hơn cô tưởng.

Lâm Tĩnh Dung nói tiếp: "Chờ đến khi chi nhánh khai trương, khoảng một nửa số nhân viên kì cựu ở bên này phải chuyển qua bên kia hướng dẫn người mới, một nửa còn lại sẽ ở đây hướng dẫn thêm người, mọi người đều mong sẽ được thăng chức đấy." Cô cười thành tiếng rồi nói với Mẽ Tinh, "Mười một giờ bắt đầu kinh doanh, em họ của tôi cũng tới đây làm thêm, em ấy là sinh viên đại

học, chắc hai người sẽ có nhiều đề tài để nói, tôi sẽ bảo em ấy hướng dẫn cô."

Cô đang nói giữa chừng thì có một cô gái tóc ngắn chạy từ bên ngoài vào: "Chị Dung Dung, em tới rồi!"

Lâm Tĩnh Dung nhìn cô gái vừa chạy vào rồi giới thiệu với Mẹ Tĩnh: "Đây là em gái tôi vừa nói với cô, em ấy là Thẩm Thi Thi."

Chương 12 Em trai họ

Chuyên ngữ: Năm lùn

Mặc dù Thẩm Thi Thi chỉ mới là sinh viên năm hai đại học, nhưng mà cô bé làm việc lại cực kì thành thục. Pha trà rót nước, mấy chuyện nhỏ như dọn dẹp bàn thì không cần phải nói, kỹ năng một tay đếm tằm[1] còn khiến Mễ Tinh nghi ngờ cô bé từng luyện phật sơn vô ảnh thủ rồi cơ.

[1] Bởi vì thịt xiên được dùng một cây tằm trúc xuyên qua rồi nhúng vào nồi nước lấu, nên lúc tính tiền người ta sẽ đếm số tằm còn lại

"Tổng cộng ba trăm năm mươi hai ngàn ạ, mời quý khách sang quầy thu ngân bên kia trả tiền." Thẩm Thi Thi bảo Mễ Tinh dẫn khách đi tính tiền, còn mình ở lại dọn dẹp bàn. Người khách đi cùng với Mễ Tinh là khách quen ở đây nhưng đây lại là lần đầu tiên họ nhìn thấy Mễ Tinh, khó tránh có đôi chút tò mò: "Người đẹp à, cô mới tới đây làm hả?"

Mễ Tinh mỉm cười: "Đúng vậy ạ."

Khi Mễ Tinh cười trông sẽ rất dễ thương, người khách cảm thấy trái tim mình cũng tự dừng mềm nhũn: "Làm việc ở đây đúng là có tài mà không được trọng dụng, không bằng cô đi sang chỗ tôi làm việc đi."

Mễ Tinh nghe thôi cũng biết là đùa giỡn, cô còn chưa kịp trả lời, Lâm Tĩnh Dung đã đi tới cạnh bên: "Ông chủ Đới à, Mễ Tinh mới tới làm ngày đầu tiên, anh đã muốn đào góc tường nhà chúng tôi rồi sao?"

Ông chủ Đới nhìn cô ấy thì giọng điệu còn thân quen hơn trước: "Nhìn bà chủ nói kìa, tôi có đào góc tường của ai cũng không dám đào của nhà cô đâu nhé."

Lâm Tĩnh Dung cười nói: "Ông chủ Đới ơi, miệng anh ngọt quá, mà tôi đã nói nhiều lần lắm rồi mà, tôi không phải bà chủ đâu."

Ông chủ Đới nhìn cô cười nhẹ, chỉ là trong nụ cười đó đầy ý hài hước nhiều hơn: "Sớm muộn cũng là bà chủ thôi mà."

Mễ Tinh đứng trước quầy thu ngân chớp mắt nhìn, cô báo số tiền với nhân viên thu ngân rồi trở về tìm Thẩm Thi Thi.

Lúc cô rời đi, Thẩm Thi Thi đã dọn dẹp bàn xong, Tiểu Đức lại dẫn thêm ba khách mới nữa vào. Thẩm Thi Thi chào hỏi khách xong thì kéo Mễ Tinh vào trong góc lười biếng thêm một lúc.

"Buổi trưa sẽ nhiều khách lắm đấy." Thẩm Thi Thi dựa vào bức tường sau lưng, nắn bóp tay mình.

Mễ Tinh cũng không ngờ buổi trưa ở đây lại bận rộn như vậy, mặc dù cô cũng không làm việc bao nhiêu nhưng đứng cả trưa như vậy cũng đủ mệt mỏi rồi. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Thi Thi rồi tò

mò hỏi thử: "Em có biết mối quan hệ của chị Dung Dung với ông chủ Tiêu là gì không? Chị nghe nhiều khách hàng gọi chị ấy là bà chủ."

"À, cái này à, chị Dung Dung không phải bà chủ đâu, nhưng mà có vài khách quen cứ thích trêu chọc chị ấy với ông chủ Tiêu." Thẩm Thi Thi vừa nói vừa lại gần Mễ Tinh, thì thầm, "Nhưng mà nói không chừng ngày nào đó lại trở thành sự thật."

Mễ Tinh khẽ nhú mào không có nói tiếp.

Thẩm Thi Thi quan sát cô, ánh mắt còn trở nên tò mò hơn so với cô lúc nãy: "Chẳng lẽ chị cũng thích ông chủ Tiêu?"

Mễ Tinh bị cái giả thiết của cô ấy là cho sợ hết hồn, thiếu chút nữa không nhịn được nhảy lên: "Em đừng nói linh tinh, ai thích anh ta? Chị có bị cuồng ngược đãi đâu."

Cô nói như vậy Thẩm Thi Thi lại càng tò mò hơn: "Chẳng lẽ ông chủ rất hách dịch?"

Mễ Tinh cảm thấy miêu tả như thế thì cực kì chuẩn xác, nhưng mà nên bổ sung thêm: "Vừa keo kiệt vừa hách dịch."

"Ha ha ha ha ha vừa keo kiệt vừa hách dịch là sao." Thẩm Thi Thi cười lớn, "Nhưng mà em nói cho chị nghe, rất nhiều người thích ông chủ Tiêu đấy, từ nhân viên cửa hàng cho đến khách hàng kìa".

Mẽ Tinh nhớ đến mấy học sinh nữ cấp ba hôm trước gặp ngoài cửa cửa hàng, tất cả đều là bị gương mặt của Tiêu Cố lừa gạt, thật là đáng thương.

"Nhân viên phục vụ, cho thêm nước ở đây đi." Khách ở bàn trước mặt vẫy vẫy tay.

Thẩm Thi Thi lập tức đi qua: "Tới đây ạ!"

Mẽ Tinh thấy cô ấy đi sang thì cũng nổi gót theo. Cả một buổi trưa gần như không được thở, cho đến gần hai giờ, khách trong cửa hàng mới dần dần vơi bớt.

Mẽ Tinh mệt mỏi đến gần như tê liệt, cô ngồi thẳng xuống ghế dựa cạnh bên. Thẩm Thi Thi đưa một túi bánh bích qui mở sẵn đến trước mặt cô, là bánh quy chocolate nhân dâu tây: "Chị ăn không?"

"Cám ơn em." Mẽ Tinh cầm lấy một cái, một tay khác vỗ vỗ chân mình, "Em không mỏi à?"

Thẩm Thi Thi cười cười: "Em quen rồi, thực ra thì em còn đi làm ở một cửa hàng 24h khác nữa."

Mẽ Tinh ngạc nhiên tròn mắt: "Em cần tiền gấp sao?"

Thẩm Thi Thi hơi mơ màng: "Không có ạ."

"Vậy em làm việc liều mạng thế làm gì?"

Thẩm Thi Thi nói: "Chỉ là em thích kiếm tiền, chỉ đơn giản vậy thôi."

Mễ Tinh: "..."

Cô cầm miếng bánh bích quy, nhìn Thẩm Thi Thi rồi bảo: "Đi làm có muộn giờ học ngày thường của em không?"

Thẩm Thi Thi lắc đầu: "Không ạ, mỗi ngày em làm ở bên này vào buổi trưa hoặc tối, cửa hàng 24h bên kia chỉ là làm thêm thôi, thời gian làm việc cũng không nhiều." Cô đang nói thì bỗng nghĩ tới chuyện hay, cười ha ha hai tiếng, "Hơn nữa sinh viên cần cù sẽ gặp may nữa đấy."

Mễ Tinh: "...". Cái quý gì vậy.

Thẩm Thi Thi kéo ghế ngồi xuống đối diện cô, thấp giọng nói: "Em nói nhỏ cho chị biết, cái cửa hàng 24h em làm ấy, ở ngay sát nhà của Cố Tín! Lúc trước anh ta bị fan hâm mộ truy đuổi chạy trốn đến cửa hàng tiện lợi 24h này, em giúp anh ta giải vây, anh ta còn mời em ăn cơm cà ri!"

Mễ Tinh chớp mắt thật nhanh, như kiểu đang cố gắng xử lý thông tin này: "Cố Tín?" Cái tên này nghe quen tai quá.

Thẩm Thi Thi kinh ngạc mở to mắt nhìn cô: "Chị không biết Cố Tín à?" Cô vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi ra, chầm chầm vài cái rồi đưa cho Mễ Tinh nhìn, "Chính là anh ta đấy! Ca sĩ nổi tiếng!"

Người trên màn hình mặc áo T-shirt màu đen và quần jean cạp trễ, trên tai đeo mấy cái bông tai màu bạc cỡ nhỏ, đường kẻ mắt trên còn đậm hơn cả cô, cực kì lòe loẹt. Mễ Tinh suy nghĩ một lúc mới nhớ ra điều gì: "Có phải anh ta hát nhạc Rock không? Trong lớp bọn chị có một bạn rất thích anh ta."

Thẩm Thi Thi vui vẻ nói: "Thật không ạ? Cố đẹp trai đã nổi tiếng ra tận nước ngoài rồi sao!"

Mễ Tinh nói: "Người bạn của chị cũng là người Trung Quốc mà." Trên thực tế, sinh viên lớp bọn cô trên một nửa đều là người Trung Quốc.

Thẩm Thi Thi: "..."

Mễ Tinh thấy tinh thần cô ý sa sút thì ho khan nói lảng sang chuyện khác: "Vừa nãy em nói anh ta mời em ăn cơm cà ri? Vậy hai người rất quen thân à?"

Cô hỏi vậy Thẩm Thi Thi lại càng chán nản hơn: "Không có đâu... Ngay cả số điện thoại của anh ấy em cũng không biết." Mi mắt khép lại rồi lặng yên một lúc, đột nhiên thần thái cô bé lại sáng láng ngẩng đầu lên, "Nhưng mà em có Wechat của anh ta!"

Trong đầu Mễ Tinh thầm nghĩ, ngay cả Wechat mà cô bé còn lấy được, không phải nó còn hữu ích hơn số điện thoại nữa sao? Sau đó cô nhìn thấy Thẩm Thi Thi đưa Wechat công cộng của Cố Tín ra.

Mễ Tinh: "..."

Mặc dù chỉ là số công cộng, nhưng Thẩm Thi Thi vẫn vô cùng thỏa mãn: "Thỉnh thoảng tài khoản này sẽ cập nhật tin tức của Cố Tín, còn có hình tự sướng! Hơn nữa anh ý còn thiết lập chế độ tự động trả lời, chị có thể nói chuyện phiếm với anh ý nữa!"

Mễ Tinh: "..."

Xin lỗi cô cũng không thể hiểu được niềm vui thú khi nói chuyện với máy móc chỗ nào.

Nhưng mà Thẩm Thi Thi vẫn cực kì phấn khởi: "Mặc dù ngoài đời Cố Tín khá là lạnh nhạt, nhưng mà trả lời wechat cực kì nhanh." Cô vừa nói vừa đánh chữ vào khung đối thoại "Sao thế", lập tức đối phương cũng trả lời một câu "Sao thế (* 3)(ε *)" .

Mễ Tinh: "..."

Thẩm Thi Thi vui vẻ nói: "Mục tiêu của em là kiểm tra tất cả các câu trả lời tự động của anh ấy đấy!"

Sau một lúc yên lặng Mễ Tinh đứng dậy đi lên tầng. Thẩm Thi Thi với gọi cô sau lưng: "Chị đi đâu thế?"

Mễ Tinh đi thẳng không buồn quay đầu lại: "Thay quần áo ra ngoài làm thẻ ngân hàng. Kế toán muốn có tài khoản ngân hàng."

"À..." Giọng nói của Thẩm Thi Thi có vẻ hơi buồn.

Mễ Tinh làm xong thẻ ngân hàng thì chưa đến ba giờ, nghĩ tới buổi chiều năm giờ mới bắt đầu làm việc, cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, ngủ bù cũng tốt.

Kết quả là mới vừa vào cửa, cô đã sừng sốt luôn.

Trong phòng khách có một người con trai lạ mặt đang chơi cùng Husky.

"Haha Thiên Thiên này, mày lên cân nữa à?" Anh chàng nọ ôm Husky trông cực kì thân mật, hình như con Husky cũng vui vẻ lắm, sủa gâu gâu không ngừng.

Mễ Tinh nghĩ có lẽ cậu chàng này chắc phải rất quen thân với Tiêu Cố, nếu không con Husky cũng không thân thiết với anh ta như vậy... Nhưng mà hình như có người nói con Husky không nhận được chủ nhân?

... Không thể nào.

Trong lúc Mễ Tinh đang do dự nên đi vào hay là báo cảnh sát, cuối cùng thì người đằng kia cũng nhìn thấy sự xuất hiện của cô. Có lẽ mới vừa rồi chơi với con Husky quá nhập tâm, anh ta không nghe thấy tiếng mở cửa, lúc này đột nhiên nhìn thấy Mễ Tinh thì có hơi sửng sốt.

Sau khi anh ta quay đầu nhìn Mễ Tinh, rốt cuộc Mễ Tinh cũng nhìn rõ mặt anh ta. Gương mặt này... Có phải vừa mới nhìn thấy ở đâu rồi không nhỉ?

Đây không phải là nam thần Cố Tín của Thẩm Thi Thi sao!

Mồ hôi lạnh của Mễ Tinh cũng sắp rỉ ra rồi, tại sao Cố Tín lại xuất hiện ở trong nhà Tiêu Cố?

Cố Tín trầm lặng nhìn cô một lúc rồi lấy ra điện thoại di động ra, gọi đi: "Này, tại sao nhà anh lại có con gái hả?"

Mễ Tinh: "..."

Trong chớp nhoáng đó, trong đầu của Mễ Tinh đã nhảy ra một trăm ngàn chữ tiểu thuyết BL, thì ra, con chó này không phải là của bạn gái trước của Tiêu Cố để lại... Mà là bạn trai cũ.

Sau khi Cố Tín gọi điện, Tiêu Cố chạy về nhà rất nhanh. Anh nhìn Mễ Tinh đang đứng trước cửa thì hỏi: "Cô không đi làm ca chiều sao?"

Mễ Tinh bĩu môi: "Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, tôi quay về ngủ không được à?"

Cố Tín tận dụng kẽ hở hỏi luôn: "Tại sao cô ấy lại ngủ ở nhà anh?"

Mễ Tinh: "..."

Cô cảm thấy vấn đề này phải giải thích ngay lập tức, chứ xem tình huống lúc này hình như hai người kia có khả năng tái hợp: "Việc đó, anh đừng hiểu lầm nhé, chẳng qua tôi chỉ là khách trọ ở đây thôi, tôi với anh ta rất trong sáng mà."

"Khách trọ?" Cố Tín khẽ nhú mày, hứng thú nhìn sang bên Tiêu Cố.

"Chuyện này để sau hãy nói." Tiêu Cố đi vào phòng khách, chỉ vào Cố Tín rồi nói với Mễ Tinh, "Giới thiệu với cô một chút, đây là em họ tôi, Cố Tín."

Mễ Tinh: "..."

Anh em... Khẩu vị có nặng quá rồi không... Hey, Em họ?

Cô nghiêng đầu như suy tư gì đó: "Anh ta tên là Cố Tín, là em họ của anh, cho nên anh tên là Tiêu Cố, không lẽ là vì ba anh họ Tiêu, mẹ họ Cố?"

"Phì, đoán đúng rồi đó." Không đợi Tiêu Cố trả lời, Cố Tín đã giậu đũa bìm leo trước, "Mỗi lần tôi gọi tên anh ý cũng đều muốn phì cười đấy."

Tiêu Cố: "..."

Anh liếc nhìn Cố Tín rồi cúi người sờ sờ chân của Husky: "Không biết ai là người nghĩ ra cái tên Hao Thiên Khuyển đấy nhỉ, tự tin như thế ở đâu ra đấy."

Mắt Mễ Tinh giật giật, hóa ra cái tên Hao Thiên Khuyển là do Cố Tín đặt sao? Thì ra anh ta mới là Nhị Lang thần sao?

Dường như đọc được nghi vấn trong lặng lẽ của Mễ Tinh, Tiêu Cố nói luôn: "Thiên Thiên là chó của cậu ta."

Mễ Tinh: "..."

Vậy mà chó....thật.

Chương 13 Về nước

Chuyên ngữ: Năm lùn

Vốn là con Husky này là do Cố Tín mua về nhà để nuôi, sau đó vì anh ta bận quá nên đành phải đưa cho Tiêu Cố, còn nói một cách mỹ miều là "Chó và người là hai kẻ đơn độc vừa lúc hợp thành đôi".

Mễ Tinh không ở lại phòng khách mà quay về phòng mình. Ngã xuống giường, cô tiện tay lấy di động tìm thông tin về Cố Tín.

Xem lướt qua đã thấy một mớ đây kết quả, cô click vào cái đầu tiên, nhìn xuống thông tin cá nhân của anh ta. Hờ... Thành phố C? Cố Tín là người thành phố C?

Mễ Tinh khẽ nhúu mày, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Quả thực ở thành phố C có một gia đình họ Cố, cũng tính là có qua lại với nhà họ Mễ của cô. Mặc dù họ cũng là bạn bè, nhưng trong gia đình họ Cố cô chỉ quen với hai chị em Cố Trân và Cố Bảo mà thôi, còn Cố Tín, quả thực chẳng có ấn tượng gì chứ đừng nói đến Tiêu Cố.

Mặc dù đều là người họ Cố ở thành phố C, nhưng chắc là không có quan hệ gì nên Mễ Tinh cũng không suy nghĩ nữa, cô lướt xuống đọc tin, nhìn thấy một tấm hình Cố Tín vén quần áo. Bởi vì

anh ta nghiêng người hướng về phía ống kính, nên máy ảnh chụp được rất nét cái hình xăm ngang bên hông anh ta.

Mễ Tinh: "..."

Hai anh em nhà này xăm hoa văn tình nhân nữa cơ đấy, tình cảm tốt thật.

Cô phóng to hình xăm lên, cẩn thận nghiên cứu xem thử, hình xăm ngang hông Cố Tín nhìn có vẻ giống như con kỳ lân. Mễ Tinh trợn trừng mắt, chẳng lẽ hình xăm trên người Tiêu Cố cũng là kỳ lân sao?

Mễ Tinh cố nhớ lại buổi tối hôm đó mình nhìn thấy nhưng chẳng nghĩ được gì, cô buồn bực lấy điện thoại đặt đồng hồ báo thức rồi quay đầu đi ngủ.

Lúc cô ra cửa là bốn giờ rưỡi chiều, đúng lúc gặp phải Tiêu Cố dắt chó đi dạo về. Mễ Tinh nhìn quanh phòng khách một vòng không nhìn thấy Cố Tín ở đây nữa: "Anh ta đi rồi sao?"

"Ừ." Tiêu Cố buột xích chó lên con Husky, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế sofa, "Công việc của cậu ấy rất bận, thỉnh thoảng mới bớt được chút thời gian tới đây, may mà Thiên Thiên vẫn còn nhận ra cậu ta được đấy."

Mễ Tinh đồng ý gật gật đầu, xem ra chỉ số IQ của Cầu Đản cũng không tệ lắm. Tiêu Cố kéo xích chó rồi mở cửa, anh quay đầu lại

nhìn Mễ Tinh: "Đúng rồi, chuyện Cố Tín là em họ tôi cô đừng nói cho người khác nhé."

"Ừ." Mễ Tinh đổi giày đế bằng theo anh đi ra ngoài, thuận tay khóa cửa lại, "Nếu anh ta là em họ của anh thì anh bảo anh ấy đại diện cho cửa hàng của anh luôn, nhất định có thể thu hút rất nhiều fan hâm mộ tới ăn."

Tiêu Cố bảo: "Bây giờ trong cửa hàng cũng đông đúc lắm rồi, không có thời giờ để tiếp đãi fan hâm mộ của cậu ta." Anh suy nghĩ một chút lại thấy Mễ Tinh nói cũng đúng, nếu cậu em họ có giá trị lợi dụng thì mình cũng không cần trả tiền thuê nữa kìa, "Nếu không chi nhánh mới có thể để cậu ta đi sang cắt băng khai trương."

Vốn Mễ Tinh chỉ cố ý trêu đùa Tiêu Cố một chút thôi, không ngờ anh ấy lại cho rằng nó được, cô bực bội cười cợt: "Một ca sĩ nổi tiếng hát nhạc Rock lại đi cắt băng khai trương cho cửa hàng thịt xiên, phì, hình ảnh đẹp thật."

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô: "Lạ lắm à? Đinh Mông còn là khách quen trong cửa hàng của tôi đó."

Mễ Tinh: "..."

Cô biết Đinh Mông, người này cũng là ca sĩ, lúc trước hai vợ chồng Đinh Mông ngược cầu ở trên mạng cô cũng từng nhìn thấy.

Đột nhiên một cửa phòng tầng năm có người mở cửa ra, một ông cụ bước từ trong ra ngoài. Ông cụ nhìn thấy Mễ Tinh và Tiêu Cố đi từ trên tầng đi xuống thì cười hiền với họ: "Hai vợ chồng son lại ra ngoài dắt chó đi dạo đấy à?"

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố: "..."

Anh hơi mím môi, nói nhỏ với Mễ Tinh: "Ông Khưu lớn tuổi rồi, có lúc sẽ hơi mơ hồ."

"À..." Mễ Tinh mỉm cười với ông Khưu, đi qua người anh bước tiếp. Tiêu Cố kéo Husky dừng lại, trò chuyện với ông Khưu mấy câu.

Cửa hàng thịt xiên của Tiêu Cố cách hoa viên Nam Thành chỉ một con phố, đi mấy phút là qua. Mễ Tinh thay đồng phục làm việc xong thì còn tận mười mấy phút nữa mới đến năm giờ chiều, nhưng mà đã có khách tới sớm ngồi chờ trong sảnh.

Quả thực Mễ Tinh cũng thấy khá nghi ngờ, đi ăn giờ này có phải sớm quá không?

Buổi tối Thẩm Thi Thi không ở đây, thế nên Mễ Tinh đi theo Lâm Tĩnh Dung học hỏi. Lúc hơn sáu giờ mới là thời gian khách đông nhất, Lâm Tĩnh Dung bận quá không để ý đến cô. May mà ở cửa hàng thịt xiên ngoài việc đánh dấu thức ăn ra thì cũng không

cần có chuyên môn đặc biệt, Mễ Tinh càng lúc càng nhanh tay, nhưng mà lần đầu tiên dọn bàn vẫn còn hơi bỡ ngỡ.

Mặc dù lúc trước Tiêu Cố nói với cô mười giờ tối là sẽ hết giờ làm, nhưng mà có khách chín giờ rưỡi mới đến đó ăn cơm, nửa giờ đồng hồ vẫn còn chưa ăn xong, bọn họ phải chờ khách ăn xong mới có thể về được.

Lúc Mễ Tinh về đến nhà cũng mười một giờ rồi, cô mệt mỏi ngã xuống giường, ngay cả tắm cũng không buồn tắm.

Nằm một lúc cho tinh thần tỉnh táo, Mễ Tinh cố gắng đi rửa mặt qua loa rồi quay về giường nằm lại. Aiz, một ngày không tắm cũng chẳng sao... Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi rồi.

Chín giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, đúng giờ cô bị đồng hồ báo thức gọi dậy. Lúc đồng hồ âm ỹ lần thứ hai, cô mới mắt nhắm mắt mở sờ đến điện thoại di động, nhấn tắt đồng hồ báo thức.

Vừa tắt xong Mễ Tinh đã ngủ lại rất nhanh, mười giờ, đồng hồ báo thức thứ hai cô chuẩn bị lại náo loạn vang lên. Lần này sau khi nhấn tắt đồng hồ báo thức, rốt cuộc Mễ Tinh cũng phải bất đắc dĩ bò dậy, đi phòng tắm rửa mặt.

Tiêu Cố dắt chó đi dạo về, anh thấy Mễ Tinh còn chưa đi thì đến trước phòng cô nhìn xem thử. Cửa phòng ngủ của Mễ Tinh không đóng, cô đang ngồi ở trước bàn đọc sách trang điểm.

Tiêu Cố đứng bên ngoài nhìn cô đang đánh phấn, anh hơi nghiêng người, dựa vào cửa rồi nói: "Còn mười phút, cô đi làm ngay đi không thì đến muộn đấy."

Mễ Tinh bị tiếng nói bất ngờ của anh làm cho sợ hết hồn, cô quay đầu nhìn Tiêu Cố rồi vội vàng quay lại: "Tôi còn chưa kẻ mắt nữa, xong ngay đây."

Tiêu Cố vẫn đứng dựa vào cửa, từ tốn nói thêm: "Tối muộn 30 phút trở lên thì xem là nghỉ làm nửa ngày, tối muộn hai giờ trở lên thì xem như là nghỉ làm một ngày."

Tay cầm bút kẻ mắt của Mễ Tinh dừng lại một thoáng, cô cắn cắn khóe môi: "... Tối muộn hai giờ thì không cần đi nữa, dù sao cũng xem như nghỉ làm."

Tiêu Cố cười với cô: "Vô cớ nghỉ làm một ngày trừ ba ngày tiền công."

Mễ Tinh: "..."

Bởi thế mới nói người dân lao động chính trực chẳng bao giờ thắng được nhà tư bản gian manh.

Cô tức giận để bút kẻ mắt xuống, mặc áo khoác ngoài đi ra cửa. Lúc đi qua người Tiêu Cố, cô còn lạnh lùng hừ cho anh một tiếng.

Tiêu Cố cũng không giận dữ gì, anh cười khẽ nhìn bóng lưng của cô nói thêm: "Thật ra thì không cần trang điểm mắt của cô cũng đã to lắm rồi."

Mễ Tinh đang đứng trước cửa đi giày lại bật cười hai tiếng: "Cái này là khen tôi đấy à?"

Tiêu Cố nói thêm: "Mắt của trâu cũng rất to."

Mễ Tinh: "..."

Tạm biệt!

Cô đập vào then cửa đùng một tiếng, chạy vội vàng xuống dưới.

Lúc mười giờ hai mươi chín phút ba mươi sáu giây, cô ấn dấu vân tay lên thẻ dụng cụ. Nhìn trên máy hiển thị tên của mình, Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, cô thay quần áo xong đi ra, lấy điện thoại di động trên người nhìn xem thử.

Tối hôm qua mệt quá nên ngay cả vào weibo của anh chàng thỏ cô cũng không thèm xem, không biết có bỏ qua tin tức gì rồi không.

Lúc năm giờ sáng anh chàng thỏ có đăng bài đăng mới, mặc dù chỉ ba chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến Mễ Tinh sửng sờ ngay tại chỗ.

"Về nước ^_^ [Hình ảnh]"

Điện thoại di động của Mễ Tinh thiếu chút rơi xuống đất, cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh, mắt trợn trừng trừng. Tấm hình này là sân bay quốc tế thành phố C, weibo cũng xác định vị trí là sân bay quốc tế thành phố C.

Mễ Tinh cảm thấy tim mình thành thịch như muốn nhảy căng lên, anh Thỏ về nước?

Hô hấp hơi rối loạn, Mễ Tinh gắng bình tĩnh cất điện thoại vào túi.

Anh Thỏ về nước rồi, nhưng cô lại tới thành phố A, làm nhân viên phục vụ... trong chuỗi cửa hàng thịt xiên.

Nghĩ tới việc này Mễ Tinh lại như là quả bóng cao su đã xì hơi, cô lấy điện thoại ra như bị bệnh thần kinh, tìm weibo Alice gửi một tin nhắn riêng: "Tình hình bây giờ thế nào rồi? Ba em có dấu hiệu mềm mỏng đi chưa?"

Cô đứng trước cửa phòng thay quần áo chờ một lúc mà vẫn chưa nhận được trả lời của Alice, không thể làm gì khác là xuống tầng làm việc.

Lúc này còn chưa có chính thức kinh doanh, mọi người đều đứng đây chuẩn bị trước khi mở cửa hàng. Lâm Tĩnh Dung đưa cho Mễ Tinh một cây tăm bằng trúc để cô luyện đếm tăm, Mễ Tinh

ngĩ đến phật núi vô ảnh thủ của Thẩm Thi Thi thì càng thêm phần chán.

Bên cạnh cô là một cậu thanh niên cũng đang tập đếm tằm, nhìn cậu ấy có vẻ không lớn lắm, trông như mới tốt nghiệp trung học chẳng bao lâu. Lâm Tĩnh Dung đứng bên cạnh quan sát nên hai người cũng không tiện nói chuyện riêng, cậu thanh niên nóng lòng hoàn thành công việc, không cẩn thận lại làm các que tằm vung vãi rơi đầy đất.

Lâm Tĩnh Dung đứng bên cạnh phê bình: "Sao tay con trai lại lóng ngóng vụng về thế chứ?"

Mẽ Tinh: "..."

Chị Dung Dung à, chị nói thế với một cậu con trai thì cậu ta có thể hiểu được sao?

Dĩ nhiên tình hình của cô cũng không khá hơn mấy, mặc dù không làm rơi tằm tre đầy đất nhưng tốc độ quá chậm, ngay cả chính cô cũng không nhìn nổi. Lâm Tĩnh Dung đứng bên cạnh hỏi cô: "Cô sao vậy? Hình như không tập trung?"

Mẽ Tinh khẽ sừng sốt, cười nói: "Tôi không có."

Để chứng minh mình không phải vậy thật, cô cũng tăng động tác trên tay mình, sau đó không cẩn thận, làm tằm tre lại rơi đầy đất như thanh niên vừa rồi.

Mẽ Tinh: "..."

Chẳng lẽ chị Dung Dung lại nói, tại sao tay con gái lại lóng ngóng vụng về như vậy chứ?

Chương 14 Sinh nhật

Chuyển ngữ: Năm lùn

Sau khi cửa hàng mở cửa, Mễ Tinh cũng không còn thời gian rảnh rang cầm điện thoại, khổ sở chịu đựng đến buổi trưa mới kết thúc kinh doanh, cô trở lại phòng thay đồ đổi quần áo xong mới thoải mái cầm điện thoại di động ra nhìn thử.

Alice vẫn chưa trả lời cô, Mễ Tinh khẽ nhú mào gửi thêm tin nhắn nữa: "Chị có đang ở đây không?"

Lần này Alice lại phản hồi rất nhanh: "Xin lỗi em nhé, vừa rồi có việc bận. Tính của chú Mễ em hiểu rõ nhất mà, chú ấy rất cố chấp, chuyện em đào hôn lần này chú ấy vẫn giữ bí mật với bên ngoài. Nhìn cũng biết chú ấy đang cực kì tức giận, em cố gắng thêm một thời gian nữa, thời cơ chín muồi chị sẽ báo cho em".

Mễ Tinh đọc hết tin nhắn nọ thì khẽ nhếch khóe môi, cất điện thoại vào trong túi xách.

Ở bên kia, Alice vừa mới thoát ra khỏi weibo, Cố Trân ngồi cạnh đã nhích sát gần cô, lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ rượu nhẹ nhàng khuấy đảo: "Gửi tin nhắn cho ai thế? Hoắc Lệ, không lẽ cô có bạn trai rồi à?"

Hoắc Lệ cười cười đút điện thoại vào túi: "Cố đại tiểu thư cô đây còn chưa có bạn trai thì sao tôi dám có người yêu được chứ?"

Đuôi lông mày xinh xắn của Cố Trân hơi nhướng cao lên, khóe miệng đỏ tươi ngọt ngào hé mở thành độ cong làm say đắm lòng người: "Ai nói tôi không có bạn trai?"

Hoặc Lê cười bảo: "Đúng rồi nhỉ, chỉ có điều Cố đại tiểu thư không có bạn trai cố định mà thôi."

Cố Bảo ngồi cạnh cũng bật cười nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên ở bên: "Nghi Nhiên, ở nước ngoài cậu có bạn gái không?"

Chu Nghi Nhiên nâng chiếc ly cao cổ trong tay, ngón tay thon thon từng đốt xương rõ ràng hiện rõ trong ánh sáng, lưu loát mà ưu nhã: "Làm gì có thời gian."

"Chà chà." Cố Trân nhìn tay anh rồi nhấp một ly rượu chát, "Không hổ là người chơi đàn dương cầm, tôi có thể nhìn ngắm đôi tay này cả đời mất thôi."

"Phù, chị, chị đừng dọa cậu thiếu gia nhà họ Chu thế chứ." Cố Bảo cười đều, cụng ly với Chu Nghi Nhiên, "Bạn đến mức ngay cả thời gian quen bạn gái cũng không có thật à? Tội nghiệp quá~ nhưng mà bây giờ cậu về nước rồi, chắc sẽ không bận quá nữa đúng không? Lần tới tôi đưa cậu đi chơi."

Cố Trân gõ nhẹ đầu cậu ta: "Chơi cái gì? Em tưởng ai cũng rảnh rỗi như mình đấy hả?"

Cố Bảo xoa xoa chỗ bị gõ, bất mãn trợn mắt nhìn Cố Trân: "Không lẽ làm quen giao lưu bạn gái không phải là chính sự nữa à?"

Chu Nghi Nhiên nhìn hai chị em dờ hơi cãi lộn thì khẽ cười thành tiếng, anh đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh rồi hỏi: "Đúng rồi, sao không thấy Mễ Tinh?"

Câu hỏi đó khiến không khí bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, Cố Trân lại gõ vào đầu Cố Bảo một cái mới trả lời: "Mễ Tinh hả, nghe bảo dạo này sức khỏe của cô ấy không tốt, tôi cũng không gặp được."

Chu Nghi Nhiên nhíu mày: "Sức khỏe không tốt sao? Cô ấy thế nào?"

Cố Trân nhún vai ý bảo mình không biết, nhưng rồi Cố Bảo lại thấp giọng thần thần bí bí trả lời anh: "Tin đồn thôi nhé, tôi nghe nói hình như Mễ Tinh đào hôn."

"Đào hôn?" Cố Trân khẽ chau mày, nhìn Cố Bảo đang ngồi đối diện, "Cô ấy sắp kết hôn với ai? Mà em nghe ai nói? Đừng có tán linh tinh đấy."

Cố Bảo phân bua: "Em cũng không rõ là thật hay giả, à, sao mọi người không hỏi Hoắc Lệ ý, không phải cô ấy thân với Mễ Tinh nhất à."

Hoặc Lê bị sặc rượu trong miệng, cô suy tư rồi đáp: "Chắc là không thoải mái trong người thôi ấy mà, dạo này tôi cũng không gặp cô ấy."

Chu Nghi Nhiên thoáng nhíu mày gần như khó có thể nhận ra, không nói thêm gì nữa.

Sau khi mấy người tụ tập xong, hai chị em nhà họ Cố còn có buổi xã giao khác, họ chia tay Chu Nghi Nhiên ở trước đại sảnh rồi mỗi người một ngả. Hoặc Lê đi sau lưng Chu Nghi Nhiên, hỏi anh: "Nghi Nhiên, lát nữa anh còn bận gì à? Hay chúng ta lại đi uống một ly đi?"

Chu Nghi Nhiên đáp lời: "Không được rồi, hôm nay anh vừa về, còn hẹn người nhà ăn cơm nữa, lần sau mời mọi người đến nhà anh cùng ăn cơm nhé."

Sắc mặt Hoặc Lê có đôi phần thất vọng, nhưng mà không dây dưa thêm nữa: "Vậy cũng được, lần sau gặp nhé." Cô vẫy vẫy tay chào Chu Nghi Nhiên, lái xe về hướng nhà của mình.

Chu Nghi Nhiên cũng bước lên xe, anh lái xe phía trước thấy anh lên thì lễ phép hỏi han: "Cậu chủ, về nhà luôn ạ?"

"Ừ." Chu Nghi Nhiên gật đầu, anh lấy di động trên người ra, suy nghĩ một lúc rồi gọi điện.

"Xin chào, đây là nhà họ Mễ, xin hỏi tìm ai ạ?"

Đây là giọng của một người có tuổi nhưng vẫn lịch sự và lễ độ vô cùng.

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi đáp: "Là dì Minh ạ, cháu là Chu Nghi Nhiên."

Người ở đầu dây bên kia thoáng dừng lại một chút, sau đó giọng nói lại mang nét vui mừng: "Là thiếu gia nhà họ Chu à? Cậu về nước rồi sao?"

Chu Nghi Nhiên cười nói: "Vâng ạ, hôm nay mới vừa về. Cháu nghe Hoắc Lệ nói Mẹ Tinh không được khỏe, cho nên cháu mạo muội gọi điện tới hỏi thăm một chút."

Rõ ràng dì Minh chần chừ một thoáng mới mở miệng trả lời anh: "Làm phiền cậu Chu rồi, đúng là tiểu thư nhà tôi không được khỏe, nhưng mà không phải bệnh nặng gì lắm đâu, cậu Chu không cần phải lo lắng."

"Vâng, thế thì tốt quá." Chu Nghi Nhiên nắm điện thoại trong tay, trầm ngâm một chút, "VẬY cháu không quấy rầy nữa ạ, gặp lại sau."

"Tạm biệt cậu Chu nhé." Dì Minh cúp điện thoại, cha mẹ Mẹ Tinh cũng bước xuống từ trên lầu.

"Có chuyện gì à?" Mẹ Mẹ hỏi.

Dì Minh nói: "Là con trai nhà họ Chu, cậu ta vừa về nước, nghe nói tiểu thư không khỏe, nên gọi điện tới hỏi thăm tình hình."

Nghe được hai chữ "Tiểu thư", sắc mặt mẹ Mễ đã sa sầm hẳn đi, ba Mễ bên cạnh lại hỏi: "Bà không lỡ miệng nói gì chứ?"

"Ông chủ yên tâm ạ, tôi biết nên nói như thế nào." Dì Minh chào họ rồi tiếp tục đi làm việc của mình. Mẹ Mễ hơi cau mày nhìn ông rồi nói: "Vẫn không có tin tức gì sao? Ông không thể điều thêm vài người đi tìm à?"

Ba Mễ có vẻ không nhin được: "Điều thêm người đi thì càng dễ để lộ ra tin tức, nếu để người nhà họ Tống biết thì cái mặt già này của tôi biết nhét vào đâu đây!"

Mẹ Mễ cũng bực bội đáp lời: "Ông chỉ lo cho mặt mũi mình thôi? Tinh Tinh được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ phải chịu đựng khổ sở. Không phải tại ông bắt nó kết hôn nên mới ra thế này sao?"

Chân mày ba Mễ nhíu lại như sắp sửa nổi trận lôi đình, nhưng ngay sau đó ông lạnh mặt nói thẳng: "Nhà chúng ta chỉ có một đứa con gái là nó, tài sản nhà mình sớm muộn gì cũng đưa cho nó hết, đương nhiên tôi phải tìm cho nó một người chồng có thể trông cậy được!"

"Con trai nhà họ Tống thì trông cậy được à? Tôi thấy da mặt nó giống hệt như miếng thịt non mềm."

"Bà..." Ba Mễ nhìn bà rồi nghiêng đầu quay đi, "Tôi không thèm nói với bà nữa."

"Ông lười nói với tôi?" Mẹ Mễ cười lạnh một tiếng, "Hai ngày nữa là sinh nhật Tinh Tinh, tôi xem xem ông sẽ nói chuyện với nhà họ Tống thế nào." Bà Mễ quay mặt bước lên tầng.

Aiz, không biết sinh nhật lần này của Tinh Tinh có vui vẻ không đây.

Sinh nhật này của Mễ Tinh đúng là... khá phong phú.

Vốn bình thường trong cửa hàng đã bận, đúng ngày cuối tuần lại càng bận rộn đến choáng đầu choáng óc. Bởi vì trình độ đếm thẻ tre của Mễ Tinh còn chưa tới nơi tới chốn nên cô chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ vì chẳng giúp được gì.

Nhiều khách hàng biết cô là nhân viên mới tới, cho nên họ cũng vô cùng kiên nhẫn chờ cô đếm từ từ.

Công việc trong ngày kết thúc vào lúc hơn mười một giờ đêm.

Thay quần áo xong cô mới lấy điện thoại ra, nhấn mở màn hình điện thoại nhìn xem thử, còn năm mươi ba phút nữa là qua sinh nhật của mình rồi.

Nhớ đến những lần sinh nhật trước, lần nào cô cũng có rất nhiều bạn bè cùng học chung vui chúc mừng mình, trong nhà còn tổ chức ăn liên hoan tiệc rượu, cực kì náo nhiệt. Còn bây giờ thì...

Thôi nghĩ cũng không cần nghĩ nữa, càng nghĩ càng thêm sầu.

Hiện tại việc quan trọng nhất mà cô nghĩ tới là tìm Tiêu Cố yêu cầu tăng thêm tiền lương làm tăng ca.

Lúc rời khỏi cửa hàng thịt xiên, ngoài đường phố đã chẳng có bóng người, chỉ còn ánh đèn đường cam nhạt kéo chiếc bóng của Mễ Tinh dài lê thê mờ ảo. May mà cửa hàng này rất gần hoa viên Nam Thành, nếu không trễ như vậy cô cũng không dám trở về nhà một mình.

Trong hành lang khu nhà cũng cực kì yên tĩnh, đứng dưới tầng lầu, Mễ Tinh hít sâu một hơi, cổ vũ tinh thần hăng hái rồi chạy lên tầng bảy. Lúc nhìn thấy cánh cửa nhà Tiêu Cố, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật cô hơi sợ leo cầu thang một mình lúc nửa đêm.

Có lẽ Tiêu Cố và Husky đã đi ngủ cả rồi, cô rón rén mở cửa bước vào trong, không ngờ trong phòng khách lại có ánh sáng le lói hắt vào trong.

Cô mờ mịt nhíu mày đi lên trước hai bước, nhìn vào xem thử.

... Tiêu Cố và Husky đang ngồi mặt đối mặt trên bàn dài phòng bếp, dùng bữa tối dưới ánh nến.

Chính xác là một bữa ăn tối dưới ánh nến, ánh sáng le lói nọ được phát ra từ cái giá cắm nến kiểu châu Âu trên bàn.

Mẽ Tinh: "..."

Cảnh tượng này quá mức quý dị, cô trầm mặc một hồi rồi quyết định xem như mình chưa thấy.

"Gâu!" Con Husky đang ngồi chồm hổm trên ghế nhìn cô sủa một tiếng, muốn chứng minh cảm giác tồn tại của bản thân.

Mẽ Tinh nghiêng đầu qua, khó khăn nhếch khóe miệng lên cười ha ha hai tiếng: "Tôi chỉ... không quấy rầy hai người dùng cơm nhé."

"Thiên Thiên, đi xuống." Đột nhiên Tiêu Cố nói chuyện, con Husky lại sủa thêm một tiếng rồi nhảy ra khỏi ghế, vẫy đuôi chạy về phía Mẽ Tinh.

Mẽ Tinh nhìn lại xem thử có phải tại mình đang chặn đường của Husky hay không, cô cẩn nhẹ khóe môi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố. Người kia cũng hơi nghiêng đầu sang, vừa vặn đối diện với ánh mắt của cô. Anh dừng một chút mới nói: "Đói không?"

"Gì?" Mễ Tinh hơi nhường một bên mày, nhìn anh như có điều suy nghĩ.

Tiêu Cố đứng dậy khỏi ghế đi về phía phòng bếp: "Đi làm đến tận giờ mà, ăn bữa khuya nhé."

Mễ Tinh: "..."

Đợi chút, chuyện gì thế này? Hai ngày nay cô không đắc tội gì với anh ta cả mà? Mặc dù cô còn định đòi thêm tiền tăng ca nhưng mà rõ ràng mới chỉ là ý tưởng, cô còn chưa chuyển nó thành hành động kia mà.

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn bại trận trước dạ dày trống không.

Cô đói quá, nhân viên trong cửa hàng đều ăn cơm rất sớm, mặc dù đủ no đấy nhưng bận bịu đến bây giờ chắc chắn cũng sẽ thấy đói thôi.

Cô đi tới ngồi vào vị trí vừa nãy của con Husky, lúc Tiêu Cố từ phòng bếp đi ra, thấy cảnh này thì anh khẽ phì cười: "Tự nhiên tôi lại có ảo giác như con Husky hóa thân thành người vậy."

Các thớ thịt trên mặt Mễ Tinh hơi co rút: "Không phải Cầu Đản là con đực mà..."

Tiêu Cố mím môi đặt cái bát trong tay xuống trước mặt cô: "Ăn đi."

Mễ Tinh cúi đầu nhìn thử, mặc dù chỉ là một tô mì nhưng cực kì đẹp mắt, đoán chừng cũng đầy đủ hương vị, có trứng gà này, cà chua và cả thịt bò nữa!

"Ôi, thơm quá!" Nếu muốn nghĩ xem Tiêu Cố có điểm gì tốt hả, đó chính là tài nấu nướng biến hóa mỳ nát đến thần kì!

Tiêu Cố kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện cô: "Ăn đi cho nóng, sắp khét rồi đây."

"Ừ." Mễ Tinh cầm bát đưa lên, cuốn một vòng lên trên đĩa rồi nuốt thử. Ngon tuyệt, mì sợi tinh tế và hơi tròn giống như là mì kéo.

Cô ăn nửa bát nhỏ, Tiêu Cố vẫn luôn ngồi đối diện nhìn cô, có lẽ là vì không khí bữa tối dưới ánh nến, khuôn mặt anh càng trở nên đẹp trai mà mộng ảo. Mễ Tinh nuốt phần mỳ trong miệng, ngược mắt nhìn anh: "Sao anh lại có lòng nấu mỳ cho tôi thế?"

Chẳng lẽ hôm nay anh ta đến cửa hàng kiểm tra, nhận ra cô cố gắng thế nào à?

Tiêu Cố tóm tắt cực kì súc tích: "Mì sợi sinh nhật."

Mễ Tinh thoáng sửng sốt rồi ngơ ngác nhìn anh.

Tiêu Cố hỏi: "Không phải hôm nay là sinh nhật cô à?"

Mễ Tinh khẽ mím môi, trả lời: "Là sinh nhật tôi, sao anh biết?"

Tiêu Cố đáp: "Trước đó tôi có xem thẻ căn cước của cô mà."

Mễ Tinh lại ngớ ra một chút, ngày đó cô tới, đúng là anh hỏi xem thẻ căn cước của mình

Không biết tại sao, bỗng dưng cô lại thấy có đôi phần xúc động. Cô chớp chớp mắt thật nhanh, vùi đầu không muốn để Tiêu Cố nhìn ra mình cảm động thế nào: "Anh bài trí thế này chỉ để nấu bát mì thôi hả? Tôi còn tưởng ít nhất cũng phải được một bữa ăn theo phong cách phương Tây nữa chứ?"

Tiêu Cố khẽ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cô rồi nói: "Vốn tôi đã làm bánh sinh nhật nữa kìa, rượu vang thịt bò bít tết, súp bơ khoai tây, nhưng mà cô về muộn quá, cho nên tôi đã ăn hết rồi."

Mễ Tinh: "..."

Ăn rồi thì đừng kể nữa được không!

Chương 15 Nấu cơm

Chuyên ngữ: Nấm lùn

Sau đó Mễ Tinh ăn hết cả bát mỳ sinh nhật, ngay cả nước dùng cũng húp sạch sành sanh.

Tiêu Cố ngồi đối diện thấy thế thì có hơi buồn cười: "Món mỳ tôi làm ăn ngon lắm thật à?"

Mễ Tinh rút khăn giấy ra, vừa lau miệng vừa nhìn anh phản bác: "Tại tôi đói quá thôi mà." Cô ném khăn giấy vào thùng rác rồi đứng dậy, "Vì làm việc cho anh nên đến tận bây giờ tôi mới ăn cơm đó, thế nên cái bát này đưa cho anh rửa nhé."

Cô nói xong thì đi về phía phòng ngủ của mình, Tiêu Cố nhìn theo bóng lưng người đó, trong đầu anh lại nghĩ, có phải mình không trả tiền lương cho cô ấy đâu ta. Anh cúi đầu khẽ bật cười thành tiếng, cuối cùng vẫn phải chấp nhận cầm bát của Mễ Tinh đứng dậy tới phòng bếp rửa đi.

Mễ Tinh ăn xong thì sức lực dồi dào hơn nhiều so với này, cô tắm thật nhanh, mặc bộ quần áo ngủ tai thỏ của mình rồi chui vào trong chăn.

Sau khi bôi ba lượt kem dưỡng da tay mùi anh đào, cô lấy di động để dưới gối mình ra.

Bây giờ đã là mười một giờ năm mươi tám phút, còn hai phút nữa là bước sang sinh nhật tuổi hai hai của mình.

Theo thói quen, Mễ Tinh truy cập vào weibo thì phát hiện có một tin nhắn mới, người gửi là... Anh chàng Thỏ!

Mễ Tinh phấn khích ngồi bật dậy, cái mũ sau lưng cũng ụp thẳng lên đầu vì động tác của cô. Mễ Tinh vén phần tóc che trước tầm mắt, mở ô tin nhắn riêng.

Anh chàng Thỏ: Sinh nhật vui vẻ nhé ^_^[bánh ngọt]

Anh chàng Thỏ: Đã lâu không gặp, em cũng 22 tuổi rồi này [cười trộm] À đúng rồi, anh vừa về nước đấy, nhưng mà anh nghe nói dạo này em không khỏe, sinh nhật cũng không lộ mặt ra, bệnh nặng lắm hả em? Số điện thoại trong nước của em cũng không liên lạc được, cho nên anh đành phải gửi tin nhắn riêng cho em. Ủ, những thứ này là quà sinh nhật, lần sau gặp mặt sẽ đưa cho em ^_^[hình ảnh][hình ảnh]

Hình ảnh anh gửi tới là một con thỏ lông nhung to bằng một em bé mới sinh, có cả một bộ đồ ăn hình thỏ con màu hồng, tinh tế mà xinh xắn.

Mễ Tinh thoáng ngây ngẩn, mặc dù cô và Chu Nghi Nhiên cũng tính là quen biết nhiều năm, nhưng tình cảm giữa hai người không hề thân thiết quá, chỉ vì họ có chung nhóm bạn, cho nên trong các bữa tiệc liên hoan bình thường họ cũng hay gặp mặt nhau ở đó.

Nhưng mà sau này lên đại học, cả hai người đều học ở nước ngoài, vì thế cách liên lạc duy nhất cũng đứt đoạn từ đây.

Mặc dù Mễ Tinh luôn lén lút quan sát mọi hoạt động của anh trên weibo, nhưng tất cả chỉ là hành động từ một phía, thậm chí rất ít khi cô bình luận trong bài đăng của anh. Cô không ngờ là, anh ấy lại nhớ được sinh nhật của chính mình.

Mũi Mễ Tinh cay cay xót xót, cô đang định gửi lời cảm ơn sang, nhưng nghĩ một lúc lại dẫn lòng nhịn lại.

Cảm ơn rồi không chừng sẽ trò chuyện cùng nhau, một khi đã trò chuyện rồi thì làm sao tránh được thăm hỏi tình hình của hai người gần đây, mà cô lại cực kì không muốn để anh biết được thăm cảnh của Mễ Tinh lúc này.

Điện thoại lại nhận được tin mới, lần này người gửi tin lại là Alice.

"Sinh nhật vui vẻ nhé em gái, quà tặng cho em chị đã chuẩn bị hết rồi này, chờ em về là gặp mặt đưa ngay."

Mễ Tinh mím môi, thôi thì mọi người đều công bằng như nhau, tin nhắn này cô cũng không đáp lại

Thời gian chuyển đến 0 giờ 0 phút, cô thoát khỏi weibo, nằm xuống giường lần nữa.

Nghĩ đến ngày nghỉ hiếm có vào ngày mai, đêm nay Mễ Tinh ngủ thật ngon.

Bởi vì trước khi ngủ cô cố ý tắt đồng hồ báo thức, Mễ Tinh cứ thế ngủ thẳng đến mười một rưỡi mới chịu tỉnh giấc—— hoặc có lẽ là vì mùi hương mê người từ phòng bếp phảng sang.

Cô ngồi dậy vuốt vuốt tóc, sau khi rửa mặt xong thì lết dép đi về phía phòng bếp.

Tiêu Cố đang cầm một chiếc tăm tre xuyên vào miếng thịt bò trong nồi, nghe có tiếng bước chân anh ngẩng đầu nhìn lại. Mễ Tinh rướn cổ lên nhìn vào nồi của anh, Tiêu Cố mỉm cười quay mặt lại: "Tôi còn tưởng cô ngủ chết ở trong phòng nữa chứ."

Mễ Tinh bĩu môi, tò mò hỏi: "Anh đang làm gì vậy?"

Tiêu Cố đáp: "Bò hầm rượu vang đỏ."

"Bò hầm rượu vang đỏ?" Mắt Mễ Tinh sáng bừng, "Người xem cũng có phần phải không?"

"Gâu gâu!" Con Husky cũng ngoắc đuôi lại gần, bày tỏ mình cũng ngủi được đấy.

"Thiên Thiên, đi ra ngoài đi, đừng quấy ở trong bếp." Tiêu Cố giơ chân đuổi Husky đi rồi nói với Mễ Tinh, "Còn cô nữa, muốn có

phần thì tới đây giúp đỡ."

Mẽ Tinh chớp chớp mắt: "Nhưng tôi không biết làm mà."

Tiêu Cố nhìn cô: "Cô lớn thế rồi cũng nên học nấu ăn đi."

Mẽ Tinh: "..."

Sao giống mẹ mình quá vậy...

Cô vén tay áo lên hỏi anh: "Vậy phải giúp gì đây? Khó quá là tôi không làm được đâu đấy."

Tiêu Cố nhìn lướt qua kệ bếp bên cạnh mình: "Nguyên liệu nấu ăn tôi đã thái hết rồi, cô cắt nhỏ phần gốc cải bó xôi thành hình chữ thập, ngâm vào trong nước rửa sạch."

"Ok." Mẽ Tinh bắt đầu làm theo lời anh nói, cắt cây cải bó xôi thành hình chữ thập, "Cái này để làm cái gì vậy ạ?"

Tiêu Cố bảo: "Có thể trang trí bánh."

Động tác trên tay Mẽ Tinh hơi ngừng lại, vừa có bánh kem vừa có bò hầm rượu vang đỏ... Cô chớp mắt nhìn sang: "Không lẽ bởi vì tối hôm qua tôi chưa được ăn, cho nên hôm nay anh cố ý làm lại lần nữa cho tôi ăn đó hả?"

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô: "Có phải vì cô nghĩ mình cực kì đáng yêu nên mới tự tin đến vậy không?"

Mễ Tinh: "..."

Đúng là cô cực kì đáng yêu mà.

Cô quay mặt xem thường, tiếp tục hành hạ cây cải bó xôi ngay bên cạnh, Tiêu Cố nói tiếp: "Chậm một chút cũng không sao đâu, cô mà vụng cắt phải ngón tay mình thì không được tính là tai nạn lao động đâu đấy nhé."

Mễ Tinh: "..."

Cô hít sâu một hơi, mùi thơm của bò hầm rượu vang khiến cô bình tĩnh lại.

Tất cả phần rau cải bó xôi trong bữa cơm này đều là do Mễ Tinh hoàn thành cả, cô ngồi trong phòng ăn hứng thú bưng bưng chờ dọn cơm, nhưng mà lúc Tiêu Cố bưng ra cô lại chau mày thất vọng: "Tôi thấy anh hầm cả một nồi thịt bò kia mà, sao chỉ bưng lên có chút xíu vậy này?"

Ăn cơm ở tại nhà mình đó, có phải ăn cơm Tây đâu mà keo kiệt đến vậy.

Tiêu Cố nói: "Tôi chỉ mua có 500gr thịt bò thôi, đúng phần suất dành cho hai người mà."

Mắt Mễ Tinh đảo quanh, ánh lên ý cười: "À, phần cho hai người."

...

Tiêu Cố bình tĩnh kéo kéo con Husky: "Tôi với Thiên Thiên."

Mễ Tinh cắn cái đĩa trong tay, nín cười không lên tiếng.

Tiêu Cố khẽ nhú mày, ngồi xuống đối diện cô.

Mễ Tinh xiên một miếng thịt bò đưa vào trong miệng mình, thiếu chút nữa phải hét lên thành tiếng. Thịt bò cực mềm, dư vị của rượu vang nồng đượm khiến người ta chìm đắm. Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, thở dài bình phẩm: "Ngon quá đi mất, tôi từng tới ăn ở nhà hàng ba sao tại Pháp, anh làm món này còn ngon hơn đầu bếp nhà hàng họ nữa kìa!"

Tiêu Cố yên lặng dùng phần ăn của mình, không đáp lại.

Mễ Tinh ngược mắt lên nhìn anh: "Anh sao thế? Giận à?"

Đàn ông đàn ang không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ.

Tiêu Cố không sợ hãi sóng to, trả lời: "Thì được khen nhiều quá nên tê liệt thôi mà."

Mễ Tinh: "..."

Cô muốn nuốt lại mấy lời khen vừa rồi, nuốt hết từng chữ một.

Lặng lẽ làm mặt quỷ với anh ở trong lòng, Mễ Tinh chăm chỉ giải quyết hết bữa trưa.

Con Husky vây quanh Tiêu Cố náo loạn một hồi lâu, cuối cùng cũng được chia một miếng thịt bò nhỏ.

Buổi trưa Mễ Tinh cũng không bận bịu việc gì, thế nên Tiêu Cố quyết định giao công việc rửa bát lại cho cô. Trong lòng Mễ Tinh rất không vui, nhưng mà chỉ vì mong muốn được ăn cơm chùa thêm lần nữa, cô cảm thấy không bằng cứ chịu khổ lần này vậy đi.

Rửa bát hết nửa tiếng đồng hồ, Mễ Tinh lại thoa kem dưỡng da thêm ba lần mới về phòng nằm ngủ.

Ăn càng no thì sẽ ngủ càng say, cô ngủ đến hơn bốn giờ mới tỉnh. Lúc này Tiêu Cố cũng chuẩn bị dắt chó to đi dạo, thấy cô cầm cốc nước ra ngoài, anh không nhịn được nói: "Cô là heo đầu thai đấy hả? Ngủ cả ngày."

Mễ Tinh thờ hắt đáp lại anh: "Anh là ông chủ mà, sao có thể hiểu được nỗi khổ cực của nhân viên phục vụ bọn tôi."

Tiêu Cố khẽ cười hừ, kéo con Husky đi mấy bước rồi mới quay đầu lại hỏi Mễ Tinh: "Cô có muốn cùng dắt chó đi dạo không?"

Mễ Tinh nuốt ngụm nước trong miệng, hơi nhướn mày: "Dắt chó đi dạo à?"

"Ừ, nhân tiện làm quen khu vực xung quanh nhà luôn thể."

Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi chạy về phía phòng ngủ của mình: "Được, anh chờ tôi chút nhé, tôi đi thay quần áo!"

Mười lăm phút sau, Tiêu Cố thấy Mễ Tinh vẫn còn đang chuốt lông mi, anh cau mày nói: "Cô cứ từ từ chuốt đi nhé, tôi đi trước."

"Đây rồi đây rồi, tôi chuốt xong rồi!" Mễ Tinh để cái chổi chuốt mi xuống, cầm lược chải sơ mái tóc xoăn của mình hốt hoảng chạy ra ngoài, "Anh chẳng có kiên nhẫn chút nào, người ta chờ bạn gái trang điểm nửa tiếng đồng hồ cũng là bình thường đó".

Tiêu Cố cười đáp lại: "Vấn đề là cô không phải là bạn gái của tôi."

Mễ Tinh quay đầu đi lăm bẫm, làm như ai ai cũng mong anh làm người yêu hết cả ấy.

Sau khi hai người ra khỏi cửa, Tiêu Cố cúi đầu nhìn quần áo mà Mễ Tinh đang mặc. Cô đổi sang một bộ váy áo khác, phía trên là áo dệt kim màu trắng, phía dưới váy chữ A hồng hồng hai lớp, lớp bên trong dài hơn lớp bên ngoài, chất lụa màu trắng in nổi hình hoa sen.

Tiêu Cố bật cười: "Dắt chó đi dạo thôi mà, cô làm gì mà ăn mặc như công chúa thế hả?" Đặc biệt là chiếc áo da cộc tay bên ngoài, đúng là quá nổi bật.

Mễ Tinh nói: "Bình thường đi làm tôi toàn mặc đồng phục làm việc thôi, đâu có cơ hội mặc mấy bộ thế này. Hôm nay hiếm khi mới được ra khỏi cửa, đương nhiên phải ăn diện tí chứ".

Tiêu Cố hơi im lặng: "Tôi ra ngoài dắt chó đi dạo đó, không phải ra ngoài để đưa cô đi dạo."

Mễ Tinh: "..."

Hai người đang nói chuyện với nhau, ông Khâu ở tầng năm cũng mở cửa đi ra. Thấy Tiêu Cố và Mễ Tinh xuống lầu cùng nhau, ông cười hiền hỏi họ: "Hai vợ chồng son lại dắt chó ra ngoài đi dạo hả?"

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố bình tĩnh đáp: "Dạ vâng."

Mễ Tinh: "..."

Cô nghiêng đầu, dùng ánh mắt chất vấn anh.

Tiêu Cố nói: "Giải thích với ông Khâu cũng vô dụng thôi mà, dù sao lần sau ông sẽ vẫn quên thôi."

... Nhưng mà cũng không thể ngầm thừa nhận vậy chứ!

Chương 16 Tiếng Anh

Chuyên ngữ: Năm lùn

Phía sau hoa viên Nam Thành là một bãi cỏ lớn, dân cư quanh đó rất thích dẫn mèo chó nhà mình tới chỗ này dạo chơi.

Mỗi ngày sau khi Tiêu Cố dắt Husky đi dạo một vòng to, họ sẽ đến bãi cỏ này nghỉ tạm.

Hôm nay có Mễ Tinh đi cùng, có lẽ là vì để ý đến tốc độ của cô, con Husky cũng chạy chậm hơn so với lúc bình thường. Khi đi ngang qua một tiệm cá nhỏ, ông chủ gọi to lạnh lạnh như chuông đồng: "Husky nhỏ à, lại đi tản bộ với Tiêu..."

Nói đến đây rồi ông lại mất tự nhiên quẹo sang ý khác, ông chủ tiệm cá bần thần như không sao tin nổi: "Ông chủ Tiêu à, anh tìm được cô bạn gái xinh đẹp như vậy từ khi nào thế hả?"

Trong hội câu độc thân tình hình xuất hiện kẻ phản bội thế này, đúng là chẳng dễ chịu chút nào.

Tiêu Cố nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Cô ấy không phải là bạn gái của tôi."

Mễ Tinh mỉm cười đi qua cửa hàng rồi trả lời với ông chủ tiệm cá: "Sao anh ấy có thể kiếm được cô bạn gái dễ thương như tôi đây được chứ?"

Chủ cửa hàng cá nhỏ: "..."

Cảm giác phu xướng phụ tùy này nhất định là ảo giác mà thôi.

Nhưng mà hôm nay Tiêu Cố dắt chó tản bộ ngang qua đây, ông chủ các cửa hàng nhỏ ở ven đường đều có chung nhận thức —— haiz, bạn gái của ông chủ Tiêu xinh đẹp thật.

Mễ Tinh đi theo Tiêu Cố tới bãi cỏ, người dắt vật nuôi đi dạo còn chưa đông, cô tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống ghế dài.

Con Husky đang chơi đùa với mấy con chó khác trên bãi cỏ, Tiêu Cố đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn thôi chứ không buồn quản nó.

Hai người yên lặng ngồi một lúc, phong cảnh ở nơi này không phải là đẹp lắm, nhưng không khí xung quanh thì đúng là mát mẻ, chỉ có điều ngồi mãi thế này thì cũng hơi lạnh lạnh. Mễ Tinh chà chà hai tay, hỏi Tiêu Cố: "Ông chủ Tiêu này, anh xem có nên trả thêm tiền lương tăng ca cho tôi không?"

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, thờ ơ đáp: "Tiền lương của nhân viên phục vụ như các cô bây giờ cũng là cao rồi đấy."

Mễ Tinh cắn nhẹ môi: "... Tại bọn tôi vất vả hơn người ta mà, tối hôm qua mười một giờ tôi mới tan ca đấy!"

Tiêu Cố cười cười: "Người mới như cô mà vất vả lắm sao? Đã đếm được thẻ tre chưa vậy?"

Mễ Tinh cảm thấy mình đang bị sỉ nhục, cô không phục mở lời trách móc anh: "Ngài Tiêu này, dù gì tôi cũng học xong đại học rồi, à đúng, chuyên ngành của tôi cũng liên quan đến tiền, hay là anh chuyển tôi sang thu ngân được không?"

Nhân viên thu ngân không chừng sẽ thoải mái hơn là nhân viên phục vụ.

Tiêu Cố đáp lời: "Tôi thấy nhân viên phục vụ vẫn hợp với cô hơn."

Mễ Tinh bất mãn: "Tại sao chứ?"

"Bởi vì tôi rất khó tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi lao động trí óc."

Mễ Tinh: "..."

Ha ha, không cần trao đổi thêm nữa đâu.

Cô quay đầu lại nhìn con Husky bên cạnh đang bị Teddy đè dưới người.

Mễ Tinh: "..."

Cô kéo tay áo khoác của Tiêu Cố: "Chó của anh..." Bị một con Teddy đè ép kìa.

Tiêu Cố nhìn theo mắt của cô, không thấy có gì lạ: "Từ trước đến giờ Thiên Thiên đánh nhau có thắng lần nào đâu."

Mẽ Tinh ấp úng hỏi thêm: "Cho dù đối phương chỉ là giống chó Teddy thôi hả?"

"Cho dù đối phương chỉ là giống Teddy."

Mẽ Tinh: "..."

Uống công Cầu Đản lớn lên lại to đầu tới vậy.

Hai người ngồi trên ghế dài thêm lúc nữa, Tiêu Cố thấy Mẽ Tinh thỉnh thoảng lại xoa xoa cánh tay, đôi lúc thì lại cười ha hả, anh đứng lên nói: "Được rồi, đi về thôi."

"Hả?" Mẽ Tinh cũng đứng dậy theo, vừa quay người lại đã sừng sốt giật mình.

Lúc ban nãy, trên bãi cỏ chỉ hai ba con chó, còn lại toàn là chó nhỏ thôi, thế cho nên cô mới không sợ lắm. Nhưng mà mới ngồi không bao lâu, trên bãi cỏ đã có mười mấy con chó đang cùng nhau tụ họp, chưa gì cô đã không đếm nổi nữa rồi, trong đó còn có mấy con chó to hơn cả Cầu Đản...

Quả đúng là địa ngục.

Mễ Tinh đứng nguyên tại chỗ không dám động, bị nhiều con chó bao quanh mình như vậy, mỗi một sợi tóc của cô đều hoảng hồn phòng bị.

"Sao thế?" Tiêu Cố thấy cô cả buổi không động tĩnh chút nào thì nghiêng đầu nhìn lại.

"Chó..." Mễ Tinh cứng đờ nhả ra một chữ, ánh mắt sợ hãi hoang mang đã thay cô bộc lộ hết cả rồi.

Tiêu Cố phản ứng rất nhanh, anh nhìn quanh một lượt rồi mới nói với cô: "Không sao đâu, bọn nó đều là chó nhà nuôi, chủ nó cũng đi theo bên cạnh, nó không cắn cô đâu".

Mễ Tinh vẫn cứng đờ như cũ, chỉ có cổ hơi động đậy một chút, giống như thể lắc đầu.

Tiêu Cố nói tiếp: "Bãi cỏ này cùng lắm chỉ sáu bảy mét thôi, đi qua nhanh lắm."

Khóe miệng của Mễ Tinh giật giật, run run nói ra ba chữ: "Tôi không dám..."

Tiêu Cố: "..."

Anh nhìn cô rồi suy nghĩ một chút, đột nhiên anh tiến lên một bước, bế bổng người cô lên.

Hai chân chới với trong thoáng chốc, theo bản năng Mễ Tinh vòng tay ôm lấy cổ Tiêu Cố. Cô nhìn anh vừa giận vừa sợ nói: "Anh làm gì thế hả?"

"Ôm cô đi ngoài." Tiêu Cố nói xong thì nghiêng đầu gọi con chó của mình, "Thiên Thiên, đi nào."

Dường như Husky vẫn còn chưa chơi đủ, nó sủa "Gâu gâu" hai tiếng, đến khi Tiêu Cố trừng mắt nhìn lại nó mới chịu ngoan ngoãn chạy theo. Tiêu Cố thấy vậy thì sai bước bế Mễ Tinh ra ngoài.

Mọi người chung quanh đều tò mò nhìn tới, kiểu ôm công chúa tiêu chuẩn như thế này khiến không ít phụ nữ hét hò to trên chóc. Vốn da mặt Mễ Tinh đã rất mỏng, bị các cô ấy hét hò như vậy, cô mắc cỡ đến mức hận không thể chôn đầu vào trong ngực người kia.

Cô đẩy Tiêu Cố hai cái: "Anh để tôi xuống, bọn họ đều đang nhìn sang đây!"

Tiêu Cố đáp lời: "Cô chắc chắn chứ? Cô thấy con Shepherd giống Đức kia thế nào?"

Mễ Tinh: "..."

Bây giờ mà để cô xuống chắc chắn cô sẽ bị dọa sợ không nhắc nổi chân đâu, nhưng mà như thế này thì xấu hổ quá mức. Cô không còn cách nào khác đành chôn đầu vào ngực của Tiêu Cố, cố gắng hết sức che giấu mặt của mình.

Dường như khung cảnh ồn ào và đủ tiếng chó sủa đã tạo nên vẻ mập mờ của hai người đương sự, khung cảnh đó dần cách mình thật xa, bên tai Mễ Tinh chỉ còn lại rõ ràng tiếng tim đập của một mình Tiêu Cố.

Như một thứ phép thuật thần bí nào đó, lòng Mễ Tinh dần dần bình tĩnh lại, xung quanh đây có rất nhiều con chó, nhưng tiếng tim đập của Tiêu Cố lại khiến lòng cô dần cảm thấy yên tâm.

Cô nhớ lại hơn mười năm về trước, khi ấy cô vẫn là bé con chỉ mới hơn năm tuổi, suýt chút nữa cũng bị chó dữ dọa cho khóc, và rồi đột nhiên anh chàng Thỏ cũng xuất hiện thế này, giúp cô đuổi con chó đó đi.

Khi ấy, cô cũng thấy an tâm như lúc này.

"Đang nghĩ gì thế? Vẻ mặt đây si mê." Không biết từ lúc nào, Tiêu Cố đã đi tới đầu bên đường đối diện, đặt Mễ Tinh xuống.

Mễ Tinh lúng túng sửa quần áo tóc tai, ho khan một tiếng: "Không nghĩ gì hết cả, chỉ bị dọa thôi mà."

Tiêu Cố quan sát trên dưới cô mấy lần, chân mày nhíu lên thành độ cong hài hước: "Tôi nhớ trước đây cô từng nói có một anh trai giúp cô đuổi chó dữ phải không, sau đấy còn trở thành anh hùng của cô nữa? Không lẽ bây giờ tôi cũng biến thành siêu anh hùng rồi hả?" Anh không nhịn được khẽ cười thành tiếng, "Cô đừng nghĩ thế nhé, tôi sẽ cười chết mất."

Mễ Tinh: "..."

Tay phải cô nắm thành quả đấm, tự mình hít một hơi thật sâu rồi đi nhanh về phía trước. Con Husky kéo Tiêu Cố đuổi theo sủa gâu gâu.

Mễ Tinh nghỉ một ngày, ngày hôm sau tinh thần lại sung mãn đi làm.

Công việc lúc đầu của cô vẫn là tập đếm thẻ tre đánh dấu, làm cùng cậu thanh niên lần trước. Hai người luyện tập một thời gian, kỹ năng đếm tre đánh dấu dần nâng cao trình độ, rốt cuộc chị Dung Dung cũng không còn chế nhạo tay vụng về chậm chạp của hai người bọn họ nữa.

Thời gian tạm nghỉ cuối cùng trước khi mở cửa hàng, cậu thanh niên vẫy vẫy tay mỗi nừ, tự rót cho mình một cốc trà rồi nói: "Lúc đi học tôi cũng muốn sống nhờ khuôn mặt mình giống như ông chủ Tiêu, ai mà ngờ cuối cùng lại phải bán sức như thế này".

Lòng Mẹ Tinh dâng trào nỗi bi ai, vì thế cũng mở lời an ủi: "Chỉ ít cậu cũng sống được nhờ sức lao động của mình, mấy chuyện dựa vào nhan sắc ấy à, nói không chừng hai ngày sẽ chết đói mà thôi."

Cậu thanh niên: "..."

Cảm ơn cô quá, an ủi tốt ghê.

"Được rồi, phấn chấn rồi thì đi làm việc thôi." Chị Dung Dung vỗ tay một cái, hô hào mọi người cùng bắt đầu làm việc. Thế là mọi người không thể dựa vào khuôn mặt nữa mà bắt đầu bán sức lao động để kiếm cơm.

Hơn mười hai giờ trưa, có ba người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi tới quán, Tiểu Đức dẫn khách cũng ngớ ra bối rối. Tất cả các từ đơn tiếng Anh hồi đi học Tiểu Đức đều nhấm lại một lần, sau đó nói ra một từ được cho là kiểu phát âm chuẩn nhất: "Hello!"

Ông chú người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đi trước vui vẻ chào lại bằng tiếng Anh: "Xin chào, chúng tôi tới đây đi du lịch, vừa lúc đi qua đây. Mùi thơm ở quán này tuyệt quá, ở đây bán gì vậy?"

Tiểu Đức: "..."

Anh ta lại nhấm lại từ đơn, sau đó nói tiếp một từ: "Thankiu!"

Ông chú người nước ngoài cười vui vẻ: "Không cần cảm ơn đâu, chúng tôi đều rất tò mò ở đây bán thức ăn gì vậy." Ông ta suy nghĩ một chút rồi dùng tiếng Trung lặp bặp hỏi, " Là, lẩu ư?"

Tiểu Đức hiểu cái này, cậu ta lắc đầu đáp lại: "NONONO, đây không phải là lẩu, là mùi của hương liệu trong cửa hàng thịt xiên của chúng tôi." Cậu ấy trả lời bằng khẩu hình miệng cực kì khoa trương.

"Thịt xiên, mùi vị?" Ông chú người nước ngoài bắt chước nói lại theo, sau đó ông nhíu mày nghi hoặc, "Đó là cái gì vậy?"

Tiểu Đức sắp xếp câu từ một lúc, cuối cùng cũng đành phải quay vào trong cửa hàng hét to: "Mẽ Tinh, cô biết tiếng Anh phải không? Tiếng anh được học ở đại học ấy!"

Mẽ Tinh vừa mới rót trà cho bàn nọ, nghe Tiểu Đức gọi lớn thì ngược nhìn sang bên. Lúc nhìn thấy trước cửa có ba người nước ngoài, Mẽ Tinh mới vội vàng đi tới: "Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho mọi người ạ?"

Cô lưu loát hỏi chuyện bằng tiếng Anh, khiến Tiểu Đức nghe xong cũng vô cùng kinh ngạc. Ông chú nước ngoài thấy cuối cùng cũng có người nói chuyện được với mình thì cực kì mừng rỡ: "Ồ, là như vậy, chúng tôi muốn ăn trưa ở đây, không biết có được không thế?"

Mẽ Tinh nói: "Dĩ nhiên là được rồi, xin mời đi theo tôi."

Mễ Tinh dẫn ba người nước ngoài vào, Lâm Tĩnh Dung nháy mắt ra dấu với cô, ý là giao ba người bạn ngoại quốc này cho cô.

Bởi vì đây là sở trường của cô, cho nên Mễ Tinh rất vui vẻ phục vụ người nước ngoài, họ nhìn cái gì cũng tò mò hết cả, cô chỉ cần đảm nhiệm phiên dịch là được thôi.

Tiểu Đức dựa vào phía trước quầy thu ngân, nhìn Mễ Tinh đang đứng bên bàn họ rồi nói với Lâm Tĩnh Dung: "Chị Dung Dung này, bây giờ tôi mới có cảm giác có lẽ cô ấy không vừa mắt tôi rồi."

"Phì." Chị Dung Dung còn chưa cười mà cô em thu ngân đã xung phong cười trước, "Xin chào, cảm ơn?"

Tiểu Đức: "..."

Cậu ra cửa hóng gió chịu đựng nỗi tổn thương.

Một giờ sau, có lẽ là vì cay, mấy người nước ngoài nước mắt chảy đầm đìa nhưng vẫn thỏa mãn rời khỏi quán. Lúc này đây trong cửa hàng cũng không còn bao khách, mọi người dọn dẹp nốt phần công việc còn lại rồi kết thúc ca trưa.

Tiểu Đức nằm bò bên cạnh cửa vừa mới thở hốt hốt không được bao lâu đã nhìn thấy người nước ngoài vừa đi giờ đã quay trở lại.

Anh vội vàng đứng thẳng người, tinh thần phấn chấn một trăm hai chục phần trăm.

"Xin lỗi quá, anh có nhìn thấy tấm thẻ USB của tôi không? Vừa rồi hình như tôi làm rơi trong cửa hàng của mình, nó... to nhiều này, cho nên rất dễ đánh rơi." Vẫn là ông chú người nước ngoài ban nãy, ông ta cuống quýt khoa chân múa tay với Tiểu Đức.

Tiểu Đức nghe mà không hiểu còn sốt ruột hơn cả ông chú đang trình bày, Mẹ Tinh đã về nhà nghỉ rồi, Thẩm Thi Thi thì phải tối mới đến, bây giờ trong cửa hàng làm gì có người nào tiếp chuyện được ông ta.

"Xin chào, xin hỏi có chuyện gì vậy ạ?" Bên tai bỗng vang lên câu trả lời bằng tiếng Anh lưu loát mà trầm thấp, Tiểu Đức vui mừng xen lẫn với ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn thử, hóa ra là ông chủ Tiêu Cố.

Ông chú nước ngoài thấy người này cũng biết nói tiếng Anh thì trình bày vội vã: "Chào anh, hình như thẻ USB của tôi bị rơi trong cửa hàng."

Tiêu Cố hỏi: "Nhãn hiệu gì, màu thế nào?"

Ông chú nước ngoài liệt kê nhãn hiệu và màu sắc thậm chí đến dung lượng cũng miêu tả cho anh.

Tiêu Cố gật đầu rồi đáp: "Ông chờ một chút nhé." Anh vào trong cửa hàng, hỏi nhân viên thu ngân, "Có nhặt được USB nào không?"

Nhân viên thu ngân suy nghĩ một lúc rồi đáp: "À đúng rồi, đúng là có một cái!" Cô lấy một cái USB từ ngăn kéo ra đưa cho Tiêu Cố, anh vừa nhìn đã biết trùng khớp với các thông tin mà người kia trình bày.

Lúc trả lại USB cho ông, vị khách kia vui mừng đáp lại: "Ôi, tốt quá, cảm ơn cậu nhé! Trong này có rất nhiều hình ảnh, quý giá lắm!"

Tiêu Cố trả lời: "Không có gì đâu, USB này nhỏ quá, lần sau ông cẩn thận một chút."

Tiểu Đức đứng cạnh há hốc mồm nhìn anh, một lúc lâu mới hỏi anh xem thử: "Ông chủ à, tại sao anh lại nói tiếng Anh tốt đến thế kia chứ..."

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cậu ta: "Tại sao cậu nhiều lời như vậy?"

Tiểu Đức: "..."

Cậu tò mò mà!

Chương 17 Giúp đỡ người đẹp

Chuyển ngữ: Năm lùn

Tiêu Cố không buồn thỏa mãn lòng hiếu kì của Tiểu Đức, sau khi tiễn ba người nước ngoài, anh cũng rời khỏi cửa hàng ngay sau đó.

Tiểu Đức nhìn theo hình bóng vĩ đại của anh rồi hỏi Lâm Tĩnh Dung đang ở ngay bên cạnh: "Chị Dung Dung, trước kia ông chủ làm gì thế? Sao nói tiếng Anh lại lưu loát thế này?"

Lâm Tĩnh Dung thoáng nhíu mày, chuyện trước kia của Tiêu Cố cô cũng không biết rõ, lúc quen anh, anh đã là ông chủ của cửa hàng thịt xiên được săn đón này rồi.

Tiểu Đức thấy Lâm Tĩnh Dung không trả lời thì nháy mắt nói thêm: "Ừa chị Dung Dung, chẳng lẽ đến chị cũng không biết luôn sao?"

Lâm Tĩnh Dung quát lại: "Chuyện của ông chủ hỏi nhiều thế làm gì? Làm tốt việc của cậu đi."

Tiểu Đức bĩu môi đi lên phòng nghỉ ở tầng hai ngủ bù.

Buổi chiều lúc Mễ Tinh tới làm, nghe Tiểu Đức thêm mắm thêm muối kể lại chuyện buổi trưa, Mễ Tinh cũng cảm thấy tò mò. Cô vẫn tưởng Tiêu Cố chỉ tốt nghiệp trung học phổ thông thôi, sau đó

là bắt đầu ra ngoài kiếm sống ----- có khi còn chưa hoàn thành giáo dục bậc trung học phổ thông nữa luôn kìa, cho nên cô cũng khó có thể tưởng tượng được dáng vẻ Tiêu Cố lúc nói tiếng Anh trôi chảy sẽ thế nào.

Khách trong cửa hàng dần dần đông lên, Mễ Tinh cũng quên luôn chuyện này. Tiểu Đức dẫn ba người khách vào quán, Mễ Tinh cầm bình trà đi sang đó phục vụ.

"Ôi, chị gái xinh đẹp, sao chị lại làm việc ở đây vậy ạ?" Người nói chuyện là cậu bé mập mạp nghịch ngợm dán quảng cáo lần trước, đi với cậu còn có một cậu nhóc đen đen.

Mễ Tinh cười với họ rồi đáp: "Đúng đấy, tạm thời chị làm việc ở đây."

Mẹ của nhóc mập nhìn cô, niềm nở hỏi: "Cháu là Mễ Tinh hả, vừa nãy cô nghe Tiểu Đức nói hình như tiếng Anh của cháu rất tốt à?"

Mễ Tinh không biết Tiểu Đức tán phét với người ta những gì, cô hơi ngỡ ngàng ngừng đáp lại: "Trước kia cháu có ở nước ngoài mấy năm, thế nên cũng tạm tạm thôi ạ."

"Hả, cháu từng xuất ngoại à?" Mẹ của nhóc mập càng nhiệt tình hơn, "Thế cháu có thể dạy bố tức tiếng Anh cho thằng mập nhà cô có được không?"

Mẽ Tinh không ngờ bà ấy sẽ hỏi mình như vậy, đầu lông mày hơi nhíu lại: "Dạy thêm tiếng Anh ạ?"

"Đúng rồi!" Mẹ nhóc mập nhìn con trai của mình, than phiền với cô, "Thành tích môn tiếng Anh của nó rất kém, lúc trước cô cũng có đưa nó đi học thêm ở nhà của một thầy giáo nọ nhưng mà cứ trốn học suốt thôi, không sao quản được. Nhà của cô ở ngay gần đây đây, nếu cháu có thể đến nhà cô dạy thêm cho nó, lúc tính tiền lương cô sẽ thanh toán ngang giá của thầy giáo dạy kèm".

Lúc đầu Mẽ Tinh còn thấy hơi phiền phức, nhưng sau khi nghe được câu cuối cùng, ánh mắt của cô cũng sáng bừng lên hẳn: "No problem! Giao cho cháu cô cứ yên tâm!"

Sau khi cô phẫn khởi đồng ý, cô càng nghĩ lại càng thấy lo lo. Một tuần cô chỉ có bốn ngày nghỉ, cũng chưa chắc trùng với thời gian nghỉ của nhóc mập đó mà... Không sao! Buổi chiều được nghỉ ngơi ba tiếng, cô không cần nghỉ nữa!

Sau khi quyết định xong Mẽ Tinh cảm thấy tâm tình mình cũng rạng rỡ hẳn lên, nhóc mập nghe chị gái xinh đẹp đồng ý tới dạy kèm cho mình thì cực kì vui vẻ. Cậu bé da ngăm đen ngồi bên cạnh cũng lắc lắc mẹ mình, kiên quyết đề nghị: "Mẹ ơi, con cũng muốn học thêm tiếng Anh, mẹ cho con học thêm cùng với thằng mập đi!"

Mẹ cậu bé da đen nhìn con trai mình chẳng khác nào người ở ngoài trái đất: "Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây thật à? Con mà cũng biết chủ động yêu cầu học thêm sao?"

Cậu bé da ngăm đen kiên định trả lời: "Không học giỏi tiếng Anh thì sau này chỉ có thể đứng trông cửa hàng như anh Tiểu Đức thôi."

Tiểu Đức: "..."

Anh đứng trông cửa không phải vì học dốt môn tiếng Anh đâu nhé, mà là vì... không giỏi các môn học khác kìa.

Sau khi Tiểu Đức buồn bã rời khỏi đó, Mễ Tinh thu được hai mối làm ăn mới, vui vẻ như muốn bay lên trời. Khoảng cách hướng tới mục tiêu đời người của cô lại gần thêm một bước!

Sau khi Mễ Tinh đi tới chào hỏi một bàn ăn khác, mẹ nhóc mập và mẹ cậu bé da đen ngồi thì thầm to nhỏ.

Mẹ nhóc mập nói: "Chị nghĩ cô bé Mễ Tinh này có quan hệ gì với ông chủ Tiêu không nhỉ? Trước đây tôi nghe nói cô ấy thuê nhà của ông chủ Tiêu, bây giờ lại tới cửa hàng làm, không bình thường đâu nhỉ."

Mẹ cậu bé da ngăm đen đáp lại: "Tôi cũng thấy có vẻ hơi mờ ám, nhưng mà không phải trong cửa hàng còn có Dung Dung nữa đấy sao? Tôi nghĩ cô ấy và ông chủ Tiêu có khả năng hơn".

Mẹ thẳng mập lắc đầu, phản bác ý kiến của người kia: "Có triển vọng thì đã thành từ rất lâu rồi kìa, chờ tới bây giờ làm gì đây? Tôi

thấy không có kết quả đâu."

Mẹ cậu bé da ngăm đen suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng đúng: "Nhưng mà cô bé Mễ Tinh này nhìn có vẻ là con gái của gia đình có điều kiện, còn từng được xuất ngoại nữa kìa, chắc chắn tiêu chuẩn cao lắm đấy."

Mẹ nhóc mặt cười bảo: "Chị nói như kiểu ông chủ Tiêu thì kém lắm không bằng. Chị nhìn đi, trong cửa hàng này có bao nhiêu cô gái vì anh ấy mới tới đây ăn đấy".

Mẹ cậu bé da ngăm đen hiểu ý, hai người lại nhìn nhau bật cười, không ai nói gì thêm nữa.

Quả thực có không ít khách hàng đến đây ăn đều là vì Tiêu Cố, ngay trước mặt Mễ Tinh lúc này đây cũng có hai người ngồi.

Tuổi của hai cô gái này trông có vẻ cũng xấp xỉ tuổi cô, chắc cũng vừa mới tốt nghiệp đại học. Sau khi Mễ Tinh hỏi thử các cô ấy có muốn uống gì không, cô gái nhuộm tóc màu vàng đậm kéo cô rồi hỏi: "Số điện thoại ông chủ Tiêu của các cô là gì vậy?"

Mễ Tinh hơi ngần người chớp mắt: "Cô tìm ông chủ Tiêu có chuyện gì sao?"

Cô gái trả lời: "Thì tranh thủ trò chuyện chút thôi mà."

Mễ Tinh lại trừng mắt nhìn sang, hóa ra ông chủ Tiêu còn phải nói chuyện phiếm với khách hàng nữa sao. Cô lấy một tập danh thiếp của cửa hàng trong túi áo mình ra, đưa một tấm cho cô gái đối diện: "Đây là danh thiếp của cửa hàng chúng tôi, trên đó có số điện thoại cố định của cửa hàng, cũng có số di động của ông chủ Tiêu."

Ấy vậy mà cô gái kia lại không buồn cầm lấy: "Tôi có nhiều tấm danh thiếp này lắm, số điện thoại kia tôi cũng gọi nhiều lần nhưng mà chẳng có ai nghe cả, gửi tin nhắn anh ấy cũng không trả lời." Nói tới đây cô ấy lại mập mờ nháy mắt với Mễ Tinh, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tôi hỏi số điện thoại riêng của anh ấy ấy."

Mễ Tinh giống như bưng tỉnh lại, hèn gì hôm đầu tiên cô đến đây gọi ba cuộc điện thoại anh ấy đều không nghe máy, hóa ra cô cũng bị liệt vào danh sách những người hâm mộ gọi điện quấy rầy anh.

Cô lấy lại tấm danh thiếp trong tay, lịch sự cười đáp lại: "Vậy thì xin lỗi cô rồi, tôi cũng không biết số điện thoại riêng của ông chủ Tiêu, lần sau nếu cô gặp anh ấy thì cứ hỏi trực tiếp."

Cô gái nọ bĩu môi rõ ràng có vẻ hơi thất vọng, cô ấy với bạn mình nhìn nhau rồi lén hỏi Mễ Tinh: "Chị Dung Dung trong cửa hàng này có quan hệ thế nào với ông chủ Tiêu thế? Có phải là bạn gái anh ấy không?"

"Chuyện này..." Mễ Tinh hơi chần chừ, "Chuyện của ông chủ nhân viên chúng tôi không tiện tham dự vào."

Cô gái kia còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng khách hàng ngồi ở bàn bên cạnh lại gọi tới rót trà, nhân lúc đó Mễ Tinh cũng rời đi luôn.

Trên bàn ăn này có bốn năm người đàn ông đang ngồi, dưới nền nhà ngổn ngang vài chai bia. Mễ Tinh cầm bình trà đi về phía người gọi, rót đầy cốc trà đặt trước mặt anh ta.

Đó là một người mặc áo len màu đen, tóc cắt ngắn, dáng người lại to cao, Mễ Tinh rót nước xong đang định rời đi thì lại người kia giữ lại.

"Người đẹp à, hình như trước kia anh chưa từng thấy em?" Anh ta giữ chặt cổ tay của Mễ Tinh, không để cô đi.

Mễ Tinh khẽ nhíu mày, người kia khỏe quá, cô gắng giật tay lại mà không hề suy suyển. Cô hít một hơi rồi mỉm cười đáp lại: "Đúng vậy ạ, tôi mới tới đây làm không lâu, mời anh bỏ tay ra."

Nhưng mà người khách kia lại không chịu làm theo: "Đừng đi vội mà, trò chuyện với anh tí đã."

Mễ Tinh cau mày, kìm nén xúc động muốn đưa tay tát anh ta một cái, chịu đựng cơn buồn nôn rồi đáp: "Tôi còn phải làm việc, mời anh bỏ tay ra."

Đối phương mắt điếc tai ngơ vẫn làm theo ý mình, anh ta kéo cô đến bên cạnh người mình. Thấm Thi Thi đang ở gần nghe tiếng thì vội vàng đi tới muốn kéo Mễ Tinh ra, ai ngờ còn chưa đi tới đó, một bóng người màu xanh quân đội đã lao tới ngay trước cô một bước, giữ cổ tay người kia.

"Ở trong cửa hàng của tôi, bắt nạt người của tôi, anh tưởng tôi chết rồi đấy hả?"

Giọng nói trầm thấp ngày thường thì cuốn hút dễ nghe, bây giờ khi tức giận lại có thêm một thứ khí thế như khinh thường nhìn từ trên cao xuống.

Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn sang, người đứng bên cạnh đúng thật là Tiêu Cố.

Có lẽ lực nắm của anh rất mạnh, người khách kia khẽ rên một tiếng rồi buông Mễ Tinh ra. Lúc này Thấm Thi Thi mới vội vàng kéo Mễ Tinh sang cạnh, quan tâm hỏi: "Chị có sao không?"

Mễ Tinh lắc đầu, nhìn về hướng Tiêu Cố.

Người khách kia vẩy vẩy cái tay đau, nổi giận đùng đùng vỗ bàn đứng lên: "Anh làm gì thế hả? Tôi tán gẫu với em gái nhỏ này thì liên quan gì đến anh!"

Lúc này anh ta làm ồn như vậy cũng quấy rầy đến không ít khách trong cửa hàng, họ đồng loạt nhìn sang.

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn anh ta, đôi đồng tử đen nhánh kia không thấy rõ tâm tình: "Tôi là ông chủ ở đây."

"Ông chủ?" Người kia càng cười cợt hơn, "Cửa hàng của anh đón tiếp khách hàng như thế hả?"

Giọng Tiêu Cố vẫn bình thản như cũ: "Cửa hàng của chúng tôi không hoan nghênh những người khách như anh."

Người kia thở hắt ra, hung hăng lao tới trước như đang muốn đánh nhau, nhưng rồi lại bị bạn của mình ngăn cản: "Xin lỗi nhé, người anh em của tôi uống hơi nhiều."

Tiêu Cố không nói gì, nhưng người đàn ông mặc áo len đen vẫn không chịu từ bỏ, cứ la hét ầm ỹ muốn thoát ra khỏi sự kéo giữ của bạn mình.

Có một người đàn ông khác đi tới bên cạnh đó, hỏi thăm: "Có chuyện gì sao?"

Người đàn ông mặc áo len đen nhìn thấy anh thì xem thường đáp lại: "Anh là ai? Chuyện này liên quan gì đến anh?"

Người đàn ông trước mặt nhìn anh ta, lấy giấy chứng nhận cảnh sát đưa ra trước: "Cục cảnh sát khu vực." Anh ta vừa nói vừa chỉ chỉ cái bàn sau lưng, "Đồng nghiệp chúng tôi thường tới đây ăn thịt xiên, tốt nhất anh đừng gây chuyện ở đây nữa."

Người nọ nhìn theo tay anh ta, ở đó có hai bàn nhập một, toàn là... cảnh sát khu vực đang ngồi.

Người đàn ông đó mím môi, cuối cùng cũng chịu giữ yên lặng, người bạn vừa nãy ngăn cản anh ta lại thay mặt nói xin lỗi mọi người.

"Được rồi mà, không sao đâu, mọi người tiếp tục ăn đi ha ha!" Lâm Tĩnh Dung đi ra cười nói trấn an với thực khách trong nhà.

Tiêu Cố cảm ơn anh cảnh sát khu vực rồi nghiêng đầu đi về phía Mễ Tinh: "Cô không sao chứ?"

Mễ Tinh lắc đầu: "Tôi không sao..."

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cổ tay cô, lúc nãy bị siết cho ửng đỏ. Anh yên lặng nhìn một lúc rồi xoay người đi lên tầng hai: "Đi theo tôi đến phòng nghỉ, tôi bôi thuốc giúp cô."

Chương 18 Quan hệ

Chuyên ngữ: Năm lùn

Lâm Tĩnh Dung đi theo sau Tiêu Cố bước về phía cầu thang: "Hay là để em giúp cô ấy bôi thuốc cho."

"Không cần đâu." Bước chân Tiêu Cố không dừng lại, anh chỉ quay đầu nhìn Mễ Tinh vẫn còn ngây người tại chỗ, "Còn đứng đấy làm gì?"

"À." Mễ Tinh đáp lại rồi bước nhanh lên cùng.

Lâm Tĩnh Dung nhìn theo bóng hai người họ biến mất khúc rẽ cầu thang, cô xoay người tiếp tục xuống dưới tầng tiếp khách.

Khu nghỉ của nhân viên nằm bên cạnh phòng thay quần áo, diện tích không lớn nhưng đủ kê thêm hai chiếc ghế sofa nho nhỏ, khi nào mệt thì có thể ngủ luôn.

Mặt bàn đặt trước ghế sofa còn vương vãi ít quà vặt chưa ăn hết, Tiêu Cố bảo Mễ Tinh ngồi xuống rồi cầm hòm thuốc tới để trên mặt bàn.

Hòm thuốc nhỏ này được Tiêu Cố đặt ở trong phòng nghỉ, lần đầu tiên Mễ Tinh nhìn thấy nó còn cảm thán không thôi, trông anh đúng là ông chủ tốt.

"Đưa tay cho tôi." Giọng nói của Tiêu Cố vang lên bên tai, Mễ Tinh không nhìn hòm thuốc nữa, đưa tay mình sang đây.

Trên cổ tay cô có vết đỏ rõ ràng, nhìn là biết người khách vừa rời dùng lực mạnh thế nào. Tiêu Cố nhìn một lúc rồi đưa hai ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay cô.

"Ồi." Mễ Tinh thốt lên đau đớn, cô bất mãn ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, "Này, anh bóp cái gì thế, rất đau đó!"

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô: "Biết đau sao cô không tát lại anh ta? Lúc trước cô tát tên kia không phải cũng dũng mãnh lắm à?"

Mễ Tinh khẽ cau mũi, cúi đầu khẽ thì thầm: "Không phải khi ấy anh nói tôi kích động quá à, còn không chín chắn nữa, với lại tôi cũng không muốn gây chuyện trong cửa hàng của anh..."

Tiêu Cố nhìn cô không đáp lại, anh đổ một ít rượu thuốc ra lòng bàn tay rồi xoa lên trên đó. Rượu thuốc lạnh băng tiếp xúc vào da thịt, cảm giác đau nhói nóng rát khiến Mễ Tinh thoáng chau mày khẽ rên.

Tiêu Cố khuyên bảo: "Chịu đựng một chút, không bóp mạnh thì không có hiệu quả."

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn anh, anh vẫn đang cúi đầu, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt, nhưng Mễ Tinh lại nghĩ nhất định ánh mắt của anh đang cực kì chuyên tâm.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của Tiêu Cố lan sang, cổ tay Mễ Tinh cũng nóng lên theo đó. Căn phòng nhỏ chỉ có tiếng ma sát nhẹ nhàng từ quần áo, mùi rượu thuốc ngập tràn giữa không gian.

Mễ Tinh yên lặng ngẩn người một lúc lâu, cô nhìn Tiêu Cố rồi khẽ hỏi: "Vừa nãy anh nói cái gì mà tôi là người của anh thế?"

Tiêu Cố không ngần đầu đáp lại: "Cô là nhân viên của tôi, đương nhiên là người của tôi rồi."

Mễ Tinh xoay người lại kinh thường, ông chủ Tiêu đúng là giỏi chiếm tiện nghi của nhân viên ấy nhỉ. Cô nháy mắt, hỏi tiếp: "Hôm nay tôi nghe Tiểu Đức nói anh rất giỏi tiếng Anh à."

Tiêu Cố khẽ cười, ngược mắt lên nhìn cô, sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục xoa rượu thuốc trên tay: "Thời đại bây giờ biết nói tiếng Anh cũng chẳng có gì giỏi cả, ngay cả bác Trương bán bánh ở đối diện cũng từng làm ăn với người nước ngoài đấy thôi."

Mễ Tinh: "..."

Ý là bây giờ ngay đến cái sở trường duy nhất của cô cũng bị anh bác bỏ?

Cô mím môi, nhìn vào đôi mắt đó, thăm dò hỏi thử: "VẬY... Quan hệ của anh với chị Dung Dung là gì thế?"

Tiêu Cố ngẩng đầu lên khóe miệng tùm tùm như không cười: "Cô quan tâm đến chuyện này đấy hả?"

Mẽ Tinh trả lời dứt khoát: "Quan tâm làm gì chứ, chẳng qua tôi vẫn hay bị khách hàng hỏi mấy chuyện này thôi."

Tiêu Cố cười cười, trả lời lại: "Quan hệ lao động thôi, tôi mời cô ấy tới cửa hàng giúp tôi."

Mẽ Tinh "ồ" lên đầy hàm ý: "Vậy cô ấy cũng là người của anh sao?"

Tiêu Cố im lặng nhìn cô, động tác trên tay từ từ ngừng lại, buông lỏng tay cô ra: "Xong rồi."

Anh vặn chặt nắp chai thuốc rồi nhét vào trong hộp.

Mu bàn tay Mẽ Tinh bị xoa đỏ rần rần, cô vẩy vẩy hai cái, cảm thấy hình như dễ chịu hơn rất nhiều. "Cám ơn anh."

Tiêu Cố cất hòm thuốc lại chỗ cũ rồi quay đầu nhìn cô: "Không có gì đâu, cái này cũng xem như là tai nạn lao động."

Mẽ Tinh: "..."

Tai nạn lao động cái quý gì!

Cô bĩu môi, đứng dậy khỏi ghế sofa: "VẬY TÔI ĐI XUỐNG LÀM VIỆC TIẾP ĐÂY."

"Ừ." Hai tay Tiêu Cố đút vào túi quần cũng đi ra tới cửa, "Lần sau gặp mấy chuyện thế này cô cứ hét lên nhé, trong cửa hàng có rất nhiều người, anh ta không dám làm gì đâu".

Mẽ Tinh nghiêng đầu nhìn anh cười ha hả: "Cám ơn, tôi cũng không muốn xảy ra lần nữa đâu".

Tiêu Cố nhếch môi, không đáp nữa.

Sau khi Mẽ Tinh xuống tầng, Thẩm Thi Thi đi tới quan tâm hỏi thăm cô vài câu, rồi lại bận rộn. Mãi cho đến chín giờ, trong cửa hàng mới rảnh rỗi hơn chút ít.

Mẽ Tinh đứng trong góc nhỏ mà Thẩm Thi Thi tìm được, cô bé thấy mấy bàn khách vẫn còn đang ngồi ăn, nhân tiện cầm điện thoại ra giải trí một hồi.

Mẽ Tinh nhìn sang đùa giỡn: "LẠI NÓI CHUYỆN VỚI WECHAT TỰ ĐỘNG CỦA CỐ TÍN ĐẤY À?"

Cô cố tình nhấn mạnh vào ba chữ wechat tự động, nhưng Thẩm Thi Thi không để ý chút nào, cô bé còn vui vẻ trả lời cô: "Chị ơi, mấy ngày gần đây em phát hiện phần mềm wechat tự động này ngày càng thông minh ấy, em hỏi cái gì nó cũng nói lại được, không những thế còn gần gũi lạ thường."

"Thật sao?" Mễ Tinh nhướn mày nhưng không quan tâm lắm, thật ra thì cô chỉ tò mò nếu sau này Thẩm Thi Thi biết được Cố Tín là em họ của ông chủ Tiêu thì sẽ thế nào hơn?

Thẩm Thi Thi đang vô cùng hào hứng, đầu ngón tay lướt lướt trên màn hình rồi đưa điện thoại cho Mễ Tinh nhìn thử: "Đây là tin nhắn chiều qua em gửi cho anh ấy, chị xem này."

Mễ Tinh lại gần, nhìn xem sao.

Thẩm Thi Thi: Anh Cố đẹp trai ời, đang ăn trưa à ~-3=

Cố Tín: Tôi vẫn chưa ăn, mới ra khỏi phòng thu âm thôi :-)

Thẩm Thi Thi: Đáng thương thế QWQ buổi trưa em ăn khoai tây chiên với thịt bò ở quán cơm! Không ngờ có người hâm mộ
^ (~ ~) ^

Cố Tín: Tôi cũng muốn ăn :-)

Mễ Tinh bảo: "Chị nghĩ từ khóa ở đây là "Ăn" đấy."

Thẩm Thi Thi bĩu bĩu môi, lại trượt trượt màn hình điện thoại: "VẬY chị xem cái này đi."

Thẩm Thi Thi: Đau lòng [khóc]

Cố Tín: Sao thế?

Thắm Thi Thi: Bài tập nhiều quá, làm không xong [khóc]

Cố Tín: Công việc của tôi cũng rất nhiều, chúng ta cùng nhau cố gắng nhé ㄟ(ˆωˆ)

Thắm Thi Thi: Anh gửi một bức ảnh cho em đi, em sẽ cố gắng :)

Cố Tín: [hình ảnh]

Mễ Tinh: "..."

Cái này... máy trả lời tự động dạo này thông minh đến thế à?

Cô công môi cảm thán: "Đúng là thông minh thật, có lẽ nó cũng giống như sili của mật đào ấy, có khả năng tiếp nhận lệnh được giao."

Thắm Thi Thi vui vẻ đáp lời: "Đúng không ạ! Không ngờ Wechat còn ứng dụng kĩ thuật như thế nữa".

"Ừ..." Mễ Tinh nghĩ ngợi, sao cô cứ thấy có chỗ nào hơi sai sai ấy nhỉ?

Thời gian làm việc cuối cùng của buổi tối trôi qua trong cuộc bàn luận về wechat tự động với Thắm Thi Thi.

Thấm thoát đã bước sang tháng mười hai, Mễ Tinh làm việc trong cửa hàng được nửa tháng.

Thứ năm là ngày phát tiền lương, Mễ Tinh mong chờ mỗi mòn, cuối cùng cũng chờ được đến ngày nhận lương rồi. Tiền lương nửa tháng chỉ khoảng một ngàn đồng, nhưng đây lại là khoản tiền đầu tiên mà Mễ Tinh kiếm được, vì thế cô vui vẻ lạ thường.

Tính ra đã hơn một tháng rồi chưa đi dạo ở trung tâm thương mại, hình như Bunny cũng vừa tung lên sản phẩm mới trong mùa xuân thì phải?

Hừ hừ ... Mễ Tinh! Một ngàn đồng chỉ mua được cái cổ áo thôi, mau tỉnh lại đi!

Cô kìm nén những xao xuyến trong lòng, cắn răng rút tiền mua cho mình ít đồ dùng cá nhân, số tiền còn lại vẫn giữ nguyên trong thẻ.

Lúc xách túi hàng quay lại nhà, Tiêu Cố đang đứng nói chuyện điện thoại ở ban công

"Thứ bảy có một người khách quan trọng muốn đến tiệm dùng cơm, chỉ đích danh muốn anh làm đầu bếp."

Giọng nam ở đầu dây nghe thu hút lạ kì, nhưng mà âm sắc có vẻ lạnh hơn cơn gió bắc ngoài kia.

Tiêu Cố quay lại thấy Mễ Tinh trước cửa, ánh mắt anh lướt sang nhìn cửa sổ: "Tổng giám đốc Úc à, hình như tôi không phải là đầu bếp của nhà hàng các anh."

Ở đầu dây bên kia Úc Ý thoáng suy nghĩ một hồi: "Tôi sẽ thanh toán tiền lương cho anh tương đương với đầu bếp chính của khách sạn ba sao..."

Lúc Tiêu Cố nghe tới đây thì bật cười thành tiếng, đối phương nói tiếp: "Thêm cả năm mươi cân xoài nữa, là đặc sản được trồng ở vườn nhà họ Bạch tận Đài Loan."

Khóe miệng Tiêu Cố khẽ cong lên, sau khi cân nhắc thì đáp lại: "Tôi muốn loại tươi nhất."

Hình như Úc Ý cũng khẽ cười, Tiêu Cố cứ nghĩ nhất định đó là ảo giác của mình thôi: "Tôi sẽ bảo nhà bếp chỗ tôi tự đi chọn nguyên liệu, sau khi chọn xong sẽ đưa thẳng tới thành phố A."

"Đồng ý." Tiêu Cố giao hẹn xong thì tắt máy.

La Hạo đứng bên cạnh Úc Ý thấy cuộc gọi kết thúc vội hỏi luôn: "Anh ta đồng ý à?"

Úc Ý trả lời anh: "Tôi nghĩ tiền lương của Tiêu Cố sau này cứ lấy xoài ra thanh toán là được".

Chương 19 Bạn cũ

Chuyên ngữ: Nấm lùn

Hai ngày sau, Mễ Tinh vừa bước vào nhà đã ngửi được hương vị nồng nàn thơm ngọt của xoài tươi.

Cô dừng lại ở bên ngoài phòng bếp, tò mò nhìn vào trong.

Trên sàn nhà là một sọt xoài lớn, không biết phải đến mấy chục cân, Tiêu Cố đang mặc tạp dề đứng ở bên bàn bếp, cẩn thận cắt nhỏ xoài.

Đầu lưỡi màu hồng của Mễ Tinh liếm liếm bên khóe miệng, cô hỏi thử: "Anh đang làm gì thế?"

Tiêu Cố bận cắt nên không buồn nhìn cô: "Làm xoài khô đấy."

Đôi mắt Mễ Tinh đảo quanh đến chiếc sọt đang chiếm chệ trên sàn: "Anh mua đâu ra mà nhiều xoài thế vậy?"

Tiêu Cố trả lời: "Người ta tặng đó."

Mễ Tinh tặc lưỡi, ai rảnh việc mà tặng anh ta nhiều xoài như vậy chứ? Cô suy nghĩ một lúc, lại chớp mắt hỏi thêm: "Không lẽ cô gái nào thậm yêu anh nên gửi tặng đấy à?" Để lấy lòng người thương, đến tiền vung ra cũng không hề tiếc nuối.

Cuối cùng Tiêu Cố cũng nghiêng đầu nhìn cô: "Là một người đàn ông tặng tôi."

Mễ Tinh: "..."

Ông chủ Tiêu vậy mà... Gái trai ăn tất, giá cả thị trường không hề tệ.

Cô cười "ha ha" hai tiếng, rồi tiếp tục ở bên cạnh vậy xem: "Có cần tôi giúp gì không?"

Lần trước cô cắt cái bó xôi, vì thế mới được ăn một bữa cơm Tây vô cùng ngon miệng, nếu bây giờ cô giúp lột vỏ xoài, nói không chừng lát nữa cũng được chia mấy miếng xoài khô đó.

Mễ Tinh vừa tính mưu vừa hồi tưởng lại dư vị năm miếng xoài lần trước. Mặc dù trong cửa hàng cũng có vài miếng vụn, nhưng vị của miếng nhỏ đâu ngon bằng miếng to.

Ấy thế mà Tiêu Cố không cho cơ hội đó: "Giống xoài của Đài Loan rất nhỏ, một quả xoài chỉ cắt được hai miếng hoàn chỉnh thôi, rất thử thách tay nghề, thôi cô sang kia chơi với Hạo Thiên Khuyến đi."

Mễ Tinh hơi mếu máo: "Thế có cần tôi lột vỏ giúp không?"

"Không cần, tôi sợ cô lột vỏ xấu quá."

Mẽ Tinh: "..."

Thế anh cứ thưởng thức một mình luôn đi nhé!

Cô xoay người hỗn hển chuẩn bị đi, không ngờ Tiêu Cố lại với theo gọi lại: "Cô lấy hai quả xoài mà ăn."

Mẽ Tinh ngậy người tại chỗ, vừa mừng còn vừa sợ: "Thật à?"

Khóe môi Tiêu Cố khẽ cong lên, lúc quay đầu nhìn cô đáy mắt vẫn vương vấn ý cười: "Chỉ hai quả xoài thôi mà, cô có cần kinh ngạc đến vậy không?"

À, tại vì là xoài nên tôi mới kinh ngạc thế đó! "Không phải anh thích xoài lắm à?"

Tiêu Cố cúi mắt tiếp tục chuyên tâm cắt quả xoài trong tay: "Không muốn thì thôi vậy."

Mẽ Tinh sợ anh đổi ý nên vội cầm xoài đi, mang về phòng ngủ.

Cứ cảm thấy hình như gần đây chủ nhà mình đổi tính, so với hồi mình mới tới thì tốt hơn rất nhiều. Mẽ Tinh vừa nghĩ vừa lột xoài cắn thử.

Ôi, xoài tươi vừa chín, thơm ngọt đậm đà, nếu làm xoài khô chắc sẽ cực kì ngon.

Nhưng mà không biết có phần mình không nhỉ?

Mấy ngày tiếp theo, Tiêu Cố luôn ở nhà sấy xoài khô của mình, đến lúc này Mễ Tinh mới phát hiện ra cái lò nướng cỡ lớn trong phòng bếp có hình thù kì lạ, thật ra đó là máy sấy khô ở mức nhiệt độ thấp.

Tiêu Cố làm khô miếng xoài tươi, sau đó anh lại tiếp tục phân chia vào trong túi.

Lúc Mễ Tinh về nhà, nhìn thấy Tiêu Cố đang ôm chó trên sofa xem tivi, ánh mắt cô dừng lại trên miếng xoài khô trên mép người kia một lúc lâu, sau đó dè dặt hỏi: "Anh làm xoài khô xong rồi à?"

"Ừ." Tiêu Cố cắn miếng xoài trong tay, thậm chí Mễ Tinh có thể tưởng tượng ra hương vị thơm nồng dai dẳng đó.

Cô đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh ăn chăm chặp.

Hình như lúc này Tiêu Cố mới để ý đến ánh mắt quá nhiệt tình của cô, tùm tùm ném sang một túi xoài to bự: "Cô cầm túi này ăn đi."

Mễ Tinh vội vàng bắt được chiếc túi giấy vừa thành hình bay tới, sửng người không tin nổi.

Một túi? Anh ấy cho cô một túi? Trời ơi cô chỉ định xin vài miếng thôi mà.

Tiêu Cố thấy cô ôm xoài vẫn thần thờ như tượng, lông mày anh khẽ nhíu: "Chê ít à? Mười cân xoài mới làm được một túi như thế đấy."

"Không không không." Mễ Tinh lắc đầu liên tục, "Cám ơn phúc lợi của ông chủ!"

Cô vui sướng chạy như bay về phòng.

Tiêu Cố nhìn theo hướng phòng ngủ của cô, khóe miệng lơ đãng khẽ cong lên, những nhân viên khác đâu có kiểu phúc lợi thế này.

Mễ Tinh quay về phòng thì không thể chờ đợi thêm được nữa, cô mở túi giấy ra, mùi xoài ngào ngạt khắp cả phòng. Giống xoài Đài Loan thì rất nhỏ, cho nên miếng xoài sau khi cắt cũng nhỏ nhỏ xinh xinh, giống trứng gà vậy đó.

Mễ Tinh cắn một miếng rồi lim dim hạnh phúc.

Vẫn cách làm quen thuộc, vẫn hương vị nhớ nhung.

Quả nhiên không phải vì đêm hôm đó đói quá cô mới thấy nó ngon. Mễ Tinh vui vẻ giải quyết gần nửa túi rồi rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm sau trước khi mở cửa hàng, Mễ Tinh nằm bò ở trước quầy thu ngân nhìn laptop trong tay. Bây giờ cô đang phải soạn giáo án bổ sung Anh ngữ cho nhóc mập, mặc dù miệng cứ nói là

không vấn đề gì, nhưng mà cô không nhớ lắm về dạng đề kiểm tra, nếu bảo cô đi thi tiếng Anh cũng chưa chắc cao điểm.

Tiêu Cố cầm mấy túi xoài vụn vào cửa hàng, thấy cái dáng vẻ mặt đầy phiền não của Mễ Tinh thì đi lên trước hỏi: "Có chuyện gì à?"

Mễ Tinh nhìn thấy Tiêu Cố, theo bản năng cô đưa tay che màn hình laptop, mặc dù ông chủ không nói nhân viên không được phép làm thêm, nhưng mà làm việc riêng ở đây thì không ổn chút nào.

Chỉ có điều hành động đó của cô càng khiến người ta chú ý hơn, Tiêu Cố nhìn màn hình laptop của cô rồi nói: "Wish là mong muốn tốt đẹp rất khó để đạt được, sau đó là đến tâm ngữ, có ý giả tưởng, hope là hy vọng, kiểu như chưa chắc chắn, không giống với wish."

"Hả? À, cảm ơn anh." Mễ Tinh hơi ngẩn người, một lúc sau mới gật đầu nói tiếng cảm ơn với Tiêu Cố. Nhìn bóng lưng Tiêu Cố rời đi, cô bất giác lại nghĩ, còn lấy ví dụ bác Trương bán thịt ở bên đường để bắt bí cô à? Chưa chắc bác Trương đã biết dạng câu tâm ngữ thế này đâu?

Ông chủ Tiêu, chắc chắn anh ấy đã tốt nghiệp trung học.

Tiêu Cố để xoài khô vụn lên bệ trước quầy hàng, nói với Lâm Tinh Dung: "Cái này tôi mới làm hai ngày trước đấy."

"Ôi, tốt quá, mấy hôm nay có rất nhiều khách hỏi không biết lúc nào mới có xoài khô đây." Lâm Tĩnh Dung vui vẻ mang xoài khô đi cất, mấy nhân viên khác trong tiệm nghe thấy có xoài khô cũng vội vàng tùm lại.

Chỉ có một mình Mễ Tinh là tỏ ra bình tĩnh, tôi không cướp với mọi người, của mọi người tất đây.

Tiêu Cố thấy nhân viên xúm đông xúm đở thì mở lời: "Nhân có đầy đủ mọi người ở đây, tôi nói về chuyện du lịch năm nay nhé."

Mọi người vừa nghe lỗ tai càng dựng thẳng. Lâm Tĩnh Dung giật mình cảm thán: "Nhanh thật, lại hết một năm rồi."

Tiêu Cố gật đầu, lên tiếng: "Thời gian vẫn là hai ngày 15,16, nhân viên làm đủ một năm đều có thể tham gia."

Nghe đến đây, Mễ Tinh liền buồn bực, ơ, vậy chả liên quan gì đến cô rồi.

"Ông chủ Tiêu ơi, suối nước nóng lần trước em nói với anh có được không? Ở ngay gần thành phố A, hai ngày đi về là đủ rồi. Em thấy bạn em đã đi đến đó rồi, họ khen ghê lắm ấy!" Tiểu Đức cười híp mắt nhìn Tiêu Cố, du lịch luôn là đề tài khiến người ta phấn khởi.

Tiêu Cố gật đầu đáp: "Tôi đã tìm hiểu thông tin suối nước nóng đó rồi, cũng được lắm, nếu như mọi người đều đồng ý thì tới đó

được nhé."

"Được ạ được ạ!" Tất cả nhân viên nhất trí đồng thanh, Mễ Tinh lại mếu máo, hừ, ngâm suối nước nóng có gì phải vui đâu, cô đã từng đi Nhật Bản ngâm nước nóng nữa kìa.

Bên kia, Cố Tín đang ngồi trong phòng nghỉ gửi Wechat.

Trong lúc vô tình anh nhìn thấy Thẩm Thi Thi nên nhắn tin đáp lại, avatar cho đến tên người dùng đều liên quan đến anh, vừa nhìn là đoán được.

Wechat tự động của anh ta có rất nhiều fan hâm mộ gửi tin nhắn mỗi ngày, mặc dù anh ta đã thiết lập để tự động trả lời, nhưng thỉnh thoảng cũng chọn một hai người rồi tự mình trò chuyện, cũng xem như mang niềm vui đến cho người hâm mộ.

Nhưng mà từ trước tới giờ fan hâm mộ được anh chọn vẫn luôn là Thẩm Thi Thi.

"Anh Cố đẹp trai ơi, nghệ sĩ dương cầm được mời đệm đàn riêng cho cậu vừa mới tới rồi kìa." Giọng nói của quản lý vang lên sau lưng, Cố Tín thoát Wechat rồi mở cửa.

Quay đầu nhìn lại, đứng sau anh là một người đàn ông mặc âu phục giày da, ngoại hình khí chất đều nổi trội hơn người. Cố Tín quan sát anh một lúc, hơi nhíu mày: "Chu Nghi Nhiên?"

Chu Nghi Nhiên mỉm cười, đáp lại, giọng nói du dương như tiếng đàn ngân vang: "Không ngờ cậu vẫn còn nhớ tôi."

Người quản lý thoáng lơ mờ: "Hai người biết nhau sao?"

Vốn anh ta còn nghĩ làm Cố Tín bất ngờ, thế nên không tiết lộ danh tính người mời tới.

Cố Tín đứng dậy, mỉm cười: "Quen biết đã nhiều năm rồi."

Chương 20

Sau khi Cố Tín tốt nghiệp trung học thì đến thành phố A, trong nhóm nhạc ở đây cũng có tầm có tiếng, sau này anh quyết định đi ra làm ca sĩ, thế nên định cư ở thành phố này luôn.

Người nhà ở quê hương thành phố C cũng không thường liên lạc, chỉ có một người duy nhất anh thấy có cảm tình là anh họ Tiêu Cố. Không ngờ lại có một ngày gặp lại người bạn từ lúc xưa.

Người đại diện của anh đặt cho họ một phòng VIP ở tại Thiên Hạ Cư, để hai người có thời gian trò chuyện.

"Cậu về nước từ bao giờ?" Cố Tín đảo đảo chén trà bằng gổm sứ, hỏi Chu Nghi Nhiên đang ngồi phía đối diện.

Chu Nghi Nhiên đáp lời: "Tháng trước, không ngờ vừa mới đã có cơ hội hợp tác với cậu luôn, đúng là kì ngộ".

Cố Tín khẽ cười thành tiếng, anh là tay chơi rock and roll, vốn chẳng có dịp gặp nghệ sĩ dương cầm, nhưng gần đây anh đang thử một phong cách mới lạ, remix lại ca khúc của mình lồng ghép với tiếng piano, thế nên người đại diện mới đi tìm nghệ sĩ.

Không ngờ người tìm được lại là Chu Nghi Nhiên.

"Cậu nhận ra tớ tớ cũng thấy bất ngờ". Anh uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, "Đợt này cậu vẫn ở thành phố A à?"

Chu Nghi Nhiên gật đầu: "Tới khi cậu hoàn thành xong việc thu âm thì tớ vẫn ở đây". Anh nói tới đây lại sững lại một lúc, nhìn Cố Tín rồi bảo: "Còn cậu, vẫn thường về thành phố C sao?"

Cố Tín nhún vai: "Họ không thích mình chơi nhạc".

Đôi mắt Chu Nghi Nhiên giật giật, khi còn bé Cố Tín đã rất thích một mình, lúc bạn bè tụ hội anh không mấy tham gia, có lẽ nhà họ Cố vẫn thường thấy đau đầu. Anh khẽ cười đáp lại: "Tớ cũng chơi nhạc mà".

Cố Tín thoáng nhíu mi: "Cậu không giống đâu, trong mắt họ cậu là nghệ sĩ dương cầm, còn tớ chỉ là thằng hát rong".

Chu Nghi Nhiên cúi đầu cười nhẹ: "Trước khi tới tớ có xem thử hồ sơ cá nhân của cậu, đạt rất nhiều giải thưởng mà".

Cố Tín lắc đầu cười: "Buổi trao giải âm nhạc mới đây cậu có xem không thế? Ca khúc vàng và giải âm nhạc hay nhất đều bị Đinh Mông giành hết cả".

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ một hồi: "Về nhạc thịnh hành thì tớ không am hiểu lắm, nhưng mà lần này cậu tìm tớ là để đột phá trong phong cách phải không?"

"Ừm". Cố Tín đáp như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, người phục vụ bưng khay vào, bắt đầu dọn món ăn ra. Chu Nghi Nhiên nhìn một bàn toàn món ăn Trung Quốc thì khẽ cười nói lại: "Mình ở nước ngoài ngày nào cũng nhớ món ăn của nước mình, một mình cậu sống ở thành phố A mà không nhớ nhà sao?"

Cố Tín đáp: "Cũng ổn, anh họ mình cũng sống ở đây mà".

Chu Nghi Nhiên trầm mặc chốc lát rồi nhớ về người anh họ mà Cố Tín nhắc tới: "Hình như tớ vẫn còn ấn tượng, là Tiêu Cố đúng không?"

Cố Tín phì cười: "Trí nhớ của cậu tốt quá đấy, anh ấy chỉ đến thành phố C một lần, còn là lúc rất nhỏ nữa".

Chu Nghi Nhiên khá tự hào: "Tớ nhớ mà, hôm đó là sinh nhật của mẹ Hoắc Lệ".

Lúc hai người họ dùng cơm ở Thiên Hạ Cư cũng là thời điểm cửa hàng thịt xiên của Tiêu Cố đông khách nhất.

Có lẽ cũng vì ba ngày nữa nghỉ ngơi, tâm trạng mọi người đều tăng cao vượt bậc, làm việc nỗ lực hơn ngày trước. Đương nhiên trong đó cũng có những ngoại lệ, chẳng hạn như những nhân viên không được đi du lịch như Mễ Tinh này đây.

"Mễ Tinh, Mễ Tinh ơi, chị nói xem lúc đi du lịch em nên mặc gì đây?" Thâm Thi Thi tranh thủ phối đồ khi rảnh rỗi, nhân tiện xin ý

kiến của cô.

Mặc dù Thẩm Thi Thi không phải là nhân viên chính thức, nhưng cô đã làm ở đây hơn một năm, vì thế ông chủ Tiêu ngoại lệ cho tham gia du lịch.

Mễ Tinh nghe hỏi thì cười nhạt hai tiếng: "Tắm suối nước nóng phải cởi tuốt luốt mà, mặc gì thì có khác nhau đâu".

Thẩm Thi Thi: "...". Cô nghe cũng thấy đúng ghê ta.

Mễ Tinh không tám chuyện cùng cô bé nữa, tiếp tục đi làm việc của mình.

Sau khi tan tầm, cô về nhà một mình. Tiêu Cố và chó Husky vẫn còn chưa đi ngủ, thấy cô về con Husky vẫy đuôi quay tít chạy sang đây: "Gâu gâu".

Mễ Tinh sờ đầu nó tiếp tục đi vào phòng, Tiêu Cố nhìn cô hỏi: "Mai là ngày nghỉ của cô à?"

Mễ Tinh dừng lại đáp: "Phải, sao thế?"

Tiêu Cố hỏi thêm: "Mai tôi định đi siêu thị mua mấy đồ cần dùng khi du lịch, cô muốn đi cùng không?"

Mễ Tinh cười ha ha: "Không đi, tôi có được đi du lịch đâu". Cô thà ngủ ở nhà cả ngày còn hơn ấy.

Khóe môi Tiêu Cố cong lên một độ cong khó mà nhìn thấy được:
"Ai bảo cô không được đi chứ?"

Mễ Tinh ngăn người nhìn anh: "Không phải chỉ có nhân viên làm trên một năm mới được tham gia sao?"

Tiêu Cố bảo: "Tôi là ông chủ mà, tôi quyết".

Mễ Tinh ngơ ngác.

Không lẽ ông chủ ngang ngược này thích cô...?

Cô lắc lắc đầu, vất hết mấy suy nghĩ hoang đường đó ra ngoài:
"Anh nói tôi cũng được đi sao?"

"Ừ".

Mễ Tinh im lặng một lúc rồi khẽ nói: "Vậy mai tôi đi siêu thị với anh nhé". Sau khi nói xong thì bình tĩnh vào phòng.

Khóa cửa phòng thật chặt, Mễ Tinh mở tủ quần áo ra, hai mắt lấp lánh bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Áo lông cao cổ thêu hoa màu trắng sữa, quần lụa mỏng màu đen quá gối, còn cả một chiếc áo khoác gió dài màu hồng nhạt, tuyệt hảo. Lúc du lịch sẽ mặc đồ như thế.

Mẽ Tinh đặc ý rửa mặt xong, chờ ngày hôm sau đi shopping cùng ông chủ Tiêu.

Cô hẹn Tiêu Cố mười giờ đi ra ngoài, vì còn trang điểm nên cô mới dậy sớm một chút. Mặc bộ đồ mình vừa phối hôm qua, Mẽ Tinh nhìn gương rồi ngắm nghía, ừ, hôm nay cứ mặc vậy cũng được.

Cô khoác túi xách qua vai rồi đi ra, Tiêu Cố đã xỏ giày đứng chờ trước cửa rồi. Mẽ Tinh lấy điện thoại ra nhấn mở, đưa lên trước mặt của Tiêu Cố: "Giờ là chín giờ năm mươi chín phút chín giây, tôi không trễ đâu nhé".

Tiêu Cố khẽ cười xoay người sang mở cửa: "Đi thôi".

"Gâu gâu".

Con Husky cũng muốn chen chúc ra ngoài thì bị Tiêu Cố chặn ngay lại: "Thiên Thiên, ở nhà giữ nhà".

"Gâu". Husky nhìn về phía Mẽ Tinh.

Mẽ Tinh vuốt ve rồi khuyên nhủ: "Cầu Đản à, mày ở lại giữ nhà đi".

Husky: "..."

Đột nhiên có một lúc mình cảm giác như đã thành người ngoài.

Mễ Tinh và Tiêu Cố ra khỏi cửa, để lại một mình Husky trông nhà trong cô quạnh.

Lúc xuống cầu thang, Mễ Tinh rất sợ nhờ gặp phải ông nội Khâu, may mà lần này bình an vô sự đi qua được tầng năm. Tiêu Cố vừa đi vừa nhìn cô mấy bận, đột nhiên anh hỏi: "Cô mang bao nhiêu đồ bỏ trốn thế?"

Mễ Tinh kinh ngạc nhìn anh: "Thế này mà nhiều á? Anh không biết tôi có nhiều áo quần đến mức không cất nổi đây à".

...

Tiêu Cố không nói gì thêm nữa.

Sau khi ra khỏi nhà, Mễ Tinh vô thức định đi luôn, không ngờ Tiêu Cố lại ngừng lại ở gara dưới lầu, lấy một chùm chìa khóa trong túi rồi mở cửa gara.

Mễ Tinh: "..."

Trong nhà xe có một chiếc Land Rover màu vàng nâu, nhìn cực óch, Mễ Tinh tròn mắt nhìn rồi hỏi: "Xe anh à?"

"Nếu không thì của ai?" Tiêu Cố nhìn cô hỏi ngược lại.

Mễ Tinh: "..."

Ừ, qua một thời gian quan sát cửa hàng thịt xiên của người này, cô nghĩ số tiền kiếm được cũng đủ cho anh ấy mua được chiếc Land Rover.

Sau khi Tiêu Cố lái xe ra, Mễ Tinh ngồi vào trên ghế phụ. Thắt dây an toàn xong cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố bên cạnh: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Trung tâm thương mại Ánh sao, ở đó có nhiều đồ, nhân tiện tôi còn phải mua ít nguyên liệu nấu ăn". Tiêu Cố vừa trả lời vừa lái xe đi.

Anh lái xe rất ổn, ngay cả lúc rẽ cũng cực kì bình ổn, dọc đường đi Mễ Tinh luôn chăm chú ngắm cảnh sắc bên ngoài. Cô đến thành phố A đã một tháng có hơn, nhưng chỉ được hai ngày đầu tiên là ra ngoài thăm thú, sau đó thì... chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

"Cô chưa đi dạo quanh thành phố phải không?" Đột nhiên Tiêu Cố hỏi.

Mễ Tinh gật gật đầu, như có phần oán trách. Tiêu Cố rẽ qua một giao lộ khác rồi nói: "Lúc nào rảnh sẽ đưa cô đi chơi".

"Thật không?" Mễ Tinh vui vẻ nghiêng đầu lại nhìn anh, sau đó lại vội vàng hừ một tiếng: "Tại sao anh lại đưa tôi đi".

Tiêu Cố bảo: "Hả, vậy tôi nói Tiểu Đức đưa cô đi".

Mễ Tinh: "... " Hai đấu một là bắt nạt người ta.

Tiêu Cố lái xe hơn hai mươi phút thì dừng lại ở trung tâm thương mại Ánh sao. Lúc đi ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, hai người bước thẳng vào siêu thị. Không khí giáng sinh nô nức ở quanh đây, nhìn đâu đâu cũng thấy đủ thứ đồ trang hoàng trong ngày lễ, trong siêu thị còn bán cả cây noel cỡ nhỏ và đủ đồ chơi khác.

Tiêu Cố đi sang khu bán đồ xuất khẩu chọn nguyên liệu nấu ăn, Mễ Tinh cũng đi theo anh tới đây để chọn đồ ăn vặt.

Anh thấy cô cầm mấy túi khoai tây chiên và một hộp bánh quy thì hứng thú hỏi thử: "Gần đây cô có tiền lắm à? Hình như còn phải đóng tiền thuê phòng mà".

Mễ Tinh: "... "

Anh ta không nói thì cô suýt quên luôn. Lúc trước cô lên mấy trang web cho thuê nhà tìm thử, thông thường phòng nào cũng có giá một ngàn, phòng đơn thì đa số năm trăm, giá cả như ở nhà Tiêu Cố đúng là không tìm nổi.

"Lúc về tôi sẽ trả anh tiền thuê nhà tháng sau". Cô vừa nhận tiền lương và tiền dạy thêm nhóc mập và nhóc đen, cho nên trong tay vẫn khá là rủng rỉnh.

Nếu không cô cũng không dám tới chỗ này dạo mát.

Tiêu Cố không nói nữa, sau khi chọn đồ xong thì tính tiền rồi rời khỏi siêu thị. Vốn định đi thẳng về, nhưng Mễ Tinh lại muốn lên quầy áo quần cho nữ giới ở trên lầu xem thử.

Tiêu Cố nhướn mày cười tủm tỉm: "Xem ra tôi nên tính đến việc tặng tiền thuê nhà nhỉ".

Mễ Tinh khinh bỉ liếc mắt nhìn anh, mắt hững đáp: "Tôi không mua được thì không cho nhìn hả? Nhìn cũng không được sao?"

"Được được được". Trước ánh mắt của nhiều người dòm ngó, Tiêu Cố đành vội vàng đáp lại công chúa nhỏ.

Mễ Tinh là fan ruột của Bunny, trong tủ áo quần của cô hầu hết đều là nhãn hiệu này. Vì thế sau khi đến khu này cô đi thẳng tới gian hàng Bunny.

Quả nhiên cô không nhầm, trên gian hàng đã trưng bày thời trang trong mùa xuân năm nay. Giá tiền còn đắt hơn cả bộ áo lông bên cạnh.

Nhưng kiểu dáng màu sắc đó khiến Mễ Tinh cực thích, cô thử hết cả thấy mỗi cái thử một lần, sau đó kéo Tiêu Cố bỏ đi.

Cô phục vụ giới thiệu hàng: "..."

Đi tới cửa thang máy, Tiêu Cố bất giác cười khẽ: "Đi nhanh thế làm gì? Cô sợ người kia sẽ đánh mình đấy hả?"

Mễ Tinh hít một hơi kìm nén nổi kích động trong lòng: "Tôi sợ đi chậm hơn chút nữa mình sẽ không dẫn nổi lòng mà mua đồ mất thôi".

Tiêu Cố bảo: "Nhưng cô không có tiền".

Mễ Tinh: "..."

Đây đúng là phương pháp trị liệu cho tín đồ mua sắm.

Chương 21

Chuyện ngữ: Fei Ying

Đối diện cửa thang máy lâu một có một khu trống nhỏ, bây giờ nó được dùng để trưng bày cây thông Noel trang trí đầy rực rỡ, bên cạnh cây thông còn đặt thêm một chiếc dương cầm trắng, có một bạn nhỏ đứng cạnh đưa ngón trỏ ấn ấn lên phím đàn. Mặc dù động tác của cô bé còn khá là vụng về, nhưng cũng nghe ra được giai điệu quen thuộc của bài "Hai con hổ" mà mọi người đều biết.

Người bạn nhỏ hoàn thành ca khúc xong, nét mặt mẹ bé rạng rỡ vỗ tay cổ vũ rồi cười cười ôm con gái mình đi.

Mẽ Tinh đứng trước đàn dương cầm một lúc rồi tiến tới hỏi nhân viên làm việc ở đó: "Cây đàn này có thể đánh được không?"

Nhân viên trả lời: "Có thể chứ, chỉ cần không làm hỏng là được."

Mẽ Tinh đưa toàn bộ số đồ trên tay cho Tiêu Cố, cô sửa lại quần áo của bản thân rồi ngồi xuống trước cây đàn dương cầm.

Nâng tay đặt lên phím đàn, dường như cô còn đang suy nghĩ nên đàn bản nào đây, một lát sau, ngón tay đặt trên phím nhấn xuống nốt đầu tiên.

Tiêu Cố vừa nghe đoạn mở đầu đã nhận ra đây là bài hát cực kì nổi tiếng trên thế giới, "Jingle Bells". Bản nhạc rất hợp với thời

điểm hiện tại, không những vậy, bản mà Mễ Tinh đánh cũng không giống với giai điệu anh vẫn thường được nghe, bản này trông sang trọng hơn nhiều.

Kết thúc một đoạn nhạc, đã có không ít khách hàng trong siêu thị bị thu hút, ngay cả các nhân viên cũng vỗ tay cổ vũ cô.

Mễ Tinh đứng dậy, cúi đầu chào mọi người rồi lấy lại đồ của mình từ trên tay Tiêu Cố, đi về bãi đỗ xe.

Tiêu Cố mở máy, tò mò liếc nhìn cô một cái: "Đàn piano là môn mà một cô công chúa nhỏ bắt buộc phải học đấy à?"

Mễ Tinh nhăn mũi, tự hào nói: "Lúc nhỏ tôi đã học đàn tới cấp 10 rồi đó."

Vốn cô không hề thích piano, chẳng qua tình cờ biết anh Thỏ có thể đánh đàn nên cũng đòi học theo. Tất nhiên cha mẹ cô cũng vui vẻ đồng ý, giống như Tiêu Cố vậy, họ cũng cho rằng đàn piano là thứ mà một đại gia khuê tú cần phải học.

Nhưng mà lâu rồi không luyện tập gì nhiều, giờ lại thấy không quen.

Rất nhanh sau đó là thời gian du lịch. Cửa tiệm thịt xiên Danh tiếng bay xa mười phố được nghỉ bán hai ngày, nhân viên làm việc đủ một năm sẽ được miễn phí đi du lịch, nhân viên chưa đủ một năm cũng có hai ngày nghỉ, mọi người ai cũng đều vui vẻ.

Trước khi lên đường, Tiêu Cố gửi chó sang nhà hàng xóm. Người ta cũng không lo Husky sẽ phá phách nhà cửa, con chó này họ vẫn gặp hàng ngày, được Tiêu Cố huấn luyện cực kì tốt.

Hình như con Husky cũng biết mình sắp bị bỏ rơi, nó ra vẻ tội nghiệp cọ cọ ống quần Tiêu Cố. Anh ngồi xuống, xoa xoa đầu nó: "Được rồi, đừng giả bộ nữa, chờ ta về sẽ mua thịt cho mày ăn."

"Gâu!" Tóm lấy chữ "thịt" mấu chốt, một giây sau đó con Husky như được cải tử hồi sinh.

Mặc quần áo xong xuôi, Mễ Tinh xách túi hành lý nhỏ đi từ trong phòng ra, tạm biệt Husky rồi theo Tiêu Cố bước xuống lầu.

Địa điểm tập trung ở ngay cửa hàng ăn, Tiêu Cố tự lái chiếc Land Rover, thuê thêm hai chiếc xe du lịch nữa, đủ để chở nhân viên và các đồ đạc khác.

Tâm trạng đi du lịch hân hoan phấn khởi, cộng thêm thời tiết hôm nay rất đẹp, tất cả mọi người đều tụ tập đứng trước cửa râm ran trò chuyện. Tiêu Cố lái xe tới, đỗ ngay sau xe du lịch đã thuê.

Thẩm Thi Thi là người đầu tiên nhìn thấy Mễ Tinh ngồi cạnh bên ghế lái, phấn khích chạy tới bên: "Mễ Tinh, chị cũng tới à?"

Mễ Tinh cười với cô ấy, có hơi lúng túng. Mặc dù đây là ý của ông chủ, nhưng cô chỉ mới đi làm ở tiệm hơn nửa tháng, những

nhân viên khác chắc chắn sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Đúng là những nhân viên khác có nghĩ ngợi thật, nhưng suy nghĩ này lại không hẳn đã giống với dự đoán của Mễ Tinh. Mọi người thấy Mễ Tinh, đầu tiên là hơi bất ngờ, tiếp đó là bình tĩnh ngộ, cuối cùng là rất ăn ý mà hiểu ngầm trong lòng chứ không hề nói ra.

Bầu không khí mờ ám xuất hiện bao quanh cả đoàn người, rút cục vẫn có một người không nhịn được lên tiếng: "Ông chủ Tiêu à, sao anh không sớm nói có thể mang theo người thân chứ? Biết thế tôi đã dẫn con trai tôi theo rồi."

Thật ra thì có không ít đề tài trà dư tửu hậu trong tiệm vào khoảng thời gian này xoay quanh chuyện Mễ Tinh và Tiêu Cố. Tuy trên danh nghĩa Mễ Tinh chẳng qua chỉ là khách trọ ở cùng nhà Tiêu Cố, nhưng trai đơn gái chiếc lại sống chung một nhà - còn là trai xinh gái đẹp độc thân nữa chứ, ai dám đảm bảo một ngày nào đó sẽ không có chuyện gì xảy ra?

Nếu không phải là còn một Lâm Tĩnh Dung ở đây, có khi đề tài cho bọn họ buôn chuyện đã tiến sang đến đứa bé của Mễ Tinh và Tiêu Cố không biết chừng.

Câu nói của người nọ như công tắc xả lũ, không ít nhân viên cũng cúi đầu rồi bật cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười mập mờ từ mọi người, Mễ Tinh mới ý thức được vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của cô. Tức

khắc gò má của cô đỏ ửng lên, mở cửa xe muốn xuống giải thích mấy câu, Lâm Tĩnh Dung đã vỗ tay một cái, ổn định mọi người giống những lúc bình thường: "Được rồi, đừng đứng đây nói giỡn nữa. Nhanh lên xe chuẩn bị lên đường thôi."

Mọi người trật tự chia nhau lên hai chiếc xe, cuối cùng chỉ còn Lâm Tĩnh Dung và Thẩm Thi Thi đứng ở ngoài.

Thẩm Thi Thi mở cửa sau của xe, tự động ngồi lên. Tự nhiên Mễ Tĩnh lại cảm thấy cái chỗ ngồi bên cạnh tài xế này có phần hơi trêu người, vội vàng mở cửa nhảy xuống, nói với Lâm Tĩnh Dung: "Chị Dung Dung, ngồi ở đây này, em xuống ngồi với Thi Thi."

Nói xong, chưa cho Lâm Tĩnh Dung thời gian trả lời, cô chạy thẳng đến cửa sau, ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Thi. Lâm Tĩnh Dung cũng không từ chối nữa, ngồi xuống ghế cạnh ghế lái.

Tiêu Cố nhìn Mễ Tĩnh một cái, cho xe chạy nhanh vào đường lớn.

Thẩm Thi Thi kéo tay Mễ Tĩnh rồi chau mày nhìn cô: "Mễ Tĩnh này, chị nói với em mặc gì mà lại giống nhau, cuối cùng đều phải cởi ra cả, nhưng sao chính chị lại mặc đẹp thế này, cô gái xấu xa!"

Mễ Tĩnh đáp: "Đúng thế mà, dù sao mặc gì thì đều giống nhau thôi, vậy tại sao không mặc cho đẹp hơn một chút?"

Thẩm Thi Thi: "..."

Dù sao cô công chúa nhỏ này nói gì cũng có lí!

Cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố đang lái xe phía trước: "Ông chủ Tiêu, sao anh lại dẫn theo Mễ Tinh? Năm ngoái anh còn không cho em đi theo đây."

Tiêu Cố đáp: "Nếu không đưa cô ấy theo, có khi lúc về tôi sẽ nhìn thấy hai xác chết."

Thẩm Thi Thi bị câu nói đó dọa cho sợ hết hồn, sau đó kinh ngạc quan sát bụng Mễ Tinh mấy lần: "Hai cái ...?"

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố nói: "Còn cả con chó của tôi nữa."

Thẩm Thi Thi: "..."

Ngược lại thì Lâm Tĩnh Dung có vẻ không quan tâm là mấy, cô cười cười nói lại: "Mễ Tinh mới tới thành phố A, có cơ hội đi tới khắp nơi cũng hay mà."

Mễ Tinh vui vẻ mò trong túi xách lôi ra một bọc khoai tây chiên, mở ra đưa cho mọi người: "Ăn khoai tây chiên đi, vị này ăn rất ngon."

Thẩm Thi Thi và Lâm Tĩnh Dung đưa tay lấy một ít, Mễ Tinh chờ hai người lấy xong thì cũng tự cầm lên một miếng để ăn.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, nheo mắt nói: "Không được để rơi mảnh vụn khoai tây trong xe của tôi đấy."

Mễ Tinh đáp: "Vậy anh mau chia xoài khô của mình cho mọi người đi, sạch sẽ lắm mà."

"Phụt." Lâm Tĩnh Dung ngồi ghế trước không nhịn được bật cười. Tiêu Cố lại liếc nhìn Mễ Tinh qua gương chiếu hậu rồi đáp lại: "VẬY sau này tôi sẽ chia phần của cô cho tất cả mọi người."

Mễ Tinh: "..."

Sao cô lại quên mất mình không thể đậu lại nhà tư bản đáng xấu hổ kia đây.

Thẩm Thi Thi lại tóm được điểm chính: "Ông chủ Tiêu à, anh chia xoài sấy khô cho Mễ Tinh thật hả? Bọn em thì chỉ được cho phần đầu thừa đuôi thẹo thôi sao! Anh có thiếu khách trọ nữa không anh?"

Tiêu Cố trả lời: "Khách trọ thì không thiếu nhưng Thiên Thiên thì thiếu một cô vợ, tới không?"

Thẩm Thi Thi không dễ dàng bị anh lừa như vậy: "Không phải Thiên Thiên bị triệt sản rồi à? Có thiếu vợ thì cũng là anh thiếu

chứ."

Ờ? Chờ chút. Cô quay đầu qua, hai mắt nhìn Mễ Tinh... Thì ra là vậy.

Mễ Tinh: "..."

Cái ánh mắt đã hiểu rồi kia là ý gì đấy hả?

Suối nước nóng cách thành phố A chừng hai giờ đi xe, đoàn người cười cười nói nói, không biết từ bao giờ đã đi tới nơi "Lãnh chúa quyền uy". Ông chủ của suối nước nóng đã tu sửa thành một khu biệt thự trên núi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trông nó cực kì nguy nga và tráng lệ.

Trước khi tới đây Mễ Tinh đã lên mạng tìm kiếm ít thông tin, ở nơi này có cả dịch vụ tắm suối nước nóng và ăn uống, hơn nữa cảnh vật xung quanh thì rất đẹp, còn có thể tham gia leo núi nữa.

Tiêu Cố xác nhận thông tin đặt phòng tại quầy lễ tân rồi một nhân viên dẫn cả đoàn đi nhận phòng. Đều là phòng đôi, muốn ở cùng ai thì tự mình quyết định, mọi người đều đã thỏa thuận xong, nhưng họ rất tò mò, ông chủ Tiêu sẽ ở cùng với ai.

Nhân viên lúc nãy lên tiếng về việc mang theo người nhà lại bị mọi người đẩy ra thay mặt mà hỏi chuyện: "Ông chủ Tiêu à, anh ở cùng phòng với chị Dung Dung hay là Tiểu Mễ Tinh vậy?"

Mễ Tinh không đợi Tiêu Cố trả lời, đã vội vã đáp: "Tôi ở cùng phòng với Thi Thi!" Nói xong còn ra vẻ chứng minh, khoác tay Thấm Thi Thi thật chặt.

Chuyện tuyển chọn tự động loại một người, ánh mắt mập mờ của tất cả đều rơi trên người Lâm Tĩnh Dung.

Tiêu Cố mở miệng đáp: "Tôi ở một mình, phòng đặt cho tôi là phòng đơn."

Các nhân viên xuýt xoa bàn tán với thái độ thất vọng, Lâm Tĩnh Dung cười cười, bắt chước bộ dạng của Mễ Tinh khoác tay người bên cùng: "Tôi ở cùng với Tiểu Vương Nhất."

Tiểu Vương là nhân viên phụ trách về hành chính.

Thấy không có đề tài buôn chuyện nào có thể đào bới được, mọi người nhanh chóng lại chuyển sang chuyện khác.

Phòng trong khu biệt thự cũng được tu sửa theo phong cách cổ xưa, mặc dù nhìn sơ qua có cảm giác như khách sạn có từ thời trước đó, nhưng bố trí bên trong và quán bar lại không khác bây giờ, trên hành lang cũng có camera giám sát.

Mễ Tinh và Thấm Thi Thi nhận phòng xong thì bắt đầu sửa soạn đồ đạc, Tiêu Cố vừa dặn, mười một rưỡi là giờ ăn cơm, giờ đó mọi người sẽ tập trung ở bên ngoài.

Thẩm Thi Thi chỉ đeo một cái balo nên không có gì cần xếp, cô tò mò tiến tới trước Mễ Tinh, hỏi cô: "Chị nói thật đi mà, chị với ông chủ là có hay không vậy?"

Lông mày Mễ Tinh khẽ giật giật hai cái, hỏi ngược lại: "Có cái gì?"

Thẩm Thi Thi cười tinh quái: "Hì hì hì."

Mễ Tinh: "..."

Đoạn này cô nghe không hiểu gì đâu.

Thẩm Thi Thi buông túi xuống, đi tới mép giường mình ngồi xuống: "Em cảm thấy chị và ông chủ rất xứng đôi, em ủng hộ hai người!"

Mễ Tinh: "..."

Ai cần em ủng hộ chứ.

Trong phòng Lâm Tĩnh Dung, cũng có một đồng nghiệp ham buôn chuyện: "Chị Dung Dung, chị với ông chủ Tiêu là xảy ra chuyện gì vậy?"

Lâm Tĩnh Dung vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi: "Chuyện gì là chuyện gì?"

Tiểu Vương tiến tới bên cạnh cô, dáng vẻ Hoàng thượng không vội nhưng thái giám vội hỏi: "Chị nói xem chị quen biết ông chủ Tiêu đã nhiều năm, em vẫn luôn xem chị như bà chủ, nhưng bây giờ thái độ của ông chủ Tiêu với Mễ Tinh rõ ràng hơi khang khác, chị mà không cố gắng nỗ lực hơn thì sẽ bị người ta nhanh chân giành mất đấy!"

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dung giật giật, không tiếp lời.

Đôi mắt Tiểu Vương thoáng đảo quanh, cười mờ ám: "Được rồi, em biết da mặt chị mỏng, việc này để em giúp chị cho!"

Chương 22

Chuyên ngữ: Fei Ying

Thức ăn ở khu nghỉ này không hề tệ, mặc dù Mễ Tinh cảm thấy còn kém xa so với đồ ăn Tiêu Cố làm nhưng cũng xem như là có phần đặc biệt. Hơn nữa ông chủ Tiêu Cố này ấy mà, cũng khá tốt lắm đấy, không chỉ gọi mỗi rau cho nhân viên mà còn đây ắp thịt.

Mễ Tinh được ăn thịt thỏa thuê, Tiêu Cố nói ăn cơm xong mọi người nghỉ ngơi một chút nhé, buổi chiều sẽ đi tắm suối nước nóng. Nhưng mà đi du lịch thì có rất ít người chịu ngồi lì trong phòng cho lãng phí thời gian, hiếm khi thời tiết lại đẹp như thế này, tất cả mọi người đều cầm điện thoại đi dạo quanh khu nghỉ chụp hình.

Ngược lại, Mễ Tinh muốn nghỉ thật nên một mình về phòng. Hai ngày hào hứng chuẩn bị cho chuyến đi nên không lên weibo, lúc này Mễ Tinh mới nhớ ra thì vội cầm điện thoại, kết nối wifi của khu nghỉ, lướt đến weibo của anh chàng Thỏ.

Hoạt động mới nhất của anh Thỏ là lúc 8h19p tối hôm qua, chỉ có một icon và video đính kèm.

Hiếm khi thấy anh ấy đăng video, Mễ Tinh hứng trí mở ra xem.

Nội dung video này là hình ảnh Chu Nghi Nhiên ngồi trước đàn dương cầm bên cạnh cây thông Noel, nhìn khá giống với cảnh ở

trung tâm thương mại. Anh đang đàn một điệu nhạc giáng sinh rất vui tươi, mặc dù chỉ là một cây piano thông thường, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tiếng đàn êm ái tuôn chảy từ đầu ngón tay anh.

Mẽ Tinh ngẩn ngơ, không phải là vì kỹ thuật cao siêu của người đó, mà là, cái này, cái này.... Đây chẳng phải là cây đàn dương cầm ở Bách hóa Ánh Sao đây sao, mấy ngày trước cô còn đánh đàn ở nơi đó nữa mà!

Video đã kết thúc rất lâu, cô mới chậm rãi đặt điện thoại di động xuống.

Anh Thỏ... tới thành phố A rồi ư?

Cô khẽ cắn môi, lòng bàn tay đổ một lớp mồ hôi mỏng. Anh đến thành phố A, nhưng cô lại rời đi, không biết nên tiếc nuối hay vui mừng vì hai người họ đã bỏ lỡ nhau rồi.

Nhưng mà cho dù cô không đi du lịch thì thành phố A lớn như thế, xác suất hai người không gặp nhau lớn hơn nhiều so với khi gặp được.

Mẽ Tinh thở dài một hơi, nằm xuống giường.

Ở bên ngoài, Thẩm Thi Thi chụp rất nhiều ảnh phong cảnh, chọn mấy tấm mình hài lòng nhất, dùng di động kết nối wifi rồi công khai gào thét trên chọc Cổ Tín.

Thắm Thi Thi: [hình ảnh]

Thắm Thi Thi: [hình ảnh]

Thắm Thi Thi: Em đi du lịch đấy ha ha ha, khu nghỉ suối nước nóng siêu siêu đẹp

Cố Tín: Ha ha [mỉm cười]

Cố Tín: Đi du lịch ở xa à, thích nhỉ -.-

Thắm Thi Thi: He he he, ông chủ chiêu đãi tắm suối nước nóng.

Cố Tín: Suối nước nóng? Chờ đến lúc ngâm mình trong suối nước nóng nhớ chụp hình up lên nhé :)

Thắm Thi Thi: Đại Đại, anh thật háo sắc.

Cố Tín: :)

Cố Tín mở bức ảnh cô nàng đã gửi ra xem lại, hơi nghi ngờ nhú nhú mày

Suối nước nóng? Hình như mấy ngày trước cũng có nghe Tiêu Cố nói tiệm thịt xiên của họ sẽ đi du lịch ở suối nước nóng này... Không trùng hợp vậy chứ?

Anh suy nghĩ một lát rồi quyết định gửi tin nhắn riêng cho Tiêu Cỗ trước: "Ở tiệm thịt xiên của anh có người nào tên là Thẩm Thi Thi không?"

Một lát sau, Tiêu Cỗ trả lời lại: "Có một người, sao thế?"

Cỗ Tín sừng sốt chớp mắt nhìn, khước miệng cong lên: "Không sao, rảnh rồi em sẽ tới tiệm thịt xiên của anh ăn thôi mà :)"

Gửi xong tin nhắn đó, tự nhiên anh lại nhớ đến một chuyện khác. Tiệm của Tiêu Cỗ hôm nay đi du lịch, vậy thì Chu Nghi Nhiên cố ý đến ăn thịt xiên chẳng phải uổng công sao?

Quả thật là Chu Nghi Nhiên đến đó uổng công thật, Cỗ Tín giới thiệu cho anh tiệm thịt xiên này, anh muốn tới ăn thử một lần. Hôm nay sắp xếp được chút thời gian định tới ăn, không nghĩ sẽ nhìn thấy tấm bảng "Du lịch cuối năm, nghỉ bán hai ngày" - treo trên cửa như thế.

Ngay lúc này, điện thoại trên người anh reo lên, là Cỗ Tín gọi.

Chu Nghi Nhiên nghe máy: "Có chuyện gì à?"

Giọng nói của Cỗ Tín vang lên từ ống nghe: "Tớ mới biết tin tiệm của anh họ đi du lịch hai ngày này."

Chu Nghi Nhiên cười nói: "Ừ, bây giờ tớ đang đứng trước một cánh cửa đóng chặt."

Cố Tín: "..."

"Xin lỗi nhé." Anh hơi ngẩng đầu lên, lùa tay vào mái tóc, vuốt ngược về đằng sau, "Ngày kia anh ấy mở cửa trở lại, hôm khác tớ mời cậu đi ăn."

"Quyết định vậy đi." Chu Nghi Nhiên tắt máy, liếc nhìn cửa của cửa hàng thịt xiên, xoay người rời đi.

Một giờ sau, Mễ Tinh mang quần áo và đồ dùng tới, đi theo mọi người tiến về khu vực suối nước nóng.

Suối nước nóng ở đây có suối dành riêng cho nam, nơi dành riêng cho nữ, suối cho cả nam và nữ. Dọc đường đi có rất nhiều nữ đồng nghiệp hưng phấn chụm đầu ghé tai: "Không thì chúng mình đi suối hỗn hợp đi, có khi còn được nhìn thấy ông chủ Tiêu đó."

Tắm suối nước nóng đương nhiên là phải mặc rất ít, cũng đồng nghĩa là sẽ lộ rất nhiều. Mấy nữ đồng nghiệp túm tụm lại, cười không đứng đắn, nhìn biểu hiện cũng biết các cô ấy đang tưởng tượng cái gì.

Nhưng mà tiếc là, Tiêu Cố không đến suối hỗn hợp, các cô đi đến cửa thì liếc nhìn xem thử, chỉ có mỗi mình Tiểu Đức ở bên trong, họ bỏ đi ngay mà không hề do dự.

Tiểu Đứ: "..."

Mễ Tinh và Thẩm Thi Thi mặc đồ bơi ngâm mình trong suối nước nóng, tựa vào vách đá nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau, các nữ đồng nghiệp vừa nãy tới suối hỗn hợp đều quay trở lại, Thẩm Thi Thi cười nói với Mễ Tinh: "Chắc chắn là ông chủ Tiêu không ở đó, chị nhìn xem, ai cũng ủ rũ như quả cà ấy kìa."

"Hả, ừ..." Mễ Tinh hơi híp mắt, mơ màng đáp một tiếng. Lâu rồi cô chưa được ngâm mình tắm rửa đàng hoàng như thế này, vốn định nhân cơ hội này hưởng thụ cho thật đã, nhưng mặc đồ bơi tắm suối nước nóng thì không thoải mái lắm, giá mà chỉ cần bọc một chiếc khăn tắm để ngâm mình mà thôi, phóng túng thoải mái một chút.

Aizz. Mễ Tinh thoáng ừ sâu.

Lúc cả đoàn mới tới, nghe người dẫn đường giới thiệu, ở chỗ này có một suối nước nóng lộ thiên, là suối nước nóng thiên nhiên không quá lớn, cũng ít người đến tắm. Hay là chờ đến tối, đêm hôm khuya khoắt, trăng cao gió lộng, mọi người đi ngủ hết thì mình đi tắm nhỉ?

Ngâm suối nước nóng tới hơn bốn giờ, mọi người đã thử hết tất cả tác dụng của suối nước rồi mới chịu rời đi. Sau khi ăn cơm tối xong là thời gian thanh nhàn để hoạt động giải trí.

Có người muốn nhân lúc đông người để đi kể chuyện ma, có người muốn chơi trò giết người hay Truth or Dare, có người lại muốn cùng ca hát... Tiêu Cỗ tổng hợp các ý tưởng kể trên, quyết định đặt một phòng karaoke cỡ lớn, mọi người muốn làm gì thì làm.

Thật ra thì Mễ Tinh lại muốn nghe chuyện ma, mặc dù cô nghe xong sẽ sợ, nhưng cả quá trình thì vô cùng kích thích. Hơn nữa đây là khu nghỉ suối nước nóng trên núi, nếu không có mấy câu chuyện đồn đại về ma quỷ lộng hành thì quả là có lỗi với dòng chữ ngoài kia.

Nhưng mà ở trong phòng karaoke thì làm gì có không khí để mà kể chuyện ma, mấy người muốn nghe chuyện cũng ca hát một hồi, uống rượu rồi ngồi chơi xúc sắc.

Tiểu Vương mang dụng cụ chơi trò Truth or Dare đã được chuẩn bị sẵn ra nghiên cứu, sau đó kêu gọi mọi người cùng tới chơi.

Dụng cụ này là do ông chủ Trang nhờ người đặt làm ra, bên trong có thẻ nhiệm vụ và que bốc thăm bằng trúc nhỏ. Đầu tiên, một người sẽ rút thẻ nhiệm vụ, sau đó mọi người cùng nhau rút thăm, trong tất cả chỉ có cây thăm là có đầu màu đỏ, người nào rút phải cây thăm màu đỏ thì phải thực hiện nhiệm vụ ghi trên thẻ.

Trừ hai người đang song ca một bài hát tình yêu thì tất cả những người còn lại đều bị Tiểu Vương kéo qua chơi trò này.

Tiểu Vương là trọng tài, cô rút một tờ giấy từ trong ô nhiệm vụ, nhìn xong lại bật cười xấu xa.

Mọi người cùng bất an: "Cái gì thế, đừng giả bộ huyền bí như thế nữa, đọc nhanh lên đi."

Tiểu Vương ho khan hai tiếng làm thanh cổ họng, phát âm rõ ràng đọc to: "Hai người rút phải thăm có đầu đỏ phải hôn nhau, nếu không sẽ phạt mỗi người uống hết một chai bia, phải uống xong trong vòng ba mươi giây."

...

Mọi người im lặng một hồi, sau đó lại nhao nhao muốn thử.

Tiểu Vương ra vẻ lắc lắc ống thăm bằng đồng, đầu tiên là đưa cho Tiêu Cố: "Ông chủ Tiêu, anh đánh trận đầu đi."

Tiêu Cố nhìn thoáng qua ống thăm, tiện tay rút một cây. Cả cây thăm được rút ra, mọi người gần như muốn bùng nổ: "Đầu đỏ! Ông chủ khởi đầu thuận lợi quá!"

Tiêu Cố: "..."

Vì người rút được chính là Tiêu Cố, các nhân viên nữ lại âm thầm kỳ vọng.

Có thể hôn ông chủ Tiêu, tính thế nào cũng không thiệt thòi đâu!

Tiểu Vương lại ho khan hai tiếng, nói với Lâm Tĩnh Dung: "Vậ cây thứ hai cho chị Dung Dung rút ra thử đi nhé, đạo trời nhập cõi Niết bàn đi." Cô kín đáo nháy mắt với Lâm Tĩnh Dung, ám chỉ cô ấy nên rút thăm cây nào.

Động tác nhỏ này không chỉ Lâm Tĩnh Dung thấy được mà Thẩm Thi Thi ngồi bên cạnh Tiểu Vương cũng nhìn thấy luôn. Cô nàng chớp chớp mắt, sơ sẩy đụng nhẹ vào tay của Tiểu Vương, ống thăm tí nữa bay ra ngoài.

"Ôi xin lỗi xin lỗi, em không cố ý đâu." Thẩm Thi Thi không ngừng nói xin lỗi, còn gom mấy cây thăm sắp rơi ra nhét lại vào ống đựng, chập vào nhau rồi xoa xoa mấy cái.

Tiểu Vương hơi lúng túng, Thẩm Thi Thi làm vậy khiến chính cô cũng không biết cây thăm đỏ ở đâu

Lâm Tĩnh Dung đành chọn đại một cây, là thăm bình thường

Tiểu Vương tiếc nuối nhìn cô ấy một cái, trong ánh mắt còn có cả áy náy.

Những nữ nhân viên khác thấy Lâm Tĩnh Dung rút không được thăm đầu đỏ, mong đợi trong lòng lại tăng thêm một phần. Kết quả là thăm đầu đỏ chần chừ mãi không ra, Thẩm Thi Thi tò mò hỏi thử: "Nếu người rút trúng cây thăm đầu đỏ còn lại là đàn ông thì sao?"

Một giây sau là sự yên tĩnh đến lạ kì, không ai trả lời được câu hỏi đó.

Còn làm sao nữa? Ông chủ bảo làm thế nào thì sẽ thế đó thôi.

Ông thăm bằng trúc chuyển đến tay Mễ Tinh, Thăm Thi Thi ở phía bên diện làm một động tác tay cổ vũ cô cố gắng.

Mễ Tinh: "..."

Tại sao cô lại phải thêm dầu vào chuyện này cơ chứ.

Nhưng không biết có phải do tinh thần của Thăm Thi Thi quá mạnh mẽ, hay là vận khí của cô tốt đến mức bất ngờ, cây thăm dầu đỏ duy nhất lại bị cô rút trúng.

Nhìn thấy trên đầu thăm là màu đỏ tinh tế, cả phòng bao phút chốc ồn ào như đến phiên họp chợ, ngay cả hai người còn đang hát tình ca cũng hòa theo dù chẳng rõ nội tình.

Hai cây thăm đỏ cùng bị rút, những người còn lại không cần rút tiếp nữa. Dưới ánh mắt bao vây của mọi người, Mễ Tinh cảm thấy như ngồi giữa bàn công.

Tiểu Vương nhíu mày nhìn Lâm Tĩnh Dung, sắc mặt cô ấy vẫn cực kì trầm tĩnh, nhưng nhìn qua là biết vốn không được bình thường.

Mễ Tinh và Tiêu Cố bị mọi người đẩy đến giữa phòng, một người bối rối còn người kia lại ung dung ổn định.

"Được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa, mặt Mễ Tinh sắp đỏ như mông khi rồi kìa ~" Thẩm Thi Thi miệng thì nói mọi người đừng ồn ào, nhưng lại là người gây rối âm ỹ nhất.

Mễ Tinh nhìn cô nàng một cái, khóe miệng giật giật.

Tiểu Vương Nhất mãi không chịu lên tiếng, Thẩm Thi Thi tự giác đảm nhiệm vai trò làm trọng tài: "Bây giờ, hai người hoặc là hôn nhau, hoặc là trong vòng ba mươi giây phải uống hết một chai bia."

Vừa nói cô nàng vừa lôi hai chai bia từ dưới đáy bàn lên, còn cố ý đặt nặng xuống bàn rầm một tiếng.

Mễ Tinh buồn muốn chết luôn mà, trong vòng ba mươi giây uống hết một chai bia, đối với cô mà nói căn bản là không thể, nhưng mà hôn Tiêu Cố, cái này lại càng không thể được! Cô còn chưa cho đi nụ hôn đầu đâu đấy!

Hai cái hại so sánh lấy bên nào nhẹ hơn, Mễ Tinh quyết định liều mạng, uống rượu thì uống rượu, dù sao ngày mai cũng có thể ngủ cả ngày trong phòng.

Lúc cô đang chuẩn bị tiến tới cầm chai rượu, bả vai lại bị có người giữ lại.

Tiêu Cố nghiêng người sát lại gần Mễ Tinh, dưới ánh đèn lò mờ vẫn là khuôn mặt điển trai đó, nhanh chóng phóng đại trước mắt cô,

Nụ hôn vừa nhẹ nhàng phảng phất, tựa như lông chim vừa phủ xuống trên môi.

Chương 23

Chuyên ngữ: Năm lùn

Mắt Mễ Tinh bất thành linh mở to, cô nhìn thấy lông mi Tiêu Cố khẽ động đập rồi từ từ rời khỏi.

Hơi thở của anh dần lùi xa, đủ thứ âm thanh ồn ào huyên náo xung quanh lại ùa về lần nữa. Trong lòng Mễ Tinh như sóng cuông gió loạn, cô đưa mu bàn tay che môi mình, nhìn Tiêu Cố như không sao tin được.

Khóe miệng anh mấp máy như muốn nói điều gì, Mễ Tinh dùng hết sức đẩy anh ra rồi chạy vội ra ngoài.

"Ái chà Mễ Tinh xấu hổ rồi kìa, ông chủ Tiêu còn không nhanh đi an ủi người ta đi!" Thẩm Thi Thi lại cầm đầu đùa giỡn, Tiêu Cố nhìn mọi người, sau đó cũng rải bước đi theo.

Đợi đến lúc cả hai người đi hết, Thẩm Thi Thi mới giơ giơ điện thoại trên tay mình, nháy mắt nhìn mọi người: "Vừa nãy tôi kịp chụp ảnh đấy ~"

"Thật không, cho tôi xem với!" Mọi người lại bắt đầu náo loạn, có tên còn la hét muốn đi san ảnh ra, dán để trừ tà trong cửa hàng.

Khi Tiêu Cố ra khỏi phòng bao vẫn nhìn thấy Mễ Tinh. Dù cô có chạy nhanh đi nữa cũng chỉ như con thỏ nhỏ không thể bằng sói

xám, làm sao nhanh hơn Tiêu Cố được. Tiêu Cố chạy không đến hai bước đã đuổi kịp cô rồi.

Mễ Tinh bị chặn lại giữa hành lang, nét đỏ ửng trên mặt vẫn còn chưa tan hết, vừa xấu hổ vừa tức giận mắng Tiêu Cố: "Anh không biết xấu hổ, tên háo sắc lòng người dạ thú, cút đi!"

Tiêu Cố nhìn cô, bỗng bật cười rất to, không ngờ cô công chúa nhỏ lúc mắng người ta vẫn đáng vẻ thế này

Thấy Mễ Tinh muốn đi, Tiêu Cố kéo cánh tay cô lại, giải thích: "Anh xin lỗi, vì lúc này anh không muốn uống rượu nên mới hôn em thôi."

Lần này thì Mễ Tinh giận thật, cô hất tay anh ra, giọng nói cũng cao lên mấy phần: "Nói xin lỗi mà không chút thành ý, với lại anh không muốn uống rượu thì hôn tôi được à? Anh tùy tiện chứ người ta không tùy tiện như anh".

Trên hành lang có không ít khách hàng qua lại, họ xì xào bàn tán nhìn hai người, có cô gái tò mò nên dừng lại nhìn xem, bị bạn của cô ấy vội kéo đi: "Người yêu cãi nhau thôi ấy mà, đi ra xa rồi xem."

Mễ Tinh: "..."

Nhưng mà hình như Tiêu Cố không hề bị quấy rối bởi khung cảnh xung quanh, nhìn đáng vẻ gắt gỏng của Mễ Tinh anh chỉ khe

khẽ cười: "Vậy nếu anh nói vì muốn hôn em nên anh mới hôn thôi, em có thoải mái hơn được không?"

Mễ Tinh: "..."

Một chút cũng không có!

Tiêu Cố còn cười cợt làm cô sôi cả máu, cô đưa tay lên muốn tát anh một cái, nhưng đối phương lại nhanh tay chặn lại. Tiêu Cố cầm chặt cổ tay cô, chăm chú nhìn Mễ Tinh: "Em tức giận thế này, chẳng lẽ đó là nụ hôn đầu của em sao?"

Mặt Mễ Tinh lại đỏ thêm vài phần, cô cố gắng rút tay của mình ra, nhưng Tiêu Cố sao để cô thoát được, lực tay của anh rất vừa phải, cũng không hề khiến cô thấy buốt đau.

Cô nhú mào, trợn mắt nhìn anh hỏi: "Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?"

Tiêu Cố chớp mắt, lông mi dài như chuốt vào lòng cô, ngửa ngáy: "Thật ra thì đây cũng là nụ hôn đầu của anh mà."

Mễ Tinh hơi ngẩn người, cuối cùng cũng kéo tay ra được: "Ai tin hả, lưu manh!"

Tiêu Cố nhìn cô bỏ đi xa không đuổi theo cô nữa. Anh cũng không muốn quay về phòng KTV mà đi sang phòng nghỉ, khóe

môi cười tủm tỉm đến chính bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Sau khi Mễ Tinh trở về phòng, tâm trạng không cách nào bình tĩnh. Cô lấy điện thoại di động vào weibo, xem đi xem lại video mà anh chàng Thỏ đăng lên ngày hôm qua, cuối cùng mới bình tâm đôi chút.

Nhưng mà làm sao đây, nụ hôn đầu của cô không còn nữa, rõ ràng anh Thỏ mới là người cô muốn trao nụ hôn đầu kia mà.

Mễ Tinh lăn lộn hai vòng trên giường, quyết định đi ngủ sớm một chút, nói không chừng sau khi tỉnh ngủ sẽ quên hết chuyện này.

Nhưng mà vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Cố lại nhanh chóng phóng đại trước mặt mình, còn cả lông mi anh run rẩy.

Mễ Tinh mở choàng mắt ra.

Đúng là âm hồn không tan!

Cô vô thức đưa tay chạm vào môi, mãi đến khi phát hiện mình đang làm cái gì, cô lại bật dậy như lò xo nảy nảy.

Không được không được, cô không ngủ được rồi.

Cô đi lại mấy vòng trong phòng, quyết định đi xuống suối nước nóng ngâm mình.

Chuẩn bị đồ đạc xong thì mang theo đi về suối nước nóng.

Rất ít người đi tắm vào buổi tối, người ngâm suối nước nóng lộ thiên thì lại càng ít hơn. Sau khi Mễ Tinh đến nơi, cô nhìn quanh bốn phía một lúc lâu, xác định xem có người nào đây không.

Con suối này nằm riêng lẻ trên núi, địa hình chệch lên nên lúc sáng có thể nhìn thấy những dãy núi nhấp nhô trùng điệp, ấy vậy mà bây giờ lại yên tĩnh lạ lùng.

Chuyện ma quỷ vừa mới nghe trong phòng bao KTV lại tái hiện trong đầu, mặc dù lúc đó cô không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy rợn tóc gáy.

Mễ Tinh nuốt nước miếng, cuối cùng đi tới cạnh suối nước nóng. Bên trong có một người đang ngồi, mái tóc đen nhánh búi cao trên đỉnh đầu, lựa thưa mấy sợi tóc ngắn hơn nên rủ xuống.

Cô ấy đưa lưng về phía này, cho nên Mễ Tinh không sao nhìn thấy mặt.

...

Mễ Tinh thoáng do dự, sao có người lại giống mình thế nhỉ, buổi tối chạy tới suối nước nóng lộ thiên?

Cô đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ xem có nên gọi người kia hay không, nhưng nếu như cô ấy quay đầu lại, trước sau như một thì làm thế nào?

Mễ Tinh khẽ rùng mình siết chặt khăn tắm ôm trong ngực.

Hình như người trong suối nước nóng cũng nhận ra có tiếng động sau lưng, cô ấy quay đầu lại.

Là một cô gái trẻ, có lẽ đã ngâm mình một lúc nên gò má ửng hồng. Cô ấy nhìn thấy Mễ Tinh thì mỉm cười lúng túng: "Cô cũng tới ngâm nước nóng đấy à?"

"Đúng vậy." Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu.

Cô bé kia hơi ngượng ngùng đứng lên, cô ấy cũng chỉ quần một chiếc khăn tắm: "Bởi vì chỗ này lộ thiên, hơn nữa nam nữ lại tắm chung, ban ngày không hay lắm nên tôi mới tới đây vào buổi tối".

Mễ Tinh mỉm cười: "Tôi cũng vậy."

Cô ấy đi ra khỏi suối nước, cười nói tiếp: "Tôi ngâm xong rồi, cô từ từ hưởng thụ nhé."

Mễ Tinh thấy cô ấy đi ra thì cũng buột tóc lên, đi đến phòng thay quần áo cởi đồ trùm khăn tắm ra ngoài.

Gió bên ngoài lạnh thấu xương, cô bước vội đến bên bờ con suối, trước tiên là làm quen nước ấm, sau đó mới từ từ ngồi xuống.

"Haiz——" Mễ Tinh thở dài một hơi, ngâm suối nước nóng mới thoải mái làm sao. Xung quanh lại vô cùng yên tĩnh, Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn lên, có cả sao để nhìn ngắm nữa kìa.

Cô từ từ trầm mình xuống, chỉ để hở lỗ mũi trên mặt nước.

Cơ thể càng lúc càng ấm lên, máu cũng từ từ di chuyển, Mễ Tinh cảm giác đầu óc mình tỉnh táo hơn ít nhiều.

Không phải chỉ bị hôn một cái thôi đấy à, với lại như thế cũng có phải hôn đâu, chỉ là môi chạm môi thôi, không quan trọng.

Tự mình an ủi mình một lúc, đột nhiên cô nghe thấy sau lưng có tiếng chân. Lòng mào hơi giật giật, Mễ Tinh mở mắt ra, chẳng lẽ cô gái vừa nãy để quên đồ nên quay trở lại à?

Cô quay đầu nhìn lại, không thấy ai, vì vậy cô ra khỏi dòng suối. Nhẹ nhàng quần khăn tắm trên người, Mễ Tinh vừa bước ra khỏi nước đã nhìn thấy một bóng người tắm mình dưới ánh trăng, từ bên ngoài tiến tới.

Ngay lúc chạm phải ánh mắt kia, cả hai người cùng sững sờ hốt hoảng.

... Đến đi ngâm mình mà cũng gặp Tiêu Cố nữa là sao!

Tiêu Cố vẫn còn mặc quần áo trên người mình, có lẽ anh định vào để xem có người ở đây không, Mễ Tinh ngăn người mất hai giây rồi mới nhớ ra trên người mình chỉ có mỗi khăn tắm, toàn thân lại ướt sũng, khuôn mặt cũng nóng bừng hôi hổi.

Cô muốn chạy về phòng lấy quần áo mặc vào, nhưng kết quả của việc này lại là, vì bước chân quá vội, quá dùng sức, khăn tắm vừa rồi vẫn đang bó chặt bỗng nhiên tụt xuống bất thành hình.

Mễ Tinh: "..."

Tiêu Cố: "..."

Sau giây phút sững sờ ngớ ra, Tiêu Cố vội vàng cởi áo khoác của mình, khoác lên người Mễ Tinh.

Mễ Tinh cứng đờ đứng cạnh suối nước nóng, ánh mắt như không còn tiêu cự.

Đôi mắt Tiêu Cố hơi lóe lên chẳng biết đang nhìn ở chỗ nào. Anh hơi nhếch môi, lên tiếng hỏi: "Em có sao không?"

Mễ Tinh tiếp tục ngăn người, sau đó thét chói tai: "A —————!
!!"

Tiếng hét lạnh lạnh như xuyên thủng trời cao, trong suy nghĩ lộn xộn của Mễ Tinh chỉ có một suy nghĩ rất rõ ràng.

Cứ để cô chết chìm trong suối nước nóng luôn đi.

Chương 24

Chuyên ngữ: Năm lùn

Tiếng thét âm ã ã inh tai nhức óc của Mễ Tinh đã kinh động đến nhân viên làm việc trong suối nước nóng, lúc tiếng hét ấy vẫn còn chưa chấm dứt, nhân viên mặc đồng phục đã xông cửa chạy vào.

Tay Tiêu Cố còn đang khoác trên bả vai Mễ Tinh, khăn tắm trên người cô lại đang rơi dưới đất. Nhân viên nghiệp vụ phân tích tình hình ở hiện trường nhanh chóng, siết chặt xấp tờ đơn chưa phát hết trong tay, nhìn Tiêu Cố hét to: "Anh kia! Mời anh buông cô ấy ra ngay lập tức!"

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô ta, muốn giải thích mấy câu nhưng mà anh chỉ mới cử động, cô nàng nhân viên đã lớn giọng kêu ngừng: "Không được cử động! Anh buông cô ấy ra ngay đi".

Tiêu Cố: "..."

Cô có thể suy nghĩ rồi mới nói được không?

Anh quay đầu nhìn Mễ Tinh, dặn cô nhớ giữ áo cho chặt rồi buông Mễ Tinh ra, đi sang bên cạnh hai bước. Nhân viên nghiệp vụ thấy anh đã đứng ra xa rồi, khi ấy cô nàng mới đi tới thật nhanh, nhặt khăn tắm dưới đất lên khoác lên người Mễ Tinh: "Cô ơi, cô có sao không? Có cần tôi báo cảnh sát giúp cô không?"

Tiêu Cố: "..."

Thế anh mới nói là cần phải giải thích một chút mà.

Bởi vì Mễ Tinh vừa mới chịu đả kích quá giới hạn, cho nên tạm thời mất chức năng ngôn ngữ. Cô nhân viên suy đoán, có khi cô ấy bị dọa sợ quá rồi, thế nên cô nàng dìu Mễ Tinh đi về phía phòng thay quần áo.

Tiêu Cố vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ngay sau đó, mấy nhân viên nghiệp vụ khác áp giải anh đưa đến phòng làm việc của giám đốc quản lý suối nước nóng.

Giám đốc quản lý suối nước nóng là một người đàn ông trung niên hơi mập, khuôn mặt vóc dáng đều có vẻ ưa nhìn, hơn nữa nhờ má lúm đồng tiền tự nhiên bên má mà càng thêm thân thiết. Ông ngồi một bên ghế sofa, cười híp mắt nhìn Tiêu Cố đối diện.

Áo khoác của Tiêu Cố đã bị Mễ Tinh mang đi, cho nên trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc áo len sợi màu trắng, anh hơi nhếch môi, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Lý do tôi đã nói rồi mà, tôi quen với cô gái đó, là ông chủ của cô ấy."

Vị giám đốc ngồi đối diện với anh nhấp một ngụm trà nóng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ấm áp trước sau như một: "Tôi đã kiểm tra sổ ghi chép ở quây, đúng là hai người đi cùng nhau. Tôi cũng tin anh là ông chủ của cô ấy, nhưng nếu là ông chủ thì không nên lợi

dụng chức vụ, vị trí của mình để bức ép nhân viên làm những chuyện mà cô ấy không muốn."

Tiêu Cố: "..."

Xin mấy người đừng tự tiện bổ sung các loại tình tiết kịch tính vậy được không?

Anh thở ra một hơi thật nhẹ, cười nói với giám đốc: "Tôi nói lại lần nữa, cô ấy vô tình làm rơi khăn tắm, thế nên tôi mới lấy áo khoác của mình trùm lên cho cô ấy mà thôi."

Giám đốc nọ nhàn nhã đáp lời: "Trong suối nước nóng không có camera giám sát, anh nói thế nào mà chả được."

Tiêu Cố: "..."

Muốn đổ tội cho người khác còn lo không có chứng cứ sao?

"Nếu nhân viên của chúng tôi không kịp thời chạy tới, anh có dám đảm bảo mình sẽ không làm gì cô gái đó không đây?"

Khóe miệng Tiêu Cố hơi động đậy, trầm tĩnh đối mặt với vị giám đốc kia.

Trong phòng nghỉ, Mễ Tinh đã mặc lại quần áo của mình, trên tay còn đang cầm ly nước nóng. Nhờ làn hơi ấm áp nhẹ tỏa ra, cuối cùng sắc mặt tái nhợt của cô cũng hồng hào trở lại.

Cô nhân viên đưa Mễ Tinh ra ngoài thấy tinh thần của cô bớt suy sụp hơn so với lúc vừa rồi mới dịu dàng hỏi thăm: "Cô à, có cảm thấy khá hơn chút nào không?"

Mễ Tinh không đáp, người nhân viên lại thấy hơi bối rối. Gặp phải những chuyện như thế này, cô cũng không biết phải an ủi làm sao, cuối cùng lại nói thành ra vậy: "Nếu cô muốn báo chuyện này cho cảnh sát, tôi sẽ đứng ra làm chứng cho cô."

Mễ Tinh chợt sững lại, cắn khước môi rồi nói: "Không cần đâu, tôi biết người kia, anh ấy là ông chủ của tôi."

Trong nháy mắt cô nhân viên ngó ra sừng sốt, ánh mắt nhìn Mễ Tinh càng tràn đầy vẻ cảm thông phức tạp: "Tôi hiểu rồi, trên đời này có một số việc không thể theo ý muốn của mình mà."

Lông mày Mễ Tinh hơi nhíu lại, không ... đợi chút, cô hiểu cái gì thế?

Cô mở miệng đang định giải thích rõ, đối phương lập tức ngắt lời cô: "Cô đừng suy nghĩ nữa, xem như bị chó cắn là được."

Mễ Tinh: "..."

Lúc Mễ Tinh bước ra khỏi phòng, vừa hay Tiêu Cố cũng được thả khỏi văn phòng làm việc của giám đốc. Hai người vừa lúc

chạm mặt nhau, chút bối rối vội vàng lên men trong không khí theo hệ cấp số nhân.

Tiêu Cố bước về phía cô như muốn nói gì đó, Mễ Tinh cầm áo khoác của anh ném trả lại, hết như một cái bao tải trùm hẳn lên đầu anh.

Mễ Tinh còn muốn nhân cơ hội này đánh người kia một cái, nhưng mà xung quanh chẳng có cái gậy nào, cô đành phải chạy khỏi hiện trường bằng tốc độ nhanh nhất.

Nghe thấy tiếng bước chân "lạch bạch" của người kia, Tiêu Cố kéo áo khoác khỏi đầu, nhìn Mễ Tinh đã dần dần chạy xa.

Sau khi Mễ Tinh trở về phòng thì chôn mình trong chăn. Bàn cùng phòng của cô Thẩm Thi Thi vẫn còn chưa quay về, có lẽ lúc này họ còn chơi hời phạt. Mễ Tinh không bật đèn, cả phòng đắm mình trong bóng tối bủa vây, im lặng như tờ, đến mức cô có thể nghe được tiếng hít thở của mình.

Chỉ trong ngày hôm nay, không những mất đi nụ hôn đầu quý giá, cô còn bị người ta nhìn thấy sạch, đã thế lại còn bởi một người! Nếu đây mà là thời cổ đại, chắc chắn không phải người kia cô còn cưới được ai.

Mễ Tinh nằm trong chăn buồn bực, hai chân khó chịu giẫm lên nhau, hét ầm thành tiếng.

Thôi thì nụ hôn đầu còn tự an ủi được, nhưng mà về chuyện xảy ra ở suối nước nóng kia... Sau này cô phải đối mặt với anh Thỏ thế nào đây? Sao cô không chết chìm ở trong suối luôn đi.

Lăn lộn thêm hai vòng nữa, Mễ Tinh tiếp tục giả thiết kia, nếu cô cứ vậy chết chìm trong suối nước thì quá hời cho Tiêu Cố kia rồi, muốn chết cũng phải kéo anh theo.

Trong lòng cô lần lượt tái hiện lại các tình tiết trong truyện tranh Conan, thay mặt Tiêu Cố thành những người bị hại, cuối cùng trong lòng mới dễ chịu ít nhiều.

Xảy ra sự cố lớn đến thế, đáng lẽ đêm nay cô phải không ngủ được, nhưng mà lúc Mễ Tinh nghĩ tới hai mươi một kiểu chết của Tiêu Cố thì lại dần buồn ngủ, cô gắng chống mắt thêm một lúc rồi cũng thiếp đi luôn.

Gần mười hai giờ Thẩm Thi Thi mới chịu trở về phòng, thấy Mễ Tinh đã say sưa nằm ngủ, cô bé rón rén trèo lên giường của mình, gửi Wechat chúc ngủ ngon cho Cố Tín, nhận được tin trả lời tự động của anh mới chịu nhắm mắt nằm hạnh phúc.

Hành trình ngày hôm sau là leo núi, Thẩm Thi Thi đặt đồng hồ báo thức để gọi dậy đúng giờ. Mặc dù tối hôm qua cô bé ngủ khá trễ, nhưng Thẩm Thi Thi không có thói quen nằm ì ở trên giường, vì vậy vẫn bật dậy rất nhanh.

Cô rửa mặt đi ra thấy Mễ Tinh vẫn không nhúc nhích gì thì đi tới vỗ vỗ: "Mễ Tinh ơi, dậy đi nào, hôm nay phải đi leo núi đấy."

"Ừ..." Mễ Tinh đập tay Thâm Thi Thi, lật mình ngủ tiếp.

Thâm Thi Thi nhìn cái tay bị đập đổ của mình, hít hít mũi rồi đổi thành cao giọng: "Mễ Tinh ——! Rời giường ——!"

"..."

Mễ Tinh bị đánh thức, cô kéo chăn ra ngồi dậy nhìn chăm chăm Thâm Thi Thi trước mặt.

Thâm Thi Thi: "..."

"Em chờ chị ở ngoài!" Cô bé nói vội rồi nhanh chóng chạy ra ngay ngoài phòng, sau đó lấy di động gửi tin vào số Wechat tự động của Cố Tín: "Khí thế lúc ngủ dậy của công chúa nhỏ thật đáng sợ quá đi, hu hu hu hu o(T___T)o "

Cố Tín: "Ngoan, đừng khóc đừng khóc~"

Hu hu hu, không ngờ người thương của cô mới dịu dàng làm sao. Thâm Thi Thi nghĩ lại vẫn còn thấy rùng mình, cất di động vào trong túi xách.

Sau khi Mễ Tinh tỉnh ngủ thì bò đi rửa mặt, vì hành trình leo núi ngày hôm nay, cô có mang theo một chiếc áo khoác nhưng phối với

quần thể thao, sau khi thay quần áo xong thì mới ra khỏi phòng.

Chiếc áo khoác nhung màu trắng sáng, trên ống tay áo và mũ đều có lông cùng màu, mềm mại mà dễ chịu, kết hợp với họa tiết con thỏ trên nền áo đen trắng đan xen thì cực kì đẹp mắt. Trong phút chốc Thẩm Thi Thi đã bị quyến rũ rồi, chuyện mình vừa bị cô ấy đánh cũng ném sạch ra ngoài chín tầng mây: "Ôi, chị Mễ Tinh ơi, cái áo khoác nhung này đẹp quá đi, chị mua ở đâu vậy?"

Mễ Tinh đáp: "Ừ, đây là kiểu năm ngoái của Bunny đấy." Năm nay cô còn chưa kịp mua đã chạy đến đây lánh nạn rồi.

Thẩm Thi Thi sờ đám lông tuyết trên áo của Mễ Tinh, mềm mại quá, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ: "Cái này bao nhiêu tiền ạ, em cũng muốn mua."

Mễ Tinh suy nghĩ một chút trả lời: "Chị không nhớ rõ lắm, khoảng mấy chục ngàn tệ."

Thẩm Thi Thi: "..."

Cô lại lấy di động ra, gửi tin cho Wechat Cố Tín: "Đắt quá đi, áo khoác nhung của công chúa nhỏ mua mấy chục ngàn tệ, thật đáng sợ quá mà QAQ"

Cố Tín: "Kiểu thế nào? Tôi mua cho em [tàn bạo]"

Thẩm Thi Thi: "ΣOAO trí tuệ và năng lực của anh càng ngày càng chân thực!"

Ở đầu máy bên kia, người nào đó không nhịn được khẽ cười.

Mễ Tinh nhìn lướt qua màn hình điện thoại của Thẩm Thi Thi, thấy cô bé lại tiếp tục trò chuyện với Wechat tự động của Cố Tín, cô cảm nhẹ khéo môi. Đây đích thực là trùng kịch độc rồi, biết rõ đối phương là người máy mà vẫn còn trò chuyện hăng đến vậy.

Ngay lúc đang nghĩ ngợi cô nhìn thấy Tiêu Cố tới chỗ này.

Đáng lẽ sau một giấc ngủ dài tối qua, chuyện khi ấy tạm thời cô không nhớ tới nữa, vậy mà vào lúc này đây, vừa mới nhìn thấy mặt của Tiêu Cố, những kí ức xấu hổ kia lại dồn dập quay về, Mễ Tinh xoay người lại, vội vã trở lại phòng rồi đóng cửa cái "Rầm".

Tiêu Cố: "..."

Thẩm Thi Thi cũng bị tiếng động này làm cho kinh hãi, cô nhìn Tiêu Cố rồi lại nhìn cánh cửa đã đóng chặt đằng kia, hiểu ra ngay lập tức.

"Ông chủ Tiêu, chuyện này cứ giao cho em!" Cô tự đề cử mình, lấy chìa khóa mở cửa bước vào trong.

Mễ Tinh đang lăm lì trong góc, Thẩm Thi Thi đi tới bên rồi vỗ vỗ vai cô: "Sao thế chị, tối hôm qua ông chủ Tiêu chưa an ủi chị

à?"

Khóe mắt Mễ Tinh hơi xao động, không tiếp lời.

Thẩm Thi Thi tự phân tích một hồi, cô bé cảm thấy nhất định là do ông chủ Tiêu chưa giải quyết vấn đề một cách triệt để nhất, vì vậy cô quyết định phải tự mình ra tay: "Thời đại nào rồi chị, hôn một cái thì có sao đâu chứ, có phải nhìn chị trần truồng đâu".

Mễ Tinh: "... ..."

Thẩm Thi Thi thấy sắc mặt Mễ Tinh càng lúc càng đỏ hơn, lông mày lá liễu lại dần dần nhíu lại, thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ, ngày hôm qua, sau khi ông chủ Tiêu đuổi theo... Hai người đã xảy ra gì à?"

"Không xảy ra gì hết!" Mễ Tinh hốt hoảng nhảy khỏi ghế.

"Không xảy ra chuyện gì là được rồi." Thẩm Thi Thi kéo tay cô rồi cùng đi ra cửa, "Nếu không có chuyện gì xảy ra thì mình cứ đi thôi, trên núi có tuyết đó ~ "

Mễ Tinh muốn rút tay mình về, nhưng làm vậy thì cứ như bản thân cô tự thừa nhận mình có gì đó với Tiêu Cố không bằng, thế nên cô đành phải bất đắc dĩ nhắm mắt bước ra ngoài.

Sau khi hai người họ đi ra, mọi người đã tập trung đông đủ, thấy Tiêu Cố nhìn mình cô vội ngoảnh mặt đi, giả vờ đang nhìn sông nhìn núi.

Tiêu Cố cũng quay mặt nói thông báo với mọi người: "Trước tiên chúng ta đi ăn sáng đã, sau khi ăn xong thì lên núi ngắm tuyết."

Mọi người hoan hô vui vẻ nối gót theo anh, Mễ Tinh bị Thẩm Thi Thi lôi kéo đi sau lưng bọn họ.

Thẩm Thi Thi nói không sai, không ai để ý đến nụ hôn tối hôm qua của Tiêu Cố và cô.

Ngoại trừ mình.

Ánh mắt lơ đãng rơi vào trên người Tiêu Cố đi phía trước, anh ấy... chắc cũng để ý chứ?

Mễ Tinh cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân của mình.

Dọc đường lên đỉnh núi, Mễ Tinh đều cố gắng né Tiêu Cố hết sức, ngay cả ánh mắt cũng không muốn nhìn anh. Thẩm Thi Thi vừa đi vừa chụp ảnh, lúc chụp được bức nào cô tương đối hài lòng, nhất định Thẩm Thi Thi sẽ gửi cho Cố Tín. Mễ Tinh đi cùng với cô ấy, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra chụp ảnh, mỗi một lần trong ống kính vô tình lướt qua anh, cô đều ghét bỏ nhíu chặt mày.

Cầu thang phía trước tương đối dốc, mọi người bước đi đầy dè dặt. Vốn thể lực của Mễ Tinh đã không tốt lắm rồi, hơn nữa tình

thần thì lại không tập trung, dưới chân mềm nhũn không đứng vững, bất thành linh Mễ Tinh bị trượt chân.

Tiêu Cố vội vàng kéo cô lại, khó khăn lắm hai người mới giữ được thăng bằng.

"Em đi đường dễ tâm chút được không?" Tiêu Cố lập tức chau mày lại, trong giọng nói như có gì tức giận.

Mễ Tinh nhúu mày, giận dùm dùm đáp trả: "Tôi không dễ tâm thì sao, anh buông tôi ra." Cô vung tay, gắng thoát khỏi Tiêu Cố.

Nhưng mà nói đến cũng lạ ghê, Tiêu Cố không phải là người gần cô nhất, nhưng lại là người đầu tiên giữ được cô.

Tiêu Cố khẽ thở dài buông tay cô ra, giọng nói chỉ cho một mình cô nghe được: "Chuyện tối ngày hôm qua, anh sẽ không nói cho ai biết đâu."

Chương 25

Chuyên ngữ: Năm lùn

Nghe đến chuyện tối ngày hôm qua, mặt Mễ Tinh lại ửng hồng hừng hực.

Cô không nói hai lời, xoay người bước thật nhanh. Tiêu Cố nhìn theo bóng lưng cô rồi cũng leo lên tiếp.

Lâm Tĩnh Dung sai bước đến bên cạnh Tiêu Cố, đi song song cùng anh: "Anh có chuyện gì với Mễ Tinh à?"

"Không có gì đâu." Tiêu Cố thờ ơ đáp lại.

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn lên như muốn nói gì đó, cuối cùng lại cúi mắt bỏ qua, không nói gì thêm nữa.

Sau khi leo lên đến đỉnh, mọi người vui vẻ bắt đầu tự do hoạt động. Tuyết trên đỉnh núi này rất dày, phóng tầm mắt nhìn xa toàn một màu tuyết trắng. Mặc dù cảnh tuyết thì đẹp đấy, nhưng nhiệt độ ở đây cũng thấp đến kinh người, Mễ Tinh trang bị cho mình một chiếc áo khoác nhung nhưng đầu ngón tay vẫn bị đông lạnh cóng.

Tiêu Cố mang theo một cái bình giữ nhiệt, đựng trà gừng để làm nóng cơ thể. Anh đổ một ít ra nắp bình rồi đưa cho Mễ Tinh.

Mễ Tinh nhìn hơi nóng bốc ra từ cốc trà trước mặt, ngẩng đầu nói với Tiêu Cố: "Anh đừng nói chuyện với tôi làm gì, tôi không muốn nhìn thấy anh đâu đấy."

Bỗng nhiên Tiêu Cố lại cảm thấy buồn cười, dáng vẻ của Mễ Tinh bây giờ giống hệt như cô học trò nhỏ thích làm mình làm mẩy, còn... Có vẻ đáng yêu.

"Thế em cầm lấy uống đi." Anh khẳng khẳng cầm nắp bình giữ nhiệt trên tay, không có ý định thu tay về.

Mễ Tinh nhếch môi định uống nhanh mà đuổi người kia đi. Bởi vì đang định húp một hơi uống sạch, cô không để ý nước trà còn đang nóng.

Môi vừa chạm vào nước, Mễ Tinh bị bỏng thiếu chút nữa ném nắp bình trong tay: "Á, nóng quá! Tiêu Cố, anh cố ý phải không?"

Tiêu Cố cũng bị cô dọa cho giật mình, anh cau mày nhìn xem cô có bị bỏng hay không: "Em không nhìn thấy nước vẫn còn bốc hơi đấy à?"

Mễ Tinh ngược mắt nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt to tròn vì hốt hoảng lại long lanh ánh nước, không uy hiếp người ta một chút nào.

Tiêu Cố nhìn vào mắt cô suốt một giây rồi vội dời mắt đi, lấy nắp bình cầm trên tay cô lại. Anh nhẹ nhàng thổi mấy hơi vào cốc

trà gừng còn tỏa ra hơi nóng, một lần nữa đưa nắp lại cho cô:
"Công chúa nhỏ, mời em uống trà."

Mễ Tinh: "..."

Cô hơi mất tự nhiên, khẽ "hừ" một tiếng rồi cầm lấy nắp bình, tự
thối thêm hơi nữa mới từ từ nhâm nhi.

Tiêu Cố thấy cuối cùng cô công chúa nhỏ cũng đã uống trà rồi,
anh tự rót cho mình thêm một cốc rồi đưa đến bên miệng, chưa gì
đã bị Mễ Tinh ngăn lại: "Anh chờ chút đã! Bên này tôi uống rồi,
anh uống bên kia đi!"

Động tác của Tiêu Cố hơi dừng lại, anh khẽ cười xoay nắp bình
về phía bên kia, uống trà.

Mễ Tinh nhăn mũi đi tìm Thẩm Thi Thi chụp hình, Tiểu Đức đi
đến bên cạnh Tiêu Cố cười hì hì đề nghị: "Ông chủ Tiêu, em cũng
muốn uống nước."

Tiêu Cố nói: "Cầm cốc qua đây đi."

Tiểu Đức đau khổ: "Em không mang cốc."

"Vậy thì cố chịu xuống núi rồi uống được."

Tiểu Đức: "..."

Đối xử với nhân viên có cần khác biệt rõ ràng đến vậy không? Nhìn là biết ông chủ chỉ là đồ ham mê sắc đẹp!

Vừa rồi Tiểu Vương cũng để ý Tiêu Cố và Mễ Tinh suốt buổi, cô nghiêng đầu vốn định than phiền với Lâm Tĩnh Dung ở bên cạnh mấy câu, thấy sắc mặt của cô ấy không tốt, cô đảo mắt rồi gọi to Tiêu Cố: "Ông chủ Tiêu ơi, có thể chụp ảnh giúp bọn em được không?"

Tiêu Cố "ừ", đi về phía hai người.

"Ở đây này, chụp lấy dãy núi đằng sau nhé." Tiểu Vương đưa máy ảnh của mình cho Tiêu Cố rồi kéo Lâm Tĩnh Dung đứng lại, tạo dáng ở phía trước máy ảnh.

Tiêu Cố chỉnh tiêu cự thích hợp rồi ấn chụp rất nhanh, anh ngừng đầu nhìn hai người: "Đẹp lắm."

"A, để em xem nào." Tiểu Vương cầm lấy máy chụp hình nhìn thử, cô hí hóp cười nói với Tiêu Cố, "Ông chủ Tiêu, hay để em chụp cho anh với chị Dung Dung một tấm nhé."

Tiêu Cố vốn không thích chụp ảnh, anh lắc đầu từ chối: "Không cần đâu."

"Ôi, đừng xấu hổ mà, khó có được cảnh sắc đẹp thế này." Tiểu Vương vừa nói vừa kéo Lâm Tĩnh Dung đến bên cạnh Tiêu Cố,

còn mình thì đứng đối diện bọn họ để lấy cảnh, "Hai người cười đi nào."

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, cười nói với anh: "Chụp một kiểu nhé."

Tiêu Cố không nói gì thêm nữa, Tiểu Vương nhìn cô ấy một cách đầy khích lệ, ấn chụp.

Sau khi chụp xong, cô cầm máy ảnh chạy qua phía bên kia: "Em qua bên kia chụp ảnh đã, hai người cứ từ từ trò chuyện, ha ha ha."

Lâm Tĩnh Dung thấy cô đã đi ra xa, suy nghĩ một lúc rồi nói Tiêu Cố ở bên: "Lại sắp sang năm mới rồi nhỉ, hay là năm nay mình về quê em chơi đi?"

Tiêu Cố yên lặng một lúc mới đáp lời: "Không cần đâu."

Lâm Tĩnh Dung có phần hơi lúng túng, cô hơi cắn khước môi cười nói: "Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì đâu, chỉ tại em thấy năm nào anh cũng ở đó một mình..."

"Tôi biết." Tiêu Cố nghiêng người nhìn cô, trong đôi mắt đen láy lạnh lùng đó như dịu dàng hơn bình thường nhiều lắm, "Với tôi mà nói, cô là một nhân viên cực kì xuất sắc, cũng là một đồng nghiệp đáng tin cậy vô cùng."

Lâm Tĩnh Dung thoáng ngấn người, cô cúi đầu xuống, một lúc sau mới hỏi: "Chỉ như vậy thôi à?"

"Ừ." Giọng nói của Tiêu Cố lướt nhẹ rơi xuống từ đỉnh đầu.

Lâm Tĩnh Dung lại yên lặng một hồi, sau đó cười đáp lại: "Em hiểu rồi." Cô ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cố, nói với anh, "Em qua bên kia tìm Tiểu Vương."

Tiêu Cố gật đầu rồi đi sang hướng khác.

Mọi người chơi đùa trên núi đến giữa trưa, ăn bánh bích quy lót dạ rồi mới đi xuống núi. Lúc xuống nhanh hơn khi lên nhiều, nhưng về đến nơi vẫn mất hơn một tiếng. May mà phòng ăn vẫn để lại cơm trưa, mọi người ăn cơm xong thì nghỉ, lễ mễ đến hơn năm giờ mới bắt đầu trở về thành phố A.

Vị trí vẫn như khi xuất phát, chỉ có điều trước khi xe nổ máy, Lâm Tĩnh Dung chen lên chiếc xe buýt chở nhân viên. Mặc dù Thẩm Thi Thi không biết rõ chuyện gì, nhưng cô nghĩ nếu đã như vậy rồi cứ để cho Mễ Tinh và Tiêu Cố đi một xe mới tốt, vậy là mình cũng chen chúc lên chiếc xe buýt khác.

Mễ Tinh: "..."

Cô không muốn ngồi cùng với Tiêu Cố vậy đâu, nhưng mà hai chiếc xe kia không chen thêm được nữa, mọi người cũng không chịu để cô lên xe mình.

Chiếc Land Rover của Tiêu Cố bấm còi giục sau lưng Mễ Tinh, Thâm Thi Thi cười hì hì nói lại: "Đi nhanh đi, xe ông chủ chỉ có chỗ dành cho chị thôi mà."

Mễ Tinh: "..."

Cô bất đắc dĩ đi tới bên cạnh chiếc Land Rover, mở cửa đằng sau ra.

Tiêu Cố cũng không nói câu nào, khởi động xe theo sau hai chiếc xe buýt nọ.

Suốt dọc đường đi, hai người đều không hề lên tiếng, Mễ Tinh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ ngăn người. Vào mùa đông trời ban ngày rất ngắn, hơn sáu giờ tối trời đã sẫm tối rồi. Đèn đường được thắp sáng dần lên, trên kính cửa sổ phản chiếu hình bóng cô mờ nhạt.

Vì trời tối nên xe chạy không nhanh, lúc đến thành phố A đã gần tới chín giờ. Nếu như là lúc trước, Mễ Tinh vẫn như rỗng như hồ, nhưng bởi vì ban ngày vừa mới leo núi mệt, lúc này đây cô đã mơ màng ngủ gật phía đằng sau.

Tiêu Cố nhìn cô qua gương chiếu hậu, xoay tay lái một vòng không đi theo hai chiếc xe trước nữa.

Đầu Mễ Tinh lắc lư đập nhẹ vào cửa kính ô tô, miễn cưỡng mở mắt ra. Nhà cửa bên ngoài xe rất lạ, nhìn không giống con đường về hoa viên Nam Thành. Cô xoa xoa chỗ mới vừa bị đụng, hỏi Tiêu Cố còn đang bận lái xe: "Đâu vậy ạ?"

Tiêu Cố nói: "Hôm nay muộn rồi, tạm thời chúng ta cứ ở đây một đêm, sáng mai anh đưa em về."

Lông mày Mễ Tinh thoáng giật giật, bây giờ sự tín nhiệm nơi Tiêu Cố đã xuống mức thấp nhất, thấy anh đưa mình đến một nơi xa lạ, cô tăng mức đề phòng ngay lập tức: "Nghĩa là sao chứ? Chúng ta đi đâu đây?"

Tiêu Cố bật cười: "Sao nào, sợ anh bán em à?"

Mễ Tinh mất hứng nhìn anh chăm chặp, ngược lại Tiêu Cố như hớn hờ hơn nhiều: "Chỗ này cũng gần đây, anh thấy em mệt đến vậy rồi nên đưa em tới đây nghỉ tạm."

Anh vừa nói xong, xe đã quẹo qua dừng lại trước cổng nhà.

Mễ Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là một tòa nhà rộng lớn, trên bia đá hoa trước cổng được khắc mấy chữ to Khải Thụy Quốc tế.

Bên trái cổng là trạm an ninh, mặc dù cánh cổng sắt đã mở, nhưng cái cọc chặn xe trước mặt vẫn lăm lăm lì vắt ngang. Tiêu Cố lấy thẻ trong túi đưa nhân viên an ninh, sau khi quẹt xong, cọc chặn xe mới từ từ nâng lên.

Sau khi Tiêu Cố cất thẻ lại, Mễ Tinh cũng không còn ngủ gật ngủ gà như trước nữa, cô mở to hai mắt đánh giá quanh nơi này.

Mặc dù trời đã nhá nhem tối, nhưng đèn đường bên trong thì vẫn sáng trưng trưng, cảnh vật xung quanh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhà cửa ở đây đều là dạng biệt thự liên hợp kiểu châu Âu, mỗi nhà có một gara riêng, vườn hoa và sân thượng. Mễ Tinh nhìn một lúc lại đi hỏi Tiêu Cố: "Anh có nhà ở đây hả?"

Tiêu Cố thản nhiên gật đầu: "Ừ."

Mễ Tinh: "..."

Xem ra bán thịt xiên cũng có tương lai quá.

Chiếc Land Rover của Tiêu Cố đi đến trước một ngôi biệt thự thì dừng lại, anh lái vào gara rồi xuống xe. Mễ Tinh cũng đi xuống theo anh, nhìn ngắm xung quanh thêm lần nữa. Tiêu Cố ấn vân tay vào cánh cửa trước mặt, cửa tự động mở ra.

Mễ Tinh ồ một tiếng, còn khóa bằng dấu vân tay nữa chứ.

Đợi Tiêu Cố mở phòng khách bên trong, đưa cho Mễ Tinh một đôi dép rồi đặt cạnh chân cô: "Mới đây."

Mễ Tinh bĩu môi, thay giày ra đi vào.

Nơi này đã sửa sang đầy đủ, hơn nữa còn quét tước gọn gàng, Mễ Tinh đi một vòng trong phòng khách rồi lại hỏi Tiêu Cố: "Sao anh sửa rồi mà lại không ở đây?"

"Nơi này xa quá, bên kia gần cửa hàng hơn." Tiêu Cố cởi áo khoác ra ném lên ghế sofa, nhìn cô cười nói, "Chỗ này anh định làm phòng cưới."

Mễ Tinh: "..."

Cô đỏ mặt cái gì thế!

Tiêu Cố khẽ cười, giới thiệu cho Mễ Tinh: "Tầng một là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng dành cho khách và phòng sách, tầng ba là phòng ngủ chính, em ở chỗ nào?"

"Phòng dành cho khách!" Mễ Tinh nói xong thì hùng hục chạy lên lầu. Tiêu Cố cũng đi theo cô lên tầng hai, thuận tay mở cửa phòng cho cô, "Phòng này đi, có phòng tắm riêng, em có thể tắm đấy."

Hai mắt Mễ Tinh sáng hẳn, nghe tuyệt quá!

Cô nhìn Tiêu Cố, chớp chớp mắt: "Anh có cho thuê chỗ này không?"

Tiêu Cố cũng nhìn cô, nháy mắt: "Không cho thuê, gả vào đây có thể ở miễn phí."

Mễ Tinh: "..."

Cô đi vào phòng, để tay lên chốt cửa: "Anh Tiêu, tôi phải nghỉ ngơi rồi, anh có thể đi ra ngoài rồi đấy."

Tiêu Cố bật cười xoay người đi ra, Mễ Tinh thấy anh bước lên tầng thì đóng cửa thật nhanh, khóa chặt.

Lúc này, Cố Tín vẫn còn ở công ty bàn bạc về dự án âm nhạc mới. Đúng lúc đó Thẩm Thi Thi gửi một tấm hình tới Wechat của mình, Cố Tín mỉm cười nói với Chu Nghi Nhiên đang ngồi bên đối diện: "Hôm nay vất vả rồi, ngày mai mời cậu đi ăn thịt xiên cay."

Chương 26

Chuyên ngữ: Năm lùn

Mễ Tinh đi dạo quanh phòng khách một vòng rồi hào hứng đi xem thử phòng tắm. Phòng tắm ở đây không lớn lắm, mặt tường lát gạch men sứ trắng tinh, bồn tắm lớn phủ men toạ lạc trong góc phòng, bên ngoài không có cửa gương mà ngăn cách.

Cô thử nhiệt độ nước rồi xả hai phần bồn, khi đó mới bắt đầu ngồi xuống. Bồn tắm vừa vặn có thể duỗi thẳng chân, nhiệt độ nước ấm vừa thích hợp, xoa dịu hết những mệt mỏi trong ngày.

Cô dựa vào bồn tắm thở một hơi thoải mái, nếu ngâm mình trong phòng tắm của phòng ngủ chính chắc thoải mái hơn nhỉ?

Không không, cô không muốn đi vào phòng ngủ của Tiêu Cố tắm đâu.

Cô ngâm mình hơn hai mươi phút đồng hồ mới chịu ra, đúng lúc nghe tiếng người gõ cửa.

Ở đây chỉ có mỗi hai người, cô và Tiêu Cố, người ngoài cửa không cần nói cũng biết ngay là ai. Mễ Tinh tỉnh ngủ hẳn, buổi tối muộn gõ cửa phòng con gái, chắc chắn chẳng có ý tốt gì. Lá cờ phòng bị trong lòng Mễ Tinh lại vung cao lần nữa: "Có chuyện gì thế?"

Ở bên ngoài, Tiêu Cố hỏi cô: "Em có đói bụng không? Anh nấu một ít mì, em có muốn ăn không?"

Theo bản năng Mễ Tinh sờ bụng thử, mặc dù buổi trưa họ ăn cơm khá muộn, nhưng mà cả tối đi trên đường chỉ ăn vặt chút thôi, cô cũng đói lắm rồi. Cô suy nghĩ một lúc, tới trước gương nhìn thử, đảm bảo chắc chắn quần áo ngủ của mình rất kín cổng cao tường mới mở cửa đi ra: "Ăn."

Tiêu Cố khẽ cười, xoay người xuống dưới nhà.

Bên ngoài phòng bếp là phòng ăn, Tiêu Cố lấy một cái nồi nhỏ để nấu mì, cho thêm một ít rau trong đó, anh cầm hai cái bát và đôi đũa đi ra.

Mễ Tinh lấy đũa vớt mì trong nồi cho vào bát trong tay, sau đó cô mới hút một ngụm mì thưởng thức.

"Ở đây không có đồ để nấu, anh chỉ tìm được mấy thứ này mà thôi, ăn tạm nhé." Tiêu Cố cũng cầm đũa lên, lấy một ít mì vào bát.

Trong lòng Mễ Tinh có đôi phần ấm ức, mùi vị thế này mà ăn tạm cái gì? Vậy lúc trước khi cô ăn mì gói, có khi nào anh ta cảm thấy cô ăn đồ thừa không thể nhỉ?

"Em có ăn trứng không?" Trong nồi mì có một quả trứng trần, Tiêu Cố chỉ tìm được mỗi một quả trứng gà nên cho vào nấu

chung.

"Có." Mễ Tinh cầm bát tới bên cạnh nồi nhỏ, chờ Tiêu Cố lấy trứng để vào bát của mình.

Tiêu Cố không biết nói gì luôn, anh lấy đũa gắp quả trứng thật khéo để vào bát cho cô: "Buổi tối em ăn nhiều thế không sợ mập lên à?"

Mễ Tinh nuốt ngụm mì trong miệng, xem thường đáp lại: "Còn lâu tôi mới lên cân ý, thể trạng ăn cũng không béo đâu, hừ." Mễ Tinh nói xong thì thoáng dừng một chút, khoan đã, hôm qua mình mới bị Tiêu Cố nhìn thấy sạch, hôm nay đã ngồi chung vui vẻ ăn mì với anh ta, có gì đó sai sai quá phải không?

Cô nhăn mày ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố: "Anh đừng nói chuyện với tôi, chúng ta còn đang chiến tranh lạnh nữa đây."

Tiêu Cố bỏ đôi đũa trong tay xuống, không nhin được bật cười: "Nếu em thấy mình thiệt thì anh cời ra cho em xem luôn nhé."

"Phụt ..." Mễ Tinh sặc mỳ, vừa tức vừa ngượng nhìn anh, "Ai muốn nhìn anh hả, biến thái!"

Tiêu Cố đứng dậy, lùi sau bàn hai bước: "Anh nói thật, có qua có lại mới toại lòng nhau mà, nếu không em cứ nghĩ anh chiếm tiện nghi của em thì anh biết làm sao."

Mễ Tinh thấy anh vừa nói vừa cởi áo len ra, cô luống cuống đứng bật dậy theo anh: "Dừng tay đi! Anh đừng tìm lý do mà đùa bỡn lưu manh thế chứ!"

Cô biết ngay mà, cái đồ xấu xa này gọi mình ăn tối muộn, đâu thể đơn giản là ăn mì được chứ!

Tiêu Cố cười cười, dựa vào bức tường sau lưng. Mễ Tinh đỏ mặt cầm bát đũa của mình lên, chạy vụt lên trên lầu.

Một mình Tiêu Cố ở lại trong phòng ăn, anh lại cúi đầu bật cười một lúc mới ngồi xuống cạnh bàn, ăn hết chỗ mì còn sót lại.

Mễ Tinh bỏ vào phòng khách chén sạch quả trứng chần trong bát, để đũa xuống nghĩ lại vẫn còn thấy rùng mình.

Đúng là sống lâu ngày rồi mới biết lòng nhau, người như Tiêu Cố trơ tráo đơng đưa kinh dị quá.

Có lẽ bởi vì ban ngày leo núi tốn quá nhiều sức lực, đêm nay Mễ Tinh ngủ cực ngon. Lúc Tiêu Cố sang đánh thức, cô vẫn đang mơ màng trong giấc mộng.

Mễ Tinh bị gọi thì không vui chút nào, cô hùng hổ mở cửa, nhìn Tiêu Cố bên ngoài: "Có chuyện gì thế?"

Tiêu Cố đâu phải Thẩm Thi Thi, anh không hề bị khí thế lúc ngủ dậy của cô làm cho sợ, anh quan sát cô rồi cười nói: "Công chúa

nhỏ à, hôm nay em phải đi làm đấy."

Mễ Tinh: "..."

Công chúa nhỏ không cần đi làm đấy!

Mễ Tinh đau buồn đóng cửa lại, bắt đầu thay quần áo. Lúc cô đi xuống, Tiêu Cố đang đứng chờ ở cửa.

"Đi thôi." Mễ Tinh lên tiếng.

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi lại: "Em mang theo hết đồ chưa?"

Mễ Tinh suy nghĩ một chút: "Chắc hết rồi."

"Chắc?" Tiêu Cố sang bên cạnh hai bước, nói với cô, "Tới đây lấy dấu vân tay này."

Mễ Tinh ngẩn người, nghi ngờ nhìn anh: "Lấy dấu vân tay làm gì?"

"Nếu em về nhà mới nhớ còn sót đồ ở đây, chẳng lẽ em muốn anh lái xe quay lại mở cửa cho em à?"

Mễ Tinh: "..."

Cô ha ha hai tiếng rồi đi lên ghi dấu vân tay.

Tiêu Cố thấy cô lấy dấu vân tay xong, khước miệng tùm tùm bước ra ngoài: "Đi thôi, em sắp muộn giờ rồi."

Mễ Tinh: "..."

Mấy phút sau, cô ngồi trong chiếc Land Rover của Tiêu Cố nghênh ngang đi về cửa hàng Danh tiếng vang xa mười phố của người kia.

Tiêu Cố đưa một túi sữa vàng cho cô, đây là đồ anh vừa mua trong siêu thị bên cạnh chỗ khu nhà Khải Thụy. Mễ Tinh nhìn túi sữa màu vàng bèn nhận lấy rồi uống.

"Haiz." Người ngồi bên ghế lái thở dài.

Tiêu Cố hỏi cô: "Mới sáng sớm đã thở dài cái gì?"

Mễ Tinh liếc anh: "Bởi vì sáng sớm tôi lại không được ngủ mà phải đi làm chứ sao nữa." Nghĩ đến việc tiếp tục làm nhân viên phục vụ, tâm tình Mễ Tinh nặng nề ngay lập tức.

Tiêu Cố mím môi không nói nữa.

Khoảng chừng bốn mươi phút đi xe thì đến được cửa hàng thị trấn của Tiêu Cố. Mễ Tinh cởi dây ăn toàn, thuận miệng hỏi anh: "Sao anh lại mua nhà xa vậy?"

Tiêu Cố trả lời: "Thích nên mua thôi, anh định mở thêm chi nhánh ở chỗ kia."

Mẽ Tinh như nhớ ra cái gì đó khẽ gật đầu, bên kia có không ít nhà ở, hơn nữa còn là khu buôn bán, chắc không tệ lắm đâu.

Nghỉ ngơi hai ngày rồi mới đi làm lại, dường như mọi người đều chưa kịp hòa nhập với nhịp làm việc cũ, đề tài trò chuyện vẫn vây quanh chuyến du lịch lần này.

Mẽ Tinh đi lên ấn vân tay, máy chấm chuyên cần ting ting hiện ra tên của cô. Mẽ Tinh thu tay lại đi tới phòng thay quần áo, nhưng đi được một bước lại ngăn người đứng yên.

Lúc này cô cứ thấy có cái gì không đúng, hóa ra là ở đây!

Cửa nhà Tiêu Cố khóa bằng dấu vân tay, anh ta để cô in vân tay như vậy chẳng khác nào đưa chìa khóa cho cô kia chứ?

...

Ông chủ Tiêu tin tưởng cô ghê cơ ha ha ha, không sợ cô cuỗm hết đồ nhà anh nữa hả?

Mẽ Tinh không suy nghĩ sâu xa, cô vỗ mặt một cái rồi vào thay quần áo.

Lúc đi ra thì bắt gặp Lâm Tĩnh Dung, Mễ Tinh lên tiếng chào hỏi trước, cô vẫn còn để ý chuyện hôm qua: "Chị Dung Dung, sao hôm qua lúc về chị không ngồi xe ông chủ Tiêu?"

Nếu xét trong cửa hàng này ai có quan hệ với Tiêu Cố tốt nhất, nhất định phải là Lâm Tĩnh Dung, vì thế hành động ngày hôm qua của cô ấy đúng là hơi khác thường. Hơn nữa nếu không phải vì cô ấy bỏ đi lên xe buýt, Thẩm Thi Thi cũng sẽ không đi theo "Giúp người kia hoàn thành niềm ước vọng".

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc rồi cười nói với cô: "Cái này hả, vì ngày hôm qua tôi bị ông chủ Tiêu từ chối, ngồi xe anh ấy thì lúng túng ấy mà."

Mễ Tinh sững sờ, cô chỉ hỏi bữa không ngờ chị ấy lại trả lời nghiêm túc như thế nữa. Cô ngập ngừng nhắc lại: "Từ chối sao?"

Lâm Tĩnh Dung gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, anh ấy nói chỉ xem tôi là nhân viên mà thôi, là đồng nghiệp, cho nên sau này mọi người cũng đừng đùa gọi tôi là bà chủ nữa nhé."

Mễ Tinh khẽ mím môi, hơi lúng túng: "Tôi xin lỗi, tôi không biết..."

"Không có gì đâu." Lâm Tĩnh Dung vỗ vỗ vai cô, nụ cười trên mặt bỗng trở nên ý vị sâu xa, "Cô cố lên nhé, tôi rất tin tưởng cô."

Mễ Tinh: "..."

Cô cố cái gì? Cố gắng làm kịp trường à?

"Đúng rồi, vừa nãy tôi thấy cô ngồi xe Tiêu Cố tới đây à, tối hôm qua hai người không về sao?" Lâm Tĩnh Dung đi bên cạnh Mễ Tinh, vừa bước xuống tầng vừa hỏi thăm.

Mặt Mễ Tinh lập tức thoáng ửng hồng, vội vàng giải thích ngay: "Không phải đâu, ngày hôm qua hơi muộn nên anh ấy đưa tôi đến ở bên Khải Thụy quốc tế"

Lâm Tĩnh Dung dừng lại, rồi gật đầu: "Ừ, chỗ đó tôi chưa đến bao giờ."

Trong lòng Mễ Tinh càng luống cuống nhiều hơn, Lâm Tĩnh Dung nhìn cô, cười nói: "Tôi chỉ tán gẫu mấy câu thôi, sao mặt cô lại đỏ như vậy thế?"

Mễ Tinh bất giác sờ lên mặt: "Tôi chỉ sợ mọi người hiểu lầm thôi, tôi và ông chủ Tiêu thật sự chẳng có gì..."

Sau khi cô nói xong, chính bản thân mình còn không chắc, nụ hôn ngày đó với sự kiện xảy ra bên hồ suối nước nóng lại hiện ngay trước mặt.

Tiêu Cố về đến nhà, trước hết anh đi đón Husky. Hai ngày không được nhìn thấy chủ, Husky được dẫn về nhà thì vô cùng kích động.

Tiêu Cố chơi với nó một lúc, đang định đưa đi dạo thì nhận được điện thoại của Cố Tín.

"Chuyện gì thế?" Tiêu Cố hỏi một câu, con Husky ở bên cạnh cũng sủa theo.

"Ôi, hình như hôm nay Hao Thiên Khuyến vui lắm nhỉ, nhớ anh lắm phải không?" Cố Tín nghe thấy tiếng sủa của con Husky thì cười hỏi.

Tiêu Cố nói: "Có cần anh đưa điện thoại cho nó để hai người trò chuyện không?"

Cố Tín mím môi hỏi: "Hôm nay Thẩm Thi Thi có đi làm không?"

Tiêu Cố khẽ nhú mày: "Em hỏi cái đó làm gì hả?"

Cố Tín nói: "Cô ấy là fan hâm mộ của em, em định tới cho cô ấy một ngạc nhiên bất ngờ."

Tiêu Cố: "..."

Anh vuốt ve đầu của con Husky, suy nghĩ rồi trả lời: "Hôm nay cô ấy làm ca trưa."

"Ok, lát nữa em dẫn bạn em tới, anh sắp xếp cho bạn em một phòng nhỏ với nhé." Anh ta đưa tay nhìn đồng hồ, nói, "Bây giờ

bọn em đi luôn đây."

Chương 27

Chuyên ngữ: Năm lùn

Lúc Cố Tín với Chu Nghi Nhiên đến quán, trong cửa hàng chỉ mới có hai, ba bàn khách. Nhân lúc ít người, Cố Tín nhẹ nhàng đi lên phía tầng hai.

Mễ Tinh rót trà cho khách xong, lúc xoay người tình cờ nhìn thấy vạt áo của Chu Nghi Nhiên. Cô khẽ nhíu mày, ánh mắt chuyển sang Tiêu Cố đang ngồi trong phòng khách.

"Sao hôm nay anh lại tới trông cửa hàng thế này?" Mặc dù bình thường cũng thường xuyên tới đây, nhưng hôm nay trông có vẻ như đang chờ đợi ai.

Tiêu Cố nhìn Mễ Tinh đi tới trước mặt mình: "Hôm nay em họ anh qua đây."

"Em họ anh? ! Cố..." Lúc sắp nói ra chữ cuối cùng, cô vội vàng che miệng của mình lại.

Tiêu Cố gật đầu, trả lời: "Vừa mới tới, đang ở trên phòng riêng."

Mễ Tinh nhìn về phía cầu thang, hóa ra người vừa mới đi lên là Cố Tín sao? Ồ, Cố Tín tới, thế Thẩm Thi Thi... Nhắc mới nhớ, sao hôm nay Thẩm Thi Thi còn chưa đi làm nhỉ?

Cô vừa nghĩ tới xong, Thẩm Thi Thi đã hùng hù hỏ hỏ xộc thẳng từ ngoài vào: "Em xin lỗi, hôm nay ở trường có việc nên em đến muộn ạ."

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn gò má ửng hồng vì chạy bộ của cô, nhẹ nhàng lên tiếng: "Không cần phải xin lỗi gì đâu, dù sao vẫn bị trừ tiền mà."

Thẩm Thi Thi: "..."

Cô làm mặt quỷ với Tiêu Cố rồi đeo balo định đi thay quần áo, Tiêu Cố đã với theo gọi lại: "Em phụ trách khách ở phòng riêng số 18 trên tầng nhé".

Thẩm Thi Thi nghi ngờ dừng bước lại: "Sớm như vậy đã có người đặt phòng riêng rồi ạ?" Mặc dù điều kiện phòng bao tốt hơn đại sảnh nhiều, nhưng cô lại thấy ăn thịt xiên cay ngồi đại sảnh mới có không khí chứ?

Tiêu Cố chỉ gật đầu không giải thích gì thêm, ngược lại Mễ Tinh như nhận ra gì đó.

Khách ở phòng riêng số 18 chắc chắn là Cố Tín chứ ai!

Cô xoay người nhìn Thẩm Thi Thi, nụ cười mang theo vẻ mập mờ sâu xa: "Tí nữa biểu hiện tốt vào nhé."

"Hả? Vâng ạ..." Thẩm Thi Thi lơ mơ đáp lại rồi đi thay quần áo.

Cô thay xong thì đi thẳng tới gõ cửa phòng số 18 luôn: "Xin chào, làm phiền ạ."

Lúc đẩy cửa đi vào, vừa định hỏi khách có cần gì không, nụ cười trên mặt cô chợt sững sờ cứng lại.

Cố Tín mặc chiếc áo len đen đang ngồi dựa vào tường, cười với cô: "Chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ, cô Thẩm Thi Thi."

Chu Nghi Nhiên giật giật lông mày, hứng thú đảo mắt hết nhìn nhìn Cố Tín lại sang Thẩm Thi Thi. Xem ra Cố Tín mời anh đến cửa hàng thịt xiên cay này còn có dụng ý khác.

Sau lần Thẩm Thi Thi vô tình nhìn thấy Cố Tín ở cửa hàng tạp hóa thì hai người không gặp nhau lần nào. Không ngờ cô không thấy Cố Tín tới cửa hàng tạp hóa, nhưng lại gặp được anh lúc ăn thịt xiên cay!

Sau khi sự hoảng sợ ban đầu dần qua đi, Thẩm Thi Thi vui mừng thốt lên: "Tốt quá đi, chúng ta có duyên ghê!"

Cố Tín khẽ cười, nhìn cô rồi nói tiếp: "Trước đó tôi có đến cửa hàng tạp hóa hai lần nhưng không gặp được cô."

Thẩm Thi Thi hiểu ra: "À, em chỉ có mấy ca làm ở bên đó thôi mà, có lẽ một tuần khoảng hai, ba buổi thôi."

Hình như Cố Tín cũng nhớ ra gì đó, anh khẽ gật đầu, Thẩm Thi Thi nhiệt tình hỏi thăm: "Tốt rồi, anh muốn ăn gì nào? Em đi lấy đồ ăn cho anh."

"Vậy cảm ơn cô nhiều." Thân phận của Cố Tín đúng là không thích hợp đi rêu rao bên ngoài, anh liệt kê một số thứ mình thích ăn, Thẩm Thi Thi liền chạy đi lấy giúp.

Chu Nghi Nhiên chờ đến khi Thẩm Thi Thi ra khỏi mới tùm tà tùm tùm hỏi người kia: "Cố Thiên vương à, cậu quen biết rộng ghê nhỉ."

Cố Tín nhướn mày đáp lại: "Cô ấy làm cho một cửa hàng tạp hóa ở gần nhà tôi thôi, lần trước lúc bị fan truy đuổi, nhờ cô ấy đã giúp tôi thoát được."

Chu Nghi Nhiên "Ồ" một tiếng rất ý vị sâu xa: "Hình như cô ấy còn là sinh viên nhỉ?"

"Ừ, đại học năm thứ hai."

Chu Nghi Nhiên khẽ cười: "Cậu tìm hiểu tường tận quá."

Bị trêu chọc rõ ràng mà Cố Tín cũng chẳng buồn lúng túng, anh mím môi nói với Chu Nghi Nhiên: "Chúng tôi còn từng đi ăn cơm chung nữa mà."

Lúc Mễ Tinh tò mò chạy lên tầng hai thử, Thẩm Thi Thi đang ngâm nga ca khúc chủ đề trong album của Cố Tín với giọng điệu hết sức là tình cảm, vừa hào hứng đứng lựa chọn đồ ăn. Mễ Tinh đi lên, híp mắt nhìn cô bé: "Có chuyện gì sao em vui vẻ thế?"

Cô biết chuyện mà vẫn thích hỏi đấy.

Thẩm Thi Thi thấy cô lên thì để cái giỏ trong tay xuống, phấn khích nắm tay cô: "Cố Tín tới đây! Ở phòng số 18 đó chị! Một thời gian không thấy, hình như anh ấy còn đẹp trai hơn kìa".

Mễ Tinh: "..."

"Đúng rồi, chị tới đúng lúc quá, ở đây có nhiều đồ ăn ghê, một mình em cầm không hết, chị cầm giúp em mang vào với." Thẩm Thi Thi vừa nói vừa đưa một cái giỏ nặng trĩu cho Mễ Tinh.

Mễ Tinh nhận lấy giỏ thức ăn, đi theo Thẩm Thi Thi đến phòng số 18: "Anh ta đi một mình à? Không đi cùng bạn gái sao?"

"Nói bậy à, anh ấy làm gì có bạn gái!" Thẩm Thi Thi quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Mễ Tinh, rồi quay đầu như suy tư gì đó, "Nhưng mà hình như có một người thì phải, em không nhìn kỹ."

Mễ Tinh cười cười: "Ừ, chị hiểu rồi, trong mắt em chỉ thấy mỗi Cố Tín thôi mà nhỉ."

Thẩm Thi Thi cười ha hả: "Chủ yếu là vì trên người anh ấy có vàng sáng chói lòa."

Mễ Tinh rất muốn liếc mắt khinh thường cô bé đó, nhưng mà đã tới trước cửa phòng, cô đành kìm nén nó vào trong.

"Xin lỗi, làm phiền ạ." Thẩm Thi Thi cười híp mắt mở cửa bước vào, Mễ Tinh đi theo sau lưng cô, nhìn lướt qua Cố Tín rồi đặt chiếc giỏ thức ăn trong tay lên cái giá cạnh bàn.

Lúc khom người, ánh mắt cô vừa lúc nhìn người khách ngồi kia, cô bỗng chốc cứng đờ, cứ ngỡ mình nhìn lầm nữa chứ.

Chu Nghi Nhiên hơi nghiêng đầu lại chạm vào mắt của cô, ánh mắt anh lóe lên tia kinh ngạc, thăm dò gọi thử: "Mễ Tinh?"

Cố Tín và Thẩm Thi Thi đều quay sang nhìn bọn họ, đôi hàng mi của cô khẽ run lên như chim non mới nở, bơ vơ lạc lõng không ai giúp, lông tơ trên người cũng dựng lên run sợ.

"Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi." Cô bỏ lại một câu rồi xoay người vội.

Chu Nghi Nhiên cũng đứng lên vô thức đuổi theo sau: "Chờ chút đã."

Lúc Mễ Tinh chạy đến cửa cầu thang, vừa lúc cô lướt ngang qua sát người Tiêu Cố đang lên lầu. Tiêu Cố quay đầu nhìn cô đang vội

vàng chạy xuống, lơ đãng nhíu đôi mày.

"Mẽ Tinh!" Chu Nghi Nhiên cũng đuổi tới cầu thang, vừa chạy vừa gọi tên người kia.

Tiêu Cố giữ tay anh ta lại, ngăn Chu Nghi Nhiên đang đuổi theo sau cô: "Anh làm gì vậy?"

Chu Nghi Nhiên nhíu mày, đứng lại nhìn Tiêu Cố: "Chẳng lẽ không phải tôi nên hỏi anh mới đúng à? Anh là ai?"

Tiêu Cố đáp lời: "Tôi là ông chủ ở nơi này, Tiêu Cố."

Đôi đồng tử của Chu Nghi Nhiên khẽ động, anh hỏi: "Anh là anh họ của Cố Tín sao?" Anh quan sát Tiêu Cố rồi rút tay mình ra, "Xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc, đợi lát nữa mình sẽ nói chuyện tiếp."

Đứng trước cửa cầu thang đã không thấy bóng dáng Mẽ Tinh đâu, Chu Nghi Nhiên sai bước dài đuổi tiếp.

Tiêu Cố sững người nhìn bóng lưng người đó. Cố Tín cũng đi ra khỏi phòng, đứng bên cạnh hỏi anh: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?"

Tiêu Cố quay đầu nhìn anh ta: "Anh cũng muốn hỏi em đây, người đi cùng em là ai vậy?"

Cố Tín nói: "Chu Nghi Nhiên, một nghệ sĩ dương cầm, hai người đã từng gặp nhau ở bữa tiệc sinh nhật của mẹ Hoắc Lệ đó."

Lông mày Tiêu Cố vẫn cau chặt, tâm trạng không lấy làm vui vẻ: "Xin lỗi nhé, anh không nhớ Chu Nghi Nhiên nào cả, càng không nhớ mẹ của Hoắc Lệ là ai."

Cố Tín cúi đầu cười khẽ: "Nhưng mà hình như cậu ta biết Mễ Tinh thì phải, công chúa nhỏ mà anh nhớ về đó."

Mễ Tinh chạy một hơi ra khỏi cửa hàng thịt xiên cay, ngay cả đèn đỏ ở đầu đường cũng không ngăn cô được. Ngay tại lúc cô định vượt đèn đỏ băng qua, cánh tay bị người ta kéo lại.

"Nguy hiểm đấy." Chu Nghi Nhiên kéo cổ tay cô, nhíu mày.

Mễ Tinh vừa nhìn thấy mặt anh đã xấu hổ muốn chui luôn xuống đất. Cô vội vàng hất tay của anh ra, chạy qua hướng khác. Chân của Chu Nghi Nhiên khá dài nên chỉ cần hai ba bước đã đuổi kịp được cô: "Mễ Tinh."

"Không phải em không phải em, anh nhận nhầm người rồi!" Mễ Tinh đưa hai tay che mặt, thà chết cũng không muốn nhận mình đúng là Mễ Tinh.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô cười khẽ: "Sao em lại không nhận mình là Mễ Tinh chứ?"

"Thì vốn không phải mà!" Mễ Tinh vẫn ngang bướng che mặt không chịu bỏ.

Chu Nghi Nhiên cười cười kéo hai tay cô xuống, đôi mắt dịu dàng chăm chú nhìn người kia: "Em đến thành phố A lúc nào vậy?"

Mễ Tinh nói: "Tôi là người thành phố A đấy."

Rốt cuộc Chu Nghi Nhiên không nhịn thêm được nữa, bật cười thành tiếng: "Nếu em không phải là Mễ Tinh sao thấy anh lại chạy?"

Mễ Tinh: "..."

Đúng là sơ hở lớn ghê.

Cô cúi đầu không nói một lời nào, một người đi xe đạp ngay bên đường nhấn chuông. Chu Nghi Nhiên nắm chặt cổ tay cô, kéo lên trên vỉa hè.

"Anh nghe nói em bị ốm nên mới không xuất hiện kia mà, không ngờ em lại đến thành phố A." Anh nhìn đỉnh đầu cô, dịu dàng nói tiếp, "Đã xảy ra chuyện gì thế Mễ Tinh?"

Mễ Tinh mím môi, dù sao bây giờ cô có nói mình không phải Mễ Tinh đi chăng nữa anh cũng đâu có tin, nếu đã như vậy còn giấu giếm làm gì: "Em bị gia đình ép cưới nên mới chạy đến đây."

Lúc cô nói chuyện vẫn luôn cúi sát đầu, mặc dù quyết định kể hết ra tất cả, nhưng cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Chu Nghi Nhiên ngán người, có lẽ không ngờ sự tình là như vậy. Mới đầu anh còn tưởng Mễ Tinh lại giở tính trẻ con, cố ý gây chuyện với gia đình.

Anh yên lặng một lúc mới hỏi: "Em đã nói chuyện với ba mẹ chưa?"

Mễ Tinh gật đầu: "Nói rồi, nhưng ba lại không chịu nghe em. Ông luôn như vậy đấy, nếu ông đã quyết định chuyện gì rồi thì người khác không thể nào nói không."

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, ánh mắt càng dịu dàng hơn trước. Anh đưa tay xoa xoa đầu cô: "Họ muốn em cưới ai?"

Mễ Tinh cắn môi: "Tổng gì đó, em cũng không nhớ tên."

Chu Nghi Nhiên cười, hỏi: "Sao em cứ cúi đầu mãi vậy, không muốn nhìn thấy anh à?"

"Không phải!" Mễ Tinh vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, sau khi chạm phải mắt người kia lại vội vã cúi đầu, "Chỉ tại bây giờ em không có mặt mũi nhìn anh thôi..."

Nếu lúc này ở trên phòng bao đó, dưới sàn mà có khe hở chắc cô nhảy xuống rồi.

Chu Nghi Nhiên mỉm cười, chăm chú quan sát cô: "Không sao, nhìn em bây giờ rất đáng yêu."

Mắt Mễ Tinh xao động, hơi ngẩng đầu nhìn anh. Không được rồi, anh Thỏ dịu dàng quá...

Chu Nghi Nhiên thấy cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên thì khẽ cười hỏi tiếp: "Bây giờ em đang ở đâu?"

Mễ Tinh nói: "Nhà Tiêu Cố, anh ta cho em thuê phòng."

Chu Nghi Nhiên thoáng nhíu mày rất nhẹ khó ai có thể nhìn ra được, sau đó anh lại nở một nụ cười ấm áp: "Khoảng thời gian này anh cũng ở thành phố A, hay là em chuyển đến ở chỗ anh được không, anh không lấy tiền thuê phòng đâu."

Chương 28

Chu Nghi Nhiên tiếp tục dụ dỗ cô.

Chắc chắn nhà anh sẽ tốt hơn nhà Tiêu Cố ở hoa viên Nam Thành, nếu cô chuyển tới ngày nào cũng được ngâm bồn tắm. Hơn nữa chẳng cần đóng tiền nhà, anh Thỏ cũng không đòi cô tiền điện nước,...

Nghe thế không rung rinh sao được.

Nhưng mà chuyển đến đó sẽ xa chỗ đi làm, hơn nữa ngày nào cô cũng ở một nhà với anh Thỏ như vậy... càng nghĩ càng thấy huyết áp không chịu nổi.

Cô mím môi cười gượng hai tiếng: "Không cần đâu anh, nếu chuyển đi thì phiền phức quá rồi, hơn nữa em đi làm cũng không tiện lắm".

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm một thoáng: "Em không cần phải lo chuyện đó đâu, anh có thể đưa đón em mỗi ngày".

Mễ Tinh ngăn người rồi vội vàng từ chối: "Thế lại càng không được, làm phiền anh quá ấy".

Chu Nghi Nhiên khẽ cười nói với cô: "Nếu em thấy phiền anh thì đừng đi làm nữa. Trước tiên cứ ở chỗ của anh, chờ anh xử lí xong chuyện bên này thì chúng ta cùng về thành phố C".

Mẽ Tinh lại cũng sờ một chút, sẽ được tắm mỗi ngày, còn không cần phải đi làm nữa chứ, đây rõ ràng là cuộc sống lý tưởng mà cô hằng mong đợi. Không được không được, cô lắc lắc đầu, hất bay suy nghĩ an nhàn hưởng lạc đó ra ngoài: "Em không thể trở thành sâu gạo của anh được, hơn nữa ba em còn chưa xuôi đâu ấy, em không về thành phố C được đâu".

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, trong mắt như vương vấn nét cười, cô bé trước kia bây giờ đã trở thành cô nàng có chủ kiến vậy rồi. Anh vuốt nhẹ đầu cô, cười nói: "Em có làm sâu gạo anh cũng nuôi được mà, còn chuyện ba em em phải tin tưởng chứ, ông làm mọi chuyện cũng chỉ vì muốn tốt cho em thôi, có lẽ phương pháp thì không quá thích hợp, nhưng em vẫn là cô con gái duy nhất của ông mà, nhất định ông vẫn thương em nhất".

Anh có thể hiểu được tính toán của cha Mẽ Tinh, gia nghiệp nhà họ Mẽ đồ sộ, họ lại chỉ có một người con gái, cho nên ông mới phải tìm cho cô một người chồng đáng tin, yên tâm giao lại hết vào trong tay người đó.

Mẽ Tinh cúi đầu rầu rĩ không vui: "Em gả đi chứ có phải ba đâu, phải nghĩ đến cảm nhận của em trước chứ".

Chu Nghi Nhiên tùm tùm đáp lời: "Yên tâm đi, chờ quay lại thành phố C rồi anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện với chú Mẽ, nếu ông phát hiện có một người đàn ông còn ưu tú hơn cái tên Tống gì đó kia thì chắc chắn sẽ thay đổi thôi mà".

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn anh, tròn tròn cả mắt, sao cô có cảm giác câu nói này có hơi... chứ nhỉ?

Chu Nghi Nhiên cúi đầu chăm chú nhìn lại cô, hỏi thêm lần nữa: "Vậy nên bây giờ em có muốn chuyển đến chỗ anh không?"

Mễ Tinh cắn môi suy tư một hồi lâu, sau đó lại buồn buồn trả lời: "Ừm, nhưng mà em đã trả tiền thuê phòng hết cả tháng này rồi, nếu bây giờ chuyển đi chắc chắn Tiêu Cố sẽ không trả nửa tháng tiền còn lại cho em đâu, thế là em chịu lỗ đấy".

Chu Nghi Nhiên trầm mặc, anh hơi mím môi dưới: "Được rồi, thế em suy nghĩ thêm vậy nhé, nếu như đổi ý thì..." Anh lấy điện thoại trong túi của mình ra: "Nhân tiện đưa số điện thoại bây giờ của em cho anh đi".

Mễ Tinh gật đầu đọc số mới của mình. Chu Nghi Nhiên bấm bấm xong thì gọi: "Nếu đổi ý thì gọi số này cho anh nhé".

Mễ Tinh cười bấm tắt: "Được ạ".

Anh cất máy rồi nhìn cô nói tiếp: "Vậy mình về cửa hàng ăn lại đi, chắc Cố Tín xay hết chỗ thịt xiên rồi mất".

Mễ Tinh khẽ cười đi theo anh quay về. Chu Nghi Nhiên nghiêng đầu nhìn người đi bên cạnh, cong môi nói: "Mai em rảnh không? Lâu rồi anh mới đến thành phố A này đấy, hay chúng ta đi dạo đi".

Mễ Tinh đang định đồng ý luôn, nhưng chữ "được" treo trên khóe môi vẫn ngấp ngừng nuốt lại: "Mai em phải đi làm rồi haiz..."

Cô nhúu mày ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà em có thể xin nghỉ".

Quay về cửa hàng sẽ xin Tiêu Cố nghỉ.

Lúc hai người quay lại quán thịt xiên, quả nhiên Tiêu Cố còn chưa đi. Mặc dù khách hàng ở lâu một đã bắt đầu đông đúc, nhưng phòng riêng trên lầu hai vẫn khá là thanh tịnh.

Tiêu Cố ngồi trong phòng Cố Tín, ánh mắt lướt qua Mễ Tinh đang sóng vai cùng Chu Nghi Nhiên quay lại, cuối cùng rơi trên người Mễ Tinh: "Trong thời gian làm việc, ngay khi có mặt của ông chủ ở đây mà còn ngang nhiên tự ý rời vị trí, em không cần tiền lương hôm nay nữa đấy à?"

Nghe tiền lương của mình bị trừ đi, Mễ Tinh vội vàng bước lên trước một bước, biện luận cùng Tiêu Cố: "Tôi mới đi hơn mười phút thôi mà, hơn nữa bây giờ trong cửa hàng cũng có việc gì đâu".

Tiêu Cố nói: "Mười phút là tự ý rời vị trí, một tiếng đồng hồ cũng là tự ý rời vị trí".

Khóe miệng Mễ Tinh hơi giật giật, cô đang định nói tiếp thì Chu Nghi Nhiên bên cạnh đã kịp thời kéo lại: "Không sao đâu, anh ta

trừ của em bao nhiêu thì anh cho gấp đôi".

Tiêu Cố nhìn về phía người kia, Chu Nghi Nhiên đối đầu ánh mắt của Tiêu Cố, cười lại với anh.

Tiêu Cố cúi mắt rồi đứng dậy, bước ra ngoài. Mễ Tinh lại gọi anh một tiếng, Tiêu Cố quay đầu lại trầm mặc nhìn cô.

"Ừm...". Mễ Tinh cảm thấy trạng thái này rất khó để mở lời, như thể dù cô mở miệng nói gì đều bị anh từ chối. Cô mím chặt đôi môi khô khốc, nói với người kia: "Chuyện là, ngày mai tôi xin phép nghỉ một ngày, được không ạ?"

"Không được". Tiêu Cố đáp ngay không suy nghĩ.

Anh từ chối dứt khoát như vậy, Mễ Tinh cũng thấy hơi tức giận: "Tại sao lại không chứ? Tôi xin nghỉ thôi mà, anh cứ trừ tiền lương của tôi là được chứ gì".

Tiêu Cố hỏi: "Em nói trước thử xem em có việc bận gì?"

Mễ Tinh nghẹn họng một lúc, làm sao mà nói được ngày mai mình muốn ra ngoài đi chơi với anh Thỏ kia đây.

Đôi mày của anh hơi nhíu lại, xoay người đi tiếp về phía trước, Mễ Tinh giận đùng đùng gọi anh: "Thế tôi đổi lịch nghỉ với người khác được không?"

Vừa nói xong Mễ Tinh quay lại nói với Thăm Thi Thi đứng bên cạnh Cố Tín: "Mai em làm giúp chị một ngày, lần sau chị làm bù cho em nhé?"

Cô nghĩ mình thân thiết với Thăm Thi Thi như vậy, nhất định cô bé sẽ đồng ý mà thôi, thế mà không ngờ Thăm Thi Thi lại từ chối lời đề nghị của cô: "Hic, em sắp thi cuối kì rồi, mai em có hẹn đi thư viện với bạn rồi".

Đuôi mày của Mễ Tinh khẽ nhướn lên: "Đi thư viện khi nào mà chẳng được, chẳng lẽ em hẹn với bạn trai à?"

"Không phải đâu. Em không có bạn trai, chị đừng nói lung tung mà". Cảm giác ánh mắt của Cố Tín đang dừng trên người mình, Thăm Thi Thi vội hốt hoảng giải thích.

Mễ Tinh căn môi không miễn cưỡng cô nữa: "Thế chị đi đổi với người khác".

Thăm Thi Thi liếc mắt nhìn Tiêu Cố còn đang đứng ngoài phòng, sâu xa nói: "Ông chủ đã tỏ rõ không muốn chị nghỉ rồi, chẳng ai đổi lịch với chị đâu".

Mễ Tinh: "..."

Chu Nghi Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ đang nhăn nhó nhí nhí, anh khẽ nở nụ cười: "Không sao đâu, chờ đến khi em được nghỉ

phép mình lại đi chơi vậy, bây giờ anh còn ở lại thành phố A một thời gian nữa mà".

Anh vừa nói xong Cố Tín và Thẩm Thi Thi đồng loạt đưa mắt nhìn, Tiêu Cố đứng ngoài cửa cũng tỉnh bơ nhìn lại.

Hình như Chu Nghi Nhiên không hề phát hiện ra, anh đi tới ngòi xuống ghế của mình, ngẩng đầu nói với Mễ Tinh: "Em có muốn ăn chung không?"

Đương nhiên là Mễ Tinh muốn chứ, nhưng mà ông chủ lớn vẫn còn đứng ngoài kia, nếu cô đồng ý nói không chừng anh ta sẽ hất luôn nồi canh lên trên người cô quá: "Em còn việc mà, hai người cứ ăn uống thư thả, em đi lấy món ăn giúp các anh".

Cô nói xong thì đi ra ngoài phòng, lúc lướt qua Tiêu Cố còn khẽ hừ một tiếng.

Cố Tín suy nghĩ một chút rồi với giọng hỏi Tiêu Cố bên ngoài: "Anh có muốn vào ăn chung không?"

Tiêu Cố thản nhiên lướt nhìn Chu Nghi Nhiên một cái, xoay người bước đi: "Không ăn, không thấy ngon miệng".

Đợi anh đi rồi, trong phòng ăn Thẩm Thi Thi và Cố Tín lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó cười tủm tỉm. Cố Tín hơi nhướn mày, cô bé này lại định làm gì chứ?

Thẩm Thi Thi lấy điện thoại trong túi của mình ra, chạy tới bên Chu Nghi Nhiên giới thiệu một số món ăn khác: "Anh xem có muốn dùng thêm món gì không? Ở chỗ bọn em có đặc sản là mì lạnh và bánh lạnh".

Cô lướt lướt mấy tấm hình trong di động đưa cho Chu Nghi Nhiên xem, toàn là hình ảnh thức ăn ở cửa hàng. Đầu ngón tay lướt tiếp sang bên phải, bức tiếp theo lại là bức ảnh khác.

Đó là hình Thẩm Thi Thi chụp trộm nụ hôn lần trước của Tiêu Cố và Mễ Tinh.

Chu Nghi Nhiên thoáng sửng sốt một chút, rồi cuộc đầu mà cũng nhẹ nhàng nhú lại.

Thẩm Thi Thi thốt lên rồi vội vàng cất máy: "Em xin lỗi, sai hình mất rồi".

Cô cười cười với anh rồi chạy khỏi phòng riêng: "Thôi em không quấy rầy hai anh dùng cơm nữa, cần gì cứ gọi cho em nhé".

Sau khi Thẩm Thi Thi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Cố Tín và Chu Nghi Nhiên.

Mặc dù Cố Tín cũng không biết vừa rồi Thẩm Thi Thi đưa cho anh ta xem bức ảnh thế nào, nhưng dựa trên sắc mặt anh phán đoán, nhất định không phải là chuyện tốt. Anh uống một ngụm trà, hỏi thử Chu Nghi Nhiên: "Cậu biết Mễ Tinh à?"

Chu Nghi Nhiên gật đầu: "Cậu không nhớ cô ấy à? Là con gái chú Mễ đấy, cũng hay chơi với Cố Trân Cố Bảo mà".

Cố Tín hơi sững sốt, hóa ra cô ấy là con gái chú Mễ sao? Đến anh còn không nhận ra được.

"Mình ít khi tham gia mấy buổi tụ tập với các cậu mà, giờ còn nhớ ai đâu". Cố Tín bảo.

Chu Nghi Nhiên khẽ cười: "Nếu nói thế hẳn mình phải thấy vinh hạnh nhỉ?"

Cố Tín nhìn người kia: "Mặc dù chúng ta cũng xem là bạn thân, nhưng nếu cậu cướp cô gái của anh họ mình, nhất định mình sẽ giúp anh họ".

Chu Nghi Nhiên bật cười, cầm lấy xiên thịt bò trong nồi cho vào bát.

Mễ Tinh đang đứng lựa chọn đĩa món mình thích ăn, chuẩn bị đưa tới phòng của Cố Tín và Chu Nghi Nhiên. Thẩm Thi Thi cũng đi tới cạnh cô, cầm rổ: "Để em mang đi cho, chị xuống dưới lầu đi, dưới ấy bận rộn lắm".

"Ờ..." Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi xuống dưới, dù sao nếu muốn cô xuất hiện trước mặt anh với thân phận một nhân viên phục vụ, cô cũng thấy có vẻ hơi lúng túng.

Cô lấm nhấm, ba ngày nữa cô đến phiên nghỉ rồi, lúc ấy mình phải mặc thật xinh, ra ngoài đi chơi cùng anh Thỏ.

Lúc đi tới đại sảnh hóa ra Tiêu Cố vẫn chưa về, Mễ Tinh đi qua anh lần nữa, hừ tiếp thêm một tiếng.

Tiêu Cố nhìn cô, hình như ánh mắt lạnh nhạt hơn bình thường: "Em biết Chu Nghi Nhiên à?"

Mễ Tinh quay lại liếc nhìn anh, sững sủa: "Anh ấy là anh hùng mà anh hay cười đấy".

Tiêu Cố ngăn người không nói gì thêm nữa. Tiểu Đức đứng cách đó không xa ra sức chọt chọt ngón tay sang Lâm Tĩnh Dung bên cạnh, hoảng hốt nói: "Chị Dung Dung, ông chủ và Mễ Tinh sao thế? Em thấy hôm nay ông chủ đáng sợ ghê".

Lâm Tĩnh Dung cũng thấy tâm trạng của Tiêu Cố không tốt, cô nhìn anh một lúc rồi thu tầm mắt lại: "Làm tốt chuyện của cậu đi, ông chủ có phải gai đâu mà sợ".

Tiểu Đức đầy đau khổ: "Nhưng mà ông chủ hay trêu chọc người ta".

Ánh mắt Tiêu Cố lơ đãng lướt qua đây, Tiểu Đức vội vàng đứng nghiêm chỉnh trước cửa, trên mặt là nụ cười xán lạn như tia nắng ấm áp giữa mùa đông.

Đợi đến khi Tiêu Cố chuyển mắt đi, Tiểu Đức mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khoảng một giờ, Cố Tín và Chu Nghi Nhiên gọi Thẩm Thi Thi lên thanh toán.

Đứng trước mặt nam thần của lòng mình, Thẩm Thi Thi biểu diễn lại kỹ năng Phật núi tay vô ảnh một lần nữa, chiếm được không ít ủng hộ của Cố Tín: "Đúng là cao thủ giữa dân gian".

Thẩm Thi Thi kiêu ngạo trả lời: "Em là người đếm que nhanh nhất trong cửa hàng đây. Chị Dung Dung cũng không nhanh bằng em".

Cố Tín cười xoa xoa đầu của cô: "Anh sẽ nói ông chủ tăng thêm lương cho em".

Thẩm Thi Thi cứng người, không phải vì chuyện được tăng lương, mà là vì nam thần xoa đầu đó.

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, thẹn thùng báo giá bữa cơm của hai người. Cầm lấy thẻ mà Cố Tín đưa cho, Thẩm Thi Thi vui vẻ chạy tính tiền. Đợi đến khi quay trở lại phòng riêng, hóa ra hai người đã đi khỏi mất rồi.

Thẩm Thi Thi: "..."

Đại Đại đâu rồi? Chẳng lẽ đi cửa sau?

Cô đuổi theo ra cổng sau vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cố Tín.

Thẻ tín dụng vẫn còn cầm trong tay, nóng bỏng tay hơn cả khoai lang nướng, cô vội vàng lấy điện thoại mình ra, nhắn tin vào wechat tự động của Cố Tín: "Đại Đại ơi, anh đi đâu thế? Thẻ của anh còn ở chỗ em này /(tot)/~~ "

Rất nhanh sau đó Cố Tín đã hồi âm: "Có việc gấp phải đi, cứ để ở chỗ em trước đi, lần sau anh tới tìm em lấy :) "

Thẩm Thi Thi: "Là thẻ đó, là thẻ cà được đó".

Thẩm Thi Thi: "Ồi Đại Đại à, là anh thật sao?"

Cố Tín: "Không phải thì ai chứ?" [tàn bạo]

Thẩm Thi Thi: ....

Ôi ôi để cô phẫn khích trước cái đã.

Cố Tín: Nhưng mà dùng tài khoản công cộng thì không tiện, em thêm ID riêng của anh đi.

Mười giây sau Thẩm Thi Thi nhận được tài khoản riêng mà Cố Tín gửi tới.

Cô nhìn chăm chăm ID đó một hồi, run rẩy thêm bạn bè, đối phương nhanh chóng chấp nhận cô.

Cố Tiểu Tín Tử: :)

Thẩm Thi Thi: hahahaha, Đại Đại à, tên của anh bệnh quá.

Cố Tiểu Tín Tử: Anh vẫn luôn là người đàn ông đơn độc đặc biệt như thế đó.

Thẩm Thi Thi: Đại Đại à, một giây trước anh vẫn là nam thần, một giây sau lại là nam thần kinh.

Cảm giác yêu sai người là thế nào ấy nhỉ?

Chương 29

Sau khi kết thúc việc buổi trưa, Mễ Tinh về phòng thay quần áo, chuẩn bị về nhà ngủ bù cho buổi trưa.

Có lẽ là vì gặp anh Thỏ, bước chân của cô cũng nhẹ hơn thường ngày. Mễ Tinh cười khẽ lấy chìa khóa mở cửa. Con Husky cũng vui tươi tới đón: "Gâu gâu".

Mễ Tinh khom lưng vuốt ve cái đuôi đang ngoáy tít của Husky, cười nói: "Cậu Đản à, hai ngày không gặp có nhớ tao không đấy?"

Husky thân thiết cọ cọ vào chân cô, Tiêu Cố ngồi trong phòng khách cũng nghiêng đầu nhìn nói, anh gọi: "Thiên Thiên, lại đây".

"Gâu". Husky sủa một tiếng vẫn không chịu đi qua. Tiêu Cố nhìn nó chăm chăm nhấn mạnh: "Lại đây".

"Ăng ăng". Husky ử rử cúi đầu bất đắc dĩ đi qua.

Mễ Tinh hừ khẽ nhỏ giọng thì thầm: "Bắt nạt một con chó thì hảo hán cái gì".

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, trái tim bé nhỏ của Mễ Tinh lại nảy lên run rẩy, vội chạy ngay vào phòng ngủ của mình.

Cô vỗ ngực thở hắt ra một hơi, nằm dài trên giường nghịch điện thoại.

Phần mềm trên web giao dịch lần trước cô tải bỗng hiện ra thông báo. Mễ Tinh cũng mở ra nhìn thử, có người nhắn lại dưới áo đầm của cô:

Alily: Còn bán bộ này không vậy?

Mễ Tinh tỉnh táo ngay tức thì: "Bán". Cô suy nghĩ một chút rồi viết thêm một câu: "Nhưng mà không mặc cả nhé, có thể free ship mà thôi".

Alily: Ok

Thỏ two tử: Tôi chỉ mới giặt một lần, đảm bảo còn mới chín phần mười, size M nhé.

Alily: Ừ, hôm nay tôi có tới quầy Bunny thử rồi, mặc được, giờ cuối năm cửa hàng cũng đang sale, bộ này sale mười phần trăm cũng còn hơn bảy ngàn, đắt quá.

Thỏ two tử: Thế cô mua đi, một lúc nữa tôi sẽ giao hàng.

Alily chưa vội trả lời cô, một lúc sau cô mới nhận được thông báo giao dịch, là Alily mua nó. Cô xác nhận tin tức của người kia rồi thoát khỏi phần mềm.

Tìm bộ áo đầm được gói kĩ cất trong tủ quần áo, Mễ Tinh tiếp tục bò vào chăn.

Trùm chần lên cô bắt đầu nghĩ ngợi, hình như mình đối vận thật rồi. Đầu tiên là gặp lại anh Thỏ, tiếp theo là có người thoải mái mua quần áo cho mình, tiếp đó, có khi nào ba nghĩ thoáng không đây?

Cô đặc ý nhắm hai mắt lại.

Sau khi gửi quần áo đi, hai ngày sao Alily đã xác nhận nhận hàng. Mễ Tinh cầm số tiền hiện có đi làm thẻ, nhìn sáu ngàn vừa tăng thêm, cô vui vẻ quyết định tối nay tăng thêm món.

...Nhưng mà thôi đi, mai phải ra ngoài đi chơi cùng anh Thỏ, ăn nhiều thì không thoải mái lắm. Nghĩ như thế, sau khi tan việc Mễ Tinh về nhà luôn.

Đến giờ này mỗi tối, Tiêu Cố đều ngồi trong phòng khách xem tivi nghịch chó. Nghe có tiếng mở cửa, anh liếc mắt nhìn sang hướng Mễ Tinh rồi quay đầu nhìn lại.

Mễ Tinh chun chun mũi với anh, anh ta không để ý chứ gì, cô cũng không muốn quan tâm người kia đâu.

Đang chuẩn bị về phòng, điện thoại trong túi xách của Mễ Tinh rung báo. Cô lấy ra xem thử, là tin nhắn của anh Thỏ gửi tới.

"Tan làm chưa? ^_^ "

Mễ Tinh cong môi trả lời: "Vừa về đến nhà [thỏ]"

Anh Thỏ: "Sáng mai mười giờ nhé, anh chờ em ngoài hoa viên Nam Thành?"

Lúc trước cô đã nói với anh, cô đang ở tại hoa viên Nam Thành, Mễ Tinh cười ngây ngô hai tiếng, trả lời lại: "Được ạ".

Anh Thỏ: [thỏ]

"Nhắn tin với anh hùng của em đấy hả? Cười ngu si chưa kìa".

Giọng Tiêu Cố bất thành linh vang lên từ phòng khách, Mễ Tinh cất máy hừ lại anh: "Liên quan gì đến anh? Cấu độc thân".

"Gâu gâu". Husky tự động tìm đúng chỗ.

Tiêu Cố: "..."

Anh hơi nheo mắt nhìn Mễ Tinh: "Em nói vậy nghĩa là hai người xác nhận quan hệ rồi?"

Mễ Tinh nghẹn họng, vì mặt mũi nên gắng gượng mạnh miệng: "Chí ít tôi cũng có đối tượng để phát triển đấy"

Tiêu Cố lạnh nhạt nhìn cô: "Anh cũng có đối tượng để phát triển".

Mễ Tinh ngân người chớp mắt hai lần: "Chị Dung Dung sao?" Không phải hôm trước nghe chị ấy nói anh ta đã từ chối rồi mà? Không lẽ chỉ mới hai ngày vở kịch đã chuyển hướng rồi sao?

"Lâm Tĩnh Dung chỉ là bạn hợp tác của anh thôi". Tiêu Cố nhìn cô giọng có hơi lạnh lạnh.

"Vậy là ai?" Mễ Tinh buột miệng hỏi thêm, cô và Tiêu Cố ở cùng lâu như vậy, trước nay cô chưa từng thấy anh đi đêm không về, ngay cả ra ngoài chơi cũng ít lần nữa ấy, nếu anh ấy có đối tượng phát triển... hơn quả nửa là chó của anh ta.

Phần lớn thời gian Tiêu Cố đều ở cùng con chó, con Husky vẫn hưởng thụ đãi ngộ của bạn gái anh mà.

Mễ Tinh đợi mãi cũng không thấy đáp án, cuối cùng đành bĩu môi về phòng.

Ngày mai đi chơi cùng anh Thỏ, trước tiên cô phải phối quần áo cho thật xinh mới được.

Cô nhìn ngắm tủ quần áo một hồi, lấy cái quần lụa mỏng gấp nếp màu đen ra, lần này sẽ phối với một chiếc áo lông cao cổ vân hoa nổi trắng đen xen kẽ, áo khoác à... nếu chiếc áo khoác hồng chưa bán thì mới tuyệt làm sao.

Mễ Tinh thoáng ưu thương, cô suy tư hồi lâu, lấy một chiếc áo khoác dài cổ lật màu trắng sữa.

Chọn quần áo xong xuôi, cô ôm bộ đồ ngủ hình con thỏ đi tắm rửa, muốn nghỉ ngơi cho sớm.

Để đảm bảo hành trình ngày hôm sau, Mễ Tinh còn đặt chuông đồng hồ, mới tám rưỡi đã âm ỉ gọi dậy. Cô xoa xoa cặp mắt nhậ nhèng, lấy hết quyết tâm đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Tỉ mỉ trang điểm xong, Mễ Tinh nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới đến mười giờ sáng. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi quyết định cứ đi xuống chờ anh Thỏ trước vậy.

Mễ Tinh khoác áo mang túi xách, bước ra khỏi phòng mình. Trong phòng khách trống trải không bóng người, có lẽ Tiêu Cố dẫn Husky đi dạo vẫn chưa về.

Cô ra ngoài hoa viên Nam Thành, trước cổng lớn đã thấy Chu Nghi Nhiên đứng đợi.

Xe của anh đã dừng bên vệ đường, là một chiếc Caien màu trắng, anh đứng lặng một bên, hình ảnh trai đẹp hấp dẫn không ít cô gái ngang qua đó.

Mễ Tinh thoáng giật mình gọi anh: "Thỏ... Chu Nghi Nhiên".

Chu Nghi Nhiên thấy cô đang đi tới hướng mình thì thẳng người cười lại.

"Sao anh tới sớm thế? Không phải hẹn mười giờ à?" Mễ Tinh đi tới bên cạnh nhìn anh rồi hỏi.

Chu Nghi Nhiên cười nói: "May mà anh đến sớm, nếu không em phải đứng chờ trong gió rét thế rồi."

Tâm hồn thiếu nữ mềm mại của Mễ Tinh lại bị anh đâm trúng.

Vốn Chu Nghi Nhiên định vòng sang bên kia, mở cửa xe cho Mễ Tinh ngồi vào, nhưng ánh mắt lại dừng lại ở cách đó không xa, anh lịch sự nói: "Xin chào".

Mễ Tinh ngẩn người nhìn theo hướng mắt anh, liếc mắt đã nhìn thấy Tiêu Cố.

Tiêu Cố dừng lại gật đầu với người kia, xem như chào hỏi. Con Husky trước mặt anh cũng sủa vang hai tiếng, kéo anh đi tới trước mặt Chu Nghi Nhiên.

"Gâu gâu". Husky sủa to về phía Chu Nghi Nhiên, thái độ không thân thiện là bao.

"Thiên Thiên, đừng nghịch". Tiêu Cố kéo xích chó trong tay, con Husky không phục sủa anh ta tiếng nữa.

Chu Nghi Nhiên cúi đầu nhìn nó rồi lại hỏi Tiêu Cố: "Anh nuôi chó à?"

Tiêu Cố thờ ơ đáp: "Ừm".

Anh nhìn sang Mễ Tinh cạnh người kia, ánh mắt lại chuyển về Chu Nghi Nhiên: "Ra ngoài chơi à?"

"Ừm". Chu Nghi Nhiên khẽ cười: "Hôm nay không phải thời gian làm việc, cô ấy ra ngoài cũng không bị trừ tiền lương phải không?"

Tiêu Cố lạnh lẽ khẽ nhếch môi: "Cho dù có trừ tiền đi nữa không phải anh nói sẽ bù gấp đôi à?"

Chu Nghi Nhiên cười cười không nói gì thêm nữa, Tiêu Cố lại nhìn Mễ Tinh một cái rồi kéo chó đi về: "Thiên Thiên, đi nào".

"Gâu". Con Husky không hết hi vọng sửa Chu Nghi Nhiên lần nữa, sau đó lại ngoắc đuôi nhìn về phía Mễ Tinh.

Mễ Tinh phát tay với nó: "Về tao sẽ mua thịt cho mày".

"Gâu gâu". Lần đầu tiên Husky cảm thấy giao lưu với con người mới khó khăn đến thế.

Sau khi bị Tiêu Cố cưỡng ép lôi đi, nó bắt đầu cáu kỉnh với người kia, gây sự đủ loại với Tiêu Cố. Anh cúi xuống xoa nhẹ trên đầu nói: "Lại muốn bị đòn à?"

"Gâu". Husky trừng mắt nhìn anh, không phục đấy. Anh đánh tôi à, có bản lĩnh thì đánh người vừa nãy ấy.

Đột nhiên Tiêu Cố lại khẽ nở nụ cười, ngồi xõm xuống nhìn nó: "Mày chỉ biết sủa thôi, tao có thả mày thật mày có dám cắn hẳn ta đâu chứ?"

"Ăng ăng". Khí thế của Husky giảm bớt một nửa trong nháy mắt.

"Vì vậy đừng phô trương thanh thế". Tiêu Cố đứng lên kéo nó đi tiếp một lần nữa: "Tao sẽ xử lí".

Trước cửa khu nhà, sau khi Mễ Tinh lên xe của Chu Nghi Nhiên, anh đưa cho cô một cái hộp được gói ghém rất đẹp: "Cái này là quà cho em đấy".

Mễ Tinh ngó người nhận lấy hộp quà đó: "Gì đây ạ? Quà giáng sinh sao?"

Chu Nghi Nhiên bật cười thành tiếng: "Quà sinh nhật của em, em quên à?"

Mễ Tinh bừng tỉnh ngay lập tức, cũng cười theo anh: "Đúng rồi, em quên mất". Nói tới đây cô lại thấy ngạc nhiên: "Anh cứ mang theo nó ở bên người vậy sao? Hay anh vừa về thành phố C lấy thế?"

Chu Nghi Nhiên đáp: "Hôm qua anh về lấy". Anh nghiêng người chỉ chỗ ngồi phía sau: "Đó là thỏ lông nhung, cũng tặng em luôn".

Mễ Tinh nhìn theo hướng tay anh, thấy một con thỏ to bằng một đứa trẻ đang ngồi ghế phía sau, trên người còn buộc dây an toàn. Cô không nhịn được bật cười: "Cảm ơn anh, nhưng mà sao anh về làm gì, phiền quá".

"Không phiền gì đâu". Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn cô: "Nói đi nói lại em thích thỏ ghê cơ".

Mễ Tinh mím môi cười không đáp.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên mình gặp được anh Thỏ. Ngày ấy cô rời khỏi vũ hội, đi dạo trong vườn hoa thì có con chó lớn. Cô bé mới năm tuổi đầu còn không to bằng con chó hôm đó, vừa nhìn thấy đã sợ hoảng hồn rồi.

Lúc đó trời rất tối, mịt mù càng làm cô thêm sợ, đến cô cũng không biết mình đã khóc khi nào.

Sau đó mọi chuyện xảy ra như những gì trong truyện xưa miêu tả, anh Thỏ đột nhiên xuất hiện, trên đầu anh có đeo hai tai thỏ hồng hồng, trong bóng tối như sắt nung cháy đỏ, cứ thế lạc bước vào lòng cô.

Từ đó về sau, cô bắt đầu thấy nhớ nhung anh Thỏ và đôi tai được cài ở trên đầu người đó. Cô trở nên không có sức miễn dịch với tất

cả mọi thứ mang hình thù con thỏ, cài tai thỏ cũng càng lúc càng nhiều, có khi cô còn năn nỉ mẹ cho mình nuôi thỏ con.

Thỏ đáng yêu thật đấy, nhưng mà cô rất biết điều chưa bao giờ hỏi anh, tại sao một cậu bé như anh lại mang bờm tai thỏ.

Có khi đó là ham muốn của cá nhân người ta.

Hơn nữa weibo của anh cũng tên là Anh chàng Thỏ mà.

Chu Nghi Nhiên thấy cô xuất thần thì cười hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Cô lảng tránh lắc đầu: "Không có gì à, em đang nghĩ lát đi đâu chơi đây".

Trước khi xuất phát Chu Nghi Nhiên đã chuẩn bị hành trình, nhưng mà anh vẫn muốn hỏi ý kiến của cô: "Em muốn đi đâu?"

"À". Mễ Tinh nghĩ thử: "Em không rành thành phố A này lắm, trước kia Tiêu Cố cũng nói muốn đưa em đi chơi..."

Giọng Mễ Tinh im bật, đúng rồi, vốn anh ấy còn muốn dẫn mình đi chơi mà.

Không biết tại sao, trong lòng cô lại thấy không thoải mái, Mễ Tinh mím môi không nói nữa.

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm một chút rồi lại cười: "VẬY mình đến trung tâm thương mại Ánh Sao đi, Úc Thị có xây một cửa hàng đồ ngọt ở nơi này, chắc em chưa đi ăn có phải không?"

"Chưa ạ". Mễ Tinh lắc đầu, lúc cô còn ở thành phố C cũng thường đến nhà hàng của Úc Thị, sau khi tới thành phố A cô cũng định đi ăn ở nhà hàng Úc Thị một lần xem, nhưng mà kế hoạch mới tiến hành được một phần năm, tiền đã bay hết sạch.

"Thế mình tới ăn đồ ngọt ở Thánh địa quà bánh trước nhé". Chu Nghi Nhiên cười cười tiếp tục lái xe.

Thánh địa quà bánh được xây dựng chưa lâu, nhiều người không đến nơi này được, cảm giác như bản thân không chạm nổi quầy hàng bán ở đây. May mà Chu Nghi Nhiên có thẻ khách hàng của công ty Úc Thị, họ đi từ cửa sau vào quán.

Ngồi trong khu dùng cơm, Mễ Tinh hạnh phúc như muốn bay lên được: "Ôi lâu rồi em chưa được ăn đồ ăn ngon thế này". Sau khi cô nói xong lại tự nói một mình: "Mà cũng không đúng, Tiêu Cố nấu ăn cũng ngon miệng lắm cơ, lần trước anh tới cửa hàng có được ăn xoài khô không? Là do anh ta tự làm đấy, có điều số lượng hơi bị ít".

Nụ cười trên mặt Chu Nghi Nhiên hơi ngừng lại, anh hỏi: "Em muốn ăn gì? Anh đi lấy cho em".

Mễ Tinh chỉ hai loại bánh gato, Chu Nghi Nhiên lại đi ra cửa sau.

Sau khi ăn xong đã hơn mười một giờ, hai người đi dạo loanh quanh trong bách hóa cho tiêu cơm, đợi lát nữa đi tìm chỗ ăn trưa.

Các gian hàng đều được trang trí theo không khí Giáng sinh, Chu Nghi Nhiên nhìn Mễ Tinh rồi hỏi: "Giáng sinh mình lại tới đây đi, chắc là não nhiệt lắm".

"Được ạ". Mễ Tinh vui vẻ đồng ý.

Chu Nghi Nhiên cười cười, hai người đi dạo đến dưới cây noel, Chu Nghi Nhiên chỉ sang cây đàn dương cầm ở đó nói với cô: "Có muốn anh biểu diễn cho em nghe một bài không?"

Mễ Tinh phì cười: "Haha, được ạ, thực ra em từng thấy trên weibo của anh rồi, lần trước anh cũng đánh rồi quay đúng không?"

Chu Nghi Nhiên tròn mắt nhìn cô: "Lần này là bản duy nhất, chỉ đàn cho em nghe thôi".

Mễ Tinh bỗng có vẻ thẹn thùng, cô ho khan một tiếng nói lảng sang chuyện khác: "Thế anh đàn bài Jingle Bells đi, lần trước lúc em đi với Tiêu Cố tới đây em cũng đàn bài đó".

Chu Nghi Nhiên lơ đãng nhú mày, trầm mặc một lát anh mới nói: "Chúng mình nói chuyện có thể đừng xoay quanh Tiêu Cố được không em?"

Chương 30

Chu Nghi Nhiên làm Mễ Tinh run rẩy, cô luôn nhắc đến Tiêu Cố thật sao?

Không biết có phải vì xấu hổ hay không, hoặc là do thấy mình thất lễ với Chu Nghi Nhiên, mặt Mễ Tinh cũng hơi ửng ửng đỏ: "Xin lỗi anh, em không định nhắc tới anh ta..."

Chu Nghi Nhiên nhìn cô cúi đầu, anh nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, xoay người đi về phía cây đàn dương cầm nọ: "Anh đánh đàn cho em nghe".

Anh ngồi xuống phía trước đàn dương cầm, bộ âu phục màu trắng tao nhã như chú thiên nga trắng.

Mấy nhân viên bên cạnh lén lấy điện thoại trong túi áo mình ra, mở phần mềm video rồi tìm một góc không dễ bị phát hiện ghi hình người kia lại.

Chu Nghi Nhiên nhẹ nhàng ngồi xuống trước, khi chưa bắt đầu ấn những phím đầu tiên, anh khẽ cười với mấy nhân viên nọ: "Tôi không muốn bị quay trộm, được không ạ?"

Nhân viên: "..."

Anh đẹp trai đã yêu cầu làm sao mà từ chối được đây: "Vâng, ngại quá". Cô lúng túng cất điện thoại mình đi, trong lòng lại nôn

nao tiếc nuối.

Lúc này đây Chu Nghi Nhiên mới bắt đầu trình diễn, bài anh đánh không phải là ca khúc Jingle bells mà Mễ Tinh yêu cầu, đó lại là một danh khúc khác đã nghe nhiều thành quen For Elise.

Tiếng đàn du dương vang vọng trong đại sảnh, khách hàng xúm đến càng lúc càng đông. Mặc dù Chu Nghi Nhiên có đề nghị nhân viên không chụp trộm nhưng người vây xem thì anh không cản được.

Có không ít nữ sinh riu rít lấy điện thoại quay phim, thỉnh thoảng còn thốt lên cảm thán. Mễ Tinh tức giận bất bình nghĩ, hừ, mấy người chỉ chụp trộm được thôi.

Sau khi Chu Nghi Nhiên đánh xong, cả đại sảnh vỗ tay chúc mừng, có nữ sinh còn muốn anh đánh tiếp. Lần thứ hai Mễ Tinh thấy căm giận, mấy người có biết vé vào cửa buổi diễn tấu của anh Thỏ là bao nhiêu không hả? Muốn đánh tiếp, nghĩ hay chưa.

Chu Nghi Nhiên lịch sự khom người nói cảm ơn rồi đi tới đứng bên cạnh Mễ Tinh.

Không ít cô gái nhìn theo anh rồi ngắm nghía Mễ Tinh, cô vuốt mái tóc quăn của mình kiêu ngạo hết như cô công chúa, tiếp nhận ánh mắt ước ao ghen tị của mọi người.

Chu Nghi Nhiên buồn cười: "Đi thôi nào".

"Vâng". Cô cũng không muốn ở lại đây cho người ta soi xét.

Hai người đi đến khu bán đồ dùng cho nữ, Chu Nghi Nhiên nghiêng đầu nói với Mễ Tinh: "Biểu diễn ở đây không hẳn là lí tưởng, lần sau em đến xem anh diễn tấu nhé, anh sẽ dành tấm vé hạng nhất cho em".

"Thật không ạ?" Mễ Tinh vui vẻ nhìn anh: "Anh sẽ diễn tấu ở trong nước nữa à?"

Cô biết anh đã từng tổ chức vài đêm nhạc ở nước ngoài nhưng không được đến xem, mỗi lần nhìn ảnh trên máy tính là thấy lòng ngứa ngáy.

Chu Nghi Nhiên gật đầu: "Ừm, anh sẽ tổ chức tuần diễn trên toàn quốc, nhưng mà phải đợi sang năm đã".

"Nhất định em sẽ đi". Mễ Tinh phấn khích trả lời anh. Chu Nghi Nhiên nhìn cô bất giác khẽ mỉm cười.

Hai người đi dạo một lúc thì dừng lại trước cửa hàng Bunny. Chu Nghi Nhiên biết đây là nhãn hiệu thời trang mà Mễ Tinh thích nhất, vốn cứ tưởng cô sẽ bước vào đây, không ngờ cô ấy lại đi thẳng không nhìn.

Chu Nghi Nhiên khá bất ngờ: "Em không vào xem à?"

Mễ Tinh lắc đầu kiên định: "Không ạ, lần trước..." Nói tới đây cô ngừng lại đúng lúc. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa cô đã nói "Lần trước lúc đi cùng Tiêu Cố, em đã thử nhiều bộ mà không mua, chắc hẳn mấy cô nhân viên vẫn nhớ mình kĩ lắm".

"Mấy kiểu mới ra em không thích cho lắm". Mễ Tinh cười với anh, đánh chết cũng không muốn thừa nhận bây giờ không mua nổi.

Chu Nghi Nhiên cũng không vạch trần cô, thực ra cô làm việc trong cửa hàng Tiêu Cố anh cũng đoán vì không đủ tiền xài.

Lúc sắp đi qua cửa hàng của Bunny, Mễ Tinh nhìn thấy tấm biển quảng cáo treo bên ngoài.

"Khuyến mãi đầu xuân 2016 sắp bắt đầu online. Quầy sẽ bán khuyến mãi từ ngày mùng 1 tháng 1, chỉ giới hạn 1000 bộ mà thôi, giá 1280 đồng, bán hết là dừng".

Lòng Mễ Tinh bỗng mênh mông xao động, a a a, sao cô lại quên mất chuyện mỗi năm Bunny bán sale một ngày được cơ chứ.

Chỉ 1280 đồng, Bây giờ cô cũng mua được rồi.

Cô chỉ hận không thể xông về nhà lên mạng ngồi chờ. Chu Nghi Nhiên thấy cô có vẻ khá là mất bình tĩnh thì dò hỏi: "Sao thế em?"

"Không, không có gì ạ, mình về thôi". Như lần trước kéo Tiêu Cố ở đây, Mễ Tinh vội vàng kéo Chu Nghi Nhiên đi khỏi.

Bởi vì trong lòng chỉ muốn về nhà canh giờ mua giảm giá, lúc ăn cơm lòng cô cũng không yên. Buổi chiều sau khi đi dạo cung điện dưới nước với Chu Nghi Nhiên xong cũng đã hơn bốn giờ. Hai người ngồi trên xe bàn tiếp hành trình phía sau.

"Tới cửa hàng ven biển của Úc Thị nhé, nghe nói ở thành phố A Úc Thị có một cửa hàng Tây ngon lắm". Chu Nghi Nhiên đề nghị.

Mễ Tinh vô thức lấy điện thoại xem giờ, cô vẫn đồng ý: "Vâng, được ạ". Mặc dù rất muốn chạy về nhà mua đồ, nhưng cơ hội đi chơi cùng anh Thỏ cũng hiếm có cực kì, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Nhưng mà Chu Nghi Nhiên vẫn để ý nhận ra, anh thắt dây an toàn nhưng chưa khởi động xe: "Em có việc gấp à? Vừa nãy lúc ở Cung điện dưới nước cũng nhìn điện thoại mãi".

Mễ Tinh bối rối, không ngờ anh Thỏ quan sát kĩ ghê vậy. Nhưng cô đâu thể nói mình muốn về nhà mua hàng sale được đây.

"Không có gì đâu ạ, hôm qua làm việc cả ngày nên bây giờ em thấy hơi mệt ạ". Mễ Tinh càng nghe càng thấy không thuyết phục.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô khẽ bật cười một tiếng, chạy xe ra làn đường: "Vậy thôi hôm nay anh đưa em về nghỉ, lần sau mình lại đi

tiếp nhé".

Mẽ Tinh ngượng ngùng đỏ mặt: "Không cần, không cần đâu ạ, em ăn cơm xong là tốt ngay ấy mà".

Chu Nghi Nhiên đáp lời: "Đừng ép mình như thế, giờ chúng ta cũng không gấp gì mà, sau này còn nhiều cơ hội nữa".

Mẽ Tinh sửng sốt, sau này anh ấy sẽ thường hẹn mình đi ăn cơm nữa à?

Cô cúi đầu lặng lẽ cười thành tiếng, đồng ý với anh: "Được ạ, sau này mình lại đi".

Sau khi Chu Nghi Nhiên chở cô về hoa viên Nam Thành, Mẽ Tinh ôm con thỏ bé mà anh tặng cho cô, trên tay còn cầm một hộp quà khó khăn bò lên cầu thang bộ.

Đến cửa nhà cô cũng không còn tay mà móc ra chìa khóa, cô giơ chân đạp lên cửa hai lần: "Tiêu Cố ơi, anh đâu rồi?"

"Gâu gâu". Không nhận được câu trả lời của Tiêu Cố, nhưng mà tiếng kêu của Husky lại càng lúc càng to, Mẽ Tinh đoán có lẽ nó đang đứng đối diện mình sau cửa.

Tiêu Cố đuổi Husky sang bên lách tách mở cửa ra.

Lúc nhìn thấy Mễ Tinh ở bên ngoài, anh chớp mắt sững sờ lướt nhìn cô vài lượt, không mẫn không nhạt hỏi người kia: "Hai người đi chơi công viên nhi đồng về đây hả?"

Mễ Tinh: "..."

Cô nghiêng người khó nhọc vác thỏ bông vào nhà, quay đầu trừng Tiêu Cố: "Đây là quà sinh nhật anh Thỏ tặng cho tôi".

Tiêu Cố khẽ nhíu mày hình như có vẻ hơi nghi hoặc: "Anh Thỏ? Không phải anh hùng à?"

"Hừ, lười nói với anh". Mễ Tinh không để ý Tiêu Cố nữa, cô ôm đồ đi một mạch về phòng.

Trở lại phòng, cô không kịp mở quà ra xem mà vội vàng mở máy tính lên ngay, may là máy tính mới mua khi về nước, mới mười giây đã khởi động thành công.

Click vào địa chỉ trang web đã lưu lại, Mễ Tinh nhanh chóng truy cập vào khu vực sale đồ, sau đó nhìn chữ Sold out viết thật to.

Mễ Tinh: "..."

Cô vẫn trẻ một bước rồi.

Cô kéo chuột xuống kiểm tra tình hình đợt sale đồ năm nay. Đồ bán online tổng cộng 2000 cái, bên trong túi phúc không công khai

nó là món hàng gì, nhưng trong ghi chú ít nhất cũng sẽ có áo khoác, áo lông, chân váy hoặc một chiếc váy đầm.

Trái tim Mễ Tinh như chảy máu, bình thường nếu mua một bộ đồ nào đó cũng đã hai ngàn rồi, bây giờ trong túi phúc có đến bốn món kia, lại chỉ bán có 1280... Nhưng mà cũng vô ích mà thôi.

Cô nằm nhoài trên bàn máy tính, cảm giác chỉ cần chớp mắt cũng rơi lệ ra ngoài.

Lúc Tiêu Cỗ đến gõ cửa phòng cô, nhìn thấy dáng vẻ khó mà thương được đó.

"Em làm gì thế?" Anh tựa bên cạnh cửa nhìn bóng lưng Mễ Tinh.

Mễ Tinh quay đầu lại u oán chỉ lên trên màn hình: "Bunny bán túi phúc hết rồi..."

Tiêu Cỗ đưa mắt nhìn máy tính của cô, bờ môi bất giác lại cong lên: "Thế thôi à? Anh còn tưởng em bị rớt cổ phiếu".

Mễ Tinh: "..."

"Anh thì biết cái gì". Mễ Tinh tức giận đập bàn đứng dậy: "Cái này còn đáng sợ hơn cổ phiếu sụt giá nữa. Bởi vì tôi có mua cổ phiếu đâu".

Tiêu Cố: "..."

Nói cũng hợp lý đấy.

"Nếu bán hết rồi em cũng thoát đi..."

"Không muốn thoát". Lời Tiêu Cố còn nói chưa dứt miệng đã bị Mễ Tinh chặn họng ngay.

Tiêu Cố cúi mắt khẽ bật cười, anh nhìn cô rồi hỏi: "Ăn tối chưa? Anh có làm sò biển rau đông lạnh, bít tết và ba tê ngỗng, còn cả canh rau nữa".

Mễ Tinh bị túi phúc làm đau lòng đứt ruột, nhưng mà chưa gì đã phục hồi như cũ: "Miễn phí sao?"

Tiêu Cố mím môi xoay người đi ra ngoài: "Em rửa chén".

Chỉ cần rửa mấy cái bát đã được ăn bữa tối do Tiêu Cố làm sao, cô cần gì tính toán.

Ngồi bên cạnh bàn ăn, múc một muống canh rau cải Mễ Tinh lại lim dim nheo mắt. Tay nghề của Tiêu Cố tuyệt vời.

"Anh nói thật đi, lúc trước anh từng làm gì thế? Sao nấu món gì cũng ăn ngon ghê vậy?" Mễ Tinh ngậm thìa tò mò nhìn Tiêu Cố.

Tiêu Cố đưa mắt nhìn cô: "Muốn biết thật à?"

Mẽ Tinh gật đầu.

Tiêu Cố nói: "Thế thì em nói xem ngày hôm nay em đã làm những gì?"

Mẽ Tinh nhú mào, không biết tại sao anh lại hỏi cái đó nhưng vẫn nói sơ qua: "Ăn bánh ngọt, ăn cơm trưa, sau lại đi Cung điện dưới nước".

Tiêu Cố hỏi: "Sao không ăn cơm tối?" Anh còn nghĩ nhất định Chu Nghi Nhiên đã tính toán hành trình cả ngày rồi.

Mẽ Tinh bảo: "Vì tôi phải về gấp mua túi phúc nữa mà".

Đột nhiên anh lại sinh ra một chút lòng thương hại dành cho Chu Nghi Nhiên.

"Thế anh nói đi". Mẽ Tinh giục anh, "Sao anh nấu gì cũng ngon quá thế hả?"

Tiêu Cố nói: "Vì anh học được thôi".

Mẽ Tinh: "..."

Nói đùa cô đấy à? Cô cần thì nhìn lướt qua tô canh phát hiện một vấn đề khác nữa.

"Sao anh lại nấu phần hai người? Sao anh biết tôi sẽ về thế hả?"

"Anh có biết đâu". Tiêu Cố ngẩng đầu nhìn lại cô, cong cong khóe miệng: "Xem ra chúng ta có thần giao cách cảm".

Chương 31

Mễ Tinh thoáng đỏ mặt, sau đó giả vờ lạnh lùng cười ha ha đáp lại: "Anh không biết xấu hổ ghê ta".

Trong đôi mắt Tiêu Cố có nụ cười rất nhạt: "Sao anh phải ngại kia chứ?"

Mễ Tinh tiếp tục vờ lạnh nhạt: "Không biết xấu hổ".

Tiêu Cố nhướng mày: "Mới như thế đã bảo anh không biết xấu hổ? Em chưa va chạm xã hội à?"

Mễ Tinh: "..."

Cô vùi đầu yên lặng ăn cơm, cổ nhân nói chẳng sai, lúc ăn không được nói, khi ngủ cũng không nói, quả đúng là chân lý.

Cô không nói thì đâu có nghĩa Tiêu Cố không mở lời. Anh nhìn người đang ngồi phía đối diện, hỏi luôn: "Cái tên Chu Nghi Nhiên kia, ngoài chuyện hồi bé từng cứu em ra thì tốt đẹp chỗ nào?"

Nói đến anh Thỏ, Mễ Tinh có quá trời vô số điểm để khen: "Anh ấy đẹp trai, dịu dàng, hơn nữa còn cực kì thông minh, thi cái gì cũng đều nhất cả đấy, đàn đàn dương cầm rất là hay, lúc học đại học anh ấy được rất nhiều giáo viên để ý đấy, à đúng rồi, anh ấy còn từng diễn tấu mấy lần ở nước ngoài".

Mỗi lời cô nói sắc mặt Tiêu Cố lại xấu đi một phần. Chờ đến khi ngừng lại, Tiêu Cố mới trầm mặt nói: "Chẳng qua em chỉ tự mỹ hóa hình tượng của hãn trong lòng mình mà thôi".

Theo tục ngữ thì là Tình nhân trong mắt sẽ biến thành Tây Thi, nhưng mà anh không muốn thừa nhận hai người họ là tình nhân cái gì.

Nghe có người bảo anh Thỏ không tốt, Mễ Tinh cũng thấy rất không vui: "Tôi mỹ hóa cái gì? Tất cả đều là sự thật hết". Cô chun mũi thì thầm: "Chí ít cũng tốt hơn anh đấy".

Mặc dù giọng của cô rất thấp nhưng Tiêu Cố vẫn nghe được rõ ràng, khóe mắt anh khẽ giật, sắc mặt còn đen hơn vừa nãy: "Hãn tốt hơn anh cái gì chứ?"

Trong lòng Tiêu Cố tự động so sánh những lời Mễ Tinh vừa khen Chu Nghi Nhiên, đẹp trai à, anh cũng tuần tú lắm cơ mà, điệu dàng sao, anh tự nhận mình vô cùng điệu dàng với Mễ Tinh luôn đấy, thông minh, từ nhỏ tới lớn không ít khi anh đứng nhất khi thi, cũng biết đánh dương cầm, hơn nữa anh nấu ăn cực tốt...

Anh còn chưa so sánh xong, Mễ Tinh ngồi trước đã đáp luôn: "Ít nhất bằng cấp của anh ấy nhất định cao hơn anh". Anh Thỏ từng học đại học âm nhạc ở Pháp đó, giáo viên toàn nổi danh quốc tế.

Tiêu Cố: "..."

Lần này Tiêu Cố không nói gì, Mễ Tinh thấy anh cúi đầu im lặng ăn cơm không lên tiếng, cô nghĩ có lẽ là do anh mặc cảm không bằng.

Cứ nghĩ mình thắng được một lần, Mễ Tinh vui vẻ ăn hết bữa ăn ngon, ngay cả rửa chén cũng mạnh mẽ lạ thường.

Cô rửa chén xong thì về phòng của mình, Tiêu Cố ngồi chơi với chó trong phòng khách cũng rút điện thoại ra.

"Tôi nhớ tiền lương lần trước đã nói tài vụ gửi cho anh rồi mà". Giọng Úc Ý vang lên từ tai nghe, Tiêu Cố trầm ngâm một lúc rồi nói: "Tôi đồng ý chuyện tuyên truyền lần trước mà mấy anh đề nghị".

Hình như Úc Ý hơi sững sốt, một lát sau giọng nói của anh ta mới vang lên lạnh lạnh: "Tôi hơi tò mò nguyên nhân đấy".

Tiêu Cố cười tự giễu: "Miễn cho có người cứ tưởng tôi còn chưa tốt nghiệp phổ thông kìa".

Lần này Úc Ý còn im lặng lâu hơn: "Anh hẹn hò à?"

Tiêu Cố bảo: "Anh đã kết hôn rồi mà tôi không hẹn hò được chắc?"

Úc Ý cười nhẹ: "Tôi sẽ thông báo với bộ phận tuyên truyền liên lạc với anh".

Người của bộ phận tuyên truyền làm việc rất năng suất, ngày hôm sau đã hẹn thời gian phỏng vấn cùng Tiêu Cố, đêm trước lễ giáng sinh, họ soạn thảo xong nội dung buổi phỏng vấn đăng lên mạng công khai.

Weibo truyền thông Úc Thị V là một weibo lớn có hơn mười triệu fans, Mễ Tinh cũng là một thành viên trong đó.

Trước kia ngoài công bố các sản phẩm mới trong chuỗi nhà hàng Úc Thị, họ sẽ có các số đặc biệt về đầu bếp hoặc món ngon định kì, Mễ Tinh đánh dấu vào những mục quan tâm, lúc rảnh rỗi lại vào trong xem thử.

Hôm nay có một bài đăng mới, thấy bảo là số đặc biệt mừng không khí giáng sinh, trên mặt báo cũng ngập tràn hơi thở của ngày Chúa ra đời, Mễ Tinh vui vẻ mở ra xem.

Lúc hình ảnh hiện ra, gương mặt của Tiêu Cố xuất hiện ở vị trí bắt mắt nhất, điện thoại di động trong tay cô suýt nữa rơi trên mặt.

Cô mở to mắt nhìn thật kĩ, trên tiêu đề số báo giáng sinh có ghi rằng: "Số đặc biệt mừng giáng sinh. Đầu bếp chính đặc biệt của Úc Thị, Tiêu Cố".

Mễ Tinh: "..."

Đột nhiên cô cảm thấy thế giới này huyền hoặc.

Cô để điện thoại xuống bỏ ra khỏi ổ chặn, ôm máy tính lên weibo lần nữa. Lần thứ hai mở trang web kia ra, vẫn là khuôn mặt đẹp trai quen thuộc của Tiêu Cố, chỉ có điều còn lớn hơn hồi nãy.

Mặc dù Tiêu Cố mở quán ăn nhưng từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy Tiêu Cố mặc bộ đồ đầu bếp. Lúc này đây anh lại mặc trang phục đầu bếp chính kiểu Pháp... ừ, cô đã nói mình là người mê đồng phục chưa nhỉ?

Mễ Tinh giụi mắt, chăm chú đọc phần tin phía dưới.

Bắt đầu bài phỏng vấn là giới thiệu sơ lược thông tin của Tiêu Cố, hai mươi tuổi tốt nghiệp đại học hệ tài chính của Đại học Bắc Kinh, sau khi sang Pháp học chế biến cơm Tây, anh theo học đầu bếp Leslie, cũng là học trò người Hoa duy nhất của ông, một trong những môn sinh đặc ý nhất.

Nếu Tiêu Cố tiếp tục phát triển ở trời Tây, chắc chắn danh tiếng không thua gì Vương tử Lâm Triệt, nhưng đáng tiếc anh chỉ ở lại Pháp ba năm thì về nước.. kinh doanh một cửa hàng thịt xiên.

Mễ Tinh: "..."

Sao mà... đời người đảo lộn vậy.

Có lẽ Tiêu Cố xuất ngoại hay về nước đều có nguyên nhân cả, nhưng bây giờ cô không đoán hoài nghi tới, tiếp tục lướt xuống

đọc.

Trong số đặc biệt có giới thiệu các món ăn sở trường của Tiêu Cố, có cả ảnh lúc anh học tập và làm việc ở Pháp, cuối cùng còn đăng kèm hai bức ảnh trong cuộc sống của anh.

Sau khi Mễ Tinh đọc số báo đặc biệt, cô rơi vào trầm mặc suốt hồi lâu. Ngây ngẩn mở bình luận ra nhìn, định nhờ nó xoa dịu tâm tình lại.

"Trời ơi đẹp trai quá, tôi còn chưa xem nội dung đâu".

"Đầu bếp ở Úc Thị mà đẹp trai dữ vậy [cười cry] tôi càng lúc càng nghi ngờ quản lí nhân sự ở đây bị mê sắc đó nha [cười cry]"

"Hai mươi tốt nghiệp hệ tài chính đại học Bắc Kinh... giờ làm đầu bếp không chỉ cần thân cao mét tám mà thông minh phải cỡ IQ 180 nữa à [mím cười]"

"Hệ tài chính đại học Bắc Kinh đây, tôi chỉ muốn nói là chương trình học của trường tôi biến thái lắm, không lưu ban là đã giỏi lắm rồi [doge]"

"Ngành tài chính là cao nhất ở đại học Bắc Kinh đấy, còn ngành kỹ thuật cũng tạm được".

"Khoan đã, sao số đặc biệt của báo ẩm thực toàn thảo luận về tài chính và thời sự thế này [cười cry] tôi chỉ muốn hỏi khi nào anh

đẹp trai đến Úc Thị vậy ạ, xin mấy anh đóng gói anh ấy làm quà giáng sinh tặng tôi đi".

"Đặc biệt quá đi, có anh ý không làm thẻ không được. Có thẻ hội viên bạch kim của Úc Thị rồi, tôi nghĩ mình có quyền để yêu cầu thế nhỉ [doge]"

"Không phải ông chủ Tiêu đó sao???"

Câu nói sau cùng kéo Mễ Tinh trở về với thực tại.

Cô kéo bài báo đọc lại thêm lần nữa, mặc dù trong bài có viết Tiêu Cố đang kinh doanh cửa hàng thịt xiên cay nhưng lại không viết rõ tên của quán là gì.

Nhất thời Mễ Tinh thầm mắng anh một câu, sao lại ngu thế chứ, cơ hội tuyên truyền tốt biết bao mà.

À nhưng mà có thể là Úc Thị cố ý giấu tên cửa hàng đi, dù sao đây đâu phải chuỗi cửa hàng của họ.

Cô đọc lại bài báo lần thứ ba, cuối cùng ánh mắt dừng lại hình người đó.

Ông chủ Tiêu... Hóa ra đúng là từng đi học đại học. Hơn nữa bây giờ ngẫm nghĩ lại, không chỉ nói tiếng Anh lưu loát, đến tiếng Pháp anh cũng nói rất hay.

Được rồi, anh và anh Thỏ ngang ngửa nhau.

Nhưng mà với Mễ Tinh mà nói, anh Thỏ hoàn toàn không giống vậy.

Có lẽ trong lòng mỗi cô gái luôn có một anh hùng, là người bạn sùng bái khi còn bé, có thể đó sẽ là siêu nhân, có thể là tề thiên đại thánh, nhưng anh hùng của cô lại là anh trai mang cái bờm tai thỏ, giáng từ trên trời xuống.

Cô gập máy tính lại, tâm tình phức tạp nằm xuống giường.

Ngày hôm sau là 24 tháng 12, đêm trước ngày Giáng sinh, đêm Giáng sinh.

Mặc dù cửa hàng thịt xiên theo phong cách cổ xưa, tuy nhiên trước cửa lớn vẫn có một cây thông trang trí, Tiểu Đức còn đội mũ Giáng sinh, phát kẹo cho khách hàng vào quán.

Hôm qua sau khi Úc Thị đăng tin có nhiều người đọc được, thế là những khách hàng hôm nay đã xô xao bàn tán và sùng bái.

Không chỉ có nhân viên trong cửa hàng ngưỡng mộ ông chủ Tiêu, đến khách khứa vào ăn cũng không ngừng bàn luận. Chuyện Mễ Tinh nghe được nhiều nhất là trong khu nhà này ngoài Đinh Mông nào đó ra bây giờ lại có thêm Tiêu Cố, đúng là tăng thể diện.

Chủ nhà cho thuê phòng xung quanh cũng cảm thấy nên tăng giá vài phần.

Nhưng mà nam chính mọi người đang thảo luận thì không thấy tăm hơi, Mễ Tinh cũng không gặp được anh. Hôm nay trong cửa hàng có cực kì nhiều việc, buổi chiều cô cũng lười chạy về nhà nghỉ ngơi, ngủ thẳng trong phòng nghỉ.

Buổi tối làm việc đến hơn mười giờ rưỡi, Mễ Tinh thay chiếc áo lông của mình rồi một mình về nhà.

Nhiệt độ ban đêm cực kì thấp, Mễ Tinh định chạy ùa về cho nhanh, vừa mới tới cửa hoa viên Nam Thành đã thấy Tiêu Cố dắt Husky đi tới.

Cô nhìn anh thì hỏi: "Muộn thế rồi anh còn đi đâu vậy?"

Tiêu Cố đáp: "Đón em".

Mễ Tinh ngây ngẩn cả người, đón cô? Anh ta tốt thế à?

"Tại sao tôi lại có cảm giác phượng hoàng chúc tết gà thế nhỉ?" Mễ Tinh nghi ngờ nhìn anh. Tiêu Cố nhin cười đáp lại: "Hơn mười rưỡi rồi mà em chưa về nhà, là chủ cho thuê kiêm ông chủ cửa hàng, anh có nhiệm vụ đến kiểm tra xem thử".

Mễ Tinh cười ha hả: "Trước đây mười một giờ tôi mới về có thấy anh đón đâu".

Tiêu Cố dừng một chút: "Sau này tăng ca thì cứ gọi cho anh".

"Làm gì cơ?"

"Anh tới đón em về".

Ánh mắt Mễ Tinh càng đầy vẻ nghi ngờ, thậm chí cô còn muốn bước lên thử nhiệt độ trán anh: "Anh sốt à?"

Tiêu Cố im lặng xoay người kéo Husky đi về: "Về thôi".

Mễ Tinh đi theo sau lưng anh, trầm mặc quay về nhà. Chuyện Tiêu Cố chạy xuống đón cô quả là không bình thường, như kiểu anh ta đang theo đuổi mình vậy.

Hử, theo đuổi? Anh ấy đang theo đuổi cô sao?

Mễ Tinh càng nghĩ càng đỏ mặt.

Tiêu Cố đi phía trước cũng đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô: "Em lè mè gì thế? Đi nhanh lên nào".

Mễ Tinh: "..."

Thái độ tệ như thế mà muốn theo đuổi người ta sao? Haha

Husky sủa gọi cô hai tiếng, Mễ Tinh quyết định phải nể mặt Câu Đản, cô đi nhanh về phía trước hai bước, sóng vai cùng Tiêu Cố.

Cô chỉ đứng tới vai của anh thôi, hơi ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt người. Cô ngắm anh thật nhanh, sau đó lại nhìn chăm chăm bóng hai người dưới đèn đường mờ ảo.

Hai người yên tĩnh quay về nhà, vốn Mễ Tinh định tắm rửa rồi ngủ, đột nhiên Tiêu Cố lại gọi cô: "Khoan đã".

"Sao ạ?" Mễ Tinh dừng lại nhìn anh.

Tiêu Cố cầm một quả táo đỏ được gói ghém cẩn thận đưa cho cô: "Tặng em này".

Trong đầu Mễ Tinh lóe ra nhiều suy đoán, cuối cùng ý nghĩ dừng lại là: Không lẽ đây lại là quả táo độc hoàng hậu đã đưa cho Bạch Tuyết?

Chương 32

Tiêu Cố thấy Mễ Tinh lần lừ mãi không nhận, anh khẽ nhú chặt mày: "Sao thế, sợ anh độc chết em à?"

Mễ Tinh: "..."

Cô biểu hiện rõ đến vậy kia à?

Không nhận được lời phủ định của cô, Tiêu Cố càng nhú mày chặt hơn: "nếu đã vậy thì sau này anh nấu gì em cũng đừng tới ăn".

Mễ Tinh vừa nghe xong đã vội vàng ào tới, giật quả táo mà anh định cầm về: "Haha, tại tôi không thích ăn táo lắm thôi mà".

Nếu như sau này không được ăn đồ ăn Tiêu Cố nấu, ngày đó còn hi vọng gì đây?

"Ồ". Tiêu Cố đáp một tiếng, đi về phòng của mình. Mễ Tinh băng quơ sau lưng anh: "Tôi có xem bài phỏng vấn của anh, anh đã là bếp trưởng rồi còn giấu giếm làm gì? Anh không biết đâu, hôm nay nhiều người chạy tới hỏi chuyện anh lắm đó".

Tiêu Cố đáp: "Bởi vì không muốn như thế nên anh mới giấu đấy".

Mễ Tinh bĩu môi, giả vờ làm cao đấy chứ gì, không muốn bị người ta vây tới thì đừng đi phỏng vấn. Cô đi tới trước cửa phòng

ngủ thì ngừng lại, vung vẩy quả táo rồi nói với Tiêu Cố: "Cám ơn táo của anh".

Nói xong thì mở cửa đi vào.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, sai bước về phòng ngủ của mình.

Mễ Tinh ôm quần áo ngủ đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại ngồi trước bàn nhìn chăm chăm quả táo đỏ mà Tiêu Cố cho cô. Cô không thích ăn táo thật, nhưng mà quả táo nhìn đẹp quá, ăn giờ hay để sáng mai làm bữa sáng mới hay?

A, nếu là táo Giáng sinh thì nên ăn bây giờ.

Cô cởi chiếc nơ bướm ra, lấy quả táo đưa lên mũi hít hà, mùi thơm trong veo phảng phất quanh chóp mũi.

Mễ Tinh không kìm lòng được há mồm cắn một miếng, táo rất giòn, cắn một cái vị ngọt đã thấm vào ruột gan.

Cô đang muốn cắn thêm miếng thứ hai, điện thoại trên bàn lại rung lên, là Chu Nghi Nhiên gửi tin nhắn.

Mễ Tinh lấy giấy lau tay rồi cầm lên.

"Mai em rảnh không? Chúng ta đi ăn đi ^_^ "

Mễ Tinh nuốt hết táo trong miệng, một tay bấm trả lời thật nhanh: "Mai đúng lúc em được nghỉ".

Lại rung lên lần nữa, Chu Nghi Nhiên hồi âm: "Vậy thì tốt quá, mình đi công viên trò chơi đi, nghe nói ngày mai có hoạt động".

Mễ Tinh vô thức liên tưởng đến Công viên nhi đồng mà Tiêu Cố nói với mình ngày đó, cô cắn một miếng táo trả lời: "Tuyệt quá [thỏ]".

Anh Thỏ: "Thế mười giờ anh đón em bên ngoài hoa viên Nam Thành nhé [thỏ]"

Mễ Tinh nhìn icon anh bắt chước của mình, cười không nhin được: "Vâng ạ".

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô vừa ăn táo vừa tìm quần áo mặc ngày mai. Mai là lễ Giáng sinh, phải mặc quần áo có màu Giáng sinh thì mới có không khí. Cô suy nghĩ một lát, cầm một cái áo khoác cổ tròn màu đỏ, bên trong thì... chọn cái váy đầm cao cổ màu trắng này đi.

Chuẩn bị trang phục xong xuôi, Mễ Tinh mới an tâm ngủ được. Không biết từ lúc nào đã gặm táo sạch trơn, cô ném hạt táo vào thùng ra, đánh răng sau lại nằm xuống giường mình.

Chưa tới hai phút cô lại bò ngồi dậy, vất tấm mặt nạ đang đắp trên mặt ra.

Đúng lúc này, Chu Nghi Nhiên đang định ngủ thì chuẩn bị tắt máy, Hoắc Lệ gửi tin nhắn cho anh: "Anh vẫn còn ở thành phố A sao?"

Chu Nghi Nhiên đáp lại: "Ừ".

Hoắc Lệ gửi tin tiếp: "Mai em cũng có việc phải tới thành phố A, tìm anh chơi nhé?"

Chu Nghi Nhiên thoáng suy nghĩ, mặc dù Hoắc Lệ là bạn tốt của Mễ Tinh, nhưng mà cô ấy giấu hành tung như vậy, có lẽ là vì sợ Hoắc Lệ nói ra.

"Mai anh có hẹn rồi, hôm nào đi". Cuối cùng Chu Nghi Nhiên vẫn thẳng thừng từ chối.

Lần này phải qua một lúc lâu Hoắc Lệ mới trả lời: "Vây cũng được".

Chu Nghi Nhiên xem tin nhắn xong thì tắt máy.

Hôm sau tám giờ rưỡi đồng hồ báo thức của Mễ Tinh ồn ào gọi dậy. Cô nằm ì trong ổ chăn thêm năm phút đồng hồ mới bò ra mặc áo quần rửa mặt.

Thay xong bộ đồ chuẩn bị tối hôm qua, Mễ Tinh đứng trước gương suy tư một lúc mới bắt đầu trang điểm. Lúc trang điểm phần

mắt, cô lựa chọn một ít màu xanh lục, như thế thì ba màu Giáng sinh đã hội tụ đầy đủ rồi.

Lúc cô chuẩn bị Tiêu Cố cũng dắt chó đi về. Trên đường lớn gặp một người phụ nữ ngược chiều, trên tay là một con chó cái cực kì xinh.

Husky nhìn thấy chó cái thì hưng phấn sủa gâu gâu hai tiếng.

Tiêu Cố bình tĩnh kéo dây xích trong tay, không hề suy suyển: "Mày đã buộc garo rồi đấy".

Husky: "..."

Nó trở mắt nhìn con chó xinh đẹp lướt qua mình.

Tiêu Cố lôi chó rẽ qua một giao lộ, mới đi chưa được hai bước đã nhìn thấy chiếc xe quen mắt trước hoa viên Nam Thành.

Caien trắng, xe của Chu Nghi Nhiên.

Bước chân anh thoáng dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục kéo chó về phía trước. Chu Nghi Nhiên nhìn vào mắt của anh, gật đầu cười xem như là chào hỏi.

Tiêu Cố đằng xa liếc mắt nhìn lại đây, gật đầu chào rồi nắm Husky nghênh ngang vào cổng chính.

Chu Nghi Nhiên xuất hiện ở đây, chỉ có khả năng là đang chờ Mễ Tinh. Hôm nay là ngày lễ Giáng sinh, xem ra hai người họ hẹn đi chơi rồi nhỉ.

Haha.

Husky đi bên cạnh chọt rùng mình một cái, ngẩng đầu sửa lại anh hai tiếng. Hình như Tiêu Cố không nghe thấy chút nào, anh kéo nó đi xuyên qua vườn cỏ xanh tươi, leo lên tầng bảy.

Vừa mới mở phòng ra đã nhìn thấy Mễ Tinh chuẩn bị đầu vào đấy. Cô cúi đầu nhìn thời gian hiển thị trên di động.

"Ra ngoài à?" Tiêu Cố lạnh lùng hỏi một câu.

Mễ Tinh bị giọng nói lạnh lùng đến tuyết rơi băng đọng của anh làm sững sốt, cô cau mày nhìn sang: "Đúng đấy, hôm nay tôi được nghỉ mà".

Có phải cô bỏ việc trốn đi chơi đâu chứ, anh dữ dội như thế làm gì đây?

Husky sửa Mễ Tinh hai tiếng, Tiêu Cố thả dây xích nó ra, đóng cửa phía sau lại: "Đi với Chu Nghi Nhiên kia hả?"

Mễ Tinh mất hứng: "Anh đừng gọi người ta là Chu Nghi Nhiên kia, anh ấy tên là Chu Nghi Nhiên".

Tiêu Cố xoay người nhìn cô, ánh mắt lạng lạng mang theo đầy áp lực, khiến bà vai Mễ Tinh cũng bất giác run lên: "Anh muốn làm gì?"

Tiêu Cố đi về phía trước một bước, Mễ Tinh theo bản năng lùi về sau hai bước, còn cầm túi xách chặn trước chân.

Tiêu Cố ép cô đến bên tường, nhìn cô hỏi: "Rốt cuộc hẳn ta có cái gì tốt mà em thích vậy đây?" Anh nhìn lớp trang điểm còn tỉ mỉ hơn xưa, lông mày càng nhíu càng thêm chặt.

Nói thật trong lòng Mễ Tinh cũng thấy run lăm rồi, vào lúc này cô ở thế hạ phong, bị Tiêu Cố ép xuống đầy mạnh mẽ. Không biết rốt cuộc anh không vui vì sao, nhưng nếu Mễ Tinh muốn cứu vãn cục diện, nhất định cô phải đoạt lấy quyền chủ động.

Thời điểm như thế này, chỉ cần lớn giọng hơn đối phương chắc chắn sẽ có khí thế hơn.

Thế là cô cũng cao giọng nói với Tiêu Cố: "Anh ấy cái gì cũng tốt cả. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy là trong tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, khi đó anh ấy đã tốt rồi. Cho dù anh ấy thích mang bươm tai thỏ thì vẫn đẹp".

Mễ Tinh nói một hơi cả đoạn, trong lòng mới nhẹ nhõm phần nào, chắc quyền chủ động về tay mình rồi nhỉ?

Nhưng mà hình như Tiêu Cố bị cái gì đánh trúng, đột nhiên anh cứ thế sững sờ.

"Chu Nghi Nhiên là người chơi dương cầm đấy, hai người từng gặp trong tiệc sinh nhật của mẹ Hoắc Lệ mà".

Trước kia Cố Tín đã bảo anh như vậy, bỗng bây giờ lại hiện ra trước mắt, câu nói đó như một chìa khóa mở ra kí ức đầy bụi phủ.

Thành phố C, sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, tai thỏ... kí ức như bão lũ ào ào đổ về đây.

Tiêu Cố chỉ đến thành phố C một lần là khi anh mười tuổi.

Mẹ của anh là một tiểu thư giàu có ở tại thành phố C, đây là nhận thức từ khi Tiêu Cố còn rất nhỏ. Nhưng mà xưa nay anh chưa thấy họ hàng nào ở đó, mãi cho đến năm mười tuổi, có một người phụ nữ xa lạ dẫn theo bé trai nhỏ hơn anh khoảng chừng hai ba tuổi xuất hiện ở trước cửa nhà họ.

Mẹ anh bảo anh phải gọi là dì nhỏ, anh nghe lời gọi theo. Dì rất nhiệt tình với anh, cũng khen anh dễ thương hết sức, cho anh bao nhiêu đồ chơi mới. Còn cậu bé mà mẹ anh dẫn theo là con trai của mẹ, cũng chính là em họ của anh.

Em họ nhìn cũng rất đáng yêu, Tiêu Cố cũng thấy thích, hai người không hứng thú với chuyện của người lớn nên rủ nhau ôm đồ chơi đến phòng mình cùng chơi.

Suốt một buổi chiều, tình cảm anh em tăng lên như gió thổi, chỉ hận đã gặp nhau quá trễ. Bởi vì dì chỉ ở đây có một ngày, thế nên giờ chia tay cũng thoăn thoắt đến ngay. Trước khi đi, dì thấy hai đứa lưu luyến không rời thì dắt anh tới thành phố C chơi hai ngày.

Mẹ Tiêu Cỗ đồng ý, thế là Tiêu Cỗ theo em họ đến nhà cậu bé chơi. Khi đó Tiêu Cỗ cảm thấy nhà em họ như một pháo đài lớn.

Ngày hôm sau, dì cầm một bộ lễ phục nhỏ màu đen bảo anh thay, anh hỏi tại sao lại phải mặc bộ này, dì cười nói là để tham gia sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, có nhiều đồ ngon lắm.

Thực ra "nhiều đồ ngon" không phải là điều khiến Tiêu Cỗ hứng thú, bởi vì ba anh biết làm đồ rất ngon. Nhưng mà tiệc sinh nhật anh thấy hứng thú hơn, hơn nữa em họ cũng đi cùng.

Sau khi ngồi trên xe, dì vui vẻ cầm hai cái bờm tai thỏ, bảo họ đội lên đầu. Lúc đó mặt em họ như tối âm hằm lại, bẻ gãy cái bờm ngay tại chỗ. Tiêu Cỗ không dám phản ứng như cậu ấy, bởi vì lúc đi mẹ đã dặn anh phải biết lễ phép.

Nhưng mà con trai lại mang bờm tai thỏ anh chẳng muốn chút nào. Cuối cùng cũng không chịu được dì nhỏ nài nỉ mãi, bất đắc dĩ anh phải đội lên đầu.

Anh còn nhớ khi ấy dì còn chụp lia lịa, bảo sao mà đáng yêu đến thế.

Tiêu Cố mang theo một cái bươm tai thỏ đương nhiên sẽ bị các bạn nhỏ khác cười nhạo trong buổi tiệc. Anh buồn bực bỏ ra ngoài muốn ném bươm đó đi, không ngờ lại nghe thấy tiếng cô bé tấm tức khóc ở cách đó không xa.

Anh đi qua nhìn thử, là một bé gái bị con chó dọa sợ đến ngồi khóc dưới đất.

"Anh làm sao thế?" Giọng của Mễ Tinh kéo anh về thực tại.

Tiêu Cố mím chặt môi nhìn người đứng trước mặt, đột nhiên một tay chống lên tường, nghiêng người tựa sát vào người cô: "Em nghe kỹ cho anh, năm đó người cứu em là anh chứ không phải Chu Nghi Nhiên".

Chương 33

Lời Tiêu Cố vừa nói khiến Mễ Tinh bối rối.

Cô nhú mày hoang mang ngẫm lại mấy lời kia.

Cái gì mà người cứu cô năm đó không phải là Chu Nghi Nhiên chứ? Sao anh ta lại là anh hùng tai thỏ năm đó đuổi chó cứu cô đây?

Cô sững sốt hồi lâu rồi bật cười ha hả: "Anh đùa cũng vô lí vừa thôi? Không phải trước kia anh chê bai từ anh hùng lắm mà, sao giờ lại tới đây giả mạo?"

Tiêu Cố nghiêng đầu cười hừ thành tiếng: "Anh giả mạo á? Sao em không nói là mắt em mù ý?"

Mễ Tinh: "..."

"Rốt cuộc anh nổi điên cái gì?" Nghe anh nói Mễ Tinh càng nổi đóa, cô đẩy lồng ngực anh ra, lần thứ hai cao giọng một cách đầy khí thế: "Được rồi, anh nói anh mới là anh Thỏ phải không? Thế anh đưa cái bươm thỏ hôm đó ra đây cho tôi xem".

"Ai còn giữ mấy thứ này được đây?" Tiêu Cố bị cô chọc cười: "Là dì bắt anh mang, lúc đi anh tiện tay nhét cho một người..."

Nói tới đây anh bỗng nhiên dừng lại, sau đó nhìn chăm chăm Mễ Tinh: "Anh hiểu rồi, chắc hẳn khi ấy anh đã nhét cho Chu Nghi Nhiên, thế nên em mới nghĩ người cứu em là hắn".

Mễ Tinh trào phúng thở hắt ra một hơi, cô cảm thấy đây là câu chuyện tiểu lâm buồn cười nhất mình được nghe năm này: "Hả, nói vậy mà anh cũng nói được, anh bảo vất rồi à? Thế anh nói cho tôi nghe hôm đó là ở đâu?"

Tiêu Cố đáp: "Tiệc sinh nhật của mẹ Hoắc Lệ".

Mễ Tinh nhú mày, không biết anh ta nghe được từ chỗ nào: "Vậy sao anh lại xuất hiện trong tiệc sinh nhật của dì Hoắc".

"Anh đi cùng Cố Tín, họ có thư mời".

Mễ Tinh nghi ngờ quan sát anh: "Cố Tín có quan hệ gì với nhà họ Hoắc? Sao lại mời anh ta được?"

"Cố gia cũng là một danh môn ở thành phố C mà". Tiêu Cố nói tới đây thì ngừng lại, như thể đang nghĩ tới điều gì. Anh khẽ cười rồi nói với Mễ Tinh: "Chắc em không biết, trước kia Cố Tín tên là Cố Vân, sau này cậu ấy mới đổi sang tên khác".

Mễ Tinh: "..."

Cô không có ấn tượng gì với cái tên Cố Tín. Nhưng mà Cố Vân thì cô lại nhớ ra. Cách đặt tên của người nhà họ Cố rất thú vị, tất cả

đều liên quan đến bạc vàng châu báu. Hai chị em Cố Trân Cố Bảo là những mặt chữ dễ nhận ra, nhưng đến tên Cố Vân thì... xin lỗi, nhận thức của mấy bạn nhỏ thì không nhiều lắm đâu.

Thế là họ bắt đầu gọi loạn, Cố Kim, Cố Quân, Cố Thổ cái gì cũng có.

Nhưng mà sau khi Mễ Tinh lên tiểu học, cuối cùng cô cũng học được chữ này trong từ điển.

Cô giật giật khóe môi, cân nhắc một chút rồi nói với Tiêu Cố: "Được rồi, cho dù đúng là khi ấy anh có tham gia tiệc sinh nhật của dì Hoắc đi nữa cũng không thể chứng minh những lời anh nói sau đó đều là thật được".

Tiêu Cố mím môi nhú mày nhìn lại cô: "Sao em không đi hỏi Chu Nghi Nhiên thử?"

"Ờ..." Mễ Tinh không phản đối, nhiều năm qua cô lặng lẽ để ý Chu Nghi Nhiên như thế, nhưng xưa nay cô chưa từng nhắc lại chuyện đêm đó với anh.

Cô luôn cảm thấy, nếu hỏi chuyện này thật thì chút tình cảm của mình với anh cũng sẽ bị bại lộ dưới ánh sáng mặt trời.

Nhưng mà sự tình phát triển đến vậy rồi, cô không thể làm đà điều vậy nữa, không biết rõ sao mà yên tâm được.

Chu Nghi Nhiên đang đứng đợi dưới lầu, cô mím môi đi ra cửa: "Được, tôi đi hỏi ngay đây".

Tiêu Cố suy nghĩ một chút cũng đi theo: "Anh đi với em, nhờ hẳn chống chế anh còn đối chất được".

Mẽ Tinh: "..."

Ông chủ Tiêu không hổ là dân buôn bán, thiệt thòi một chút cũng không chịu được.

Đúng lúc này con Husky cũng nhảy chồm sang, muốn cùng chủ nhân sóng vai tới chiến trường, Tiêu Cố đuổi nó chạy vào nhà: "Thiên Thiên ở nhà đi".

"Gâu". Ý chí chiến đấu của Husky sục sôi mãnh liệt.

"Tao về nhanh thôi" Tiêu Cố theo sau Mẽ Tinh đi ra ngoài, đóng cửa lại nhốt Husky bên trong.

"Gâu..." Nó cảm thấy cuộc đời của chó mới gian nan làm sao.

Chu Nghi Nhiên đang chờ ngoài hoa viên Nam Thành, thấy Mẽ Tinh và Tiêu Cố cùng nhau đi tới đó thì anh khẽ nhíu mày. Hình như vẻ mặt của Mẽ Tinh có phần không ổn lắm, anh đi lên hỏi cô: "Xảy ra chuyện gì à?"

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn anh nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Đã lâu vậy rồi, cô vẫn luôn xem anh là anh Thỏ của mình, bây giờ lại chạy ra đây chất vấn người ta có phải là anh Thỏ không, đến cô cũng thấy ghét chính mình.

"Sao thế?" Thấy cô lờ mờ mãi không nói, Chu Nghi Nhiên càng không hiểu làm sao.

Tiêu Cố đi tới trước một bước chuẩn bị nói, Mễ Tinh hốt hoảng vội ngăn anh, nói thật nhanh: "Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở nhà dì Hoắc nhiều năm trước không?"

Chu Nghi Nhiên ngẩn ra, không ngờ đột nhiên cô lại hỏi chuyện này nhưng vẫn đáp rất nhanh: "Nhớ chứ, khi đó em bị chó dọa cho hoảng hốt, khóc hu hu như con mèo mướp nhỏ".

Mễ Tinh vui vẻ gật đầu: "Đúng rồi, anh còn giúp em đuổi con chó đó nữa".

Tiêu Cố giật giật đầu mi, cách nói chuyện dẫn dắt của Mễ Tinh làm anh thấy bất mãn.

Anh lạnh lùng nhìn Chu Nghi Nhiên chăm chăm, như kiểu chỉ cần hần ta dám thừa nhận, anh sẽ thả Thiên Thiên cắn người ngay.

Đôi mắt Chu Nghi Nhiên hơi trầm xuống, anh ngẫm nghĩ một lúc mới tò mò nhìn Mễ Tinh: "Không phải lúc em chạy tới con chó kia đã bị đuổi rồi à?"

Mễ Tinh hốt hoảng ngắt lời: "Trước đó ấy, là anh tìm được em rồi giúp em đuổi chó đúng không?"

Sau khi anh Thỏ đuổi chó đi giúp cô, cô chưa kịp nói tiếng cảm ơn anh đã bỏ đi mất. Cô bò dậy chạy theo hướng anh đi, sau đó mới nhìn thấy Chu Nghi Nhiên.

"Là anh mà". Mễ Tinh thảng thốt như nói với chính mình.

Chu Nghi Nhiên nhú mày trầm mặc.

Mễ Tinh chưa từ bỏ ý định: "Lúc đó trên tay anh có cầm bìa tai thỏ".

Chu Nghi Nhiên suy tư một lúc mới nhớ ra chuyện này. Anh nhìn sang Tiêu Cố đứng một bên rồi giải thích với cô: "Cái bìa tai thỏ đó là do Tiêu Cố đưa anh, anh ta là anh họ của Cố Tín, ngày đó anh ta cũng có mặt trong tiệc sinh nhật của dì Hoắc. Lúc tới còn mang một cái bìa tai thỏ, mọi người trêu chọc vài câu Tiêu Cố mới giận dữ bỏ đi. Dì Cố sợ anh ta lạc đường nên đuổi theo, anh cũng đi tìm cùng. Lúc tới vườn hoa thì gặp hẳn, hình như hẳn vẫn còn tức giận, ném cái bìa tai thỏ cho anh rồi đi luôn".

Anh vẫn nhớ sau khi Tiêu Cố đi rồi thì không quay về nữa, tài xế nhà họ Cố tới đưa anh về thẳng.

Lời Chu Nghi Nhiên nói cuối cùng cũng phá tan những ảo tưởng cuối cùng của Mễ Tinh, cô yên lặng một lúc lâu lại hỏi: "Nhiều năm thế rồi mà, anh có nhớ nhầm không?"

Chân mày Tiêu Cố càng nheo lại, Chu Nghi Nhiên cười cười: "Không đâu, trí nhớ của anh tốt lắm, hơn nữa vì khi ấy anh ta mang bươm tai thỏ nên anh mới nhớ lâu".

Đúng thế, bởi vì anh ấy mang cái bươm tai thỏ.

Mễ Tinh mím chặt môi, khi ấy cô chỉ mới năm tuổi, xung quanh lại tối đen mịt mù, cô hoảng hốt tới mức không nhớ rõ được hình dáng của anh. Cô chỉ nhớ được một ít sắc thái và một vài đồ vật.

Chẳng hạn như bộ lễ phục nhỏ màu đen trên người anh, cả cái bươm tai thỏ trên đầu.

Lúc nhìn thấy Chu Nghi Nhiên, trên tay anh là cái bươm tai thỏ, cho nên cô cứ mặc nhiên là thế. Nếu như khi ấy Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục màu trắng, cô cũng không nhầm anh ấy là anh Thỏ được rồi, nhưng sao khi ấy anh cũng mặc bộ lễ phục màu đen.

Tất cả mọi thông tin trùng khớp, cho nên xưa nay cô không hề nghi ngờ anh không phải.

Chu Nghi Nhiên nhìn mặt cô trắng bệch thì lo lắng hỏi: "Em làm sao thế? Khó chịu ở đâu?"

Anh muốn đi lên trước đỡ Mễ Tinh, nhưng cô lại lùi về sau một bước tránh tay anh: "Em không sao..." Cô dừng lại một lúc rồi nhìn anh xin lỗi: "Hôm nay em thấy không thoải mái, hay hôm khác mình lại đi được không?"

Chu Nghi Nhiên gật đầu không hỏi nữa: "Sắc mặt em không tốt tí nào, về nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều như thế".

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên cô nói chuyện ngày bé chắc cũng có nguyên nhân.

Mễ Tinh lại nói xin lỗi anh rồi quay người về nhà. Tiêu Cố vẫn đứng yên tại chỗ, anh đi tới trước mặt Chu Nghi Nhiên, cười nói: "Rất cảm ơn sự thẳng thắn của anh, tạm biệt".

Chu Nghi Nhiên: "..."

Anh nhíu chặt mày, sao cứ có cảm giác mình vô tình rơi vào bẫy thế nhỉ?

Sau khi Tiêu Cố đi rồi anh cũng lái xe đi.

Mễ Tinh còn chưa bình tĩnh lại, cả người cứ thất hồn lạc phách. Tiêu Cố đi tới bên cạnh cô, bực bội hỏi: "Sao nào, người anh hùng cứu em lại là anh cho nên em mới thất vọng à?"

Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn anh lặng thinh quay người lại.

Cô không nói gì Tiêu Cố xem như cô chấp nhận, thế là không khí càng lúc càng nặng hơn.

Lúc đến cửa cầu thang, Mễ Tinh mới tự mình lẩm bẩm: "Nếu người cứu tôi đúng là anh, thế thì tình cảm nhiều năm của tôi tính là gì?"

Cô nhăm Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ suốt nhiều năm như vậy, tình cảm gửi gắm có thể xây được một tòa nhà cao tầng đấy.

Tiêu Cố nghe xong thì trầm mặc lúc lâu, anh ồ một tiếng rồi nói: "Anh thấy anh mới là người chịu thiệt lớn mới phải".

Mễ Tinh quay đầu trừng anh, cười ha ha thành tiếng: "Anh thiệt cái gì?"

Tiêu Cố đáp: "Em tưởng người ta là anh rồi thích hẳn nhiều năm thế kia mà, chẳng lẽ không phải anh thiệt thòi nữa sao?"

Hai gò má thình lình ửng đỏ, cô quay đầu lạnh lùng đáp: "Lúc tôi mới chuyển tới có nhắc chuyện anh Thỏ, chính anh còn không nhớ nữa mà".

Tiêu Cố bảo: "Em nói có vài câu chứ mấy, sao anh suy ra bao nhiêu chuyện xưa li kì như vậy được, em tưởng anh là Holmes đấy

à?"

Mẽ Tinh: "..."

Hai người quay về nhà, Husky thấy họ thì vội vàng chạy tới. Mẽ Tinh chọc nó một lát rồi rầu rĩ về phòng, anh hùng được tôn sùng nhiều năm bị đổi thành người khác, đúng là chuyện khó chấp nhận với cô.

Buổi lễ giáng sinh vui vẻ cứ thế bị hủy đi, trong lòng cô lại có phần tiếc nuối.

"Cốc cốc". Hai tiếng gõ cửa vang lên, Mẽ Tinh chờ dẫn một lúc mới bất đắc dĩ bò đi mở cửa.

Tiêu Cố đứng bên ngoài, trong tay còn cầm một chiếc túi.

Mẽ Tinh cúi đầu nhìn: "Là gì vậy?"

Tiêu Cố đưa sang: "Quà giáng sinh".

Cô nghi ngờ nhận lấy lúc nhìn thấy lại ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là... cái áo khoác hồng nhạt mà cô đã bán sao?

Chương 34

Mễ Tinh sững sốt một lúc rồi ngơ ngác ngẩng đầu: "Sao cái áo này lại ở chỗ của anh?"

Tiêu Cố đáp: "Anh mua".

Trong đầu Mễ Tinh như "Rầm" vang một tiếng, chỉ hai chữ đơn giản của Tiêu Cố cô lại mất một lúc lâu mới tiêu hóa nó xong: "Anh... mua? Sao anh lại mua đồ con gái?"

Không lẽ là sở thích cosplay lạ thường.

Mễ Tinh run rẩy, mẹ ơi ý nghĩ này khâu vị nặng quá đi.

Tiêu Cố mất tự nhiên mím môi, anh đưa mắt nhìn sang bên rồi giả vờ bình thản đáp: "Em bán đồ bị lỗi thế thì thiệt thòi quá mà? Đương nhiên là anh không chịu được rồi".

Mễ Tinh: "..."

Thế mà anh cũng thấy... thiệt thòi sao? Không chỉ mình anh không chịu thiệt, mà nhìn người ta chịu thiệt anh cũng thấy không thoải mái luôn à.

Cô mím môi nhắc túi giấy lên: "Thế anh mua bao nhiêu?"

Tiêu Cố nói: "Ba ngàn". Bỏ ra ba ngàn mua cái áo khoác đó về, trong lòng anh cũng cảm thấy thanh thản.

Mẽ Tinh ngẩn người, đột nhiên lại sinh ra sùng bái: "Sao anh mua được thế? Tôi nhớ người đó bán sáu ngàn kia mà".

Tiêu Cố tự hào cong khóe miệng: "Bí mật kinh doanh".

Mẽ Tinh: "..."

Cô chun mũi hừ một tiếng trong lòng: "Thế sao anh mua xong lại muốn tặng cho tôi?"

Sau khi cô hỏi câu hỏi đó, vẻ mặt Tiêu Cố lại trở nên khó chịu như lúc mới vừa rồi: "Anh chỉ đột nhiên muốn mua thôi, chứ không phải muốn mua để tặng em".

Mẽ Tinh ồ một tiếng, cười với anh: "Vậy sao giờ anh lại đưa cho tôi? Tôi không có tiền trả anh đâu".

Đuôi lông mày của anh khẽ nhếch lên, đáp lại: "Hôm nay là Giáng sinh".

Mẽ Tinh nhìn anh nói: "Anh là ông già Noel hả?"

Tiêu Cố giật giật khóe môi: "Anh không mặc đồ con gái". Anh nói xong thì xoay người bỏ đi, Mẽ Tinh đưa mắt nhìn theo bóng lưng anh, xách túi áo mang về phòng.

Lấy áo khoác ra khỏi chiếc túi giấy, Mễ Tinh kiểm tra cẩn thận một hồi. Quần áo rất phẳng phiu, trông có vẻ vừa mới được ủi rồi, cúc áo cũng không bị rơi mất, hoàn chỉnh hết như lúc ban đầu.

Cô vui vẻ khoác chiếc áo lên người, soi vào gương nhìn thử, đúng là đẹp. Đẹp ghê.

Xoay một vòng trong gương xong, điện thoại di động bị cô ném trên giường lại buồn buồn lên tiếng. Mễ Tinh nhìn thử, là tin nhắn Chu Nghi Nhiên gửi tới: "Đã đỡ hơn chưa?"

Mễ Tinh trả lời: "Tốt hơn rồi, hôm nay em ngại quá".

Anh Thỏ: "Không sao đâu, lần em được nghỉ nhớ báo cho anh".

Mễ Tinh nhìn tin nhắn đó thì sững sốt một lúc. Cô nghĩ ngợi một hồi rồi đưa đầu ngón tay gõ gõ lên màn hình lạnh lẽo: "Tại sao weibo của anh lại tên là anh chàng Thỏ?"

Nhìn tin nhắn được gửi đi rất nhanh, lòng Mễ Tinh xoắn lại như được vắn dây cót.

Nín thở tập trung nhìn màn hình di động, đợi Chu Nghi Nhiên đáp lời.

Anh Thỏ: "Vì em thích thỏ".

Dây cung trong lòng đột nhiên bị buông ra, tiếng tim đập như sấm rền vang dội.

Vì cô thích thỏ nên Chu Nghi Nhiên mới đặt tên là anh chàng Thỏ, nhưng mà cô lại tưởng Chu Nghi Nhiên là anh hùng tai thỏ cứu mình nên cô mới thích thỏ.

Thời gian chênh lệnh như bị ma thuật tạo ra một hiểu lầm kì lạ.

Cô nhìn màn hình ngơ ngẩn một lúc lâu, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu là trước đây, cho dù là một ngày trước đó, Chu Nghi Nhiên nói với cô như vậy chắc Mễ Tinh sẽ mừng rỡ như điên, nhưng mà bây giờ, cô chỉ cảm thấy tâm tình như tơ rối.

Anh không phải là anh Thỏ của cô.

Anh Thỏ lại là tên chủ nhà thái độ vô cùng tệ.

Cô cảm thấy mình giống như tên của một quyển sách, thế giới bị thăm

Mễ Tinh không trả lời, Chu Nghi Nhiên cũng không nhắn nữa, có lẽ anh cũng biết cô cần được yên tĩnh.

Anh lái xe vào gara, còn chưa lên thang máy bỗng nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi: "Ting ting".

Nhìn theo hướng còi vang, đập vào mắt là chiếc Caien màu đỏ. Anh tập trung nhìn vào ô ghế lái, người ngồi ở đó không phải ai khác mà lại là Hoắc Lệ.

Hoắc Lệ cũng mặc một chiếc áo khoác dài màu đỏ, vừa cười vừa xuống xe, khóa cửa.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô ấy sải bước về phía mình, hàng lông mày vô thức hơi nheo lại: "Sao em lại ở đây?"

Hoắc Lệ bỏ chìa khóa vào túi xách, cười với anh: "Em tới tìm anh mà, không phải hôm qua đã nói với anh rồi, hôm nay em đến thành phố A?"

Đúng là hôm qua cô ấy có gọi điện cho mình, Chu Nghi Nhiên chờ cô dừng lại mới nhìn sang: "Sao em biết anh đang ở chỗ này?"

Hoắc Lệ đắc ý cười hai tiếng: "Hỏi thăm một chút là biết thôi, hành tung của anh có phải bí mật quốc gia đâu".

Chu Nghi Nhiên cười nhẹ rồi hỏi: "Em xong việc rồi à?"

Hoắc Lệ gật gù: "Đúng đấy, cho nên em mới đi tìm anh. Đúng rồi, không phải anh nói anh có hẹn à? Sao về sớm thế?"

Mắt anh thoáng trầm: "Tạm thời hủy bỏ". Anh nói tới đây thì lại nhìn Hoắc Lệ: "Nếu anh không về không lẽ em cứ chờ đây sao?"

Cô hơi nhượng mày lên: "Em đang định gọi điện cho anh đấy, nhưng mà bây giờ vừa hay, mình ra ngoài chơi đi? Hôm nay là Giáng sinh đấy".

Chu Nghi Nhiên nghĩ đến đây thì gật gật đầu: "Ừ, anh hẹn thêm mấy người bạn, mọi người cùng đi".

Hoặc Lệ thoáng trầm ngâm rồi lại nở nụ cười: "Được ạ".

Bên này họ tụ tập bạn bè, bên kia đến trước bữa trưa Tiêu Cố gõ cửa phòng Mễ Tinh lần hai.

Cô đang nằm trong phòng xem ti vi, mắt kiên nhẫn hét lên về phía cửa: "Chuyện gì thế?"

Tiêu Cố nói: "Ăn cơm trưa, ăn không?"

Mễ Tinh nghe xong thì vội ấn tạm dừng, nhảy khỏi ghế: "Ăn".

Cô vuốt vuốt tóc rồi tới mở cửa ra, nhìn thấy Tiêu Cố mặc áo khoác trùm mũ đứng bên ngoài. Cô trừng mắt nhìn: "Sao hôm nay anh ăn mặc chỉnh tề ghê vậy? Ra ngoài ăn sao?"

Tiêu Cố nói: "ừ, anh định tới cửa hàng đồ Trung của Úc Thị".

Mễ Tinh híp mắt thăm dò: "Anh mời?"

"Ừ".

Mẽ Tinh yên tâm: "Chờ tôi chút nhé, tôi mặc áo khoác đã". Cô lấy cái áo khoác đỏ thẫm trên móc khoác lên người.

Không chọn chiếc áo khoác hồng nhạt mới chuộc về, bởi vì cả bộ đồ này bao gồm lớp trang điểm đều được cô phối riêng dành cho dịp Giáng sinh, hợp với không khí Giáng sinh.

Tiêu Cố nhìn cái áo khoác màu đỏ trên người cô rồi lại nhìn cái áo hồng nhạt treo trên tủ, khóe miệng hơi mím lại rồi xoay người bước đi.

Mẽ Tinh xách túi đi theo anh, sau khi biết đối phương sẽ mời khách, cô tính toán một lúc rồi hỏi: "Sao không chọn nhà hàng Tây?"

Tiêu Cố thờ ơ đáp: "Muốn ăn cơm Tây đi Úc Thị làm gì, anh tự làm là được".

Mẽ Tinh: "..."

Ừm, có lý.

Lúc ra ngoài Husky cũng nhất quyết đòi theo. Mẽ Tinh chỉ vào cái bát đầy thức ăn của nó, cười bảo: "Cẩu Đản ngoan, ăn hết đồ ăn cho chó của mày đi".

Husky: "..."

Giáng sinh đúng là ngày ăn thức ăn cho chó.

Sau khi Mễ Tinh nói xong, hình như cô lại nhớ ra gì, phì cười ha hả: "Này Tiêu Cố".

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô.

Mễ Tinh nín cười, hai vai còn run lên vô thức: "Tôi nhớ người hôm đó mua chiếc áo đặt tên là Cầu Đản".

Tiêu Cố: "..."

Anh xoay người ung dung ra khỏi cửa: "Mắt em có tốt gì đâu chứ, nhất định là nhìn nhầm rồi".

Mễ Tinh: "..."

Cô thừa nhận lần đó còn bé cô nhìn nhầm, nhưng mà cứ mắng cô vòng vo như vậy, đổ hết tội lỗi là do cô, cô cũng không chịu được: "Hở, bài đăng hôm đó chưa gỡ xuống đâu đấy, nếu không tôi tìm lại đối chiếu xem?"

Tiêu Cố: "..."

Mễ Tinh được tiện nghi còn ra vẻ mỉm cười: "Lúc ấy tôi nhìn thấy cái tên này còn nghĩ, sao người mua đặt tên không để tâm gì

cả, giờ nghĩ lại mới thấy mình đã hiểu lầm rồi, người ta cực kì để tâm ấy chứ, haha".

Tiêu Cố: "..."

"Có muốn ăn trưa nữa không đây?" Anh uy hiếp.

Lần này Mễ Tinh rất thức thời: "Muốn, Cầu Đản".

Tiêu Cố: "..."

Husky "gâu gâu" hai tiếng".

Nhận ra luồng không khí xung quanh Tiêu Cố đang càng lúc càng nặng nề hơn, Mễ Tinh vội đổi lời, dù sao cô vẫn muốn ăn trưa: "Hôm nay anh là ông già Noel mà, ông già Noel không hẹp hòi thế đâu".

Tiêu Cố: "..."

Anh giật giật khóe môi xoay người đi tiếp. Mễ Tinh phất tay với Husky, vui vẻ bước theo đi ra ngoài.

Cửa hàng Trung Quốc mà Tiêu Cố nói cách không xa nơi họ ở, lúc hai người đến, có một người phục vụ mặc trang phục Giáng sinh đến đón ngay: "Hai vị có đặt trước không ạ?"

Tiêu Cố đọc số điện thoại của mình cho cô, cô ấy kiểm tra xong thì dẫn họ tới phòng riêng đã đặt. Đây là lần đầu tiên Mễ Tinh tới nơi này, cô vừa đi vừa ngắm nghía, không chỉ nhân viên cửa hàng mặc đồ Giáng sinh làm đồng phục, mà trong cửa hàng cũng có rất nhiều khay kẹo nhỏ Giáng sinh.

"Cái này có được ăn không ạ?" Mễ Tinh hỏi.

Nhân viên đáp: "Được ạ, miễn phí ạ".

Mễ Tinh vui vẻ mở to mắt, Úc Thị tuyệt quá.

Thế là cô nắm một nắm kẹo trong tay.

Sau khi tới phòng riêng, một phục vụ khác vào mời họ chọn món, mặc dù Tiêu Cố mời khách nhưng Mễ Tinh lại rất tự giác cầm thực đơn lựa chọn một đồng món mình thích, sau đó mới đưa cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố mím môi cười với cô, ngẩng đầu nhìn phục vụ: "Cứ làm mấy món này trước đã, cảm ơn".

"Được ạ". Nhân viên nhắc lại các món ăn một lần, xác nhận không có sai sót gì họ lại hỏi: "Xin hỏi hai vị có cần món ăn tình nhân Giáng sinh không? Các món giới hạn trong hôm nay, mỗi cặp tình nhân có thể gọi một phần, miễn phí ạ".

Tiêu Cố còn chưa nói gì Mễ Tinh đã giành trước: "Muốn muốn muốn".

"Được ạ, xin các vị chờ một lát". Người phục vụ mỉm cười đi ra.

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô cười nham hiểm: "Thường những lúc thế này không phải em nên giải thích với phục vụ chúng ta không phải là tình nhân à?"

Mễ Tinh nhếch môi: "Có mà không ăn là đồ ngốc đấy".

Tiêu Cố: "..."

Chương 35

Chuyên ngữ: Nấm lùn

Suất ăn tình nhân ít tẻo teo, gồm một bát súp nhỏ, một đĩa mì xào con con, cộng thêm một bát bé trứng hấp.

Nhưng mà chén đĩa bày lên thì cực đẹp, món trứng hấp được đựng trong cái bát hình trái tim, dễ thương hết sức.

Chất lượng các món ăn ở nhà hàng Úc thị thì khỏi phải nói, vì vậy Mễ Tinh cũng thấy rất hài lòng.

Ăn cơm xong đã gần hai giờ chiều, Mễ Tinh cứ tưởng Tiêu Cố sẽ lái xe thẳng về nhà, nhưng không ngờ anh lại quẹo vòng hướng ngược lại, cô ngạc nhiên hỏi: "Không về nhà ạ?"

Tiêu Cố chăm chú lái xe, không buồn nhìn sang cô: "Đi công viên trò chơi, không phải là em thích khu vui chơi trẻ em à?"

Mễ Tinh: "..."

Cho nên mới nói là hiểu lầm mà!

Nhưng mà hôm qua Chu Nghi Nhiên cũng nói hôm nay anh ấy muốn dẫn cô tới công viên trò chơi, hình như có hoạt động gì đó. Cô nói với Tiêu Cố: "Nghe nói hôm nay công viên trò chơi có hoạt động đấy."

"Hử? Nghe Chu Nghi Nhiên nói?"

Mễ Tinh nhăn mũi, hỏi ngược lại: "Ừm, thì làm sao?"

Tiêu Cố yên lặng rẽ vào con đường trước mặt, không mở miệng đáp lời.

Mặc dù hôm nay không phải ngày cuối tuần, nhưng lượng người đến công viên trò chơi vẫn rất đông, thiếu chút nữa Tiêu Cố không tìm được chỗ để đỗ xe.

Anh bước xuống xe, đi ngay tới phòng bán vé, mua hai vé vào cửa, đưa cho Mễ Tinh một vé, cùng cô đứng xếp hàng chờ xoát vé. Mễ Tinh nhìn cái vé trong tay, đến hơn ba trăm tệ. Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố bên cạnh, nói với anh: "Người đề nghị tới công viên trò chơi là chính anh đấy nhé, tôi sẽ không trả tiền vé lại cho anh đâu."

Tiêu Cố cảm thấy hơi buồn cười: "Em là công chúa nhỏ nhà có tiền lắm mà? Hơn ba trăm tệ mà cũng so đo từng tí?"

Mễ Tinh bày ra vẻ mặt "Anh không tin à": "Ai quy định người có tiền thì không thể so đo hơn ba trăm tệ chứ? Người có tiền cũng có quyền tham món lợi nhỏ, hời, rẻ."

Trước kia khi cô mua gói may mắn, Hoắc Lệ cũng từng nói như thế, áo quần trong túi may mắn không ai đoán được cả, hơn nữa

bởi vì giá rất rẻ, chất lượng của nó cũng thường không tốt bằng hàng hóa được bán ở trong các cửa hàng. Nhưng mà cô thích mua, ai quy định người có tiền không được mua đồ giảm giá chứ?

Tiêu Cố nghe Mễ Tinh nói vậy thì mỉm cười đáp lại: "Hôm nay anh muốn mời công chúa nhỏ chiếm lợi của ông già Noel, được không?"

Mễ Tinh hừm, nhưng mà thái độ lại rất hài lòng với câu này của anh.

Tóm lại không bảo cô trả tiền cho chiếc vé vào cửa này là được, bây giờ cô đúng là một cô công chúa nhỏ đáng khinh khi, đi so bì ba trăm tệ với người ta như thế.

Hai người xếp hàng một lúc lâu mới tới cửa soát vé, không thể không nói, lúc xếp hàng có không ít những cô gái trẻ trong hàng nhìn Tiêu Cố thì thà thì thăm.

Mễ Tinh thấy quả thực các cô ấy vẫn còn quá ít tuổi.

Sau khi bước vào cổng công viên trò chơi, đập vào tai hai người là bài hát mừng giáng sinh vui vẻ, không những thế ngay trước cửa chính còn sừng sững một cây thông Noel, bên cạnh còn có nhân viên làm việc đóng giả làm ông già Noel đứng cạnh bên tuần lộc, chụp ảnh chung với khách hàng đi qua.

Mẽ Tinh hăng hái đi lên phía trước: "Chúng ta cũng tới chụp chung đi!"

Hai tay Tiêu Cố để trong túi áo, đi theo sau lưng cô: "Chụp chung kiểu này chắc chắn phải trả tiền."

Mẽ Tinh quay lại hỏi anh: "Chụp bằng điện thoại của mình cũng phải trả tiền á?"

"Tất nhiên."

Lông mày Mẽ Tinh nhăn lại: "Vé vào cửa không bao trọn nữa à?"

Tiêu Cố mỉm cười: "Các trò chơi giải trí thì được chơi miễn phí, nhưng mà mấy kiểu kinh doanh khác như chụp hình thế này, em tưởng cũng tính vào vé sao?"

Mẽ Tinh nghiêm túc trả lời: "Đúng là tôi nghĩ như vậy thật."

Tiêu Cố đi lên vỗ vỗ đầu cô: "May là em không mở công viên trò chơi."

Mẽ Tinh: "..."

"Nói chuyện thì cứ nói, táy máy chân tay làm gì vậy?" Cô sửa lại mái tóc xoắn màu hạt dẻ của mình, đi vào trong với Tiêu Cố.

Lúc đi qua cây thông Noel, nhân viên đóng giả tuần lộc niềm nở vẫy tay với cô, như thể muốn mời cô qua đó cùng chụp ảnh.

Mễ Tinh chần chừ một lúc, cuối cùng không chịu nổi cảm dỗ. Ngơ ngác bước tới đứng bên cạnh tuần lộc: "Nhanh nhanh, lấy điện thoại di động của anh chụp cho tôi một kiểu."

Tiêu Cố nhìn cô không nói gì, nhưng vẫn lấy ra điện thoại di động của mình, chụp cho họ một kiểu.

Chụp xong Mễ Tinh đang muốn đi, chú tuần lộc lạnh tay lẹ mắt giữ cô lại, tốc độ phản ứng đó còn nhanh hơn hẳn cao thủ giết người trong nháy mắt: "Hai mươi tệ."

Anh ta cười ra giá với Mễ Tinh, cô vẫn cố gắng vùng vẫy, vẫn muốn chạy, tuần lộc lại giữ cô chặt hơn: "Hai mươi tệ."

Giọng nói lúc này rõ ràng không còn thân thiết nữa, Tiêu Cố đi lên đưa cho tuần lộc hai mươi tệ, Mễ Tinh mới được thả ra.

"Kiếm tiền kiểu này cũng quá dễ ấy nhỉ?" Mễ Tinh tức giận bất bình sửa sang lại quần áo lộn xộn vì bị tóm, chụp một tấm có một giây chứ mấy, kiếm được hai mươi tệ, nếu không ngày mai cô cũng tới đây đóng giả công chúa Bạch Tuyết chụp chung với mọi người, nhìn còn hợp hơn nhân viên này nữa đó.

Cô nói xong thì nhìn Tiêu Cố bên cạnh, lên tiếng: "Cho tôi nhìn hình anh vừa chụp xem nào."

Tiêu Cố đưa điện thoại của mình qua, trên màn hình là ảnh chụp chung vừa rồi. Sau khi Mễ Tinh nhìn thấy tấm hình đó, cô rất không hài lòng: "Anh chụp xấu quá đi, mất hai mươi tệ mà chất lượng thế này á?"

Tiêu Cố nhếch mép, trả lời cô: "Hai mươi tệ là trả cho con tuần lộc, anh là miễn phí, chất lượng của miễn phí thì chỉ được thế thôi."

Mễ Tinh: "..."

"Hơn nữa hai mươi tệ đưa cho con tuần lộc là do anh trả mà." Tiêu Cố bình tĩnh thêm một dao.

Mễ Tinh: "..."

"Thế anh bắn bức ảnh sang cho tôi." Cô nhíu mũi, lấy ra điện thoại di động của mình, bật bluetooth

Sau khi bắn hình xong, cô nhìn bức ảnh quá khó coi, xóa cũng không được, không xóa cũng chẳng xong.

Nếu mà không xóa, bức hình xấu xí như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô, nếu xóa đi, đây là hai mươi tệ đấy. Sau một lúc suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: "Anh xóa bức ảnh trong điện thoại di động của anh trước đi."

Tiêu Cố nhướn mày, không định nghe lời công chúa nhỏ: "Đó là anh trả tiền, hình cũng là anh chụp."

Mễ Tinh nói: "Nhưng người trong bức hình là tôi mà!"

Vậy...

"Vì vậy anh càng không muốn xóa."

Mễ Tinh thoáng ngây người, vành tai ửng đỏ, cô lờm anh rồi xoay người chạy đi.

Tiêu Cố đi cùng cô, từ thuyền hải tặc, rồi xe đi qua núi hay là xích đu xoay tròn đều thử hết, họ còn cùng nhau đi xem cả vũ kịch.

Mễ Tinh chơi hơn hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng thấm mệt, Tiêu Cố mua hai chiếc xúc xích hun khói rồi cùng cô đi đến thị trấn cổ tích.

Trên đường đi ngang qua một cửa hàng bán thú bông, Mễ Tinh nhìn trúng một con thỏ bông ở bên trong, vội vàng chạy tới mua năm đồng xu rồi bắn thử, cô đi theo ông chủ học cách bắn thế nào, sau đó mới bắt đầu bắn thú.

Không bất ngờ chút nào, cả năm viên đều trượt.

Cô không vui, mua thêm năm đồng xu nữa, hỏi ông chủ: "Con thỏ kia đừng lắc lư được không?"

Ông chủ cười ha hả trả lời cô: "Mấy con thú khác đều không xê dịch mà, cô bắn chúng sẽ dễ dàng hơn đấy."

Mẽ Tinh khẽ căn môi nhìn sang, mặc dù không động đậy nhưng chẳng đẹp tí nào. Cô chỉ thích lấy con thỏ kia thôi.

Tiêu Cố ở bên cạnh nhìn từ nãy đến giờ, đột nhiên anh buông lời cay đắng: "Đừng có dại, dù nó không động em cũng không bắn trúng nó được đâu."

Cô bỏ súng xuống, trách móc nhìn Tiêu Cố: "Anh giỏi thì làm thử xem nào, bắn con thỏ kia đi."

Tiêu Cố mỉm cười, ngắm súng tới điểm đó.

Con thỏ mà Mẽ Tinh thấy thích là một thú bông móc chìa khóa, có đôi tai rất dài, còn cả váy lụa mỏng nhỏ xinh, thực sự rất đáng yêu. Nhưng mà nó lại ở hàng cuối cùng, kích thước thì không lớn, đúng đưa động đậy, vì thế lại càng khó khăn hơn.

Ngón trỏ Tiêu Cố đặt lên cò súng, lẳng lẳng ngắm nghĩa chẳng khác nào sư tử ẩn núp trong rừng rậm đợi con mồi.

Tay ngắm đúng thời cơ, anh bóp cò mà không hề do dự, đạn bắn trúng biển tên ngay phía trước con thỏ, lực bắn làm biển tên va vào mình của nó rồi cùng nhau đổ xuống.

"Tốt quá, bắn trúng rồi!" Mễ Tinh vui vẻ thiếu chút nữa đã nhảy cẫng cả lên.

Sắc mặt ông chủ sao dễ nhìn cho được, nhưng ông ấy cũng không thể nói gì, chỉ đành ngậm ngùi cầm con thỏ nọ đưa cho họ.

Mễ Tinh nhận được thỏ thì nhéo nhéo vài cái, vui vẻ đề nghị: "Còn bốn đồng xu nữa, anh bắn cái túi đỏ hình đôi môi kia đi!"

Tiêu Cố không nói gì, hòng súng ngắm chuẩn chiếc túi hình đôi môi màu đỏ.

Sau khi đạn bay ra, cái túi cũng theo đà đổ xuống.

"Lại bắn trúng! Anh giỏi quá đi!" Lần này Mễ Tinh đã nhảy lên thật rồi, chỉ thiếu nước chửa xông lên ôm Tiêu Cố mà thôi, "Sao anh giỏi quá thế?"

Tiêu Cố trả lời: "Anh chưa nói với em à? Câu lạc bộ anh tham gia lúc học đại học là bộ môn bắn súng, bọn anh còn được giải toàn thành phố nữa đấy."

Ông chủ: "..."

Ông cứ tưởng chỉ cần né mấy tay súng bắn tĩa và cảnh sát là đã an toàn rồi, không ngờ ở đại học cũng có mấy câu lạc bộ kiểu như này nữa hả.

Lúc ông chủ đưa cho Mễ Tinh cái túi nhỏ hình đôi môi màu đỏ, cô còn đang phấn khởi la hét bảo Tiêu Cố bắn rớt đồ trang trí hình quả chuối đang kia.

Trong lòng ông chủ đầy căng thẳng, lúc quay đầu lại thì quả chuối tiêu đã hi sinh mất rồi.

Ông chủ mím môi ám chỉ với Tiêu Cố: "Mới quen nhau thôi mà đàn ông đã nghe lời bạn gái như thế thì sau này kết hôn rồi sẽ chẳng có địa vị gì trong nhà đâu cậu em."

Ông vừa nói xong thì đi tới bên cạnh Tiêu Cố thì thầm bảo: "Người anh em này, mọi người phải lăn lộn kiếm miếng ăn ở ngoài, cậu em định cướp sạch chỗ này của tôi đấy hả, về nhà tôi phải quỳ gối ván cửa từ xa chịu tội mất."

Tiêu Cố không nhin được bật cười, Mễ Tinh đã chọn xong một món đồ chơi mới, chỉ chỉ nói với Tiêu Cố: "Cái đó cái đó!"

Tiêu Cố để súng xuống, đưa lại tất cả đồng xu còn thừa cho Mễ Tinh: "Anh biểu diễn ba lần thôi, còn hai lần nữa em bắn đi."

Mễ Tinh không nhận: "Tôi bắn không trúng mà, anh bắn đi, tôi muốn cái kẹp tóc đó."

Tiêu Cố sáp lại gần Mễ Tinh, nói nhỏ bên tai cô: "Nếu như ông chủ thua nhiều quá thì chắc lát nữa mình không đi được mất."

Mễ Tinh vừa nghe xong, bỗng trong lòng như vang lên gì đó.

Đúng thế nhỉ! Như chuyện thắng nhiều trong sòng bạc vậy đấy, ông chủ sẽ không để họ rời đi dễ dàng!

Cô nhìn về phía kia, ông chủ ở đây nhìn thật thà chất phác nhưng thực ra lại gian manh xảo quyệt, có thể mở được một gian hàng ở đây thì chắc chắn phải có quan hệ rồi, nói không chừng còn có tay chân đang ẩn núp gần đây, có lẽ dừng lại thì tốt hơn.

Cô tự mình bắn hết hai đồng xu cuối cùng, đến cả cái đồ xấu xí nhất ngay chính giữa hàng đầu tiên cô cũng không bắn trúng.

Sau khi thấy bọn họ rời đi, cuối cùng ông chủ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cỗ và Mễ Tinh rời khỏi cửa hàng bắn súng thì tiếp tục đi về hướng thị trấn cổ tích.

Nhà cửa trong thị trấn nhuộm sắc màu cổ tích, Mễ Tinh vừa bước vào trong đã có cảm giác xen lẫn giữa hiện thực và mộng ảo. Không chỉ là nơi dành riêng cho ăn uống, đây còn là khu vực tập trung các cửa hàng buôn bán.

Hai người tìm được một nhà hàng bán thức ăn nhanh kiểu Trung Hoa, tùy ý gọi một vài món ăn, bởi vì trong nhà đã chật kín, họ bèn ngồi ở bàn ăn bên ngoài.

Cũng may vào một quán ăn nhanh, vậy nên đồ ăn cũng dọn lên nhanh chóng, không bắt họ phải ngồi lâu ngoài đường.

Mễ Tinh nhận lấy một bát mì, miệng bát còn to hơn mặt cô nhưng lại cực kì ít, tính ra chả được mấy sợi mì. Cô gấp mì ăn, rồi nói với Tiêu Cố: "Không ăn ngon bằng mì của anh nấu."

Tiêu Cố thản nhiên đón nhận lời khen ngợi của cô: "Đương nhiên rồi, dù sao tiền lương khi anh làm đầu bếp chắc chắn sẽ cao hơn anh ấy."

Mễ Tinh cười ha hả không nói tiếp, chỉ còn tiếng nhai mì sồn sột.

Ăn được một nửa, cô mới nhớ ra một hoạt động lúc trước: "Đúng rồi, hôm nay có hoạt động gì nhỉ?"

Tiêu Cố ngồi đối diện đã ăn xong, anh uống một ngụm nước chanh rồi trả lời Mễ Tinh: "Ở đây có làm một cây thông giáng sinh cao hai mươi lăm mét, đặt trong thị trấn cổ tích, buổi tối hôm nay sẽ chính thức thả đèn, còn chương trình biểu diễn nữa, chắc sẽ rất náo nhiệt lắm."

"Oa, hai mươi lăm mét." Mễ Tinh mừng tượng thử, vô thức ngược cổ lên.

"Nghe nói là sáu rưỡi, còn hơn hai mươi phút nữa."

Nghe Tiêu Cố nói như vậy, Mễ Tinh ăn nhanh hết chỗ mì còn lại.

Lúc cô và Tiêu Cố đi đến trước cây thông noel, đã có không ít người đứng đó. Ở đây không chỉ có cây thông mà còn cả một hộp quà rất lớn, bao màu đỏ, để bên cạnh gốc cây, xung quanh được giăng lên nhiều dây đèn đủ sắc màu rực rỡ, khi bật đèn chắc chắn sẽ tuyệt vời.

Đã có rất nhiều người đang bắt đầu chụp ảnh, Mễ Tinh cũng tiện tay chụp một tấm rồi đi dạo xung quanh.

Cô đi vào một cửa hàng quà tặng, mặt tiền của cửa hàng không lớn, nhưng bên trong trưng bày rất nhiều quà giáng sinh đủ loại. Mễ Tinh nhìn một vòng xem thử, cô bị thu hút bởi sản phẩm đi kèm của một bộ truyện cổ tích dài kỳ.

Bộ sản phẩm này có bốn truyện cổ tích, theo thứ tự là Alice in Wonderland, công chúa Bạch Tuyết, cô bé quàng khăn đỏ và nàng tiên cá, sản phẩm đa dạng từ nhũ mắt, gương, mũ, khăn quàng thậm chí là cả váy, tất cả đều đủ hết.

Quả là Mễ Tinh khó mà rời mắt được, cô thấy cái túi của Alice mới đáng yêu làm sao, chiếc mũ rộng vành của cô bé quàng khăn đỏ cũng dễ thương lắm nữa.

Nhân viên bán hàng thấy cô nhìn chăm chú đến vậy nên đi tới giới thiệu: "Đây là bản in đặc biệt dành cho lễ giáng sinh, số lượng

hạn chế, bán cũng rất chạy đấy ạ."

Mễ Tinh gật đầu, cô nhớ nhũ mắt của mình sắp hết rồi, nên cũng định mua một hộp nhũ mắt. Trong bốn câu chuyện cổ tích, hộp nhũ mắt của Alice có hình anh chàng thỏ trên đó, cô gần như không do dự chút nào, cầm lên hộp nhũ mắt Alice lên.

Hộp ngoài rất đáng yêu, bên cạnh hình anh Thỏ mặt ngoài, bên trong được chạm trổ hình trái tim hồng bích và bình trà tinh tế. Màu mắt chỉ vẽ vện bốn màu, tuy không nhiều nhưng khi Mễ Tinh nhìn giá tiền mặt sau, tận hơn tám trăm tệ.

Cô lại nghĩ. Nếu đổi lại trước kia, nhất định cô sẽ mua nó mà không nói hai lời, nhưng bây giờ tám trăm tệ cô cũng phải tính kỹ càng một chút.

Suy đi nghĩ lại thì buồn bực phát khóc.

Cô nhắm mắt đắn đo, đang định cầm lên thì Tiêu Cố đã gọi mình sau lưng: "Còn có mấy phút nữa thôi, đi nhanh nào."

Tiếng gọi đó của anh chẳng khác nào quả bóng cao su căng đầy bị kim đâm một cái, quyết tâm vừa mới nhen nhóm của Mễ Tinh lại bị lung lay: "Haiz."

Cô cười cười xin lỗi nhân viên cửa hàng, rồi đi ra khỏi đó.

Người ở bên ngoài cũng đã đông hơn hẳn, nhân viên khu vui chơi đang bận rộn để duy trì trật tự, tiến hành bước kiểm tra sau cùng.

Mễ Tinh nhìn nhìn xung quanh, thấy Tiêu Cố đang từ từ bước về phía bên này. Sau khi nhìn thấy anh, Mễ Tinh xoay người lại ngẩng đầu nhìn cây thông Noel cao chót vót.

Cây thông được trang trí rất đẹp, dây đèn màu được cuốn thành từng vòng một lên đến tận đỉnh chóp, trên cao nhất là ngôi sao năm cánh, chắc cũng được lắp đèn. Ngoài những cái này ra, trên cây thông còn gắn lên rất nhiều đồ trang trí, nào là tất, người tuyết cũng bày biện lên trên.

Lúc còn lại mười giây, bảng tính giờ cạnh cây thông Noel bừng sáng, bắt đầu đếm ngược từ số mười. Lúc này Tiêu Cố mới đi đến ngay bên cạnh Mễ Tinh, cô không buồn nhìn qua, hỏi: "Sao anh đi chậm thế?"

Tiêu Cố đưa một cái túi giấy nhỏ dễ thương ra ngay trước mặt cô, không nói gì.

Mễ Tinh nhìn túi giấy rồi ngậy ngẩn, đây không phải hộp nữ mắt Alice cô vừa mới xem sao?

Cô khẽ nhú mày, hỏi Tiêu Cố: "Anh mua lúc nào thế?"

"Vừa mua xong." Tiêu Cố nhìn cô trả lời: "Không phải em rất thích nó sao?"

Hai mắt Mễ Tinh mở cực to, tiếng đếm ngược bên tai cũng trở nên mờ mịt.

"... Ba, hai, một!"

Khi con số cuối cùng được đọc lên, trong nháy mắt, tất cả ánh đèn từ bốn phía đều cùng nhau bật sáng, cả thế giới sáng bừng lấp lánh.

Trong mắt Mễ Tinh hiện lên hình ảnh cầu vồng nhiều sắc màu rực rỡ, trong con người còn mơ màng hình bóng của Tiêu Cố cạnh bên.

Tiêu Cố không nhịn được cười khẽ, ngay lúc mọi người đang nhiệt tình vỗ tay, anh hơi nghiêng người, khẽ hôn lên môi của Mễ Tinh.

Chương 36

Chuyển ngữ: Năm lùn

Giống hệt như lần trước trong phòng bao KTV, Tiêu Cố chỉ chạm nhẹ lên môi của Mễ Tinh, ngay đến cả đầu lưỡi cũng không hề thâm nhập, nhưng trong lòng cô lại như thể sông Hoàng Hà đang cuộn cuộn dâng trào.

Cô lại bị hôn trộm, mà lại bị cùng một người lần trước!

Mễ Tinh lùi về sau một bước, mặt đỏ ửng như một trái cà chua: "Anh làm gì thế hả, đồ lưu manh! Tôi sẽ báo cảnh sát!"

Tiêu Cố từ từ đứng thẳng người, nét mặt vẫn vẫn vương chút ý cười nhẹ nhẹ: "Tất nhiên là đòi quà Noel, giáng sinh mà chỉ có anh đi tặng quà cho em thì sao mà nhìn được?"

Mễ Tinh: "..."

Lưu manh thì lúc nào cũng tìm được lý do để giở trò lưu manh!

Cô xoay người đi về hướng ngược lại, nhưng sau khi đi được vón vẹn có mấy bước thì lại quay trở về, giật chiếc hộp màu mắt trong tay của Tiêu Cố, sau đó lại xoay người bỏ đi.

Tiêu Cố không biết phải nói gì, đành khẽ cười đi theo phía sau cô.

Mễ Tinh giậm đùng đùng bỏ đi không buồn nhìn phương hướng, cứ theo bản năng lấy cây thông làm trung tâm đi chuyển. Suốt dọc đường nhìn thấy vài cặp tình nhân trẻ tuổi cũng hôn nhau, mặt cô lại càng thêm đỏ rực.

Ở phía trước cách chỗ đó không xa là một cửa hàng nhỏ bán mấy đồ lặt vặt, không ít người đang tập trung ở đó, Mễ Tinh cũng đi qua nhìn thử, là túi quà giáng sinh may mắn. Túi phúc đó to hơn lòng bàn tay một chút, ở phía trên còn in hình ông già Noel với mấy con tuần lộc, sợi dây màu đỏ được thắt thành nơ bướm, trông dễ thương vô cùng.

Mễ Tinh hỏi giá cả thử xem, bốn mươi tệ một túi. Cô lấy tờ một trăm tệ màu xanh trong ví ra đưa cho người bán hàng: "Tôi mua hai túi, cảm ơn."

"Vâng ạ, xin cô chờ một chút." Người bán hàng một tay nhận tiền, một tay đưa cho cô hai túi và hai mươi tệ tiền thừa.

Mễ Tinh thuận tay cất tiền lẻ vào trong túi áo khoác, vừa nhìn lên thì đúng lúc Tiêu Cố cũng tới đây.

"Quà giáng sinh của anh này!" Cô nhét chiếc túi may mắn vào ngực của Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn đồ vật trong tay, món quà mà chỉ con gái và trẻ em mới thích, anh nói với Mễ Tinh: "Anh đổi cái này thành một nụ

hôn nữa cũng được."

Mễ Tinh: "..."

Cô lấy luôn cái túi trên tay Tiêu Cố để đánh anh.

Bên cạnh có ba cô gái đi ngang qua nhìn họ rồi cười trộm.

Mễ Tinh: "..."

Định xoay người bỏ chạy, ai ngờ vừa mới quay đầu sang, Mễ Tinh đã nhìn thấy Hoắc Lệ cũng đứng bên cửa hàng túi may mắn mà cô vừa tới mua.

Mễ Tinh thoáng ngẩn người, sao Hoắc Lệ cũng ở nơi này vậy?

Hoắc Lệ cầm một túi may mắn lên, cười nói với người bên cạnh, lông mày Mễ Tinh khẽ nhíu lại, bởi vì đúng là Chu Nghi Nhiên đang đứng bên cô ấy.

Có lẽ phát hiện ra ánh mắt của cô, Hoắc Lê nghiêng đầu nhìn sang đây, nhận ra Mễ Tinh Hoắc Lệ cũng ngẩn người một thoáng.

"Mễ Tinh, em cũng đến đây à?" Chu Nghi Nhiên ở đằng sau Hoắc Lệ cũng nhìn thấy Mễ Tinh, anh đi về phía cô thì còn bất ngờ trông thấy cả Tiêu Cố.

Trong tay Tiêu Cố vẫn đang cầm túi may mắn lúc này Mễ Tinh nhét cho anh, anh cười với ba kẻ đang sững đến gần người, lên tiếng: "Hay là chúng ta tìm một nơi để trò chuyện đi nhỉ?"

Trong thị trấn cổ tích có một quán rượu nhỏ, bốn người cùng nhau đi đến đó.

Mễ Tinh và Hoắc Lệ là hai chị em thân thiết xa cách lâu ngày mới gặp nhau, có lẽ có rất nhiều chuyện riêng tư mà họ muốn chuyện trò, nghĩ vậy cho nên Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên ngồi riêng ở phía trước quầy bar, để lại khoảng không cho hai người tâm sự.

Mễ Tinh ngồi đối diện với Hoắc Lệ, nhất thời không ai biết nói gì.

Hoắc Lệ nhìn Mễ Tinh một lúc, rồi cười nói với cô: "Hóa ra em tới thành phố A đấy à, quả là trùng hợp quá."

Mễ Tinh hỏi lại: "Chị tới thành phố A tìm Chu Nghi Nhiên chơi hả?"

Hoắc Lệ trả lời: "Không phải, chị có việc phải tới thành phố A, sau khi làm xong nhớ tới anh ấy cũng đang ở nơi này nên hẹn nhau đi ra ngoài chơi thôi." Sau khi cô nói xong, như thể sợ Mễ Tinh sẽ hiểu lầm gì đó, cô bổ sung thêm, "Trước đó anh ấy còn hẹn thêm hai người bạn khác nữa, nhưng mà họ không thích đến công viên trò chơi, cơm nước xong họ đi về trước rồi."

"Vâng..." Mễ Tinh chăm chú nhìn hộp màu mắt trong tay mình, chậm chậm đáp.

Hoắc Lệ cũng nhìn thấy cái túi giấy cô đang cầm trong tay, cô hỏi: "Đây là sản phẩm đi kèm với bộ truyện cổ tích dài kỳ sao? Trước kia chị cũng mua một cái túi Alice."

Mễ Tinh lơ đãng gật đầu, hình như đang suy nghĩ đến một chuyện gì đó, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nói với Hoắc Lệ: "Trước kia em vẫn nghĩ bởi vì trong tên của chị có một chữ "Lệ" nên chị mới đặt tên weibo mình như thế [Alice], nhưng hôm nay lúc nhìn thấy cái này..." Cô đưa chiếc hộp màu mắt trong tay có in hình con Thỏ, "Chợt em nghĩ có khi nào còn nguyên nhân gì khác? Chẳng hạn như bởi vì tên weibo của Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ."

Nụ cười trên mặt Hoắc Lệ như đông cứng.

Mễ Tinh ngồi đối diện vẫn yên lặng nhìn cô, nếu không phải trước kia Chu Nghi Nhiên từng nói, tên weibo của anh là "Anh Thỏ" bởi vì cô thích Thỏ, cô cũng không liên tưởng tới weibo chị ấy. Hôm nay lúc đi dạo xem hàng nhìn thấy đồ Alice, cô bỗng dưng cảm thấy suy nghĩ mình là đúng.

Hoắc Lệ mím môi, yên lặng hồi lâu, Mễ Tinh thở dài, nhìn cô hỏi: "Hoắc Lệ à, có phải chị vẫn luôn thích Chu Nghi Nhiên phải không?"

Hoắc Lệ ngược mắt nhìn cô, sau một hồi trầm tư thì đáp lại: "Quả thực chị rất có cảm tình với Chu Nghi Nhiên, nhưng chị biết em cũng có cảm tình với anh ấy, cho nên chị mới không tâm sự với em".

"À vậy ạ..." Cô lại cúi đầu nhìn túi giấy đựng hộp màu trong tay, "Lúc trước chị không muốn em về thành phố C, có phải bởi vì Chu Nghi Nhiên vừa về, chị không muốn em gặp lại anh ấy?"

Lông mày Hoắc Lệ hơi nhíu lại, cô cắn đôi môi đỏ mọng trả lời: "Chị thừa nhận lúc đó chị cũng có lòng riêng, nhưng chị không muốn em quay về thành phố C là vì xem xét tình huống lúc bấy giờ, em hiểu ba em hơn chị mà, chuyện ông ấy đã quyết không dễ dàng thay đổi."

Mễ Tinh mỉm cười: "Em biết."

Nói đến đây thì bất ngờ gián đoạn, bầu không khí yên tĩnh ở bên trong đối lập hoàn toàn với sàn nhảy náo nhiệt ở bên ngoài.

Hai người lại tiếp tục im lặng, bỗng nhiên Hoắc Lệ mở miệng nói: "Mễ Tinh, chị nói thật, em và Chu Nghi Nhiên không thể nào đến với nhau được đâu. Ba em muốn tìm cho em một người chồng có thể quản lý công ty nhà họ Mễ, Chu Nghi Nhiên lại là một nghệ sĩ, anh ấy không biết tí gì về kinh doanh buôn bán, dù ông ấy không ép em đính hôn với con nhà họ Tống thì cũng không thể đồng ý cho em tiến tới với người kia."

Mễ Tinh cúi đầu càng thấp hơn, cô biết Hoắc Lệ nói đúng.

Ba cô yêu cô, chuyện này cô biết, cho nên cho dù mẹ cô chỉ sinh được mỗi mình người con gái là cô, họ cũng không sinh thêm một người con nào khác. Đúng là trên thương trường phụ nữ không tránh khỏi sẽ thua kém đàn ông, huống chi từ nhỏ tới giờ cô đã được nuôi nấng như cô công chúa nhỏ trong lâu đài hoa lệ, không phải người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang gì cho cam, cho nên ba cô mới muốn tìm cho cô một chỗ dựa vững chắc.

"Những điều chị nói em đều biết." Cô ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Lệ đang ngồi bên đối diện, "Hy vọng khi chị trở về sẽ không nói hành tung của em cho những người khác biết."

Hoắc Lệ nhú mày lên tiếng: "Mễ Tinh, dù gì chúng ta cũng biết nhau từ lúc còn mặc quần thụng đít, chị không đến nỗi vì muốn ở bên Chu Nghi Nhiên mà lại ép em đi cưới một người em không thích? Nếu như thế thì lúc trước chị đã không giúp em chạy trốn rồi."

Mễ Tinh mỉm cười đáp lại: "Cũng vậy thôi mà, dù sao chị cũng vừa mới nói, dù em không lấy anh chàng họ Tống kia thì cũng không thể ở bên Chu Nghi Nhiên được nữa."

Hoắc Lệ: "..."

Trước quầy bar, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên cũng đang có một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Bởi vì lát nữa cả hai đều phải lái xe về, cho nên họ chỉ dùng nước lọc. Tiêu Cố nhấp một ngụm nước rồi nói với Chu Nghi Nhiên: "Nghệ sĩ các anh đúng là lãng mạn ghê, cùng một lúc ra tay với cả hai người chị em thân thiết."

Bartender đang lau chùi ly rượu trước quầy bar ngẩng đầu lên nhìn Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên đáp: "Anh hiểu nhầm rồi, chẳng qua tôi và Hoắc Lệ chỉ là bạn bình thường."

"À, vậy anh với Mễ Tinh là?"

Chu Nghi Nhiên yên lặng, sau đó mới trả lời: "Đúng là tôi đang theo đuổi cô ấy, có điều là cô ấy vẫn chưa trả lời tôi."

Ngày đó sau khi gửi tin nhắn kia đi, anh tin Mễ Tinh cũng hiểu ý của mình. Ở ngay thời điểm đó, cô ấy vẫn đồng ý đi chơi với anh ngày hôm nay, không lẽ cô ấy cũng có ý với anh?

Lúc Mễ Tinh hỏi anh chuyện Tiêu Cố hồi bé, anh vẫn còn nghĩ vậy.

Vốn định nhân dịp lễ giáng sinh hôm nay, bầu không khí lãng mạn, anh sẽ nói rõ với Mễ Tinh lần nữa, nhưng bây giờ chính anh cũng không biết, rốt cuộc Mễ Tinh có ý với mình không.

Anh nhớ tới bức ảnh nọ rồi lại hỏi Tiêu Cố: "Anh có quan hệ thế nào với Mễ Tinh?"

Tiêu Cố mỉm cười trả lời: "Tôi cũng đang theo đuổi cô ấy đấy, chỉ có điều cô ấy đã trả lời tôi rồi."

Mặc dù câu trả lời này là cầm túi đánh vào anh tơi tả và nói mình chính là kẻ lưu manh.

Lông mày Chu Nghi Nhiên nhíu lại, mãi không nói gì. Anh cầm cốc nước lạnh trước mặt uống một hớp mới nói với Tiêu Cố: "Lúc trước tôi ở cửa hàng của anh, có nhìn thấy bức ảnh anh đã hôn cô ấy."

Tiêu Cố hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi: "Cái gì?"

Chu Nghi Nhiên cau mày nhìn anh: "Anh còn định chối à? Nhân viên của anh chụp trộm đấy."

Tiêu Cố: "..."

Đại khái anh cũng đoán được chuyện gì xảy ra rồi... Khi về nhất định anh sẽ tăng tiền lương cho Thẩm Thi Thi.

Chu Nghi Nhiên nói tiếp: "Mặc dù tôi không biết chuyện khi đó thế nào, nhưng nếu anh nói anh đang theo đuổi cô ấy thì tôi hi vọng anh sẽ thật nghiêm túc."

Tiêu Cố cười, nhìn anh đáp lại: "Anh yên tâm đi, đời này tôi chỉ theo đuổi một người con gái đó, nhất định sẽ nghiêm túc hơn anh."

Chu Nghi Nhiên nhìn anh lại rồi cười.

Bốn người ngồi trong quán rượu hơn ba mươi phút thì đứng dậy đi về.

Ra khỏi công viên trò chơi, bởi vì xe của Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên không để cùng một chỗ, vậy nên sau khi ra khỏi cửa mỗi người lại đi về một hướng.

Trước khi đi, Chu Nghi Nhiên đưa cho Mễ Tinh một chiếc túi giấy cực đẹp anh đang cầm trong tay: "Cái này cho em đó, là chocolate anh vừa mua trong thị trấn cổ tích, là quà giáng sinh."

"Hả, cảm ơn anh." Mễ Tinh nhận lấy, nói cảm ơn với Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên cười bảo cô: "Bây giờ em về nhà nghỉ ngơi cho khoẻ nhé, lần sau anh lại mời em đi ăn cơm."

Mễ Tinh đang định trả lời anh, Tiêu Cố ở bên đã lạnh lùng đáp lại: "Chơi cả ngày rồi thì đúng là nên nghỉ ngơi cho tốt."

Mễ Tinh: "..."

Như kiểu thuận tay, cô cầm túi đập lên người Tiêu Cố: "Sao anh nhiều lời thế?"

Tiêu Cố làm tư thế đầu hàng với cô, xoay người đi lấy xe. Mễ Tinh cũng không hề ở lâu, cô chào tạm biệt với Hoắc Lệ và Chu Nghi Nhiên rồi đuổi theo Tiêu Cố.

Hoắc Lệ đứng yên tại chỗ, cười nói với Chu Nghi Nhiên bên cạnh: "Anh nói xem có phải hai người họ có cái gì không nhỉ?"

Chu Nghi Nhiên nhìn bóng lưng hai người, không đáp lại.

Lúc Mễ Tinh ngồi trên xe Tiêu Cố thì yên lặng hơn lúc này rất nhiều. Tiêu Cố cũng không hỏi gì cô, cứ chăm chú lái xe đi về nhà.

Mễ Tinh yên lặng một lúc, bỗng lấy ra điện thoại ra.

Cô nhìn số điện thoại của Chu Nghi Nhiên, sau đó đổi tên người liên lạc từ "Anh Thỏ" thành "Chu Nghi Nhiên".

Chương 37

Chuyên ngữ: Năm lùn

Sau khi Mễ Tinh về đến nhà thì leo vọt lên giường mở quà ra.

Trò bắn súng mà Tiêu Cố chơi hôm nay kiếm về cho cô được ba món đồ nhỏ, sau đó anh còn tặng thêm một hộp màu Alice, Chu Nghi Nhiên cũng tặng cho cô một hộp Chocolate, còn cả... ánh mắt lướt về phía chiếc áo khoác khác màu treo trong tủ quần áo

Hôm nay cô lãi quá!

Mễ Tinh vui vẻ mở hộp Chocolate, mỗi viên là một hình phỏng theo quà giáng sinh cực đẹp. Cô chọn một viên hình hoa tuyết, cắn thử một miếng đúng nhân mút dâu tây, thanh nhẹ đầy tinh tế. Thử thêm một viên chocolate khác nữa, cho vào miệng rồi bắt đầu nghiên cứu hộp màu mắt Alice.

Nếu ngày nào cũng giáng sinh thì thật tốt biết bao.

Cô ăn hai viên chocolate, vừa lòng thỏa ý đi tắm rồi nằm ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn khác, Mễ Tinh cảm giác như mới chớp mắt thôi, mình đang từ công chúa Bạch Tuyết biến thành lọ lem vậy.

Bởi vì bây giờ là thứ bảy, hơn nữa dư âm của Giáng sinh chưa dứt, khách trong cửa hàng còn đông hơn mọi lần, ngay cả giữa trưa vẫn có người đang xếp hàng chờ đợi.

Mẽ Tinh bận bịu đến chân không chạm đất, bởi vậy cô lại càng hâm mộ Thẩm Thi Thi đang phục vụ ở phòng riêng trên tầng.

Bởi vì giữa trưa hôm nay Cố Tín kia lại tới, thế nên Thẩm Thi Thi mới được phân công lên phục vụ tầng hai. Lần này không có Chu Nghi Nhiên, chỉ có Cố Tín đi một mình.

"Vui quá đi, gần đây em may mắn thật đấy!" Thẩm Thi Thi bưng một đĩa gato kem mang đến cho Cố Tín, cô còn rót thêm cho anh một tách trà, "Hôm qua Giáng sinh bao nhiêu bạn trốn học, cuối cùng lại bị thầy điểm danh! Trong khi hôm qua em lại có! Không ngờ hôm nay lại gặp được anh nữa! Đúng rồi, buổi sáng ông chủ Tiêu có nói sẽ tăng lương cho em!"

Vốn Cố Tín đang ngồi một bên nghiêm túc nghe cô nói, lúc nghe được câu cuối cùng, nụ cười trên mặt anh thoáng đổi: "Tiêu Cố tăng lương cho em à?"

"Vâng ạ!" Thẩm Thi Thi gật đầu, "May mắn cứ tới bất ngờ như thế này, em chưa kịp chuẩn bị tinh thần ấy!"

Cố Tín suy nghĩ một chút, hỏi cô: "Anh ấy tăng lương cho tất cả nhân viên luôn hả?"

"Không ạ." Thăm Thi Thi nói tới đây thì cố gắng hạ giọng xuống thật nhỏ, sát lại gần nói bên tai Cố Tín, "Anh ấy nói là quà giáng sinh."

Hơi thở của cô rất nhẹ nhàng, tựa như lông chim phớt nhẹ qua vành tai Cố Tín, làm cho anh đứng ngồi không yên. Anh uống một ngụm trà mà Thăm Thi Thi vừa mới rót cho mình, đang định nói chuyện này với cô thì nghe được tiếng gọi nhân viên ở bên ngoài.

"Chờ chút ạ!" Thăm Thi Thi nói vọng ra bên ngoài rồi xoay người đi ra, "Anh cần gì thì cứ gọi em nhé."

Cố Tín gật đầu cười.

Sau khi đợi Thăm Thi Thi ra ngoài, anh gửi một tin nhắn cho Tiêu Cố: "Em sắp có chị dâu rồi hả anh?"

Tiêu Cố: Em dâu nói cho cậu biết à?

"Phụt." Thiếu chút nữa Cố Tín phun hết trà ra ngoài.

Bên ngoài phòng bao Thăm Thi Thi đang đếm que cho khách, Mễ Tinh đưa khách mới đi lên. Cô nàng đếm que xong, nhân tiện nhờ Mễ Tinh đưa khách xuống dưới lầu thanh toán, mình ở đây lại tiếp tục dọn bàn.

Có lẽ là vì tất cả sức lực của mình đã dùng hết trong mấy ngày vừa qua, thế nên trong lúc bần thần cô đã làm đổ luôn cốc trà ở

cạnh bàn. Nước trà trong cốc mà khách chưa uống hết bắn lên người vị khách nữ đứng bên.

Khách nữ nọ ầm ĩ hét to ngay lập tức: "Cô làm gì thế hả?"

Thẩm Thi Thi vội vàng rút mấy tờ giấy ăn, lau chùi chiếc áo khoác nhung của cô ấy: "Tôi xin lỗi ạ, tôi không cố ý."

"Cô không cố ý? Cô có biết cái áo khoác này của tôi bao nhiêu tiền không hả?"

Cô ta nói rất to, Cố Tín ngồi trong phòng bao bên cạnh cũng nghe được rõ ràng. Anh suy nghĩ chốc lát rồi đứng dậy đi ra.

Trong phòng bao bên cạnh, người khách nữ kia vẫn không chịu bỏ qua: "Cái áo này tôi mới mua hôm qua, hôm nay vừa mới mặc lần đầu đã bị cô làm bẩn, cô chỉ nói một câu xin lỗi là xong chuyện được sao?"

Kinh nghiệm làm việc của Thẩm Thi Thi cũng khá là phong phú, khách hàng ỷ thế không chịu bỏ qua như thế này không phải cô chưa từng chứng kiến, mặc dù bị cô ta hét toáng cũng có hơi giận thật, nhưng cô cũng biết rằng, nếu như mình nói lại thì chỉ khiến sự việc tồi tệ hơn mà thôi: "Tôi rất xin lỗi cô, nhưng mà đây chỉ là nước trà thôi cô ạ, tôi cam đoan sẽ lau sạch cho cô."

"Chỉ là nước trà là sao hả?" Sau khi nghe cô nói, vị khách nữ không những không thôi mà còn nói to hơn, "Cô người đi, toàn là

mùi trà cá! Chắc chắn nước trà sẽ để lại vết ố!"

"Cái áo này của cô bao nhiêu tiền? Tôi sẽ mua lại."

Một giọng nam lạnh lùng bỗng vang lên từ cửa, mọi người trong phòng cũng bất giác nhìn qua.

"Ồ..." Thẩm Thi Thi há hốc mồm kinh ngạc, nhìn anh không hiểu nổi. Cố Tín cười với cô rồi sải bước đi vào.

Người khách nữ mới rồi vừa ồn ào không dứt, lúc này đây lại như bị nhấn off rồi rơi vào im lặng, bản thân nhìn Cố Tín.

Đây là Cố Tín sao? Có phải là Cố Tín thật không? Sao Cố Tín lại xuất hiện ở đây? Đầu cô ta như bị đạn bắn trúng, suýt chút nữa cô đã lấy điện thoại ra nhìn thử người này có phải là người trên màn hình di động mình hay không?

"Chuyện gì thế, sao lại tập trung hết ở đây?" Tiêu Cố vừa mới tới cửa hàng, đang định ăn trưa với Cố Tín. Mễ Tinh cũng đi theo sau anh, tranh thủ chút thời gian giữa trưa để nghỉ ngơi một tí.

"Sao vậy?" Mễ Tinh cũng thắc mắc quay sang hỏi Thẩm Thi Thi, trước khi cô xuống văn bình thường kia mà, sao chỉ mới đứng thanh toán tiền xong, ở đây lại như có đánh nhau luôn vậy?

Thẩm Thi Thi thấy chuyện này quấy rầy đến cả ông chủ mình, cô lại lo có khi chuyện tăng lương sẽ bị mất theo: "Em vô tình làm

đổ nước trà lên người cô ấy, em có nói sẽ giúp cô ấy giặt sạch, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết không chịu."

Mễ Tinh và Tiêu Cố cùng nhìn cái áo của người kia. Chiếc áo khoác nhung mà cô ta đang mặc khá sang trọng, phần áo khoác có mũ, trên mũ có một đôi tai thỏ.

"Cô ấy nói cái áo này là kiểu mới nhất của Bunny, cực kì đắt." Thẩm Thi Thi đi tới, nói nhỏ giá áo cho Mễ Tinh, mới nghĩ thôi đã thấy hơi tuyệt vọng.

Sau khi Mễ Tinh nghe xong thì bật cười khanh khách: "Cái áo này giống như hàng nhái vậy."

Đây là một nhãn hiệu đồ nữ khá thịnh hành, nhưng mà giá cả thì rẻ hơn giá Bunny nhiều lắm, rất phổ biến trong giới học sinh và người mới đi làm. Có điều đa phần kiểu dáng của nhãn hiệu thời trang này đều bắt chước Bunny, thế nên từ trước đến giờ Mễ Tinh không thích đồ này lắm.

Sau khi người khách nọ nghe Mễ Tinh nói vậy, sắc mặt cô ta liền thoáng đổi, sau đó thì gây rối với cô: "Cô nghĩ thế nào mà dám nói áo của tôi là đồ nhái thế hả? Không muốn chịu trách nhiệm nên định ăn nói bậy bạ sao?"

Mễ Tinh không nhìn được bật cười: "Tôi cũng có cái nào này thôi mà, nhìn qua biết ngay là lông thật hay giả, cái áo này của cô không phải là lông thật."

Người khách kia nghe xong thì khinh thường cười mỉa: "Một nhân viên phục vụ như cô mà cũng mua được đồ Bunny? Thật quá nực cười."

Mẽ Tinh bị cô ta nói vậy cũng giận đỏ cả mặt: "Cô đừng xem thường người khác nhé, trong tủ quần áo của tôi treo đầy Bunny đấy!"

"Ái chà, đồ của cô mới là đồ nhái đấy."

"Cô..." Mẽ Tinh đang định xông tới đánh cô ta thì bị Tiêu Cố ở bên ngăn cô lại.

"Làm bẩn quần áo của cô chúng tôi sẽ giặt sạch, bảo đảm không để lại dấu vết. Nếu như cô còn yêu cầu khác, ví dụ như bồi thường, mời cung cấp hóa đơn mua quần áo." Tiêu Cố lạnh lùng nói.

Vị khách nọ trả lời: "Ai mua đồ xong mà còn giữ hóa đơn lại kia chứ?"

Mẽ Tinh nhú mày, sau đó híp mắt nhìn cô ta: "Bây giờ quần áo cũng bẩn rồi, trước tiên cứ giặt sạch cái đã, bồi thường hay gì gì đó thì ta bàn tính sau. Làm bẩn áo của cô là lỗi của chúng tôi, bây giờ cô cởi ra, tôi sẽ đi giặt khô sạch sẽ rồi đưa tới cho cô, như vậy được không ạ?"

Cô chắc chắn cô ta không dám cởi áo ra, bởi vì mặc dù kiểu cách được nhái theo nhưng nhãn hiệu thì không in nhái được, nếu cô ta cởi ra sẽ bị lộ nhãn tag của bộ đồ.

Người khách kia yên lặng một lúc, tức giận nói: "Áo tôi tự giặt, tiệm giặt là mấy cô tìm tôi không thấy yên tâm!"

Tiêu Cố nhìn cô ta, đáp lại: "Nếu cô không muốn chúng tôi giặt, cũng không thể cung cấp hóa đơn mua hàng, chúng tôi không thể bồi thường cho cô được."

"Nói thế mấy anh không chịu trách nhiệm có phải không?"

Mễ Tinh trả lời: "Tất nhiên là không phải, thật ra không có hóa đơn mua hàng cũng không sao, bộ áo của cô có gắn nhãn mác mà, tra internet là biết có phải của Bunny không liền".

Vừa nhắc tới nhãn hiệu, vị khách nọ không nói gì thêm nữa, một lát sau, cô tức giận kéo mình bạn đi: "Được rồi, xem như hôm nay mình xui xẻo! Sau này không bao giờ tới chỗ này ăn nữa!"

Mễ Tinh nhìn bóng lưng vừa bực tức bỏ đi, đột nhiên cô lại nhớ tới một câu này.

Một khi đã giả vờ thì có khóc lóc cũng phải giả cho xong.

"Được rồi, đừng đứng đây mãi nữa, mọi người đi dẫn khách mới lên đây đi." Tiêu Cố lại tiếp tục dặn dò, như thể tình huống vừa rồi

không hề ảnh hưởng gì đến anh.

Thẩm Thi Thi ái ngại nhìn sang: "Em xin lỗi, ông chủ Tiêu." Cô lo ông chủ Tiêu không tăng lương mình nữa.

Ngược lại Tiêu Cố lại không hề để ý: "Mấy khách hàng kiểu này không tới thì càng tốt".

Cố Tín cũng đi lên, xoa nhẹ đầu cô rồi an ủi: "Không sao đâu, em chấp nhận với mấy tên kém ý thức làm gì".

Tiêu Cố liếc nhìn anh, không mặng không nhạt nói: "Cố đại mình tinh à, hành tung của cậu đã bị lộ rồi đấy, tốt nhất là đi nhanh một chút."

Cố Tín thở dài, nói với Thẩm Thi Thi: "Có mang thẻ ATM theo không em?"

Thẩm Thi Thi gật đầu: "Có mang!"

Cố Tín cười nói với cô: "Thế em thanh toán giúp anh nhé, anh đi trước."

Anh nói xong thì chuồn từ cửa sau, Thẩm Thi Thi thoáng ngẩn người, khoan đã, không phải Cố Tín nói anh có thẻ đặc biệt ở đây sao?

Sau khi Cố Tín và Thẩm Thi Thi đi hết, Tiêu Cố mới xoay người nhìn về phía Mễ Tinh: "Em đi thay quần áo đi."

Mễ Tinh thoáng sửng sốt, tại sao lại phải thay quần áo? Chẳng lẽ bởi vì vừa rồi cô ồn ào với khách nên anh đuổi việc cô?

Mễ Tinh không phục: "Người vừa nãy khó ưa như vậy mà, chẳng lẽ không được cãi lại sao? Nhân viên phục vụ cũng là người mà anh."

Tiêu Cố nhìn cô rồi lên tiếng: "Đúng là người kia đáng ghét thật, nhưng mà anh bảo em thay đồ thì liên quan gì hả?"

Mễ Tinh mở to mắt nhìn anh: "Không phải anh đang định đuổi việc tôi đấy à?"

Tiêu Cố bật cười: "Anh sợ công chúa nhỏ không vui nên mới định đưa em đi giải sầu thôi mà."

... Tốt vậy à? Mễ Tinh nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó lại vui vẻ chạy đến phòng thay quần áo: "Tôi xong ngay đây!"

Mễ Tinh chỉ mất tầm năm phút để thay quần áo xong, dưới ánh mắt hâm mộ của đồng nghiệp, cô hiên ngang ra ngoài cùng ông chủ. Thẩm Thi Thi đứng trước cửa nhìn con xe Land Rover của Tiêu Cố đã chạy xa, nói với Tiểu Đức bên cạnh: "Tôi thấy không bao lâu nữa Mễ Tinh sẽ thành bà chủ đấy."

Tiểu Đức như bị trúng một tên, lòng đau tê tái.

Mẽ Tinh ngồi trên xe Tiêu Cố, hỏi anh: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Tiêu Cố nói: "Đi sang bên Khải Thụy quốc tế, trước anh có nhắm được hai nơi để mở chuỗi cửa hàng, hôm nay là hạn cuối cùng phải đưa ra quyết định."

Mẽ Tinh hơi bất ngờ, nhưng không nói gì thêm.

Tiêu Cố lấy túi xoài khô ở trên xe đưa cô, anh hỏi: "Sao em có thể chắc chắn nhãn hiệu quần áo cô gái kia đang mặc không phải của Bunny? Nhỡ bộ đồ nhái luôn cả nhãn hiệu, chẳng lẽ em định tham khảo giá Bunny để bồi thường thật à?"

Mẽ Tinh bị miếng xoài khô trong miệng làm cho nghẹn, quả nhiên, ông chủ vẫn khởi binh hỏi tội: "Nếu nhãn hiệu của cô ta đúng là của Bunny, lúc tôi bảo cô ta cởi ra để giặt giúp chắc chắn cô ta đã cởi rồi, hơn nữa tôi nhìn quần áo chính xác lắm, cái áo đó chắc chắn là hàng nhái."

Thực ra thương hiệu thì có làm sao đâu, nếu không phải cô ta cứ khăng khăng đó là đồ Bunny, rồi còn muốn lừa tiền, điều này thì khó mà chấp nhận.

Cô nghĩ tới đây, nhìn Tiêu Cố bên cạnh nói: "Hơn nữa anh còn nói sẽ bồi thường kia mà, tôi không tin anh sẽ chịu thiệt đâu." Cái

áo sáu ngàn anh chỉ cần bỏ ra ba ngàn tệ, cái anh gọi là bồi thường chắc có lẽ chỉ một tệ mà thôi.

Tiêu Cố cười, không tiếp tục đề tài này thêm nữa: "Anh chưa ăn cơm trưa, em có muốn ăn gì không?"

Mặc dù trước đó Mễ Tinh đã dùng cơm nhân viên, nhưng mà có làm sao, ông chủ mời cô cô ăn bằng bụng khác: "Ở bên Khai Thụy quốc tế có gì ăn không anh? Bên kia có quán thịt nướng nào không?"

Tiêu Cố suy nghĩ một chút nói: "Anh nhớ là có một cửa hàng."

Ở bên Khai Thụy quốc tế cũng có một cửa hàng thịt nướng khá nổi tiếng, chỉ có điều hiện tại đang tới giờ khách đông, Tiêu Cố đợi một lúc mới có chỗ để ngồi. Tiêu Cố vừa quét dầu vào mặt thịt ba chỉ, vừa nói với Mễ Tinh: "Anh hẹn với người phụ trách cửa hàng nọ vào lúc ba giờ, em ăn nhanh một chút."

Mễ Tinh vừa cuốn thịt ba chỉ nướng vào rau cải, vừa nói với Tiêu Cố: "Anh đi một mình là được rồi, anh cứ thanh toán hết đi, tôi ngồi đây ăn nhé."

"Em nghĩ hay quá nhỉ." Tiêu Cố không nhịn được cười, "Anh đưa em đi cùng là để em nhìn thử giúp anh, xem em thích địa điểm nào hơn ấy."

Chương 38

Chuyên ngữ: Năm lùn

Mễ Tinh đang nhai dở miếng thịt, cô đưa tay che miệng để ho khan một tiếng, cố gắng nuốt hết chỗ thịt nướng lẫn rau trôi xuống họng.

Tiêu Cố cầm cốc trà rót thêm ít nước ấm rồi đưa lại cho cô.

Mễ Tinh nhận cốc nước uống một hớp, cuối cùng cũng thấy đỡ ngen rồi. Cô ho khan hai tiếng mới nói với Tiêu Cố: "Lúc đang ăn cơm anh đừng nói mấy câu ghê thế chứ, rất dễ xảy ra án mạng đấy."

Tiêu Cố cũng tự gắp cho mình một miếng ba chỉ vừa nướng xong, nhìn Mễ Tinh: "Bảo em đi chọn cửa hàng mà ghê đến vậy sao?"

"Đương nhiên rồi." Mễ Tinh trả lời đầy chắc chắn, "Hơn nữa tại sao tôi phải chọn, có phải cửa hàng của tôi đâu."

Tiêu Cố đáp lời: "Anh lại nghĩ, những chuyện thế này con gái sẽ giỏi hơn." Anh nói đến đây thì thoáng dừng một chút, tự phủ định lời nói của chính mình, "Nhưng mà anh quên mất em là công chúa nhỏ, chắc không biết gì đâu."

Mễ Tinh không phục hừ một tiếng: "Công chúa nhỏ nhưng mắt nhìn tốt lắm, xem phong thủy các kiểu thôi chứ gì, có gì đâu mà không biết kia chứ."

Tiêu Cố cười cười đáp lại: "Ừ, thế thì lát nữa giao việc này cho em."

Mễ Tinh: "..."

Tại sao cô lại trúng một đòn khích tướng đơn giản đến vậy này...

Mặc dù Mễ Tinh đã cố gắng ăn nhanh, nhưng khi bọn họ tới trước cửa hàng cũng đã ba giờ hơn mười phút. Người phụ trách đang chờ ở bên ngoài, là một người có mái tóc húi cua, mặc Âu phục đi giày da, nhìn qua chưa đến ba mươi tuổi.

Anh ta cầm một túi hồ sơ đứng ở trước cửa hàng, lúc nhìn thấy Tiêu Cố thì nhiệt tình tiếp đón: "Xin chào, ông chủ Tiêu."

Tiêu Cố gật đầu với anh ta: "Xin lỗi, tôi tới trễ."

"Đâu có đâu có." Thái độ của người phụ trách rất nhã nhặn, hôm nay nhất định phải kí xong hợp đồng làm ăn này, cho dù cuối cùng Tiêu Cố vừa ý cửa hàng nào đi nữa cũng là hợp đồng mà anh ta phụ trách, chờ hơn mười phút ở đây nào có vấn đề gì.

Anh ta vừa nói vừa lấy chùm chìa khóa, mở cửa hàng ra rồi mời Tiêu Cố và Mễ Tinh đi vào. Cửa hàng trước mặt có hai tầng, Mễ

Tinh đi dạo một vòng quanh phòng khách tầng một, người phụ trách đi cùng rất tận tâm giới thiệu: "Cửa hàng này khá rộng, ánh sáng cũng rất tốt, ông chủ Tiêu thấy thích chỗ nào hơn, bà chủ cảm thấy thế nào ạ?"

Mẽ Tinh lập tức nghiêm mặt lại: "Tôi không phải bà chủ."

Người phụ trách cười nói: "Bà chủ cũng biết đùa ghê cơ, ông chủ Tiêu đưa cô đến đây xem cửa hàng, cô không phải bà chủ thì là gì kia chứ?"

Mẽ Tinh: "..."

Cô là... nhân viên phục vụ.

Cô mấp máy môi rồi lặp lại lần nữa: "Tôi không phải là bà chủ thật đấy."

Mắt người phụ trách khẽ đảo quanh, như thể đã hiểu ra điều gì: "Không lẽ hai người đang cãi nhau đấy hả? Cô đừng để ở trong lòng như thế, nếu ông chủ Tiêu đã muốn cô lựa chọn, chắc chắn anh ấy cũng quan tâm cô lắm."

Mẽ Tinh: "..."

Bây giờ làm bất động sản trí tưởng tượng cũng phong phú vậy sao?

Cô không muốn giải thích với anh ta nên tự mình lên lầu hai nhìn thử. Tầng hai cũng khá là thoải mái, cô đứng bên cửa sổ nhìn ra, bên cạnh rất đông đúc dân cư

"Em cảm thấy thế nào?" Tiêu Cố cũng đi theo tới bên cửa sổ rồi hỏi cô.

"Cũng tạm được, xung quanh cũng tốt." Mễ Tinh trả lời, "Tiền thuê có đắt không?"

Tiêu Cố nói: "Nhà cửa bên này toàn mới xây, chắc chắn tiền thuê sẽ đắt hơn bên hoa viên Nam Thành."

"Ừ, vậy chúng ta đi đến chỗ kia xem thế nào."

Cửa hàng bên kia ở cạnh khu buôn bán của Khải Thụy quốc tế, bởi vì lượng người đi lại cũng đông hơn, cho nên tiền thuê càng đắt hơn chút nữa. Mễ Tinh vào bên trong nhìn thử, bố cục thiết kế không khác chỗ vừa rồi, nhưng mà diện tích thì nhỏ hơn một chút. Vốn nhà hàng của Tiêu Cố đã có thương hiệu trong lòng của khách hàng, thế thì không cần thiết phải chọn một nơi ở gần khu thương mại, vì vậy Mễ Tinh đề nghị chọn địa điểm lúc đầu.

"Cửa hàng kia chứa được nhiều người hơn, hơn nữa không xa khu thương mại, anh cũng thích ở bên kia hơn thì phải?"

Tiêu Cố gật đầu, chuyện này cứ quyết định vậy đi.

Sau khi hoàn thành xong tất cả mọi thủ tục, Tiêu Cố lái xe chở Mễ Tinh, tốc độ không nhanh không chậm lắm: "Anh đã hẹn với công ty lắp đặt thiết bị rồi, em muốn sửa theo phong cách nào?"

Mễ Tinh căn môi hỏi lại: "Tại sao anh cứ hỏi tôi thế?"

Như vậy sẽ tạo áp lực lớn cho cô.

Tiêu Cố mỉm cười tỏ vẻ đầy am hiểu: "Không phải em là bà chủ sao, anh không hỏi em thì hỏi ai bây giờ?"

Mễ Tinh không hài lòng trừng mắt nhìn anh: "Người nọ không hiểu chứ anh còn không biết nữa sao? Nhưng mà chuyện trang hoàng tôi nghĩ cứ như cửa hàng cũ là được".

Tiêu Cố yên lặng cười cười, rẽ trái ở giao lộ trước mặt.

Mễ Tinh thấy anh không về hướng cửa hàng, cô nghi ngờ hỏi thử: "Anh còn muốn đi đâu nữa thế?"

Tiêu Cố nói: "Dù sao cũng qua đây rồi mà, tối nay mình ở lại đây đi."

Mễ Tinh: "..."

Không đúng, đợi chút, chẳng lẽ cô phải nghỉ ca tối nữa sao?

Dường như biết cô đang suy nghĩ điều gì, Tiêu Cố thoáng trầm tư rồi bảo: "Hôm nay coi như đi công tác, anh không trừ tiền lương của em đâu."

Mễ Tinh: "..."

Từ hoa viên Nam Thành, đến... Khải Thụy quốc tế là đi công tác hả?

Cô còn đang suy nghĩ không biết ngày mai khi đi làm sẽ bị đồng nghiệp trêu đùa đến mức nào, Tiêu Cố đã lái xe đến trước siêu thị lớn.

"Ở đây không có gì để ăn, mình mua nguyên liệu để nấu ăn trước đã, buổi tối còn nấu cơm."

Nghe nói Tiêu Cố sẽ nấu cơm, ngay lập tức Mễ Tinh tỉnh táo liền. Đi cùng Tiêu Cố vào siêu thị, cô thấy anh chọn một ít thịt, hải sản và rau xanh, cuối cùng còn lấy thêm cả một chai rượu vang.

Nhiều đó cũng đủ đoán bữa cơm tối nay phong phú thế nào rồi.

Suốt dọc đường đi từ siêu thị về nhà, Mễ Tinh hỏi Tiêu Cố: "Vì sao lúc ấy anh lại muốn tới Pháp để học nấu món Âu?"

Bình thường mấy sinh viên tài năng của học viện tài chính như thế này nên gia nhập vào phố Wall mới đúng.

Tiêu Cố trả lời: "Muốn đi thì đi thôi."

Mễ Tinh bĩu môi, quả nhiên là phong cách trả lời của ông chủ Tiêu. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thêm: "Thế tại sao ba năm sau anh lại quay về nước?"

Từ cơm Âu tao nhã liên tưởng đến món thịt xiên cay, thay đổi phong cách thế này cũng bất ngờ thật đấy.

Lần này Tiêu Cố yên lặng thêm một thoáng rồi mới trả lời cô: "Bởi vì ba anh mất."

Mễ Tinh hơi ngẩn người, không ngờ mình lại vô tình chạm vào nỗi đau của người ta.

Cô lúng túng, còn chưa biết nói tiếp câu gì, Tiêu Cố lại nói thêm: "Ông chỉ để lại cửa hàng thịt xiên cay, anh không muốn nó bị đóng cửa mất."

Mễ Tinh trầm mặc một hồi, cô cúi đầu nói: "Tình cảm của ba anh với anh tốt thật ấy".

Tiêu Cố mỉm cười đáp: "Thật ra thì cũng không hẳn thế, lúc đầu ba anh không muốn anh đến Pháp để học, kết quả cứ vòng đi vòng lại, cuối cùng anh lại về quản lý cửa hàng thịt xiên cay của ba."

Mễ Tinh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ít nhất ông cũng không ép anh kết hôn với người anh không thích."

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Nhưng mà ba anh lại nói là, sau này nhất định không nên yêu con gái nhà giàu có, nếu không lấy về chắc chắn sẽ rất khó nuôi."

Mẽ Tinh bĩu môi, tỏ thái độ khinh thường.

"Thật ra thì ba anh lại rất yêu mẹ anh." Tiêu Cố thu tầm mắt lại, tiếp tục nhìn làn đường phía trước.

Mẽ Tinh yên lặng một lúc, không biết là đang suy nghĩ gì, sau khi xe đi vào Khải Thụy quốc tế, cô lại hỏi: "Sau sinh nhật của dì Hoắc, anh không tới thành phố C nữa à?"

"Ừ." Tiêu Cố lái xe vào gara ô tô, dừng xe tắt máy, "Nhà họ Cố cũng phản đối mẹ anh lấy ba anh, sau khi mẹ anh rời khỏi nhà họ Cố thì không liên lạc với gia đình bên đó nữa."

Mẽ Tinh cầm một túi đồ cho Tiêu Cố, đi theo anh xuống xe: "Thế bây giờ dì Cố vẫn khỏe chứ?"

Tiêu Cố nói: "Lúc anh học năm thứ tư đại học thì mẹ anh qua đời, sức khỏe của bà không được tốt cho lắm."

Mẽ Tinh lại im lặng, hôm nay không hiểu sao cô toàn hỏi trúng mấy vấn đề xa xưa.

Hai người đặt túi lớn túi nhỏ trong phòng bếp, Tiêu Cố dựa người vào bên bàn, nhìn Mễ Tinh bên cạnh: "Vốn từ nhỏ mẹ anh đã sống trong nhung lụa, là con gái nhà giàu, sau khi lấy ba anh thì cùng ông quản lý cửa hàng này, chịu không ít vất vả. Anh đã từng nghĩ, ba anh nói không sai, cưới một cô gái nhà giàu về có khi chỉ khiến cô ấy vất vả thôi. Nhưng bây giờ anh lại thấy cưới một cô công chúa nhỏ về nhà cũng không tệ, cô ấy làm bà chủ của anh, chỉ cần mỗi ngày chịu trách nhiệm thử đồ ăn là được."

Mễ Tinh nhìn khuôn mặt vương nét cười của Tiêu Cố trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt. Trái tim đập thành thịch thịch thình, như thể trở lại thời học sinh khi mà lần đầu tiên được người ta bày tỏ, bối rối không biết phải làm sao.

Cũng may cô không bỏ trốn như lúc đó mà còn trêu chọc Tiêu Cố để trấn an lại mình: "Ha ha, ông chủ Hao Thiên Khuyến đánh mặt chược, bà chủ Hao Thiên Khuyến thử thức ăn, chắc chỉ tầm nửa tháng của hàng sẽ đóng cửa mất thôi!"

Cô nói xong câu này thì bỏ chạy mất dạng.

Tiêu Cố vẫn đứng trong bếp mỉm cười, ra tới cửa nhìn về phía phòng khách: "Em tới rửa rau giúp anh, có muốn ăn cơm tối không đây?"

Mễ Tinh: "..."

Không phải anh mới nói chỉ cần thử thức ăn là được thôi sao! Mấy câu đường mật của đàn ông đúng là không tin được!

Cô mất tự nhiên quay trở về phòng bếp, dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Cố xử lý mấy nguyên liệu đơn giản giúp cho anh. Phòng bếp ở đây rộng hơn trong nhà ở hoa viên Nam Thành nhiều lắm, Tiêu Cố muốn phát huy sở trường lại càng thêm thuận lợi. Mễ Tinh len lút nhìn anh nhiều lần, không thể không thừa nhận, Tiêu Cố chăm chú làm việc đúng là cảnh đẹp ý vui.

"Mặc dù anh cũng biết mình tú sắc khả xan, nhưng mà nhìn anh thì không no được đâu." Bỗng nhiên Tiêu Cố ngẩng đầu lên, đôi mắt mang ý cười nhè nhẹ.

Mễ Tinh như thế làm sai mà bị bắt, cô nghiêng đầu bối rối ngay lập tức: "Anh bớt tự kỷ đi."

Tiêu Cố cười cười nói: "Không phải cứ nhìn anh là tốt đâu, cẩn thận dao kìa, đừng để bị cắt vào tay."

"Hừ." Mễ Tinh lấy sự cao ngạo lạnh lùng để che giấu sự chột dạ của mình.

Tiêu Cố cũng không nói gì thêm, chuyên tâm làm việc của mình, lúc làm xong bữa tối cũng đã gần tám giờ.

"Đói quá..." Mễ Tinh ngồi phịch luôn xuống ghế, thử đồ ăn mà sao mệt quá trời.

Tiêu Cố bê mâm thức ăn đã làm xong lên, lập tức Mễ Tinh như sống lại: "Thơm quá!"

Tiêu Cố bảo: "Đây là món ốc Burgundy, một món ăn rất nổi tiếng."

Mễ Tinh cầm dao và nĩa lên tiếng: "Tôi biết mà, con ốc này ăn lá nho để lớn!" Mễ Tinh nói xong, không chờ Tiêu Cố ngồi đã bắt đầu dùng bữa.

Tiêu Cố mở chai rượu vang, rót cho cô nửa ly: "Dùng với rượu vang Burgundy mới trở nên hoàn hảo."

Mễ Tinh không suy nghĩ gì nhiều, cô cầm ly rượu lên uống một ngụm, rượu vang nguyên chất cực kì thơm.

Bữa tối nay của Tiêu Cố đậm chất hương vị vùng Burgundy, vùng Burgundy sản xuất nhiều rượu vang, các món ăn của anh cũng lấy màu từ rượu.

Sau khi Mễ Tinh ăn tối xong mặt cũng hơi ửng hồng.

"Uống một lượng rượu vang thích hợp sẽ giúp ngủ ngon hơn, em đi tắm đi rồi nằm ngủ." Tiêu Cố ngồi đối diện, cất giọng ấm áp nói với cô.

Vừa nghe câu đó Mễ Tinh đã bắt đầu chộn rộn, đã rất lâu rồi cô chưa được ngâm người thư giãn trong bồn tắm.

Cô nhìn cái đĩa không còn chút thức ăn rồi nói với Tiêu Cố: "Những thứ này..."

Tiêu Cố galant cười đáp lại: "Để anh dọn."

"VẬY thì tốt quá!" Mễ Tinh đứng dậy, đang muốn đi lên tầng tắm thì Tiêu Cố gọi lại, Mễ Tinh chăm chú nhìn anh như có vẻ đề phòng, "Không phải anh định đổi ý lại đấy chứ?"

Tiêu Cố nói: "Anh chỉ định nhắc em thôi, đến phòng ngủ chính mà tắm, cái bồn tắm ở đó lớn hơn, ngâm mình cũng thoải mái hơn."

Mễ Tinh suy nghĩ một chút, nhìn anh uy hiếp: "VẬY thì anh không được nhìn trộm tôi đâu đấy."

Tiêu Cố cười: "Dĩ nhiên là không rồi."

Nghe thấy anh đảm bảo, Mễ Tinh vui vẻ lên tầng ba. Ngó nghiêng phòng ngủ chính của Tiêu Cố xong xuôi mới chịu vào phòng tắm.

Bồn tắm trong phòng ngủ chính cực kì to, hai người tắm cùng cũng vẫn còn đủ chỗ. Mễ Tinh giật mình nhớ ra mình không mang

theo quần áo ngủ, cô lại chạy xuống tìm Tiêu Cố: "Tôi không mang theo quần áo ngủ."

Tiêu Cố đang rửa bát, nghe thấy tiếng cô thì xoay đầu lại: "Trong tủ quần áo của anh có áo sơ-mi mới, em lấy mặc tạm đi."

"Ừ." Mễ Tinh lại chạy lên tầng ba, lấy một cái áo sơ-mi trắng trong tủ quần áo của Tiêu Cố. Nước trong phòng tắm cũng vừa đầy, cô cầm áo sơ-mi đi vào, vui vẻ ngồi vào trong bồn tắm.

"Haiz ——" Cô thoải mái thở nhẹ một hơi, từ từ dựa vào bồn tắm. Nếu ngày nào cũng được tắm ở đây thì thật tốt biết bao.

Không biết qua bao lâu, Mễ Tinh cảm thấy hình như mình ngủ xong một giấc. Nước cũng lạnh lẽo dần, cô lấy sữa tắm trong phòng tắm của Tiêu Cố, đổ một ít vào bông tắm rồi mới xoa lên người.

Lúc đi ra khỏi bồn tắm thì thấy hơi chóng mặt, cô nghĩ có thể là do mình ngâm người quá lâu, hơn nữa lúc trước còn uống rượu.

Vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy Tiêu Cố cũng ở trong phòng ngủ.

Cô ngây người, mặt đỏ tới mang tai: "Không phải anh nói không nhìn trộm tôi sao!"

Tiêu Cố không nhịn được cười: "Anh nói sẽ không nhìn trộm em, chứ anh không nói sẽ không về phòng ngủ của mình mà."

Mẽ Tinh: "..."

Mùi sữa tắm trên người cô tỏa dần vào không khí, lông mày Tiêu Cố hơi giật giật.

Bây giờ cô đang mặc áo sơ-mi của anh, rộng cực kì, điểm chính là, cô chỉ mặc đúng một cái áo sơ-mi. Chiều dài của áo vừa đến giữa bắp đùi, mà cô thì lại vừa tắm xong, tóc vẫn còn đang ướt, một phần cổ trắng mịn lộ ra ngoài.

Tiêu Cố cảm thấy hơi cồn trên người đang phát ra.

Mẽ Tinh nhạy bén phát hiện ra bầu không khí trong phòng có đôi phần khác lạ, cô chạy về phía cửa, nhưng mà chân chưa kịp nhấc lên, cô đã bị Tiêu Cố giữ chặt lại.

Tiêu Cố chỉ dùng có chút lực đã bế bổng cô lên một cách rất nhẹ nhàng. Mẽ Tinh trợn mắt há hốc đến ngây người, tới mức khi anh thả cô xuống giường thế nào cũng chẳng hề hay biết.

Tiêu Cố khẽ chau mày, nhìn người bên dưới.

Vốn anh không định làm tới bước này đâu, nhưng mà Mẽ Tinh bây giờ lại vô cùng quyến rũ.

Anh từ từ cúi xuống, hôn cô.

Chương 39

Tiêu Cố vừa hôn vào cổ cô, Mễ Tinh đã hét âm thành tiếng: "A..."

Động tác của anh chợt dừng lại ngừng đầu nhìn Mễ Tinh.

Đôi mắt không còn chăm chú nhìn cô như ngày trước, trong đáy mắt nhuộm một chút men say, Mễ Tinh như bị nó đầu độc quên không đẩy anh ra, cứ nhìn anh sửng sốt một hồi lâu, đột nhiên cô lại nói: "Sao anh không đi tắm?"

Tiêu Cố: "..."

Mễ Tinh: "..."

Trời ơi, tại sao cô lại nói cái này.

Mễ Tinh then thùng như muốn khóc, Tiêu Cố lại cúi mắt khẽ cười, rời khỏi người cô thật.

Anh biết rõ đây là lời từ chối uyển chuyển của Mễ Tinh, cô định tranh thủ khi anh tắm mà trốn mất.

Tuy rằng trong lòng khó tránh hơi tiếc nuối, nhưng anh không hề định ép buộc ý cô. Anh nhìn cô một lúc rồi xoay người đi vào phòng tắm: "Anh đi tắm đây".

Tiêu Cố cố tình tắm rửa hơn mười phút, để thời gian cho Mễ Tinh rời đi. Anh mặc áo ngủ vào rồi cầm khăn lau tóc, tự nhiên lại nghĩ sao trước kia mình không hề biết hóa ra mình cũng biết săn sóc thế này?

Anh vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, không ngờ Mễ Tinh vẫn còn nằm trên giường đang nhìn trần chăm chặp.

Tiêu Cố: "..."

Chẳng lẽ... trên đường chạy trốn xảy ra chuyện gì bất ngờ chẳng?

Anh giật nhẹ đuôi mày, hỏi cô: "Sao em còn ở đây?"

Mễ Tinh đáp: "Em đang nghĩ về cuộc đời".

Tiêu Cố: ".."

"Ồ". Anh thả khăn mặt xuống, đi tới gương rồi bắt đầu sấy tóc. Đợi đến khi anh sấy tóc xong xuôi, Mễ Tinh vẫn còn nhìn trần nhà đầy chăm chú.

Anh không nhịn được hỏi: "Trần đẹp đến thế à?"

Mễ Tinh nói: "Cũng được".

Đuôi mày anh lại càng giật giật hơn, anh kéo đầu cảm máy sấy ra, quay về chiếc giường một lần nữa, nhìn Mễ Tinh nói: "Anh cho em hai cơ hội để đi, không có lần thứ ba đâu nhé".

Mễ Tinh thấy anh lại đè về phía này thì vội nói: "Nếu em không muốn anh dám làm bậy sao?"

Hai tay Tiêu Cố đặt hai bên người cô, cúi đầu nhìn Mễ Tinh: "Sao em vẫn ở lại chỗ này?"

"Em nói rồi, em đang suy nghĩ về cuộc đời".

"Hả, thế có kết luận chưa?" Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi mùi tóc của cô, hôn lên cổ cô một cái.

Mễ Tinh cảm giác lòng mình cũng nhũn ra vì những nụ hôn này, mặt cô càng đỏ hơn khi này, đến vành tai cũng chuyển sang hồng rực. Tiêu Cố hôn dọc xuống cổ cô, đưa tay tới cúc áo sơ mi.

"Khoan đã". Mễ Tinh lại thốt lên lần nữa.

Đuôi lông mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhìn cô: "Lại sao nữa?"

Mễ Tinh đỏ mặt hỏi: "Có phải sẽ đau lắm phải không anh?"

Tiêu Cố thoáng dừng lại rồi bật cười thành tiếng: "Anh tưởng là vì em bảo thủ".

"Em rất bảo thủ mà". Mễ Tinh như bị anh si nhục, không phục nhìn anh: "Em chỉ vì hôm nay... hình như uống hơi say".

Tiêu Cố che miệng, hơi thở nóng hổi phả lên má Mễ Tinh: "Xem ra hôm nay anh phải gắng năm giữ cơ hội này mới được".

Mặt Mễ Tinh như bị anh thiêu đốt, cả người cũng trở nên nóng bỏng. Tiêu Cố động viên hôn lên môi cô, thấp giọng nói: "Nếu thấy đau thì cứ cắn anh đi".

Mễ Tinh há miệng cắn lên vai Tiêu Cố một cái qua áo ngủ, Tiêu Cố khẽ rên lên nhìn cô rồi nói: "Anh chưa bắt đầu mà".

Mễ Tinh nhả miếng vải trong miệng ra: "Em hơi lo".

Tiêu Cố nhìn cô cười thật thấp, nhẹ nhàng cởi áo ra.

Thị giác tấn công quá mãnh liệt, ánh mắt Mễ Tinh lóe sáng lên, đảo qua đảo lại trên mấy bắp thịt ở trên người Tiêu Cố, cuối cùng rơi xuống hình xăm chỗ eo anh.

"A, hình xăm". Mễ Tinh kích động ngồi bật dậy, cô đã muốn nhìn cái này lâu rồi.

Tiêu Cố vội vàng ngăn cô lại, cười cười với cô: "Đợi lát nữa rồi lại nhìn hình xăm, mình làm chuyện chính đã".

Mễ Tinh còn muốn nói gì đó nhưng đã bị môi lưỡi của Tiêu Cố ngăn lại.

Sau một đêm triền miên, trên người Tiêu Cố có thêm mấy dấu răng.

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo, lấp loáng chút ánh sáng lóe qua, Mễ Tinh vẫn còn chưa tỉnh giấc, Tiêu Cố ngồi bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt cô, cúi đầu nhìn xuống: "Mễ Tinh".

Giọng của anh rất nhẹ, trầm thấp lại tràn ngập dịu dàng.

Người bị gọi không hề phản ứng gì, Tiêu Cố cong môi ghé sát vào tai cô kêu thêm tiếng nữa: "Công chúa nhỏ, dậy nào".

Rốt cuộc Mễ Tinh cũng có chút phản ứng, hàng lông mi run run hai lượt, từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt ra đã thấy Tiêu Cố ngồi bên cạnh, đại não của cô chỉ toàn màu trắng trơn. Tình hình tối qua lướt nhanh qua đầu óc, cô nhất thời mắc cỡ đôi gò má đỏ bừng.

Tiêu Cố buồn cười vuốt nhẹ mái tóc cô: "Làm cũng làm rồi, có gì mà xấu hổ?"

Mễ Tinh không phục nhìn anh, ngạo mạn hừ một tiếng: "Ai xấu hổ chứ? Mọi người đều là người trưởng thành, chuyện như vậy cũng có gì đâu chứ".

Tiêu Cố cười nhẹ: "Không ngại là được rồi".

Anh đang định xuống thay bộ quần áo, nhưng Mễ Tinh kéo lại chúm cả đầu mình sang: "Khoan đã, anh nói cho em xem hình xăm mà?"

Tối qua mặc dù anh đã cởi hết trợn, nhưng căn bản cô lại không có cơ hội nhìn rõ, mãi đến khi làm xong chính sự, cô lại không có sức lực để nhìn.

Tiêu Cố nhìn xuống bên hông mình rồi hào phóng kéo lưng quần mình xuống.

Mễ Tinh đổi góc nghiên cứu một lúc lâu thì nhìn Tiêu Cố hỏi: "Hình gì đây ạ? Chim sao?"

Tiêu Cố gật đầu đáp: "Ừ, ở Sơn Hải Kinh có viết một loài chim, có người nói chỉ cần ăn thịt nó là sẽ không cần ngủ, vì thế thời ấy có rất nhiều người có tiền cho công nhân của mình ăn thịt loại chim này, như vậy họ có thể làm việc không ngừng nghỉ.

Anh nói xong thì đi tới tú quần áo tìm đồ: "Lúc ấy Cố Tín kéo anh đi xăm, anh muốn xăm trên mình hình của con chim đó, như thế nhân viên của anh chắc sẽ cần cù hơn".

Mễ Tinh: "..."

Nhà tư bản độc tậ sâu xương tủy.

Tiêu Cố thay áo quần xong, thấy Mễ Tinh vẫn nằm ì trên giường thì đi tới nhìn cô: "Sao còn chưa đứng lên.

Mễ Tinh ịu xịu thở dài một hơi: "Nếu ba em mà biết chắc ông sẽ đánh chết em luôn". Chính cô còn không ngờ bản thân sẽ to gan làm ra chuyện thế này, chỉ có thể nói tối qua hormone phân bố quá đúng chỗ, khiến họ bỗng khao khát lẫn nhau.

Tiêu Cố đứng bên cạnh nhìn cô cười nói: "Không phải em mới nói chuyện này có gì đâu kia mà?"

"Nhưng ba em lại không cho là vậy". Mễ Tinh liếc trắng mắt.

Tiêu Cố đi tới cạnh người cô, khom lưng hôn khóe môi người nọ: "Hay là hôm nay mình đi đăng kí luôn, thế thì ba em không còn gì để nói".

Mễ Tinh cười ha ha hai tiếng: "Thế thì ông ấy sẽ đánh chết anh luôn".

Tiêu Cố cười nói: "Anh không sợ". Từ khi anh quyết định ở bên cạnh Mễ Tinh, anh đã định đối mặt trực tiếp với cha cô ấy rồi.

Anh kéo Mễ Tinh từ trong chăn ra, nhét quần áo vào lòng cô: "Đừng nghĩ nhiều nữa, anh đưa em đi xuống ăn trước nhé".

Mễ Tinh thần người ôm quần áo, sau đó lại vất qua một bên: "Không được không được, em thấy có một số việc mình phải nói rõ trước".

Tiêu Cố nhíu mày, nhìn cô nói: "Anh rửa tai lắng nghe".

Mễ Tinh rất hài lòng về thái độ của anh: "Anh xem chúng ta đã như thế này rồi, nhưng anh còn chưa nói anh yêu em đâu đấy".

Tiêu Cố thoáng sửng sốt rồi phì cười thành tiếng. Anh hăng giọng một cái, nhìn Mễ Tinh, khuôn mặt đượm ý cười: "Anh yêu em".

Mễ Tinh gật đầu.

Tiêu Cố đề nghị: "Anh nói xong rồi, em cũng nên nói chứ".

Mễ Tinh buồn cười nhìn anh: "Haha, em là công chúa nhỏ mà, tại sao công chúa phải yêu anh cơ chứ?"

Tiêu Cố: "..."

Trước kia anh chưa từng nghe có thể chơi như vậy.

Bên này anh rơi vào trầm mặc, Mễ Tinh công chúa bên kia lại bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai: "Nếu em đã ngủ với anh rồi thì em chính là bà chủ ở nơi này, em nghĩ nên sơn phòng lại thành

màu hồng phấn, à, còn tấm thảm lông dê của anh nữa, cũng đổi sang màu hồng".

Tiêu Cố: "..."

Anh nhíu mi, kéo Mễ Tinh vào lòng: "Anh thấy chúng ta cần thảo luận cái này, rốt cuộc là ai ngủ với ai?"

Mễ Tinh trợn to hai mắt: "Nếu không phải là em ngủ với anh, anh nghĩ tối qua anh thành công được chắc?"

Tiêu Cố và cô nhìn nhau một lúc, sau đó anh tựa đầu vào vai cô cười nhẹ.

Mễ Tinh bị anh cười đến mặt đỏ tận mang tai, bực bội nhéo eo anh một cái: "Anh cười gì chứ? Em phải thay quần áo, anh ra ngoài đi".

Tiêu Cố buông cô ra, giữa đôi lông mày như có phần trêu tức: "Trên người em có chỗ nào mà anh chưa từng thấy?"

Mễ Tinh đỏ mặt đáp: "Lúc em không muốn cho anh xem thì anh không được xem".

Tiêu Cố hơi dờ khóc dờ cười, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đi ra.

Bây giờ anh đã có thể hiểu được lời ba mình từng nói, cười một cô công chúa nhỏ về nhà đúng là rất khó nuôi.

Mễ Tinh thay đồ và rửa mặt xong xuôi thì cũng đi xuống lầu. Tiêu Cố đang ngồi trong phòng khách chờ cô, thấy cô xuống thì mới hỏi: "Ăn ở đây hay về hoa viên Nam Thành ăn?"

Mễ Tinh nhìn đồng hồ xem thử, không ngờ đã mười giờ rưỡi rồi. Cô tới ngồi cạnh anh rồi nói: "Về nam viên Nam Thành đi ạ, Cầu Đản còn chưa được cho ăn".

Tiêu Cố cười kéo tay cô ra ngoài: "Yên tâm đi, cái gì nó không tìm được chứ đồ ăn thì tìm giỏi lắm đấy". Lúc ra ngoài cửa, hình như anh nhớ ra gì đó, đọc một chuỗi số cho cô: "Đây là mật mã cửa, nếu không quét được vân tay thì ấn mật mã này".

"Vâng". Mễ Tinh nhớ kỹ dãy số trên.

Lúc cô và Tiêu Cố quay về hoa viên Nam Thành đã qua mười một giờ. Tiêu Cố dẫn cô đi thẳng tới một quán xào nho nhỏ. lúc Mễ Tinh nhìn thấy ông chủ quán mới nhớ ra đây là ông chủ từng trêu chọc họ lúc dẫn Cầu Đản đi ra ngoài tản bộ.

Ông chủ cũng nhận ra Mễ Tinh, nghe Tiêu Cố gọi món xong ông chọt cùi chỏ vào người anh: "Này không phải là bạn gái thật hả? Không phải là bác đuổi ra đấy".

Tiêu Cố cười với ông: "Tối qua cô ấy mới trở thành bạn gái cháu".

Ông chủ tiệm xào: "..."

Câu nói này, có mang thâm ý.

Ông cười cười đi xuống, múc cho Tiêu Cố thêm hai vá thức ăn và một thìa muối nữa.

Cuối cùng ông vẫn phải bảo vệ bí quyết nghề nghiệp của mình, sau khi Mễ Tinh nếm thử mấy món ăn, cô mở to hai mắt gật đầu với Tiêu Cố: "Ừm, mấy món xào này ngon thật".

Ông chủ quán vui vẻ, đi tới định hỏi cô so sánh giữa mình và bạn trai thì sao, bỗng nghe cô nói tiếp: "Còn lâu mới đuổi kịp anh được".

Ông chủ tiệm xào: ".."

Cái gì mà còn lâu mới kịp? Ông là một đầu bếp chuyên nghiệp, còn không bằng cửa hàng thịt xiên của Tiêu Cố nữa à.

Ông suy tư một lúc, có lẽ là do trong đồ ăn của Tiêu Cố có một gia vị khác.

Là yêu.

Ông ta xúc động nghĩ.

Chương 40

Sau bữa trưa, Tiêu Cố không đưa Mễ Tinh về tiệm mà chở cô về thẳng hoa viên Nam Thành với mình.

Có thể quang minh chính đại trốn làm việc như thế, Mễ Tinh cầu còn không được, cô nhớ cảm giác ngủ trưa trong phòng ngủ ấm áp, cuộc sống gia đình trôi qua mới dễ chịu làm sao

Nhưng sau khi mở cửa ra, trong phòng bừa bãi lộn xộn làm cô thấy giật mình.

Tất cả đệm ghế salon đều bị tháo ra vứt bừa bãi dưới đất, còn một cái gối dựa hình như bị vật gì đó sắc nhọn cào rách tanh rách bành, sợi bông bên trong cũng lòi hết cả ra. Trên đất rơi không ít giấy vụn, nhìn qua là thấy mấy quyển tạp chí tan nát nằm la liệt góc tường, mấy món đồ trang trí nhỏ thì khá hơn một chút nhưng cũng không tránh khỏi bị rơi đầy trên sàn, Mễ Tinh nhìn phòng khách lộn xộn, mắt nháy nháy vài cái: “Đây là... có trộm sao?”

Đúng là cuối năm ăn trộm khá hoành hành, dù sao bây giờ cũng đang trong giai đoạn bọn chúng chạy nước rút.

Ban đầu Tiêu Cố còn tim đập thành thịch, nhưng sau đó thần sắc bình ổn lại rất nhanh. Anh nhìn sang ổ chó của Husky, giọng đầy đe dọa: “Thiên Thiên, lại ngứa da đấy hả?”

“Gâu!” Husky kêu ngạo vẫy vẫy đuôi, ngay cả ánh mắt cũng không thèm ngó sang anh một cái.

Mẽ Tinh nhìn Husky không giống trước kia lắm, cô hỏi Tiêu Cố đứng bên cạnh: “Cái này, nó tới thời kỳ phản nghịch sao?”

“Hai hôm nay không đưa nó xuống lầu đi dạo, nó đang náo lên với anh thôi.” Tiêu Cố vừa nói, vừa đi tới ổ chó Husky.

Mẽ Tinh nhìn Husky tào nhả nằm trong ổ của mình, trong đầu cô lại nghĩ, nó mới là công chúa nhỏ thực sự đấy.

Tiêu Cố ngồi xuống trước ổ chó, nói với Mẽ Tinh: “Em về phòng trước đi, anh muốn dạy dỗ nó một trận.”

Mẽ Tinh: “....”

“À, anh nhẹ tay chút nhé.” Cô vừa nói xong đã xoay người, vốn định bước nhanh trở về phòng của mình, nhưng ánh mắt bỗng dừng lại nơi mấy quyển tạp chí vung vãi nơi góc tường không biết từ đâu tới.

Cô vòng qua đồng bừa bãi trên đất đi sang đó, tiện tay cầm một cuốn tạp chí lật lật xem: “Bình thường anh cũng đọc tạp chí nữa đấy à?” Nội dung không có mấy cô người mẫu chân dài lộ ngực gì đó, Mẽ Tinh nhú mày chun mũi, cầm một quyển khác lên.

Tiêu Cố suy nghĩ một lúc, biết cô đang tìm gì, anh cúi đầu cười khẽ hỏi cô: “Em mong anh đọc tạp chí gì?”

Mễ Tinh không đáp, cứ tiếp tục lật hết từng quyển một, thấy tất cả đều là tạp chí ẩm thực mới đứng lên: “Không có gì.” Cô phải phủi hai tay, trở về phòng.

Cô vừa bước vào phòng đã xoay người khóa cửa, thấy mình may mắn vì thoát khỏi tai họa nên thở phào nhẹ nhõm, ngoài cửa văng lên tiếng chó sủa mơ hồ.

Chờ Tiêu Cố dạy dỗ Thiên Thiên xong, anh đứng trước cửa phòng cô gõ gõ: “Em ngủ một giấc đi, anh dạy nó xong còn phải liên hệ với công ty lắp đặt lại thiết bị, tới bốn giờ em nhớ dắt Thiên Thiên xuống lầu đi dạo, nhớ buộc xích cho nó đấy.”

“Vâng”, Mễ Tinh gật đầu, nhận nhiệm vụ mà Tiêu Cố giao cho.

Tiêu Cố vừa chuẩn bị xoay người lại hỏi thêm câu nữa: “Em sẽ nhớ buộc dây xích cho nó chứ?”

“...Dĩ nhiên rồi!” Mễ Tinh hận không thể buộc dây xích chó lên cổ của anh luôn.

Tiêu Cố cười nói: “Đừng đi lung tung, tránh chốc nữa anh phải đi cứu hai người luôn đấy.”

Mễ Tinh: “...”

“Yên tâm lo thu xếp nhà cửa của anh đi!” Mễ Tinh vừa nói vừa đẩy anh ra rồi khóa cửa lần nữa.

Sau khi đặt báo thức trên di động xong, Mễ Tinh mới cởi áo quần ra, chuẩn bị thay đồ ngủ. Buổi sáng đi gấp quá, cô không kịp nhìn kỹ, giờ soi mình qua gương mấy lượt mới phát hiện trên người đầy dấu vết lấm đốm.

Mặt cô bỗng đỏ lên, đóng tủ áo quần lại, mặc đồ ngủ qua loa rồi bò lên giường.

Có lẽ vì trong người hơi mệt, giấc ngủ của Mễ Tinh cực kỳ sâu, đồng hồ báo thức vang inh ỏi thật lâu cô mới mới mệt mở mắt ra.

Trong chăn ấm quá, cô không muốn dắt Cầu Đản đi dạo một tí nào, nhưng nghĩ lại tình cảnh căn phòng ngày hôm nay, nếu không dắt nó ra ngoài chỉ e ngày mai nó phá phòng cô mất.

Mễ Tinh chần chừ một lúc, thật lâu sau, cuối cùng cô cũng bò dậy thay quần áo ra cửa.

Hình như Husky đang chờ cô, đứng vẫy đuôi trước cửa, lúc Mễ Tinh mở cửa nhìn thấy mà hết hồn, Husky ngược đầu lên nhìn cô: “Gâu!”

Cô cột dây xích lại cho nó, cầm chìa khóa và di động, mang thêm ít tiền lẻ rồi mới bước xuống lầu.

Husky thẳng tiến xuống lầu dưới, tung ta tung tãng. May mà Mễ Tinh mang một đôi giày đế bằng, khó khăn đuổi theo tốc độ của nó.

Phải dắt Husky đi dạo sau khi ngủ dậy, Mễ Tinh ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng biết cơ bắp của Tiêu Cố được luyện tập thế nào... Cô dắt chó mấy lần, nói không chừng bắp chân sẽ to lên ấy chứ?

Cô bị ý nghĩ này dọa sợ, dùng sức kéo kéo Husky đang hứng chí chạy nhanh ngay phía trước: “Cầu Đản, chạy chậm một chút.”

Husky bị cô kéo thong thả chạy chậm hơn. Mễ Tinh nhớ ra Husky là giống chó chuyên kéo xe trượt tuyết, nếu đã kéo được xe chở người trượt tuyết, thế thì...lần sau cô đạp xe, để nó kéo cô đi?

Mễ Tinh càng nghĩ càng thấy có khả năng, chỉ cần cô nắm vững ghi-đông thì cứ để Cầu Đản kéo cũng được, như vậy không chỉ Cầu Đản có thể chạy nhanh hơn mà bắp chân của cô cũng không bị to lên!

Cô nhớ chị Dung Dung có một chiếc xe đạp để trong tiệm, ngày mai thử tìm chị ấy mượn xem sao.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Mễ Tinh bắt đầu tìm những đoạn vắng người, tránh việc đụng phải người khác làm cho họ bị thương.

Bị Husky kéo một vòng cực lớn, cứ thế, dù đang trong mùa đông Mễ Tinh cũng có thể ứa mồ hôi ròng ròng. Lúc trở về, cô thở hồng hộc lết theo sau husky, tinh thần của nó vẫn phấn chấn như cũ, như thể có chạy thêm vòng nữa nó cũng còn dư sức.

Bởi vì thể lực Mễ Tinh không theo kịp, đường về chậm hơn rất nhiều lúc họ đi. Khi đi qua một cửa hàng bán đồ trang sức nọ, cô nhìn thấy một cái cài hình tai thỏ màu hồng ở bên trong tủ kính, mắt sáng bừng cả lên.

“Gâu!” Husky thấy cô không đi thì dừng lại sủa một tiếng.

Mễ Tinh nhìn nó cười cười, ánh mắt không có ý tốt: “Cầu Đản à, chúng ta đi mua vài thứ đi.”

Cô kéo Husky đi vào cửa hàng, nhân viên thấy cô liền gọi lại: “Xin lỗi chị, chó không vào được.”

“À, vậy sao.” Mặc dù Cầu Đản nhà cô bị hắt hủi, nhưng cô cũng không thể mạnh mẽ cứ liều chết xông vào, “Vậy cô trông chó nhà tôi một lát, tôi đi vào lấy đồ xong ra ngay.”

Nhân viên nhìn chú chó bên cạnh cô, không dám nhận: “Hay là chị cứ trông nó đi, chị muốn mua cái gì, em lấy giúp chị.”

“Vậy làm phiền cô rồi.” Mễ Tinh cười nói, “Tôi muốn cái cài tai thỏ màu hồng trong tủ kính kia.”

Cô chỉ chỉ, nhân viên đi đến chỗ cô chỉ dẫn, cầm cái lên quơ quơ trước mặt cô: “Là cái này ạ?”

“Đúng rồi, cái này bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi lăm.” Nhân viên cửa hàng cầm chiếc cài đi tới, Mễ Tinh mò tiền lẻ ra đếm đếm, có ba mươi bảy đồng, vừa đủ.

Cô đưa cho nhân viên ba mươi lăm đồng, để cô ấy cắt nhãn mác giúp cô rồi cài lên đầu thử, nhìn vào gương mấy lần, Mễ Tinh hài lòng kéo Husky đi ra.

Cài một đôi tai thỏ trên đầu rồi đi thong dong ngoài đường như vậy đúng là hấp dẫn không ít cặp mắt nhìn, một bạn nhỏ chỉ tay về phía cô, nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ nhìn xem, bên kia có một con thỏ và một con chó đó.”

Mẹ người bạn nhỏ bật cười thành tiếng, bà cúi đầu xuống, hỏi: “Bé cưng thích thỏ sao? Mẹ mua cho con một cái nhé.”

“Được ạ được ạ”. Người bạn nhỏ sung sướng vỗ vỗ tay.

Lúc Mễ Tinh tản bộ với chó về đến nhà, Tiêu Cố đã về đang nấu cơm trong bếp, Mễ Tinh cởi xích chó ra, đang sờ đầu husky thì thấy Tiêu Cố đi từ phòng bếp ra.

Nhìn thấy đôi tai nhỏ đeo trên đầu Mễ Tinh, Tiêu Cố thoáng sững lại, anh không nhịn được cười: “Sao mà dắt chó đi dạo lại có

thêm đôi tai thỏ thế nào?”

Mễ Tinh cười hì hì đứng lên, hỏi anh: “Đẹp không anh?”

Tiêu Cố sờ đôi tai thỏ một cái, cảm giác nó vô cùng mềm mại: “Rất đẹp.”

Mễ Tinh vui vẻ nói: “Vậy anh đeo lên cho em nhìn thử đi.”

Tiêu Cố: “....”

Anh cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu được cấu tạo não bộ của cô công chúa nhỏ.

Mễ Tinh thấy anh không đồng ý thì nhú mày hỏi anh: “Không phải anh nói rất đẹp à, sao không đeo?”

Khóe miệng Tiêu Cố run run, không nói nên lời: “Anh nói em đeo rất đẹp.” Anh mà đeo lên chẳng khác gì tên biến thái.

Mễ Tinh liếc anh: “Anh không đeo thử thì sao em biết được anh có phải là anh thỏ đã cứu em không chứ.”

Tiêu Cố hơi sững sốt, trêu cô: “Khi bé còn không nhận ra anh, chẳng lẽ bây giờ đeo cái này lên là nhận ra được hả?”

Mễ Tinh bị người khác chọt đúng chỗ mình đau, cô ghen một lúc rồi ngang ngược vung tay: “Em không biết, tóm lại, hôm nay

anh phải đeo cho em nhìn xem thử! Nếu không em sẽ không thừa nhận anh là anh thỏ đâu!”

Tiêu Cố: “...”

Nếu không theo ý cô chắc cô sẽ phá hủy cái nhà này luôn mất, thật là, giống Thiên Thiên như đúc.

Đáng tiếc, với Thiên Thiên chỉ cần đánh một trận là xong xuôi hết cả, còn với công chúa nhỏ, anh chỉ biết cứng chiêu.

Nghĩ lại, cũng chỉ có mỗi mình Mễ Tinh nhìn thấy nó, Tiêu Cố co được dân được, tháo cái cài trên đầu Mễ Tinh xuống rồi đeo lên đầu mình.

Mắt Mễ Tinh sáng lên, hưng phấn nhìn anh: “Woa woa woa, quả thật anh đeo lên dễ thương lắm luôn ấy, em thấy em cũng hơi hiểu được cảm giác của dì anh rồi đấy, haha.”

Tiêu Cố trầm mặc không nói lời nào, Mễ Tinh nhìn Tiêu Cố “Tú sắc khả san”*, lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Thành thật khai báo, lúc anh chuộc áo quần về đã hy sinh cái gì rồi?”

*một vẻ đẹp làm người ta nhìn không biết no đói

Hai Lượng không giống một người tốt, là một sắc nữ, thấy Tiêu Cố thế này sao không nhào tới được

Mắt Tiêu Cố giật giật, tiếp nối sóng điện não của Mễ Tinh, anh cúi người xuống: “Em thấy anh đã hy sinh cái gì?”

Giọng Mễ Tinh nghe có vẻ phẫn chẫn: “Nhan sắc”.

Rốt cuộc Tiêu Cố cũng bật cười, hôn môi cô một cái: “Anh chỉ hy sinh nhan sắc cho em thôi.”

Mễ Tinh hừ một tiếng: “Vậy mới được.”

Tiêu Cố lại cúi đầu hôn môi cô say đắm, lúc hai người đang say mê thì chóp mũi của Mễ Tinh khê giật giật, mềm nhũn nhìn anh: “Hình như có mùi khét thì phải?”

Tiêu Cố: “....”

Anh quên mất mình còn đang nấu cơm.

Trở lại phòng bếp, ngay cả tai thỏ trên đầu cũng quên không tháo xuống, Mễ Tinh cầm điện thoại di động, đổi góc chụp cho anh một tấm rồi mới chịu đứng lên.

Lúc Tiêu Cố tắt lửa trên bếp mới phát hiện cô nàng bên cạnh đang mãi chụp hình mình, anh tháo cài xuống: “Mễ Tinh.”

Giọng anh buồn bực gọi cô, Mễ Tinh cất di động, cười nói: “Gì thế?”

Tiêu Cố đe dọa nhìn cô, chuẩn bị dùng khí thế của mình đưa cô vào khuôn khổ: “Xóa hình đi.”

“Không, em phải dùng hình này làm hình nền.” Mễ Tinh phấn khích chạy đi.

Tiêu Cố: “...”

Chương 41

Trên bàn cơm, Tiêu Cố vẫn cố dụ dỗ Mễ Tinh xóa hình trong điện thoại.

Mễ Tinh bình tĩnh nhai nhai từng hạt cơm, nhìn Tiêu Cố cười khì: “Em không xóa đấy, lỡ sau này anh xử tệ với em, em có thể đăng hình lên mấy nhóm chat lớn nhỏ, để tất cả mọi người đều nhìn thấy.”

Tiêu Cố: “...”

Anh trầm mặc nhìn cô một lúc, mở lời: “Nếu em dám đăng lên, anh sẽ đăng hình em chụp chung với tuần lộc ngày đó.”

Mễ Tinh không ngờ anh lại còn chiêu này, cô đặt đũa lên miệng chén: “Tấm hình đó anh vẫn chưa xóa hả?”

Lần này Tiêu Cố lại nhìn cô bật cười: “Em xóa anh sẽ xóa.”

Mễ Tinh cau mày ngẫm nghĩ, đưa ngón trỏ ra trước mặt nói điều kiện với anh: “Em xóa một tấm anh phải xóa một tấm.”

Khóe miệng Tiêu Cố cong cong, nhìn cô đáp lại: “Đừng tưởng anh không biết đấy nhé, em chụp rất nhiều hình.” Nói không chừng cô còn sao ra nhiều bản nữa.

Mễ Tinh liếc anh hừ một tiếng, cầm đũa ăn cơm tiếp: “Nói thế chẳng lẽ anh không sao ra chắc.”

Dù sao trong tay Tiêu Cố chỉ có một bức hình, hơn nữa chỉ hơi xấu mà thôi, cô hoàn toàn có thể tin tưởng vào kỹ thuật của người trước mặt mình. Cũng không phải, vốn dĩ kỹ thuật chụp hình của Tiêu Cố vô cùng tệ!

Sau khi cơm nước xong xuôi, Tiêu Cố không để cho Mễ Tinh rửa chén, cô cũng thấy bất ngờ, sau đó mới nghe anh nói lại: “Đi thu xếp đồ dùng của em đi, chuyển hết sang phòng của chúng ta.”

Mễ Tinh đề phòng hỏi anh: “Làm gì ạ?”

Tiêu Cố nhìn cô một cái, khoe miệng khế cong lên: “Nếu không thì anh qua phòng em cũng được.”

Mễ Tinh: “....”

Mấy chuyện không biết xấu hổ như thế này sao anh có thể坦然 nhiên mặt không đỏ tim không nhanh thế nhỉ?

“Lưu manh.” Mặc dù ngoài miệng thì Mễ Tinh nói vậy, nhưng cô cũng thật thà về phòng dọn đồ mình, đồ của cô nhiều nhất là quần áo, cô chuyển một nửa số quần áo của mình vào tủ của Tiêu Cố, sau đó mới nhận ra tủ quần áo của anh không nhét vừa nữa rồi.

Số quần áo còn lại không còn cách nào khác, đành phải để lại ở chiếc tủ bên này, cô cầm thêm một số vật dụng hàng ngày qua, cuối cùng cũng hoàn thành một công trình vĩ đại.

Nói mới nhớ, mặc dù cô dọn tới đã hơn hai tháng rồi nhưng vẫn chưa vào phòng của Tiêu Cố lần nào, cô dấm bóp xoa vai đi lòng vòng ở trong phòng Tiêu Cố.

Căn phòng này lớn hơn phòng của cô rất nhiều, sửa sang lại nhìn cũng rất là được, hơn nữa còn có phòng tắm riêng, cô tò mò đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn quanh nhìn quất mới thấy bên trong cũng không có bồn tắm.

Còn bồn thần tiếc nuối, Tiêu Cố đã rửa xong đi vào, thấy cô đang ngấm nhìn phòng tắm, anh không nhịn được trêu cô: “Không ngờ công chúa nhỏ cũng có vẻ mặt như thế này ấy nhỉ, nhìn phòng tắm của anh đến mê mẩn thế à?”

Khóe mắt Mễ Tinh giật một cái, bước ra ngoài: “Ngay cả bồn tắm còn không có, anh không biết xấu hổ hay sao mà tự nhận là phòng tắm kia chứ?”

Tiêu Cố cúi đầu cười, ngấm nghĩ chút rồi nói: “Chờ anh thu xếp chuyện bên này xong xuôi, chúng ta chuyển qua chung cư quốc tế Khải Thụy đi.”

Mễ Tinh tò mò hỏi: “Tiệm ở đây giao cho chị Dung Dung quản lý sao?”

“Ừ, giao cho cô ấy cũng yên tâm, tất nhiên vẫn phải đưa một số nhân viên kỳ cựu qua để dẫn dắt người mới.” Tiêu Cố đóng cửa phòng, đi vào, “Mấy ngày nữa anh sẽ bàn bạc chuyện lắp đặt thiết bị ở bên chi nhánh kia, còn rất nhiều thứ cần chuẩn bị, chắc không có thời gian tản bộ với Thiên Thiên rồi, giao nó cho em vậy.”

“Hả, vậy em không cần đi làm sao?”

Tiêu Cố nói: “Bắt đầu từ mai em không cần phải đi làm nữa đâu.”

Biết mình chuẩn bị thất nghiệp, tâm tình Mễ Tinh rất không tốt: “Anh muốn đuổi việc em à?” Cô tưởng làm nhân viên phục vụ là đã thảm rồi, hóa ra có việc còn thảm hơn cả nhân viên phục vụ - dắt chó đi dạo.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt ánh lên chút ý cười nhè nhẹ: “Em cũng thấy rồi mà, nếu không dắt Thiên Thiên ra ngoài nó phá nhà kinh hoàng như thế đấy, hơn nữa em phải chuẩn bị chuyển sang làm việc ở chi nhánh bên kia cùng với anh nữa chứ.”

Mễ Tinh chớp chớp mắt hỏi: “Lương bổng thế nào?”

Tiêu Cố cười trả lời cô: “Tính theo tiền lương của bà chủ, được không?”

“Được.” Mễ Tinh hài lòng gật đầu, cô ôm quần áo bước vào phòng tắm, còn không quên đe dọa Tiêu Cố không được nhìn lên cô.

Sau khi tắm xong đi ra, Tiêu Cố cũng bắt đầu đi tắm, Mễ Tinh ngồi xuống bên giường lớn, xem thử mềm mại không, ngoài cửa vang lên tiếng chó sủa inh ai, Mễ Tinh ra mở cửa, Husky cũng nhanh chân chen vào.

Lúc Tiêu Cố tắm xong đi ra thấy Mễ Tinh còn đang ngồi trên chó, anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ đầu Husky: “Thiên Thiên, sau này buổi tối tao không thể thường xuyên chơi với mày được nữa, mày phải học cách tự lập, biết không?”

“Gâu!” Husky bày tỏ nó nghe không hiểu được, tự lập là cái gì.

Thế nhưng Tiêu Cố lại hài lòng gật đầu: “Biết rồi thì đi ra ngoài đi.”

Anh đuổi Husky ra, nhanh tay khóa cửa lại.

Mễ Tinh im lặng này giờ đột nhiên lại hỏi anh: “Sao tự dưng em lại cảm giác như mình đang giành bạn trai của người ta ấy nhỉ?”

Tiêu Cố nhìn cô một chút rồi đi tới ngồi xuống bên mép giường: “Em chưa muốn đi ngủ hả?”

Mễ Tinh nói: “Bây giờ mới chín giờ.”

Tiêu Cố lấy làm lạ nhìn cô: “Anh tưởng hôm nay em mệt lắm.”

Không hiểu sao, đột nhiên Mễ Tinh lĩnh ngộ ra có ý gì đen tối. Mặt cô hiện lên một mảng hồng nhè nhẹ, cởi giày bò lên giường: “Buổi chiều dắt chó đi dạo hình như cũng hơi mệt.”

Tiêu Cố im lặng mím môi, không nói gì thêm nữa. Mặc dù Mễ Tinh đã nằm gọn trong chăn nhưng vẫn chưa buồn ngủ, Tiêu Cố thấy cô còn đang mất hồn, anh nhẹ giọng xích lại gần bên cô: “Nếu em chưa buồn ngủ thì mình làm chuyện khác nữa nhé.”

“Làm chuyện gì?” Mễ Tinh chớp mắt nhìn anh, đột nhiên vỗ tay một cái, “Chúng ta xem phim ma đi!”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ muốn xem phim ma, anh chỉ có thể đi tìm phim cho cô, trong phòng Tiêu Cố có một cái ti vi, bình thường anh không hay xem lắm, bây giờ lại trở nên hữu dụng. Anh mở ti vi, tìm trong kho phim thấy có một bộ mới phát hành trong vòng hai tháng trước, nhấn nút xem.

Mễ Tinh đắp chăn ngồi trên giường, còn không quên sai bảo Tiêu Cố: “Anh tắt đèn đi, thế mới có không khí!”

Tiêu Cố trầm mặc tắt đèn, Mễ Tinh còn phấn khích la to.

Lá gan của Mễ Tinh rất nhỏ, đôi lúc tan làm trễ, ngay cả tầng trên cô cũng không dám lên, nhưng mà Mễ Tinh lại cực kì thích xem phim và nghe kể chuyện ma.

Lúc xem thì kích thích thật đấy, nhưng sau khi xem xong nhớ lại có khi sợ muốn xỉu.

Tiêu Cố thì chẳng sợ thứ này, suốt cả bộ phim chỉ toàn tiếng Mễ Tinh, lúc thì la hét ầm ĩ đến inh tai, khi thì than thở cô thấy lạnh, thời khắc quan trọng nhất cô còn có tinh thần chui vào lòng Tiêu Cố.

Một cánh tay của anh bị cô ôm rất chặt, mặc dù hơi đau, nhưng mà anh lại thấy hưởng thụ cảm giác mỹ nhân trong lòng mình.

Xem phim xong cũng đã hơn mười rưỡi, Tiêu Cố bèn tắt ti vi, cũng không mở đèn lên, cúi đầu nhìn sang người bên cạnh.

Ánh mắt nhanh chóng thích ứng với bóng tối, thần thái của Mễ Tinh rơi hết vào trong mắt của anh, một tay anh nhẹ nhàng vòng qua eo của cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô đầy chính xác.

Mễ Tinh ưm ưm hai tiếng, Tiêu Cố mới thả môi cô ra trượt xuống hôn lên cổ. Tay anh lên vào vuốt ve cơ thể nằm dưới lớp quần áo, vẻ mặt Tiêu Cố chuyên tâm chìm đắm vào khung cảnh lúc này.

Mễ Tinh ngược đầu khẽ rên lên hai tiếng, lầm bầm bảo anh: “Hôm qua mình mới làm mà, hôm nay em không làm nữa đâu.”

“Ừ”. Ngoài miệng Tiêu Cố thì đồng ý, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng nghỉ.

Hai tay Mễ Tinh bị anh giữ trên đầu, trong mắt cô dâng lên một lớp hơi nước mỏng: “Ở đó em vẫn còn đau.”

Tiêu Cố tạm dừng động tác, ngược mắt nhìn cô: “Vẫn còn đau sao?”

Mễ Tinh nhú mày nói: “Tất nhiên rồi, nếu không anh thử xem!”

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ của cô, bực bội cười mấy tiếng, sửa sang lại quần áo cho cô, “Vốn dĩ anh có định làm đâu.”

Anh hôn lên môi cô đầy quyến luyến.

Mễ Tinh hừ một tiếng, không tin lời anh nói.

Hai người nằm xuống giường, Tiêu Cố cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, cứ thế chỉ ôm cô rồi ngủ, một lúc sau anh mở mắt hỏi cô: “Còn đau thật à? Có cần anh đi mua thuốc cho em không?”

Ngay tức khắc mặt Mễ Tinh đỏ bừng: “Anh mà đi mua thuốc em cắn chết anh luôn!”

Tiêu Cố cười nói: “Cái này người ta hay gọi là con thỏ nóng lên cũng biết cắn người phải không nhỉ?”

Mẽ Tinh quay đầu trợn mắt nhìn anh cảnh cáo: “Tóm lại anh không được đi mua thuốc đâu đấy.”

Tiêu Cố buồn cười hỏi: “Anh đi mua thuốc cũng mất mặt lắm đấy, em không hài lòng cái gì đây?”

“Nếu anh nói với nhân viên tiệm thuốc là anh mua để dùng, sao em không hài lòng cho được chứ.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ không dễ chiều thật đây.

Nhưng anh thật sự lo lắng cơ thể cô không khỏe, không thể làm gì khác đành phải dụ dỗ cô: “Ngày mai anh đến tiệm thuốc ở xa xa một chút, đảm bảo người ta không biết hai bọn mình là ai, được không em?”

“Không...” Mẽ Tinh rúc đầu vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ vang ra, “Thật ra thì không khó chịu lắm.” Nếu không làm sao hôm nay cô dắt chó ra ngoài đi dạo được.

Vậy mà Tiêu Cố còn nói tiếp: “Thuốc mua rồi mình cứ để đó thôi, biết đâu sau này còn dùng tới.”

Mễ Tinh: “...”

Cô có thể tưởng tượng được suốt một ngày hôm nay ông chủ Tiêu đã suy nghĩ gì rồi.

Tối nay bên cạnh có thêm một người nữa, Mễ Tinh cũng không lạ lẫm gì, ngủ thẳng một giấc đến khi cô tự tỉnh.

Bên cạnh đã trống không, chắc Tiêu Cố ra ngoài làm việc rồi, Mễ Tinh nhớ ra mình còn nhiệm vụ dắt chó đi dạo nữa, cô bất đắc dĩ lạch bạch bò khỏi chăn.

Rửa mặt sạch sẽ ăn mặc đàng hoàng, giống như ngày hôm qua, cô xích dây xích cho Husky xong xuôi rồi dắt nó ra ngoài.

Nhìn thấy mấy sạp ăn vặt ngoài đường, cô nhớ hình như mình vẫn chưa ăn sáng. Cô mua tạm một bịch bánh và sữa, vừa ăn vừa kéo husky đi đến chỗ cửa hàng.

Bây giờ chưa tới thời gian quán mở cửa, trong tiệm không có khách, Tiểu Đức thấy cô đứng thì hào hứng chạy ra: “Mễ Tinh tới rồi à! Ông chủ nói sau này cô không đi làm nữa là sao?”

Đột nhiên bị hỏi, Mễ Tinh hơi lúng túng, cô cười khan hai tiếng, nói nhỏ với Tiểu Đức: “À, anh ấy nói tôi tới chi nhánh giúp anh ấy đó mà.”

“Thì ra là vậy, tôi còn tưởng cô nghỉ việc luôn rồi.”

“Tất nhiên là không đâu.” Mễ Tinh nhìn quanh một vòng, giao chớ cho Tiểu Đức trông, “Cậu giúp tôi trông Cầu Đản một chút, tôi đi tìm chị Dung Dung một lát rồi ra ngay.”

“Ừ, tôi trông cho.” Tiểu Đức hăng hái đồng ý ngay.

Lúc Mễ Tinh bước vào, đúng lúc thấy Lâm Tĩnh Dung đi xuống từ lầu hai, cô đi tới, cười cười hỏi chị ấy: “Chị Dung Dung à, trong tiệm mình có một chiếc xe đạp có phải không? Cho em mượn dùng chút được không ạ?”

Lâm Tĩnh Dung thoáng sửng sốt, rồi mới nói: “Được chứ, xe để ở trong, em đi với chị chị chỉ cho.”

“Vâng.” Mễ Tinh đi theo cô ấy vào trong, thấy trong góc tường có một chiếc xe dành cho nữ, chiếc xe này rất vừa tay, yên xe cũng vừa tầm.

Nhận chìa khóa từ Lâm Tĩnh Dung rồi dắt xe đi ra. Lâm Tĩnh Dung nhìn cô, cân nhắc một lúc mới mở miệng hỏi: “Em và Tiêu Cố đang yêu nhau phải không?”

Chương 42

Đột nhiên có người hỏi chuyện này, Mễ Tinh thấy hơi ngại, hướng chi đối phương lại là Lâm Tĩnh Dung, người từng theo đuổi Tiêu Cố.

Mễ Tinh chần chừ mãi rồi lúng túng quay đầu lại, cười với Lâm Tĩnh Dung mấy tiếng: “Dạ...Đúng ạ.”

Không ngoài dự đoán của Lâm Tĩnh Dung, nhưng vẻ mặt của cô vẫn có phần ảm đạm. Cô mím môi, nở nụ cười cứng nhắc: “Vậy, chúc mừng hai người.”

“Cảm ơn chị.” Mễ Tinh không biết nói gì thêm nên chỉ gật đầu bừa, vẫy tay với cô ấy rồi đẩy xe đạp ra ngoài tiệm thật nhanh.

Ngoài cửa tiệm, Tiểu Đức đang nhào mặt Husky ra đủ khuôn đủ dạng, Mễ Tinh đứng sau lưng cậu ta khẽ ho khan vài tiếng, mở lời uy hiếp: “Cậu có tin tôi báo cho ông chủ Tiêu cậu chọc chó nhà anh ta không hả, hình như cậu vẫn chưa nhận được thưởng cuối năm đâu ấy nhỉ?”

Tiểu Đức: “...”

Anh ta vội vàng thu tay lại, nghiêng đầu cười tươi với Mễ Tinh: “Chó của ông Tiêu anh minh thần vũ đến thế mà, tôi nào dám chọc.”

“Gâu!” Công chúa Cầu đàn bất bình sủa to một tiếng không đồng ý, Tiểu Đức xoay người lại, vỗ vỗ đầu nó như bẻ bạn.

Mẽ Tinh không so đo với Tiểu Đức làm gì, cô bước tới một tay dắt chó, một tay vịn ghi-đông xe đạp đi ra ngoài.

Vì Husky được ra ngoài lần nữa, nó vui vẻ chạy lung tung chỗ nọ xọ chỗ kia, ở ngoài đường lớn chạy càng sướng, một tay Mẽ Tinh thì kéo nó, tay kia còn phải cầm chắc phần ghi-đông xe đạp, thấy cũng hơi quá sức: “Cầu đàn, ở đây nhiều người lắm, khoan hăng chạy, nếu không tối nay không cho mày ăn thịt.”

Giọng Mẽ Tinh tràn ngập vẻ uy hiếp, thế nên Husky cũng đành phải chậm đi.

Sau khi đến khu đường nhỏ ít người, Mẽ Tinh nhanh chóng dừng lại, cột xích chó lên xe, một đầu buộc chặt vào ghi-đông, thử độ bền mấy lần liên tiếp thấy đã chắc chắn rồi, Mẽ Tinh mới trèo lên xe, nói với Husky đang còn rất ngạc nhiên: “Được rồi, kéo từ từ đã nhé, không được chạy quá nhanh, nếu không không có thịt ăn đâu.”

“Gâu!” Có lẽ trước giờ nó chưa được chơi trò nào như vậy, thế nên Husky tỏ ra rất hào hứng. Nó sủa với Mẽ Tinh một tiếng rồi chạy về phía trước. Lúc đầu Mẽ Tinh thả chân ở hai bên, dần dần đến khi xe duy trì được thẳng bằng, Mẽ Tinh mới đặt chân lên bàn đạp để Husky kéo chạy.

“Woa, Cầu Đản, chạy giỏi quá.” Mễ Tinh vui sướng, nếu xung quanh biến thành vùng tuyết trắng, nói không chừng cô còn tưởng mình đang ngồi xe trượt tuyết nữa kìa.

“Gâu gâu!”

Husky dần tìm được cảm giác, chạy càng lúc càng nhanh, nó vui sướng chạy đi, Mễ Tinh có hơi không khống chế được nữa: “Này này, Cầu Đản, nhanh quá, chậm lại chút!”

Husky đang chạy hăng, làm sao nghe được cô đang nói cái gì, nó cứ cắm đầu chạy như điên. Đầu ghi-đông xe đạp của Mễ Tinh rung lắc dữ dội, cô không buồn quan tâm chân có đau hay không, một bên bóp chặt thắng xe, một bên đặt chân xuống rê rê trên mặt đất, muốn làm phanh giảm tốc.

Đến một đoạn cua, tốc độ có chậm lại thật đấy, nhưng thân xe càng lắc dữ dội hơn. Sức lực của Mễ Tinh cũng cạn kiệt hết rồi, tay cô mềm nhũn, cả xe lẫn người dứt khoát đổ nhào xuống bên đường.

Lúc xe chuẩn bị rơi cô nhanh nhẹn nhảy ra nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh làm chính mình bị ngã.

May mà con đường này đang trong quá trình được phủ xanh, Mễ Tinh ngã xuống, may, trên đất toàn là cỏ, cô ngã cũng không nghiêm trọng lắm, chẳng qua lòng bàn tay bị mấy nhánh cây khô trên đất cào rách một vài chỗ.

Cô miễn cưỡng bò dậy từ trong đám cây cỏ, trên tóc vương ít lá.

Cúi đầu nhìn áo lông trắng ngần bị bẩn hơn một nửa, còn ướt nhè ướt nhẹp, Mễ Tinh đau lòng phui phui mấy cái, càng phui càng bẩn thêm.

“Gâu!” Vừa rồi lúc xe đổ, Husky cũng bị quật ngã theo, khá khen là nó không kéo xe tiếp nữa, thay vào đó lại chạy tới chỗ của Mễ Tinh.

Mễ Tinh ngẩn đầu nhìn nó, tức giận trách: “Đều tại mày cả đấy, đã bảo đừng chạy nhanh vậy mà! Lần sau không dắt mày đi nữa!”

“Gâu!” Dường như Husky cũng nhận ra mình đã gây họa, nó mở to đôi mắt vô tội nhìn cô.

Bánh xe đạp vẫn còn quay vòng vòng, Mễ Tinh lấy tay gỡ đầu, phát hiện trên đầu còn dính đầy lá cây, cô đứng lên thử, trên đầu gổì đau rát, xem ra, ít nhất là trầy da, bây giờ cô đang mặc quần jean, không thể xem kỹ được. Cô đành dựng xe lên, dắt Husky quay về: “Còn dám chạy là cho nhịn hai ngày!”

“Gâu!” Lần này Husky lại ngoan ngoãn bước cạnh bên cô trở về y như cô vợ nhỏ.

Mễ Tinh cúi đầu nhìn nó, lông trắng trên người cũng bị bẩn đôi phần, may là không bị thương đâu cả.

Ài, xong đời, trở về ăn nói với Tiêu Cố sao đây? Cô mím chặt môi, đau khổ suy nghĩ.

Trước tiên nên dắt chó đến trung tâm tắm rửa, sau đó trả xe cho Lâm Tĩnh Dung, sau đó trước khi Tiêu Cố về thì tắm rửa sửa soạn một chút, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra rồi nhận chó về.

Được, cứ làm vậy đi!

Bên hoa viên Nam Thành có một trung tâm chăm sóc chó, thỉnh thoảng Tiêu Cố sẽ dẫn chó đi qua đó tắm rửa, Mễ Tinh đẩy xe đạp, còn chưa đến trung tâm, một chiếc ô tô đột nhiên dừng lại bên cạnh mình.

Theo bản năng Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn xem thử, sau đó ngẩn người.

Xe này.... giống giống chiếc của Tiêu Cố.

Đang suy nghĩ, cửa chỗ điều khiển được mở ra, Tiêu Cố bước xuống từ trên xe.

Mễ Tinh: "..."

Cái này được gọi là lưới trời tuy thưa mà khó thoát.

Tiêu Cố vừa xuống xe đã cau mày, quan sát cả người cô, anh trầm giọng hỏi: “Em với chó làm sao mà thành ra thế này?”

Mễ Tinh cúi đầu không lên tiếng, Tiêu Cố lại nhìn qua Husky: “Thiên Thiên, mày lại đi nghịch bần ở chỗ nào?”

Husky cũng bắt chước Mễ Tinh cúi đầu xuống, một người một chó cứ yên lặng như thế, dáng vẻ chuẩn bị nghe dạy bảo.

Mày Tiêu Cố giật giật, anh giơ tay gỡ hết mấy chiếc lá trên đầu Mễ Tinh xuống: “Xe này là của Lâm Tĩnh Dung? Em cưỡi xe cho chó kéo, đi biểu diễn xiếc ở đâu vậy?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố nhìn vẻ thảm hại của cô, cũng không buồn dạy nữa, dẫn một người một chó quay về nhà.

Mễ Tinh rửa mặt sạch sẽ xong, cô thay bộ đồ bần ra rồi mặc quần áo ngủ. Tiêu Cố kéo cô ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, kiểm tra vết thương cho cô.

Trong lòng bàn tay cô bị mấy vết xước, to có nhỏ có, đầu gối cũng bị trầy, còn hơi hơi rướm máu. Anh cau mày, vén ống quần Mễ Tinh lên, dùng bông gòn có thấm rượu thuốc lau vết thương.

Vừa đụng tới da, đối phương đã hét lên rồi rụt chân mình lại: “Ôi không, đau quá!”

Tiêu Cố nắm chặt mắt cá chân của cô, cười lạnh: “Còn biết đau? Anh để em dặt chó đi dạo, em dặt thành cái dạng này?”

Tự biết mình đuối lý, cô ngậm miệng, cúi đầu tự an ủi.

Ngoài miệng thì Tiêu Cố nói móc, nhưng trong lòng vẫn sợ làm cô đau, thối thối trên đầu gối cô, lúc xuống tay nhẹ nhàng hơn không ít: “Cố chịu một lúc”.

“Vâng”. Anh dùng rượu thuốc, Mễ Tinh đau đến hít mũi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

“Anh phát hiện trí tưởng tượng của em cũng phong phú thật đấy, để Thiên Thiên kéo xe đạp chở mình, kiểu nhàn rỗi thế này anh còn chưa từng thử xem đâu đấy.”

Mễ Tinh: “...”

Cô tức giận bùng nổ, không còn ngậm miệng như trước nữa: “Không phải nó là chó chuyên kéo xe trượt tuyết sao? Xe trượt tuyết còn kéo được huống chi chỉ là chiếc xe đạp?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô một lúc: “Chỉ tiếc là tay nghề của em quá kém.”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố xử lý xong chân trái của cô, anh cầm lấy chân phải, đổi một miếng bông khác: “May là chỉ té một chút thôi, nếu là...”

Nói đến đây thì ngừng lại, Mễ Tinh lí nhí nói: “Em cố tình tìm một đoạn đường vắng.” Điều cơ bản này cô vẫn biết. “Có đều nói đi cũng phải nói lại, sao anh lại ở đó?”

Tiêu Cố cười cười: “Sao, em còn định lừa anh hả?”

Mễ Tinh hừ một tiếng, không trả lời. Tiêu Cố nói: “Anh làm xong chuyện thì chạy thẳng về nhà, từ xa thì thấy chuyện nên thấy.” Lúc thấy người cô thê thảm và lem luốc, anh còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, thiếu chút nữa cô đã hù chết anh.

Xử lý xong xuôi vết thương trên chân cô, Tiêu Cố tiếp tục với vết thương trên tay, bởi vì chà mạnh trên đất, vết thương ở lòng bàn tay sâu hơn ở trên chân một chút, thậm chí còn có gai đâm phải.

Lúc Tiêu Cố gấp mảnh cây xong xuôi, Mễ Tinh đã nước mắt lưng tròng.

“Đau quá đi...”

Mễ Tinh theo phản xạ rút về, Tiêu Cố nắm tay cô không buông: “Sẽ xong nhanh thôi, đừng lộn xộn.”

Nước mắt Mễ Tinh thi nhau chảy xuống, lòng bàn tay lan ra từng cơn đau rát buốt, sau này cho dù Tiêu Cố có đồng ý, cô cũng nhất quyết không để Cầu đàn kéo mình đâu.

Lúc Mễ Tinh đang thối thối phù phù vào bàn tay, Tiêu Cố đã cầm một túi xoài khô tới đưa cô, kéo Husky ra ngoài: “Anh mang Thiên Thiên đi trung tâm tắm rửa, em nghỉ ngơi một chút, lát anh về ăn cơm trưa với em.”

“Vâng”. Mễ Tinh cắn một miếng xoài khô, cảm nhận mùi vị thanh thanh của nó, dần quên đi đau đớn.

Nửa giờ sau Tiêu Cố mới trở về, trên tay còn xách một đồng túi lớn nhỏ.

Mễ Tinh ngửi ngửi, là mùi cơm. “Anh mua gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Hôm nay anh không kịp nấu cơm nên ghé quán mua vài món mang về.” Tiêu Cố đặt hộp cơm lên bàn, anh lấy ra thêm mấy miếng băng cá nhân, “Đưa tay cho anh”.

Mễ Tinh ngoan ngoãn đưa tay ra, Tiêu Cố xé một miếng băng đặt nhẹ trên vết thương của cô: “Mấy ngày này nên tránh đụng nước đấy.”

“Vâng”. Mễ Tinh nhìn lòng bàn tay của mình, băng cá nhân màu hồng, trên mặt còn có hình con thỏ, “Cái băng cá nhân này đáng

yêu ghê!”

Tiêu Cố cười cười, tiếp tục dán lên vết thương trên đầu gối: “Anh sợ em chê mấy băng dán trong nhà xấu xí quá, nên anh đến tiệm thuốc mua cái này đây chứ.” Nhân viên nói trong băng dán có tẩm thuốc Vân Nam, hy vọng hiệu quả được như tiệm thuốc nói.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn anh: “Này nha, không ngờ anh lại là người tử tế thế này.”

Tiêu Cố cười với cô: “Ai bảo anh nuôi công chúa nhỏ làm chi.”

Mễ Tinh không nhịn được cười theo.

Lúc vết thương trên người Mễ Tinh đã xử lý xong xuôi, Tiêu Cố mới cầm túi cơm đặt lên bàn ăn trong phòng bếp: “Đừng ngồi mãi trên sô pha, tới ăn cơm đi.”

Mễ Tinh ngửa đầu nhìn anh, giang hai tay ra nói: “Chân em bị thương không nhúc nhích được, anh ôm em qua đi.”

Tiêu Cố: “...”

Xem ra anh còn chưa chu đáo đủ đấy nhỉ.

Anh đứng bên bàn nhìn Mễ Tinh một hồi rồi tới ôm cô lên. Tay Mễ Tinh vòng qua cổ của anh, ánh mắt cong cong.

Tiêu Cố nhìn cô, hết cách, anh cười nói: “Chờ lát nữa có phải em sẽ nói tay mình cũng bị thương, không bưng cơm được, cần anh đút cho em?”

Mẽ Tinh nhường mà cười nói: “Chúc mừng anh, nhận thức về cuộc sống nuôi cô công chúa nhỏ đã tiến thêm bước mới.”

Chương 43

Sau khi chăm sóc cho cô công chúa nhỏ cơm nước xong xuôi, Tiêu Cố mang xe đạp đến trả Lâm Tĩnh Dung, còn dặn dò cô nếu Mễ Tinh có mượn cứ từ chối thẳng thừng, sau đó gọi điện thoại cho anh.

Mặc dù nghe cái hiểu cái không nhưng Lâm Tĩnh Dũng vẫn gật đầu đồng ý từng cái một.

Sau khi ngã lộn nhào một cái, Mễ Tinh cũng đành hoảng không ít, hai ngày nay cô vẫn ngoan ngoãn nhận nhiệm vụ dẫn Husky đi dạo.

Hoa viên Nam Thành có một tiệm cắt tóc, thiết bị thì cực kì cao cấp, mỗi ngày dẫn chó đi ra ngoài dạo chơi, Mễ Tinh đều đi phải đi qua cửa tiệm này. Rốt cuộc hôm nay cô cũng dừng trước tiệm, nhìn xuyên qua cửa sổ bằng kính vào bên trong.

Mễ Tinh nhớ ra cũng đã lâu rồi cô không hề làm tóc, tiện tay cầm một nhúm tóc lên nhìn thử, dài ra rồi, chẻ ngọn nữa.

Còn một ngày nữa là năm mới, Mễ Tinh muốn đưa Cầu đàn về, sau đó quay lại đây làm kiểu đầu thật đẹp. Tươi tắn chào năm mới.

Quyết định vậy xong, Mễ Tinh dắt Husky về nhà, nhịp bước cũng nhanh hơn khi nãy.

Sau khi dẫn Husky về nhà, Mễ Tinh xách túi xuống lầu ngay.

Số người làm tóc trong tiệm bây giờ không đông lắm, một anh chàng gội đầu mang tạp dề nhiệt tình dẫn cô đi. Phòng gội đầu có khoảng năm sáu giường để người ta nằm gội, Mễ Tinh chọn một chỗ trống rồi ngồi lên. Anh chàng gội đầu buộc khăn lông sau phần gáy cho cô, một nhân viên đang gội đầu cho khách ngay bên cạnh còn mặt mờ huýt sáo, khuôn mặt anh ta cũng bỗng dừng ửng đỏ.

Mễ Tinh không biết những chuyện kia, cứ thế nằm thẳng xuống. Anh chàng gội đầu mở nước nóng, vừa thử nhiệt độ vừa hỏi cô: "Nhiệt độ này đã được chưa quý khách".

"Được rồi". Mễ Tinh đáp.

"Vâng". Anh chàng nọ bắt đầu gội đầu cho cô theo trình tự, Mễ Tinh cũng nhắm mắt dưỡng thần. Giữa chừng anh ta còn hỏi có cần dưỡng tóc không, cô cũng đồng ý luôn.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung bần bật, Mễ Tinh mở mắt lấy nó ra, là Tiêu Cố gọi tới.

"Sao thế ạ?"

Cô ngồi dậy nghe máy, giọng Tiêu Cố vang lên từ tai nghe: "Em đang ở đâu vậy?"

"Em gội đầu ở ngay dưới lầu thôi, phải mất một lúc nữa."

"Gội đầu?" Tiêu Cố im lặng một lát rồi khẽ ừ một tiếng, "Đồ ăn trong tủ lạnh hết rồi, anh xuống mua thức ăn trước nhé."

"Vâng ạ". Bởi vì đang gội đầu, Mễ Tinh cũng không nói gì nhiều, trực tiếp cúp máy. Tiêu Cố nhốt Husky đang lanh chanh muốn chạy, một mình đi ra ngoài.

Muốn tới khu bán thức ăn sẽ phải đi qua chỗ Mễ Tinh làm đầu, lúc ngang qua cửa tiệm, sau cửa sổ thủy tinh, anh nhìn thấy Mễ Tinh đang nằm bên trong đó. Anh suy nghĩ một chút, vẫn đi vào.

Mễ Tinh đã gội đầu xong rồi, nhân viên nọ đang massage đầu cho cô.

"Đã đủ mạnh chưa cô? Có đau không ạ?" Anh ta quan tâm hỏi, nghe giọng rất dịu dàng.

Mễ Tinh nhắm mắt đáp: "Tôi không biết nữa, thoải mái lắm".

Chân mày Tiêu Cố nhăn càng chặt.

Anh chàng nọ xoa bóp thêm mấy cái, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vành tai của Mễ Tinh, xoa xoa hai cái nơi dái tai: "Có cần lấy ráy tai không?"

"Không cần". Mễ Tinh còn chưa kịp lên tiếng, giọng của Tiêu Cố đã chen ngang cướp lời.

Mễ Tinh và anh chàng gọi đầu sững cả người, cô mở bừng mắt ra, thấy khuôn mặt Tiêu Cố có vẻ đầy khó chịu đang đứng một bên rồi nhìn cô chăm chặp.

Cô ngược mắt, hỏi anh: "Sao anh lại ở đây?"

Tiêu Cố đáp: "Anh xuống mua thức ăn, vừa khéo đi qua đây"

"Ừm..." Mễ Tinh thu tầm mắt.

Ánh mắt tò mò của mấy người đang gọi đầu cũng chuyển hết sang đây, nhân viên nọ cũng cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

Tiêu Cố đứng một bên, nhét hai tay vào túi quần: "Phải gọi bao lâu?"

Mễ Tinh nói: "Xong ngay đây mà."

Ánh mắt Tiêu Cố dời đến chàng nhân viên đang gọi, anh chàng đó giật mình nói theo: "Gọi thêm một lát nữa là xong."

May là tóc Mễ Tinh không dài, anh ta nhanh chóng gọi lại qua cho cô, lấy khăn lông bọc tóc.

Mễ Tinh được đưa sang chỗ sấy, rốt cuộc người kia mới nhẹ nhõm thở phào.

Đồng nghiệp vừa huýt sáo lúc này cũng trêu đùa anh ta: "Khó lắm mới có một khách hàng xinh đẹp, quả nhiên là có bạn trai rồi."

Anh gọi đầu: "..."

Đồng nghiệp an ủi vỗ vỗ vai anh ta: "Đừng nghĩ nhiều, bạn trai cô ấy cao ráo đẹp trai đến thế mà, lại còn quan tâm người ta nhiều như vậy, không đùa được đâu."

Anh gọi đầu: "..."

Anh phải đi nói với quản lý, không thể làm chung với tên này được nữa.

Mẽ Tinh ngồi trước gương sấy tóc, Tiêu Cố cũng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô. Thợ cắt tóc một tay cầm máy sấy, một tay luồn qua mái tóc cô: "Anh chàng đẹp trai bên cạnh là bạn trai cô hả?"

Mẽ Tinh gật đầu: "Vâng."

"À" Thợ cắt tóc nhìn Tiêu Cố mỉm cười đầy hàm ý, lại hỏi Mẽ Tinh thêm một câu: "Phải cắt thế nào đây?"

Mẽ Tinh vốn định sửa kiểu đầu một chút, nhưng nhìn mặt Tiêu Cố đã thối đến thế rồi, phải tốc chiến tốc thắng thôi: "Vâng, anh cắt bớt đoạn tóc chẻ là được."

"Được". Thợ cắt tóc sấy khô xong thì lấy kéo và lược, thành thạo sửa đuôi tóc cho cô.

Chưa đến hai mươi phút đã hoàn thành công việc. Lúc cô đi tính tiền, cô gái ở quầy nhất quyết khuyến mãi cho cô một tấm thẻ hội viên, Mễ Tinh lại nghĩ không bao lâu nữa mình đã dọn sang khu Khải Thụy ở rồi, đành từ chối người ta.

Đi ra từ tiệm làm đầu, Tiêu Cố không nói câu nào hằm hằm đi theo sau lưng cô. Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn anh thử, tiến lại kéo kéo cánh tay kia: "Anh đang giận gì à? Em chỉ gội đầu thôi chứ mấy."

Tiêu Cố nhìn thẳng vào mắt cô: "Em không biết gội đầu là cử chỉ thân mật lắm sao hả?"

Mễ Tinh đáp ngay: "Hừ, nói cứ như anh chưa từng để mấy em gái gội đầu gội cho mình vậy".

Tiêu Cố giật giật khóe miệng, không nói gì.

Lần này Mễ Tinh lại nhú mày không vui: "Anh không nói gì là thừa nhận phải không? Mấy cô bé gội đầu sờ soạn hết rồi sao, anh còn không biết xấu hổ mà nói em nữa đấy."

Tiêu Cố chột phi cười: "Vậy sau này anh chỉ tìm con trai gội đầu thôi, còn em chỉ được tìm con gái".

Mẽ Tinh suy nghĩ một chút rồi đáp lại: "Không, em thích trai gọi đầu."

Nụ cười trên miệng Tiêu Cố như vụt tắt.

Mẽ Tinh nói tiếp: "Con trai gọi đầu rất nhẹ nhàng..." Cô lướt nhìn sắc mặt u ám của Tiêu Cố, cười lên, "Sau này nếu em muốn gọi đầu, anh gọi đầu cho em có được không?"

Tiêu Cố: "..."

Hóa ra là chờ anh kia đấy.

Mẽ Tinh thấy anh không nói gì, cô lại nói: "Nếu anh không muốn thì em đành đi tìm người ta vậy".

Tiêu Cố đang cúi đầu bực bội cũng bật cười, cong môi nhìn sang cô: "Tuân mệnh, công chúa nhỏ".

Mẽ Tinh vui vẻ cười.

Tiêu Cố kéo tay cô, cùng nhau đi về khu chợ bán đồ ăn: "Nhưng mà phải chờ nhà bên sửa xong mình mới chuyển sang được. Bên kia là nhà mới, sửa sang sẽ đẹp hơn, nhưng lúc này anh thấy kĩ thuật nhân viên bình thường quá".

Mẽ Tinh ồ một tiếng.

Tiêu Cố nói thêm: "Lần sau anh dẫn em tới quán cắt tóc mà anh thường hay tới, mặc dù cửa tiệm đó không to, nhưng mà nhân viên thì rất giỏi, có thể nhờ bà chủ tới gọi đầu cho em".

"Hay lắm".

Hai người vừa nói vừa đi tới khu chợ, rất nhiều tiểu thương ở đó quen Tiêu Cố, thấy anh dẫn một mỹ nữ vào, tất cả mọi người đều tranh nhau trêu chọc.

Đi dạo một vòng quanh khu chợ, nguyên liệu mua được chẳng bao nhiêu, nhưng mà ai ai cũng biết ông chủ Tiêu mới có bạn gái xinh đẹp, còn la hét muốn được uống rượu mừng.

Sau khi đi ra khỏi chỗ này, mặt Mễ Tinh cũng đỏ rực cả lên, Tiêu Cố ở bên cười vui vẻ: "Tiệm mình toàn chọn đồ ăn trực tiếp từ đây cả, cho nên mọi người cũng có quen biết nhau, nói chuyện mới thẳng thắn như thế, nhưng mà da mặt em cũng mỏng quá đi mất".

Mễ Tinh oán hận trừng mắt nhìn anh: "Anh tưởng ai cũng mặt dày như anh chắc".

Tiêu Cố bật cười kéo cô về nhà.

Bởi vì phải đợi Mễ Tinh một lúc ở trong tiệm làm đầu, thế nên khi bắt đầu nấu cơm cũng đã trễ lắm rồi. Tiêu Cố đổ thức ăn cho chó vào chậu của Husky trước, sau đó mới đi vào phòng bếp chuẩn bị nấu bữa trưa.

Mẽ Tinh vẫn giống như khi trước, giúp ăn xử lý một vài đồ đơn giản, không bao lâu sau đã dọn món lên bàn.

Mẽ Tinh ăn cơm được một nửa, dường như cô nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu lên đối diện với Tiêu Cố rồi nói: "Đúng rồi, mai là 31 tháng 12 rồi".

Tiêu Cố thắc mắc nhìn lại cô: "Cho nên?"

Mẽ Tinh vui vẻ nói: "Mai có thể mua được túi phúc Bunny rồi".

Tiêu Cố cầm bát trầm mặc một lúc, khiêm tốn xin chỉ bảo: "Không phải em nói họ bán hết rồi mà?"

"Họ bán xong đồ online ý, nhưng mình có thể đến mua ở cửa hàng".

"À". Tiêu Cố thuận miệng đáp: "Nếu vẫn còn mua được, sao trước kia em lại đau khổ như thế chứ?"

"Anh không thể hiểu đâu". Mẽ Tinh thở dài nói với anh: "Hằng năm túi may mắn Bunny bán đắt hàng lắm ấy, toàn là đồ limited mang ra bán nửa kia, cho nên mọi người phải tới sớm một ngày rồi xếp hàng suốt đêm, em đâu thể xếp hàng xuyên đêm được".

Đuôi lông mày của anh khẽ nhướng lên: "Vậy bây giờ..."

"Giờ có anh rồi". Tiêu Cố còn chưa dứt lời, Mễ Tinh đã phần khởi nói luôn.

Tiêu Cố: "..."

Mễ Tinh mong đợi nhìn anh: "Tối mai anh xếp hàng giúp em, sáng hôm sau em tới đó thay anh".

Tiêu Cố: "..."

Anh đặt bát cơm xuống, nghiêm túc khuyên bảo cô: "Mấy túi đồ may mắn bán rẻ như kiểu này chắc chắn áo quần trong đó chẳng đẹp đâu".

Mễ Tinh lập tức phản bác anh: "Sao đồ Bunny lại xấu được".

Tiêu Cố: "..."

Nói chuyện theo tiêu chuẩn người ngốc anh không có cách nào mà đáp trả.

Mễ Tinh tiếp tục giải thích thêm: "Túi may mắn Bunny không phải là thanh lý kho hàng đâu, mà là một hình thức tặng doanh thu may mắn, thường toàn đồ mà cửa hàng bán được, nhưng kiểu dáng ít nhất là vẫn mới, hơn nữa họ còn chọn để phối thành một bộ. À còn nữa, để tặng quà cho các fan đã xếp hàng suốt đêm, các cửa hàng bán túi may mắn còn ưu tiên hơn so với mua trên mạng, ngay cả luckybag cũng rất xinh".

Tiêu Cố: "..."

Cái này là nhất quyết muốn anh xếp hàng rồi.

Anh đặt bát xuống lại cúi đầu trầm mặc, cuối cùng đành cam chịu: "Được rồi, anh biết".

Mễ Tinh hoan hô khẽ một tiếng, nụ cười dần dịu lại, cô híp mắt nhìn chăm chăm Tiêu Cố: "Có khi nào anh xếp hàng một hồi, cuối cùng lại thích một cô bé đứng xếp hàng cùng không, sau đó cùng nhau đi thuê phòng?"

Tiêu Cố: "..."

"Trí tưởng tượng của em lại đột phá nhận thức của anh rồi". Tiêu Cố cười với cô.

Mễ Tinh bĩu môi đáp lại: "Đừng có cười, chuyện này đã xảy ra rồi đấy, vào đúng năm ngoái luôn, em thấy trên diễn đàn có một cô than khóc, nói bạn trai xếp hàng mua túi phúc giúp mình, kết quả nửa đêm lại đi thuê phòng cùng một người trong hàng".

Người mua túi phúc đa số chỉ toàn là con gái, Tiêu Cố lại đẹp trai như vậy, vừa tới đó đã là mục tiêu rồi. Mễ Tinh càng nghĩ càng không yên.

Tiêu Cố nhìn co, nhúu mà y buồn cười nói: "Không yên tâm thì em phải tự đi thôi".

Nghĩ tới đây mắt của anh giật giật, một mình Mễ Tinh ở bên ngoài suốt đêm, anh cũng không yên tâm, nói không chừng mới đảo mắt đó đã bị người ta bắt cóc rồi.

Hai người im lặng suốt một hồi, Mễ Tinh dứt khoát đề nghị: "Được rồi, tối mai em xếp hàng với anh".

Cứ thế thì không còn nguy hiểm.

Chương 44

Quyết định chuyện mua túi, Mễ Tinh cũng nhẹ hết cả lòng.

Buổi chiều Tiêu Cố tới chi nhánh lo việc, Mễ Tinh ngủ một lát mới nhớ phải dẫn chó ra ngoài, lúc quay về Tiêu Cố cũng gọi điện cho cô, nói là anh phải ở lại cửa hàng bàn bạc cùng Lâm Tĩnh Dung, có lẽ phải muộn lắm mới về, cô hâm bữa trưa lại rồi ăn.

Mễ Tinh không chờ anh về nữa, giải quyết bữa tối cho mình và Husky xong, cô tắm táp xong sớm rồi bò lên trên giường, ôm máy tính lướt mạng.

Xem xong hai tập phim truyền hình, cô mở weibo ra. Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi cô không vào xem weibo của Chu Nghi Nhiên. Hôm nay nhớ ra lại vào xem xem thử.

Buổi diễn tấu của Chu Nghi Nhiên đã xác định thời gian, buổi đầu tiên nhằm ngày 14 tháng 2 sang năm.

"Aiz..." Mễ Tinh than thở, diễn tấu vào hôm Valentine, lãng mạn ghê cơ.

Cô còn đang suy nghĩ, điện thoại bên gối lại rung lên, Mễ Tinh cầm lên xem, là Chu Nghi Nhiên nhắn tin.

Đúng là kinh ngạc thật, từ sau hôm giáng sinh họ chẳng liên lạc gì, giờ đột nhiên lại nhìn thấy tên này, không biết sao cô lại hơi

lúng túng, cũng có phần chột dạ.

May mà Chu Nghi Nhiên chỉ nhắn cho cô một dòng tin khá ngắn, cô đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào màn hình.

Chu Nghi Nhiên: "Mai em rảnh không? Mai là ngày cuối năm, hiếm khi cả hai chúng ta đều có mặt trong nước, hay là đón giao thừa chung đi ^_^"

Mễ Tinh suy nghĩ một lát, trả lời: "Ngại quá, mai em hẹn Tiêu Cố đi mua túi may mắn rồi qwq".

Chu Nghi Nhiên: "Túi may mắn?"

Mễ Tinh: "Đúng rồi, là túi phúc đầu xuân, phải xếp hàng suốt đêm đó orz".

Sau khi nhắn tin xong, mãi một lúc lâu Chu Nghi Nhiên mới trả lời lại cô: "Anh ta đi xếp hàng với em à? Hai người đang ở cùng nhau sao?"

Lần này đổi lại Mễ Tinh lại suy tư một lúc, sắp xếp lại câu từ: "Vâng ạ, cùng nhau rồi [thỏ]".

Từng giây từng phút trôi qua, ngay khi Mễ Tinh những tưởng anh không gửi tin nữa, điện thoại di động lại nhận được tin nhắn từ Chu Nghi Nhiên.

"Chúc mừng hai người, mong em sẽ hạnh phúc".

Mễ Tinh không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình là sao, chỉ có thể nhăn cảm ơn người đó.

"Nhấn với ai thế?"

Tiếng Tiêu Cố thành linh vang lên từ phía cửa, Mễ Tinh hốt hoảng bất giác ngẩng đầu lên: "Không, không ai cả ạ, anh về bao giờ?"

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: "Em cầm di động chăm chú quá, anh vào mà cũng không biết nữa".

Mễ Tinh hoảng hốt vội vàng thoát khỏi tin nhắn của Chu Nghi Nhiên, không ngờ sau đó trên màn hình lại hiện ra weibo của người kia, cô cuống cuống thoát hết.

Tiêu Cố thấy cô mờ ám như vậy cũng không nói thêm gì, anh đi tới tủ quần áo lấy đồ, vào phòng tắm rửa.

Mễ Tinh khẽ thở phào, bò ra khỏi chăn đi tới cửa phòng tắm, hỏi anh: "Anh ăn cơm tối chưa?"

Vừa nãy cô có nhìn đồng hồ, đã qua chín giờ rồi.

Tiếng Tiêu Cố vang lên cùng tiếng nước rào rào: "Ăn trong cửa hàng".

"Vâng". Cô đáp rồi hỏi tiếp: "Hai người bàn gì vậy, bàn lâu ghê".

"Chuẩn bị một số thủ tục tách cửa hàng, phải bàn giao công việc bên này nữa".

"Ồ". Mễ Tinh lại đáp, sau đó cô quay về trong chăn. Khi Tiêu Cố tắm xong đi ra ngoài, cô đã cất máy tính ngồi trên giường chờ ra.

Anh đi tới đặt tay hai bên cô, nghiêng người hôn lên môi người nọ. Nụ hôn trần trọc rơi xuống xương quai xanh của cô, đến khi đó cô mới giật mình đẩy tượng trưng một cái.

Tiêu Cố đã hoàn toàn phủ xuống trên người cô, anh hơi ngược mắt nhìn lên, đôi đồng tử đen láy ngập tràn đầy ham muốn: "Sao nào, em thì được sai anh, còn anh không được đòi thù lao nữa hả?"

Mễ Tinh: "...". Cô còn chưa nói gì, Tiêu Cố đã cúi đầu hôn lên người của cô.

Định giãy giụa cái nữa, nhưng Mễ Tinh sao có thể ngăn nổi cảm giác lan tràn trong cơ thể, hai tay mềm nhũn đặt trên ngực Tiêu Cố, dần dần lại vô thức đưa lên vòng cổ anh.

"Ừm, anh nhẹ chút..." Tiếng Mễ Tinh dịu dàng như dòng nước, mặc dù không còn đau giống như lần đầu tiên, nhưng cô vẫn khó mà chịu được sự xâm lược mạnh mẽ của người này.

Động tác của Tiêu Cố hơi dừng lại, vùi đầu bên tai cô nói nhỏ: "Anh sẽ cố... nhưng mà chuyện đó, có lúc anh cũng không khống chế được".

"Bình thường giọng nói của anh đã gọi cảm lắm rồi, lúc này đây lại giống như bóng đêm đen hun hút, mê người. Lòng Mễ Tinh như bị chiếc lông chim đảo qua giữa ngáy, cô vô thức khẽ hừ lên hai tiếng.

Ánh mắt Tiêu Cố càng trầm hơn, bắt đầu công thành chiếm đất thêm lần nữa.

Sau khi kết thúc lần chiến sự hân hoan vui vẻ, Mễ Tinh nằm gọi trong lòng anh khẽ khàng thở dốc.

Tiêu Cố vén mái tóc dính bên đôi gò má ướt mồ hôi, thấp giọng nói: "Vừa nãy nhắn tin cho ai đấy?"

Mễ Tinh không còn sức mà suy nghĩ cái gì, thốt lên ba chữ: "Chu Nghi Nhiên...."

Sắc mặt Tiêu Cố thoáng đen đi, có lẽ cô cũng cảm giác được không khí xung quanh như chìm xuống, Mễ Tinh mở mắt ra nhìn anh: "Em nói với anh ấy em ở bên anh rồi".

Khuôn mặt Tiêu Cố như âm âm chuyển mây, anh khom lưng hôn lên mặt cô một cái, bảo: "Hừm, nếu đã nói rõ với anh ta rồi thì sau này không cần liên lạc nữa".

Bây giờ Mễ Tinh cũng tỉnh táo hơn rồi, cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố bất mãn hừ hừ: "Thế anh và chị Dung Dung còn chuyện trò lâu thế".

Mắt Tiêu Cố hơi thay đổi, anh khẽ cười thành tiếng: "Anh nói chuyện trong tiệm với cô ấy mà".

Lời giải thích này càng khiến Mễ Tinh bất mãn hơn: "Không phải anh nói em là bà chủ hả, sao lại bàn với chị ấy?"

Tiêu Cố khẽ cười xoa xoa nhẹ đầu cô: "Anh bàn em có hiểu được không?"

Mễ Tinh: "..."

Cô cảm giác mình đã bị khinh thường sâu sắc: "Sao mà không hiểu chứ, em đã học đại học xong rồi mà, khả năng học hỏi cũng phải có chứ lị".

"Yên tâm, sau khi chi nhánh sửa sang xong, em sẽ bận rộn rồi".
Tiêu Cố trở mình đè lên người cô hôn.

Khi Mễ Tinh giật mình nhận ra mình lại sắp thất thủ, cô vội vàng phản kháng kéo môi lưỡi mình ra: "Sao lại nữa? Không phải mới một lần rồi mà?"

Tiêu Cố cười nhẹ nhìn cô: "Ai nói với em mỗi ngày chỉ được làm một lần?"

Mẽ Tinh: "..."

Hỏi thế đương nhiên sẽ bối rối. Mặc dù trong lòng cô rất không vừa ý với Tiêu Cố, nhưng chưa gì xúc cảm đó đã đánh bại ý chí của cô rồi, cứ thế, con thỏ nhỏ bị ăn vào bụng thêm lần nữa.

Hôm sau, khi... tỉnh lại, cả người Mẽ Tinh đều ê ẩm. Con husky sủa gâu gâu ngoài cửa, Mẽ Tinh cầm điện thoại nhìn xem, đã qua thời gian dắt nó đi dạo rất lâu rồi.

Cô suy tư một lúc rồi hét về phía cửa: "Cẩu đản, đừng kêu nữa, chủ nhân của mày làm nhiều việc ác quá, sáng hôm nay mày không được đi đâu".

Husky: "..."

Tại sao toàn là nó bị thương.

Rốt cuộc ngoài cửa cũng yên tĩnh, Mẽ Tinh nhắm mắt mơ màng ngủ. Mở mắt ra lần nữa là do Tiêu Cố đánh thức cô, anh một bên giường, Husky cũng lẻo đẻo cạnh anh, ngoắc đuôi phe phẩy nhìn Mẽ Tinh.

Mẽ Tinh đảo mắt, chẳng lẽ vì sáng nay cô không dẫn Cẩu đản đi tản bộ, nó mới theo chân cáo trạng với chủ nhân?

Tiêu Cố nhìn cô một lúc rồi cười nói: "Được rồi, dậy ăn cơm nào, em không đói bụng sao?"

"Đói..." Mễ Tinh mềm nhũn đáp, Tiêu Cố kéo cô ra khỏi chăn rồi nói: "Anh làm xong cơm trưa rồi, rửa mặt rồi ra ăn".

"Vâng". Mễ Tinh định mặc áo quần nhưng lại hờn giận vất hết qua một bên: "Cả người em mỏi quá, anh mặc cho em".

Tiêu Cố: "..."

"Anh thấy em nên rèn luyện nhiều hơn nữa, tố chất cơ thể kém quá". Tiêu Cố nói thế nhưng vẫn cầm áo len trùm lên đầu cho cô.

Ăn cơm xong, cuối cùng Mễ Tinh cũng thấy thoải mái hơn một chút, nghĩ đến chuyện phải xếp hàng suốt đêm, cô đưa cô đi dạo về thì trau chuốt lại mình.

Tối nay sẽ gặp rất nhiều con gái đấy, nhất định phải đẹp hơn người ta.

Trang điểm trang phục xong xuôi, Tiêu Cố cũng vừa về đúng lúc. Mễ Tinh mặc một chiếc áo bông màu trắng phối với phần chân váy, đi tới xoay người cho Tiêu Cố nhìn xem, sau đó còn híп mắt hỏi anh: "Anh thấy em thế nào?"

Tiêu Cố nhìn kĩ vài lần, khóe miệng đượm nét cười đáp lại cô: "Hình như tăng cân hơn một chút".

Mẽ Tinh: "..."

Anh có phải là bạn trai không thế?

Cô kiềm chế kích động muốn đập vào chân anh, trừng mắt giận dữ: "Em dùng màu mắt Alice anh tặng hồi Giáng sinh mà, anh không nhận ra sao?"

Tiêu Cố: "..."

Anh thấy mới lạ đó.

Nhưng mà anh vẫn hiểu chuyện gật gật đầu: "Ừ, hèn gì anh thấy hôm nay em xinh hơn".

Mẽ Tinh chun mũi với anh, không tin nổi. Một lát sau cô lại không yên tâm: "Em lên cân thật à?"

Mấy ngày qua Tiêu Cố nuôi quá tốt, cho dù lên cân thật cũng không phải không thể.

Tiêu Cố néo néo mặt của cô: "Không hề, em thon thả lắm".

Mẽ Tinh nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh, quyết định hôm nay phải mua một cái cân điện tử.

Bởi vì buổi tối có kế hoạch ra ngoài, hai người không ở nhà ăn cơm, Tiêu Cố lái xe chở Mễ Tinh đến thẳng trung tâm thương mại Ánh Sao.

Quầy chuyên bán Bunny ở trung tâm thương mại Ánh Sao là cửa hàng lớn nhất thành phố A, số lượng túi may mắn cũng được bán nhiều nhất, 1500 cái, vì thế Mễ Tinh mới lựa chọn chỗ này.

Nhưng mà mặc dù số lượng túi rất nhiều, nhưng người xếp hàng càng nhiều hơn, vì thế họ phải tới sớm mới chọn được chỗ tốt.

Ăn tối ở trung tâm Ánh Sao, Mễ Tinh và Tiêu Cố nhân tiện đi dạo trong cửa hàng. Lúc này họ đã hỏi bảo vệ, bây giờ không cho phép xếp hàng, dù có đứng cũng sẽ bị đuổi đi.

Đi dạo đến gần bảy giờ rưỡi, người bên ngoài cũng bắt đầu tụ tập, Mễ Tinh nhanh chóng kéo Tiêu Cố ra ngoài.

Trước quảng trường ở trung tâm thương mại Ánh Sao đã giăng đường ranh giới, ngoài túi phúc Bunny, mấy thương hiệu khác cũng bán túi may mắn, nhất định sẽ có rất nhiều người, xe cảnh sát cũng huy động tập trung thêm mấy chiếc.

Mễ Tinh nhìn qua, hàng xếp ngoài kia không tới một trăm người, cô vui vẻ kéo Tiêu Cố đi qua.

"Em đứng đây trước chờ anh nhé". Đưa Mễ Tinh tới vị trí xếp hàng, Tiêu Cố quay lại bãi đỗ xe, "Anh đi lấy ít đồ, sẽ quay lại ngay thôi".

"Vâng". Mễ Tinh nhìn bóng lưng của anh, không yên tâm gọi lại: "Anh nhanh chút nhé".

"Ừ".

Hơn mười phút Tiêu Cố mới trở về, trên tay còn cầm một túi lớn. Mễ Tinh tròn mắt nhìn đồ trong tay anh: "Đây là gì ạ?"

Không chỉ có cô, mấy cô bé đang xếp hàng xung quanh cũng tò mò nhìn tới.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiêu Cố lấy hai cái ghế xếp và một tấm thảm lông dê, một cái bình nước lớn và vô số đồ ăn vặt.

Mễ Tinh sợ ngây người: "Anh chuẩn bị đầy đủ ghê ha..."

Tiêu Cố cười cười: "Còn mặt chược nữa, chơi không?"

Mễ Tinh: "..."

Chương 45

Tiêu Cố lấy mặt chược ra thật.

Cái anh mang là một bộ mặt chược cỡ nhỏ, Mễ Tinh cảm thấy nhiều đó cũng đủ rồi, hộp mặt chược mở ra còn có một bàn vuông nhỏ nhỏ.

Đứng cùng hàng với họ cũng có một thanh niên, cậu ta đi cùng với bạn gái xếp hàng, thấy hai người lấy mặt chược ra chơi, họ còn nói tập hợp cho đủ người.

Mễ Tinh nhìn họ trải mền ra dưới đất, đặt bàn vuông nhỏ lên rồi cứ thế ngồi xuống. Lòng mày của cô giật giật không kìm được, cảnh sát vẫn nhìn sang mãi đấy, mấy người tụ tập đánh bài trông có được không đấy?

Tiêu Cố và cậu thanh niên nọ ngồi đối diện với nhau, bắt đầu lật bài. Chơi mặt chược có thể là cách rút ngắn khoảng cách nhanh chóng nhất giữa hai người xa lạ, thế là Tiêu Cố tự nhiên trò chuyện với người kia: "Cậu cũng đi theo bạn gái tới xếp hàng à?"

Cậu thanh niên gật đầu, thở dài đáp: "Đúng đấy, cô ấy cứ ồn ào muốn mua, em đâu thể để cô ấy tới xếp hàng một mình suốt đêm như vậy được. Anh xem giờ đang là giữa đông..." Cậu vừa nói vừa bắt đầu xếp bài: "Nhưng mà một năm cũng chỉ có một lần, nhường nhịn một chút vậy".

"Nói đúng lắm". Tiêu Cố gật đầu cười, bắt đầu xếp bài trước mặt mình.

Một cô em xếp hàng phía trước thấy họ đang xếp bài cũng lân la tiến tới: "Hai anh đẹp trai ời, cho em một chân với".

"Được". Tiêu Cố không nói gì, cậu thanh niên kia cũng thoải mái đồng ý. Cô gái nọ nghe vậy thì ngồi xuống mền luôn, bắt đầu lấy bài. Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tinh đang đứng sau lưng mình, hỏi cô: "Ba thiếu một, em chơi không?"

Mễ Tinh cười ha ha hai tiếng: "Em xem được rồi, em không biết chơi".

"Em không biết á?" Tiêu Cố ngược mắt nhìn Mễ Tinh, ánh mắt trông như bất ngờ lắm.

Mễ Tinh xì miệng xuống: "Không biết thì sao nào? Em biết chơi Tam quốc sát đấy, anh biết không?"

Tiêu Cố kìm lòng không đậu cong môi cười: "Không sao, lần sau anh sẽ dạy cho em".

Mễ Tinh: "..."

Ai nói là cô muốn học hả?

Tiếng quạt chược nhanh chóng thu hút thêm một cô em nữa, chẳng mấy chốc đã đủ chân chơi bài. Mẹ Tinh kéo băng ghế nhỏ tới ngồi sau Tiêu Cố nhìn anh đánh, mặc dù cô không hiểu quạt chược, nhưng ai thắng ai thua cô vẫn còn đọc được.

Lượt thứ nhất bắt đầu, chỉ một mình Tiêu Cố Hồ bài.

[Thuật ngữ trong quạt chược, bạn Tặc đã tra thử và không hiểu gì, khỏi giải thích luôn ><]

Cậu thanh niên ngồi đối diện nhìn anh, rốt cuộc không tìm được hỏi thử: "Bình thường anh không tìm được ai chơi với mình phải không?"

Tiêu Cố khẽ cười đẩy quân bài ở trên tay mình xuống: "Tự Sở".

Thanh niên: "..."

Một cảnh sát tuần tra đi tới, đưa tay gõ gõ vào bàn của bọn họ: "Làm gì đây hả, tụ tập cá cược nơi đông người phải không?"

Mẹ Tinh: "..."

Cô đã nói rồi mà, bị cảnh sát tóm cổ thấy chưa.

Cậu thanh niên ngẩng đầu nhìn anh, cười tươi vui vẻ đáp: "Sir à, bọn em có mang tiền ra đâu, có phải cá cược gì đâu chứ. Anh xem

đêm hôm đằng đẵng là như thế, bọn em kiếm gì chơi giết thời gian đó mà".

Cảnh sát nói: "Đêm dài đằng đẵng thì về nhà mà ngủ, tối đây góp náo nhiệt làm gì, tăng việc cho bọn tôi đấy hả".

Cậu thanh niên vẫn hì hì như thế: "Cũng tại bạn gái em nhất quyết muốn mua mà, hay là anh cấm trung tâm thương mại bán hàng đi, em giơ tay tán thành".

Sau đó bạn gái cậu ta còn tấn công dữ dội.

Cậu thanh niên xoa xoa đầu bị đánh, cười với anh cảnh sát: "Sir à, bọn em không bài bạc thật mà, anh xem có một thần cờ bạc ngồi đối diện đây này, em mà cược không phải dâng tiền cho người ta sao chứ?"

Sir nọ nhìn cô gái ngồi phía sau lưng cậu, nói với cô: "Thằng nhóc này là bạn trai em hả? Mồm mép trơn tru lắm, em nên cân nhắc kỹ một chút".

Cậu thanh niên ồ ào đó tự nhận mình thành thật thuần lương, nhưng mà anh sir nọ không để ý tới cậu, đi sang Tiêu Cốt ngay bên cạnh: "Nhóc xem cậu thanh niên này này, trầm ổn hơn nhiều, chẳng trách mấy cô gái trong hàng cứ nhìn hẩn mà thôi".

Tiêu Cốt: "..."

Mễ Tinh: "..."

Thanh niên: "..."

May mà vừa nãy anh sir này không khen cậu như thế, cái này có khác gì đao bổ.

A Sir dặn dò thêm vài câu, cuối cùng mới dứt khoát rời đi. Mễ Tinh nhìn qua hàng người xếp, quả nhiên có không ít cô gái đang nhìn ngó Tiêu Cố rồi bán tán xì xào, có người còn chụp trộm.

Cô cười ha ha ở trong lòng, may mà hôm nay mình đi theo, nếu không biết đâu Tiêu Cố chạy theo em nào đó.

Sau khi cảnh sát đi, một bàn người bắt đầu chơi mạt chược, Tiêu Cố vẫn thắng được nhiều nhất. Đánh xong một lượt, anh đưa bình bước bên cạnh cho Mễ Tinh uống nước, làm ấm người cho cô, bạn gái cậu thanh niên đối diện nhìn thấy vậy, cô bực bội bấm bạn mình một cái: "Em cũng muốn uống nước nóng".

Thanh niên: "..."

Cậu u oán liếc nhìn Mễ Tinh và Tiêu Cố, suýt chút nữa Mễ Tinh phun hết nước ra ngoài.

"Được rồi được rồi, anh đi mua cho em, em chơi đi".

Cậu thanh niên nói xong thì đứng lên, đêm nay mấy sạp bán hàng nhỏ tới giành vị trí từ rất sớm, định kiếm một khoản tiền cuối năm.

Qua chín giờ, màn ảnh lớn trên quảng trường bắt đầu phát chương trình truyền hình liên hoan đêm giao thừa, mấy người Tiêu Cỗ dựng bài lên, bước vào giai đoạn thư giãn giữa quảng trường.

Tiêu Cỗ và Mễ Tinh cùng ngồi trên băng ghế, anh buộc chặt tấm thảm lông dê trên người cô, còn đưa sang một túi đồ ăn vặt.

Một cô bé cứ nhìn Tiêu Cỗ mãi, sau đó còn đau lòng cầm điện thoại đăng tin lên weibo: "Cũng đứng chờ suốt đêm xếp hàng mua túi phúc, người ta có bạn trai anh tuần chăm sóc chu đáo và tử mĩ, mình chỉ có thể cô đơn run lẩy bẩy ở trong gió mà thôi, huhuhu qaq giữa mùa đông rét lạnh, dường như mình nhìn thấy gà nướng, cây giáng sinh, còn cả khuôn mặt tươi cười hiền hòa của bà ngoại..."

Ngược lại, Mễ Tinh vừa ăn đồ ăn vặt, vừa tựa vào người Tiêu Cỗ nhìn màn ảnh lớn trên quảng trường, không nôn nóng xếp hàng một chút nào: "À đúng rồi, buổi biểu diễn năm mới có Cỗ Tín phải không anh?"

"Ừm".

Mễ Tinh mở to mắt nhìn Tiêu Cỗ: "Cỗ Tín cho Thẩm Thi Thi một cái vé, bảo cô bé tới trường quay đêm nay".

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: "Em cũng muốn xem à?"

"Không ạ". Mễ Tinh uống một ngụm nước nóng: "Thẩm Thi Thi cũng muốn mua túi may mắn Bunny, nhờ em mua giúp cho một cái.

Hai người đang trò chuyện, trên màn ảnh xuất hiện hình Cố Tín, không chỉ ở trường quay, ngay cả mấy cô gái trong quảng trường cũng nháo nhào hét lên.

Mễ Tinh hơi kinh ngạc: "Nhân khí của Cố Tín tốt ghê..." Cô vừa nói vừa cười cười với anh: "Nhưng mà em thấy giọng của anh còn hay hơn cậu ấy. Này, nếu anh cũng đi hát chắc còn nổi tiếng hơn nữa đó".

Tiêu Cố không nhịn được khẽ cười: "Hay là thôi đi, dù sao ngoài hát ra anh còn làm được nhiều việc nữa lắm, nhưng mà thằng nhóc ấy ngoài hát ra thì chẳng biết làm gì, anh không muốn cướp chén cơm của nó".

Mễ Tinh nhìn cái vẽ không biết xấu hổ của anh mà buồn bực: "Chàng trai trẻ à, anh tự tin quá đấy".

Tiêu Cố vuốt vuốt đôi mày nhú của cô.

Cô em bên cạnh tiếp tục đăng blog: "Trong hàng có một đôi tình nhân cứ liếc mắt đưa tình, xin hỏi báo cảnh sát có được việc không

nhì [mỉm cười]

Weibo vang lên tiếng nhắc nhở, cô gái mở bình luận ra xem: "Chó FA thì chịu đựng thế đi, bảo vệ đồ ăn cho chó mới chính là chính sự [mỉm cười]"

Em gái: "..."

Đến mười hai giờ đêm, chương trình giao thừa cũng chuẩn bị kết thúc, mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình lớn không chớp mắt, mong chờ ngôi sao cuối cùng trước phút giây đếm ngược".

Mễ Tinh cũng nín thở chăm chú nhìn màn ảnh, Tiêu Cố nhìn cô hỏi: "Em có hâm mộ ngôi sao nào không?"

"Hâm mộ á, em thích Mạc thiên vương, em đoán nhất định anh ấy sẽ ra để đếm ngược".

Mễ Tinh vừa nói hai mắt không rời khỏi màn hình.

Quả nhiên, MC trên màn hình lớn gọi tên của Mạc Trăn, mấy cô gái trên quảng trường lại hét la ầm ĩ.

Hình như Mễ Tinh cũng bị không khí này kích động, cô phấn khởi nói với Tiêu Cố: "Tới bây giờ em chưa từng đón giao thừa như vậy, cảm giác phấn khích quá. Sang năm mình lại đi anh nhé".

Tiêu Cố: "..."

Anh lạng lẽ cười cười, xoa nhẹ đầu Mễ Tinh: "Được".

Trong tiếng hoan hô của fan hâm mộ, Mạc Trần lên sân khấu, lúc anh cất tiếng hát, mấy cô gái trong quảng trường cũng đồng thời hát theo. Hát hết một bài, còn ba mươi giây nữa, năm nay sẽ chính thức vẽ lên dấu chấm tròn.

Trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện chữ số Ả rập theo thứ tự giảm dần, mọi người cùng đồng thanh đếm ngược.

"10, 9, 8... 3, 2, 1! Năm mới vui vẻ".

Bong bóng ngũ sắc ồ ạt rơi xuống nơi biểu diễn, che khuất toàn bộ trường quay trong nháy mắt. Trên quảng trường cũng có người chuẩn bị pháo hoa xong, đúng lúc này cũng đồng thời vang nổ.

Cả thế giới như ngân nga bốn chữ chúc mừng năm mới.

Mễ Tinh ôm lấy cổ Tiêu Cố, cười nói với anh: "Năm mới vui vẻ".

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vương ý cười chan chứa, anh vén một nhúm tóc trên trái cô, hôn lên môi cô một cái: "Chúc mừng năm mới".

Mỗi một năm mới sau này nữa, họ sẽ bên nhau cùng bước qua.

Nụ hôn đó rơi vào mắt của không ít cô em, có em gái còn kéo cảnh sát tuần tra ngay bên cạnh, tố cáo đầy căm phẫn: "Sếp ơi xem kìa, họ ngược cấu".

A sir: "..."

"Khụ khụ". Cậu thanh niên đánh bài với Tiêu Cố ho hai tiếng, nhìn họ rồi nói: "Trước mặt mọi người, không nên ảnh hưởng tới phong tục tập quán nha".

Mễ Tinh cuống quýt cúi đầu xuống, nhưng hai tai đỏ ửng đã bán đứng cô rồi.

Tiêu Cố nhìn chàng trai trước mặt, anh nghĩ lát nữa phải chém bài của một mình hẳn thôi.

Bạn gái thanh niên nọ rất hâm mộ Mễ Tinh và Tiêu Cố, cô cau mày nhìn bạn trai của mình: "Anh xem người ta đi, yêu thương nhau như vậy, hơn nữa bạn trai người ta còn tuần tú".

Thanh niên: "..."

Cậu mím môi nói với bạn gái của mình: "Vừa nhìn đã biết hai người kia đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt, các cặp tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt khi nào cũng anh ơi em à, hận không thể mỗi ngày dính vào nhau. Qua hai ba năm nữa, em cứ nhìn xem họ có vậy hay không?"

Cô gái nọ cười với anh rồi gật đầu nói lại: "Anh nói có lý lắm, theo như anh nói, cứ mỗi hai ba năm thì nên đổi bạn trai phải không? Xem này, hai chúng ta cũng vừa bước sang năm thứ ba luôn đấy".

Thanh niên: "..."

Tại sao mấy cặp đôi đang yêu đương cuồng nhiệt không cố gắng ở nhà hưởng thụ thế giới của hai người đi chứ, giữa trời đông giá rét chạy tới quảng trường xếp hàng mua túi phúc làm gì?

Cậu ân cần xoa bóp vai bạn gái, hỏi: "Vợ à, lạnh không em? Anh đi mua đồ uống nóng cho em nhé, chờ anh".

Cậu vừa nói xong thì oai phong đi tới, Tiêu Cỗ thấy bây giờ nhiệt độ càng lúc càng hạ thấp, anh cũng đứng lên nói với Mễ Tinh: "Anh cũng đi mua đồ uống nóng, em cầm cho ấm tay nhé".

"Vâng ạ". Mễ Tinh phất phất tay với anh.

Tiêu Cỗ và thanh niên nọ đi tới một quán nhỏ mua nước, cậu thanh niên đó thấy anh tới thì khẽ hừ nói với anh: "Nếu hôm nay em và bạn gái mà chia tay, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đấy".

Tiêu Cỗ nghi ngờ nhìn cậu: "Cho dù anh có thích con trai đi nữa cũng không thích cậu đâu".

Thanh niên: "..."

Ông chủ quán ăn nhỏ nhìn họ, ồ lên như tỉnh ngộ.

Chương 46

Không lâu sau khi chương trình mừng năm mới kết thúc, mấy người Tiêu Cố bắt đầu chơi mạt chược. Mễ Tinh ngồi bên cạnh bất giác đã hai giờ, cô mơ mơ màng màng dựa vào người Tiêu Cố ngủ thiếp đi.

May là như vậy cũng không ảnh hưởng đến tư thế chơi mạt chược của Tiêu Cố.

Đến sáu giờ sáng, cuối cùng bàn mạt chược cũng tan, Tiêu Cố đánh thức Mễ Tinh dậy, dọn dẹp túi lớn túi nhỏ đồ đạc của mình xong rồi bỏ vào trong xe.

Tám rưỡi trung tâm mua sắm mới mở cửa, nhưng mới sáu bảy giờ đám đông đã nhốn nháo cả rồi.

Lúc Tiêu Cố đi ra từ bãi đỗ xe, anh nhân tiện mua hai suất đồ ăn sáng mang về. Chờ đến tám giờ sáng, mấy đồng chí cảnh sát trực quảng trường suốt đêm cũng tăng cường tuần tra chỗ hàng rào lân cận.

Mễ Tinh kích động cầm chặt tay Tiêu Cố, dặn dò anh: “Cửa hàng Bunny ở lầu hai, đợi lát nữa sau khi vào trung tâm, chúng ta không cần đi thang máy, đi thang bộ luôn anh.”

Chân mày Tiêu Cố như giật giật, nhìn cô hỏi lại: “Anh phải đi vào cùng em hả?” Anh là đàn ông mà, sao có thể chen chúc với

một đám nữ sinh trong trung tâm mua sắm, nghĩ đến cảnh này hình như có chút say lòng người.

“Dĩ nhiên!” Mễ Tinh đáp lại vô cùng kiên định, “Tầng hai, nguy hiểm nhân hai, ngộ nhờ em không chen nổi mấy người đó thì sao? Thế hóa ra một đêm của mình phải trắng tay luôn à.”

“... Anh thấy chúng ta xếp hàng phía trước, sẽ không sao cả mà.”

Mễ Tinh nói: “Cửa hàng túi may mắn không giới hạn số lượng mua, nhờ đâu có người mua một lúc một trăm cái!”

Tiêu Cố: “...”

Sau đó đi bán túi phúc sao?

Anh còn đang suy nghĩ, nhân viên của trung tâm thương mại đã mở cửa. Chờ đợi đã lâu, đám đông chẳng khác nào phạm nhân được ra ngoài hóng gió, ồn ào náo động xông cả vào.

Mễ Tinh vô thức kéo tay Tiêu Cố chạy vào trong.

Không biết có phải họ cũng lo không giành được thang máy, hay là sợ vào thời điểm quan trọng thang máy gặp sự cố bất ngờ, thế nên không ít người lựa chọn đi thang bộ giống Mễ Tinh.

Chờ đến khi Mễ Tình kéo Tiêu Cố chạy lên khu lầu hai, phía trước cửa tiệm cũng bắt đầu xếp hàng. Nhưng mà dòng người này di chuyển rất nhanh, chưa gì đã có một cô gái xách túi phúc đi ra.

Mễ Tình quan sát túi phúc trong tay cô, là màu hồng, một cái túi rất lớn, phần tay cầm được làm thành đôi tai thỏ đáng yêu, trông dễ thương vô cùng.

Chưa đến mấy phút nữa sẽ đến lượt cô rồi, cô phấn kích cầm chặt thẻ thanh toán. Đưa thẻ ra, gần như cô đã hét: “Hai cái túi phúc, cảm ơn!”

Nhân viên cũng buồn không nhìn cô, một người phụ trách cà thẻ, một người lấy hai cái túi phúc từ hàng túi la liệt bày đầy đất, đưa cho cô.

Mễ Tình xách lên, nặng trĩu, Tiêu Cố nhìn cô như xiêu xiêu vẹo vẹo, nhanh tay cầm túi phúc giúp cô: “Để anh.”

Hai người đi nhanh đến ghế dài ở bên cạnh cửa hàng. Mễ Tình không kịp chờ muốn mở túi ra ngay. Cô chọn bừa một cái, mở nút buộc túi phúc ra.

Bên trong còn một cái túi nữa, được buộc bằng dây lụa màu hồng thắt thành nơ con bướm, cô mở nơ bướm ra, lấy toàn bộ quần áo bên trong ra nhìn thử.

Trong túi may mắn có một cái áo choàng dài, một cái áo len, một cái váy ngắn và một cái đầm.

Áo choàng màu be nhạt, chiều dài, Mễ Tinhướm thử xem, qua đầu gối của cô. Áo len và áo đầm cũng là màu hồng hết, trên áo còn trang trí đôi tai thỏ đáng yêu. Làm cho Mễ Tinh bất ngờ hơn nữa là, trong túi phúc còn có một cái quần yếm hình tai thỏ!

Cô sung sướng đến mức suýt nữa đã la to: “Ồ em chọn được này! Anh xem cái quần yếm hình tai thỏ này đi, lúc trước em ưng lắm!”

Ở một bên, Tiêu Cố nhìn qua đáp: “Ừm.”

Nhiệt tình của Mễ Tinh cũng không vì phản ứng bình tĩnh của anh mà giảm xuống, cô ôm một đống lớn quần áo, chạy về phòng vệ sinh: “Em đi thay quần áo, anh ở ngoài này chờ em nha.”

Tiêu Cố: “...”

Hơn mười phút sau, Mễ Tinh mới ra khỏi WC, trên người cô đã đổi thành áo quần trong túi phúc, cái áo choàng dài màu be khoác trên người cô làm xung quanh Tiêu Cố cảm giác như bừng sáng.

“Sao ạ?” Cô vui vẻ chạy đến, đứng bên cạnh Tiêu Cố xoay một vòng.

Tiêu Cố nhìn cô nói: “Ừ, không ngờ em hợp với phong cách này ghê.” Bình thường nhìn Mễ Tinh mặc đồ hồng dễ thương, không ngờ phong cách thực nữ này lại càng thêm phù hợp.

Mễ Tinh đắc ý cười một tiếng: “Trước kia mẹ em vẫn bảo em hết như một cái móc quần áo, mặc cái gì cũng đẹp.”

Tiêu Cố cười nhẹ đáp: “Lời mẹ khen em mà em cũng tin à?”

Mễ Tinh: “...”

Sao mà không tin chứ! Mẹ cô nói thật mà!

Tiêu Cố cất quần áo lúc đầu cô mặc vào trong túi, kéo cô đi tới bãi đậu xe: “Được rồi, đi về thôi, giăng co cả một đêm em không thấy mệt à?”

Mễ Tinh xách quần áo của mình lẻo đẹo bên cạnh anh, nhìn anh nói: “Trước kia em toàn nhờ chú tài xế trong nhà mua túi phúc giúp em, anh ấy có quen nhân viên ở cửa hàng, mỗi lần đều có thể mua sớm!” Nói tới đây, giọng cô càng trở nên hưng phấn, “Đây là lần đầu tiên em tự mua túi phúc như vậy đấy, cảm giác thật hồi hộp kích thích! Thú vị hơn trước nhiều!”

Tiêu Cố cười khê: “Nếu em thấy được dáng vẻ như cướp túi của mình vừa rồi, có lẽ sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Mễ Tinh nhìn anh bĩu môi: “Dáng vẻ gì?”

Tiêu Cố nói: “Cô công chúa nhỏ hóa thân thành nữ lưu manh đầu đường xó chợ, đáng tiếc là anh không chụp lại.”

Mễ Tinh: “...”

Cho dù là lưu manh đi nữa thì cô cũng là nữ lưu manh có khí chất công chúa.

Bên ngoài trung tâm thương mại không ít người đi tới, chật chội hơn nhiều, hai người Mễ Tinh cố ý đi ra từ cửa hông, nhưng cũng không vắng mấy.

Không ít cô gái xách túi phức trong tay, cười cười nói nói đi cùng nhau. Đi qua sau cửa tiệm, đột nhiên Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố, hỏi anh: “Mới vừa rồi có phải anh đang nhìn cô gái kia không hả?”

Tiêu Cố sững sốt, nghi ngờ hỏi lại cô: “Cô gái nào?”

Mễ Tinh nhú mày đáp: “Còn giả bộ, là cô gái vừa đi qua mới nãy.”

Tiêu Cố cong môi: “Mới vừa rồi đi qua một đám mà.”

“Là cô gái cao nhất, đẹp nhất đó!” Mễ Tinh vừa nói vừa nhú mày càng chặt, “Anh không nhìn thì sao biết được có một đám con gái vừa đi qua?”

Tiêu Cố: “...”

Bởi vì mắt anh dài.

Mẽ Tinh thấy Tiêu Cố nhìn lên cô gái khác thì càng bực bội hơn: “Đàn ông các anh đúng là không biết xấu hổ! Có bạn gái rồi vẫn muốn nhìn những cô gái xinh đẹp khác!”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông tay cô ra, kéo cô vào trong ngực rồi vuốt ve làn tóc: “Ngoan nào, đi về ngủ một giấc, nghỉ khỏe thì ảo giác sẽ mất thôi.”

Mẽ Tinh: “...”

Chương 47

Sau khi về đến nhà, quả nhiên Mễ Tinh ngủ trên giường suốt một ngày như thế, ngày hôm sau, cô bị Tiêu Cố bắt đến tiệm giúp việc.

Lượng khách trong dịp Tết Nguyên Đán tăng vọt, trong tiệm rất bận rộn, cô đành phải quay về làm nhân viên phục vụ.

Hai ngày này, hầu như Tiêu Cố đều có mặt trong tiệm, khi Mễ Tinh cầm một bình trà rỗng đi nấu nước pha trà, cô hung hăng trợn nhìn anh một cái: “Không phải anh nói em là bà chủ hả? Kết quả lại làm chân chạy bàn.”

Tiêu Cố không lên tiếng chỉ cười cười xoa nhẹ đầu của cô.

Trong phòng khách, một khách nữ kéo tay Thẩm Thi Thi nhìn Mễ Tinh chép miệng: “Này, cái cô phục vụ đó có quan hệ gì với ông chủ Tiêu vậy?”

Thẩm Thi Thi nhìn theo mắt cô ta, xoay đầu cười híp mắt: “À, đó là bạn gái của ông chủ, chính là bà chủ đấy.”

Vị khách nọ đột nhiên ôm lấy ngực, vẻ mặt như vừa chịu một đả kích cực lớn: “Ông chủ Tiêu có bạn gái?”

“Đúng vậy” Thẩm Thi Thi gật đầu cười, “Có phải hai người rất tình tứ đúng không, ngày nào cũng ngược cầu trong tiệm.”

Khách nữ: “...”

Điều này cô vừa cảm nhận rất sâu sắc.

Tết Nguyên Đán này, không chỉ doanh thu trong tiệm tăng nhanh, mà ngay đến chuyện yêu đương của ông chủ Tiêu và bà chủ cũng lan đi chóng mặt.

Sau tết Nguyên Đán, cuối cùng Mễ Tinh cũng về làm công việc tạm thời – dắt chó đi dạo, mỗi ngày chỉ cần dẫn Cầu Đản ra ngoài xem như đã hoàn thành công việc.

Sau khi Tiêu Cố xử lý xong công việc ở chi nhánh trở về, Mễ Tinh đang mặc quần yếm hình tai thỏ chọc chó trong phòng khách. Nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu lại, thấy Tiêu Cố đi vào, trong tay còn cầm một nhánh hoa hồng nữa.

Mễ Tinh lập tức trừng mắt nhìn, hỏi anh: “Cô gái nào tặng hoa cho anh vậy?”

Tiêu Cố cười nhẹ một tiếng, đưa hoa sang cho cô: “Tặng em đấy, mấy ngày nay em vất vả rồi.”

Mễ Tinh cúi đầu nhìn cái túi đựng bông hồng đỏ đẹp tươi, lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố: “Mượn hoa hiến phúc à?”

Tiêu Cố giơ tay gõ đầu cô một cái: “Anh mới mua ở tiệm bán hoa đấy.”

“Ừm.” Mễ Tinh nhẹ nhàng giã chân mày, lại bĩu môi nói tiếp, “Anh nhỏ mọn ghê, người ta toàn tặng cả một bó, anh thì chỉ tặng có một đóa.”

Tiêu Cố cười nói: “Là bông hoa đẹp nhất trong tiệm hoa đấy nhé.”

Mễ Tinh bị anh chọc cười: “Dù sao cũng là anh nói đấy, em đi cầm hoa đây.” Cô tung tăng chạy về phía phòng ngủ, tìm một ly thủy tinh, đổ nước rồi cắm cành hồng vào.

Để ly thủy tinh trên bệ ô cửa sổ, cô tung tăng chạy ra, đứng bên cạnh Tiêu Cố xoay một vòng: “Anh thấy em hôm nay có gì khác lạ không?”

Tiêu Cố đang chơi cùng Husky, nghe cô hỏi vậy, động tác cũng nhất thời chậm lại.

Lại nữa?

Anh nhìn kĩ Mễ Tinh thêm mấy lần, vừa định há mồm đã bị Mễ Tinh giành nói trước: “Anh dám nói em mập nữa thử xem?”

Tiêu Cố không khỏi buồn cười, anh khẽ cười lựa lời đáp trả: “Kẻ mắt...”

Chân mày Mễ Tinh giật giật.

“Không thay đổi.” Tiêu Cố rất biết điều sửa lại.

Mễ Tinh nhìn anh, tiếp tục chờ đợi câu trả lời.

Lúc này tâm trạng Tiêu Cố như thể bị buộc tìm ra điểm khác biệt, trong khi không có gì so sánh. Anh nhìn kỹ Mễ Tinh một lần nữa, ngay cả đầu móng tay cũng không hề bỏ qua... Móng tay?

Tiêu Cố cảm thấy cả thế giới như sáng bừng hiểu rõ: “Em làm móng tay?”

“Đúng vậy!” Mễ Tinh vui vẻ đưa tay mình ra trước mặt Tiêu Cố, mười ngón tay xòe rộng, “Đẹp không anh?”

Mười ngón tay của cô được sơn màu hồng nhạt, trên đầu ngón tay còn khảm đồ tinh tế, thậm chí vẽ cả hình tai thỏ.

Tinh tế, sinh động thế này chắc không chỉ tồn vài giờ thôi đâu, Tiêu Cố rất thức thời khen ngợi: “Ừ, đẹp lắm.”

Nghe được anh khen, Mễ Tinh vui vẻ cười kéo cánh tay anh: “Đúng không đúng không, em cũng rất thích, xế chiều nay em làm hai tiếng đấy.” Cô nói tới đây thì mở mắt thật to nhìn Tiêu Cố, “Bây giờ em không cần làm nhân viên phục vụ nữa rồi, anh không bắt em cắt móng tay nữa đúng không?”

Tiêu Cố cười bảo: “Ừ, nếu em thích thì cứ giữ lại đi.”

“A, vậy thì tốt quá!” Mễ Tinh giơ tay mình lên, thưởng thức thêm lần nữa.

Tiêu Cố thuận thế hôn cô một cái, cúi đầu nhìn cô: “Ngày mai cùng anh đi Khải Thụy quốc tế đi.”

“Ừm? Có chuyện gì ạ?”

“Chuyện bên này anh sắp xếp xong rồi, khoảng ba tháng sau sẽ khai trương chi nhánh, lần này chúng ta có thể dọn đến Khải Thụy quốc tế để ở rồi, đỡ phải chạy tới chạy lui.”

“Ừm...” Mễ Tinh gật đầu, mặc dù sớm biết phải dọn đi, nhưng lúc này khi đi thật lại có phần không nỡ.

Như hiểu thấu lòng cô, Tiêu Cố lại nói thêm: “Cửa hàng bên này cũng có một nửa nhân viên cũ, anh cũng điều Thẩm Thi Thi sang chi nhánh bên kia, ở đó gần trường học cô bé hơn.”

Nghe Tiêu Cố nói vậy, cảm giác không nỡ của Mễ Tinh cũng vơi đi một nửa, nghĩ tới bồn tắm ở Khải Thụy quốc tế, một nửa không nỡ còn sót lại dần dần bị mong chờ thay thế: “Vậy khi nào chúng ta đi?”

“Tuần sau, anh tìm một công ty vệ sinh quét dọn nhà bên đó, hơn nữa đồ dùng hàng ngày bên kia cũng không nhiều, ngày mai chúng ta mua một ít.”

“Được, ra giường và rèm cửa muốn đổi thành màu hồng hết.”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra cô còn nhớ chuyện này.

Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh sáng hôm sau dọn dẹp, buổi chiều anh dẫn Mễ Tinh đến cửa hàng bách hóa tổng hợp để mua đồ.

Vốn anh định xem đồ trong bếp trước, kết quả lại bị Mễ Tinh lôi kéo đến hàng dệt may: “Đi xem đồ dùng trên giường trước.”

Tiêu Cố đùa giỡn nhìn cô: “Đồ gì dùng trên giường?”

“Thì là...” Mễ Tinh muốn nói là ra giường, nhưng trước khi nói lại nhận ra Tiêu Cố đang ám chỉ. Mặt cô đỏ lên, dừng bước lại nhìn anh: “Hay là đi khu vực nhà tắm trước, em mua cho anh một bịch sữa tắm nhé.”

Tiêu Cố cúi đầu im lặng cười.

Nhân viên bán hàng thấy có khách hàng tới, nhiệt tình chào đón họ: “Hai vị mua gì?”

Mễ Tinh nói: “Ra giường.”

Người bán hàng hiểu rõ gật đầu: “Là dùng cho ngày cưới sao?”

Mặt Mễ Tình bị hỏi đến đỏ lên: “Không, không khác lắm.”

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ của cô, cũng bật cười thành tiếng. Cô bán hàng không thấy có gì cần lúng túng, cứ thế dẫn bọn họ đi xem hàng: “Bộ ra giường uyên ương này bán rất chuộng, vải bông tinh khiết, hoa thêu mỹ miều, viền ren lại làm cực kì lãng mạn”.

Mễ Tình không thích nói: “Quá đỏ, có màu hồng không?”

“Có.” Cô bán hàng dẫn bọn họ đi xem một bộ khác, “Bộ này là câu chuyện cổ tích, mặt trên thêu hoàng tử và công chúa, tượng trưng cho cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ của một đôi vợ chồng, ren trên gối toàn là hình công chúa.”

Mễ Tình cảm thấy rất hài lòng, cô sờ thử lên bề mặt xem sao, vô cùng mềm mại thoải mái: “Cái này không tệ, lấy cái này đi.”

Tiêu Cố nhìn màu hồng nọ, im lặng gật đầu.

Sau khi mua ra giường xong, Mễ Tình lại mua thêm một bộ rèm cửa sỡ cùng màu, sau đó mới đẩy xe cùng Tiêu Cố đến khu đồ phòng bếp.

Lúc lựa chọn chén đĩa, tất cả món đồ mà Mễ Tình lấy được đều là màu hồng cả, Tiêu Cố chỉ lo cả căn nhà sẽ toàn màu hồng mất, vì vậy anh đành phải vắt hết óc ra mà bối mớ: “Em nhìn cái chén này đi, chỗ này có một vết dơ.”

Mẽ Tinh nhìn hướng tay anh chỉ, đúng là có một vết dơ nhỏ. Nhân viên bán hàng thấy vậy vội vàng nói: “Không sao đâu, qua mấy ngày là hết.”

Tiêu Cố cười lạnh: “Đừng nói như cảm lạnh ấy nhé.”

Nhân viên bán hàng: “...”

Mẽ Tinh cũng chê cái chén có vết dơ trong tay, thế là trả nó về, chọn thêm... một cái màu hồng khác.

Tiêu Cố: “...”

Lần mua đồ này họ chọn được rất nhiều, hơn nữa một nửa là hồng rực, làm Tiêu Cố có phần không dám nhìn thẳng nó.

Lúc về đến nhà đã là năm giờ chiều, Tiêu Cố đặt đồ đạc xuống, bắt đầu làm thức ăn. Mẽ Tinh lảng xảng một bên giúp đỡ anh, vừa liếc trộm chương trình giải trí trên TV.

“Sắp chiếu < Thượng đế cấm khu 4>!” Trên màn hình tivi xuất hiện khuôn mặt của Mạc Trăn, Mẽ Tinh phấn khởi kên to, “Mạc thiên vương đẹp quá!”

Tiêu Cố liếc về phía phòng khách, thả con dao nhỏ trong tay xuống: “Mạc Trăn đẹp trai à?”

“Thừa lời.” Ánh mắt của Mễ Tinh không rời khỏi màn hình, “Chờ bộ phim trình chiếu mình đi xem anh nhé!”

Tiêu Cố giữ chặt vai cô lại, ép cô nhìn phía anh: “Anh và Mạc Trăn ai đẹp trai hơn hả?”

Mễ Tinh trả lời: “Mạc Trăn là nam thần của em!”

“Ừm.” Tiêu Cố cời tạp dề làm bếp ra, “VẬY em đi tìm nam thần mà nấu cơm cho nhé”.

Mễ Tinh: “...”

Cô lấy lòng đi đến cạnh Tiêu Cố, kéo tay anh năn nỉ: “Đừng thế mà, hai người khác nhau, đẹp trai cũng khác.”

Tiêu Cố khoanh hai cánh tay trước ngực, dựa vào bàn thủy tinh, như cười như không nhìn lại cô: “Nói, ai đẹp trai nhất?”

Mễ Tinh: “...”

“Sao anh lại ngây thơ thế chứ, so đo với con gái làm gì!” Mễ Tinh bất mãn nhìn anh hừ một tiếng.

Tiêu Cố vẫn thờ ơ như thể không phải đang chờ câu trả lời.

Mễ Tinh nghĩ đến chuyện cơm tối, cô đành thỏa hiệp theo: “Em qua tuổi đam mê thần tượng rồi mà anh, hồi đó khi đi học...” Vừa

nói cô vừa nâng cao giọng mình lên, gằn từng chữ một với Tiêu Cố, “Anh đẹp trai nhất! Được chưa!”

Tiêu Cố khẽ bật cười, khóe môi cong lên thành đường cong đẹp mắt.

Anh đưa tay, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô: “Ngoan.”

Mễ Tinh: “...”

Cô đẩy tay Tiêu Cố ra, xoay mặt lại chỗ cũ.

Hai gò má vô thức nóng bừng bừng.

Sau khi Tiêu Cố làm cơm xong, Mễ Tinh bưng thức ăn ra giúp. Ngoài ba món mặn một món canh, hôm nay Tiêu Cố còn làm một đĩa trái cây nữa.

Trái cây vốn đâu lạ lẫm gì, nhưng Tiêu Cố lại trình bày cực đẹp, làm Mễ Tinh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Anh lấy trái táo và quả cà chua bi cắt thành một hình đôi tai thỏ.

“Trời ơi, cái này đẹp quá!” Mễ Tinh cầm quả cà chua bi lên, đưa tay khều khều đôi tai thỏ: “Cái này làm sao ạ?”

Tiêu Cố nói: “Khó hơn trang trí trong món ăn Trung Quốc, làm tai thỏ là mức nhập môn đấy.”

“Tiêu Cố, anh giỏi quá!” Mễ Tinh thích nó đến không nổi buông tay, sao mà ăn cho được.

Tiêu Cố nhìn cô cười cười bảo: “Anh thích nghe em khen anh đẹp trai nhất kìa!”

Mễ Tinh cười xùy một tiếng, bỏ lại cà chua vào trong đĩa, hai tay ôm lấy eo anh: “Anh còn nhớ không, lúc em mới tới thành phố A bị trộm hết tiền, không tìm được công việc, khi đó em nói tới đây rồi em chưa gặp chuyện gì may mắn cả.” Cô nói tới đây, khóe miệng khẽ cong lên, “Nhưng thật ra không phải, ở thành phố A em gặp được một chuyện may mắn nhất, đó chính là anh.”

Chương 48

Tiêu Cố cảm giác tim mình như bị ai đánh trúng, anh không tìm lòng được cúi đầu xuống, hôn cô.

Nụ hôn dài dằng dặc, nhiệt độ cơ thể hai người cũng dần dần tăng lên, ở trong lòng ngực nóng bỏng của người kia, Mễ Tinh bắt đầu thở hổn hển nói: “Ăn cơm, ăn cơm.”

Tiêu Cố cúi đầu thở gấp, anh chạm nhẹ vào môi của Mễ Tinh, buồn buồn nói: “Ừ.”

Bởi vì không khí mập mờ còn chưa tản đi hết, nên lúc ăn cơm hai người đều im lặng không ai nói năng gì. Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau rửa chén, Mễ Tinh lau sạch cái chén cuối thì vội vàng muốn chạy: “Em đi tắm trước.”

Tiêu Cố xoay người cầm tay cô, nhìn cô nâng tầm tầm: “Cùng nhau hả?”

Mễ Tinh: “...”

Hình như càng ngày Tiêu Cố càng không biết xấu hổ.

Tiêu Cố làm như không nhìn thấy khuôn mặt đỏ phừng phừng của người kia, cười nói: “Bồn tắm trong phòng ngủ chính chứa đủ hai người mà.”

Mẽ Tinh: “...”

Cô giãy khỏi người anh, xông lên lầu ba như tên bắn.

Nhưng mà cuối cùng cũng không thoát khỏi móng vuốt của con sói xám kia.

Buổi sáng hôm sau, Mẽ Tinh nằm lỳ ở trên giường, Tiêu Cố làm xong bữa sáng thì gọi cô ba lần bảy lượt, cô vẫn không chịu dậy.

“Em không ăn sáng à?” Tiêu Cố vừa nói vừa nghiêng người, nhìn Mẽ Tinh hỏi lại, “Nếu không đứng lên anh sẽ hôn em đấy.”

“Ừm...” Mẽ Tinh kéo chăn lên, che kín hơn nửa khuôn mặt, chỉ để lại đôi mắt lấp lánh nhìn Tiêu Cố, “Thế anh thu âm làm đồng hồ báo thức cho em đi.”

Tiếng của cô xuyên qua một lớp chăn thật dày, ồ ồ đi một chút, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe được rõ ràng: “Thu âm đồng hồ báo thức?”

“Ừ”. Mẽ Tinh vừa nói vừa moi điện thoại từ dưới gối, nhấn mấy cái trên màn hình, “Anh nói ‘Dậy thôi nào, công chúa nhỏ’ đi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn điện thoại di động ngay trước mặt mình, trầm mặc một lúc, nhưng vẫn mở miệng nói: “Dậy thôi nào, công chúa nhỏ.”

Sau khi Mễ Tinh ghi âm lại, cô nghe thử một lần rồi cười nói với anh: “Giọng của anh nghe nhẹ nhàng thật ý.”

Tiêu Cố không để ý lời trêu chọc của cô, kéo người kia từ trong chăn ra ngoài: “Bây giờ có thể dậy rồi chứ?”

Mễ Tinh nhấn mấy cái trên màn hình, lại đưa điện thoại lại đây: “Anh nói ‘Ngủ ngon, công chúa nhỏ’ đi, tình cảm vào.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cúi người xuống, ghé sát bên tai của Mễ Tinh thấp giọng nói: “Anh có thể tự mình nói với em câu này mỗi tối mà, bảo đảm rất chân thành.”

Trong hơi thở mập mờ của anh, mặt của Mễ Tinh bừng bừng đỏ.

Tiêu Cố nhìn rất hài lòng: “Vẫn chưa chịu dậy sao?”

Mễ Tinh bất đắc dĩ chui ra từ trong chăn ấm áp: “Khá hơn rồi, không biết tại ai đâu.”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy thì cúi đầu cười khẽ: “Bữa sáng đã làm xong, rửa mặt xong thì xuống ăn ngay nhé, anh đi ra ngoài, em ở nhà chơi đi, buổi trưa anh tới đón em.”

“Ừm...” Mễ Tinh lẳng nhăng mặc quần áo, Tiêu Cố đi tới cửa bỗng quay hôn môi cô một cái.

Mễ Tinh ăn sáng, dọn dẹp bàn sạch sẽ thì chẳng biết làm gì, may mà nhà này của Tiêu Cố cũng có kết nối wifi, cô lấy di động ra lên mạng.

Thẩm Thi Thi vừa cập nhật status mới về bộ phim < Thượng đế cầm khu 4 > của Mặc Trấn, sau khi Mễ Tinh nhìn thấy, cô hào hứng chọc ghẹo Thẩm Thi Thi: “Hôm qua chị cũng mới nhìn thấy giới thiệu của <Thượng đế cầm 4>, tiến sĩ Cao Sâm mới đẹp trai làm sao ~ đến lúc phim chiếu em cũng đi coi hả?”

Thẩm Thi Thi: [khóc lớn]

Mễ Tinh: ?? Sao vậy???

Thẩm Thi Thi: Vừa nãy Cố Tín nhìn thấy rồi, hình như anh ấy còn tức giận [khóc lớn].

Mễ Tinh: ... Tại sao?

Thẩm Thi Thi: Anh ấy hỏi em thấy nam thần nào đẹp nhất, em chọn Mặc Thiên vương (͡° ͜° ͡°).

Mễ Tinh: ... Đưa bé ngốc.

Thắm Thi Thi: [khóc lớn] Em quên mất anh ấy cũng là nam thần tượng.

Thắm Thi Thi: Anh ấy lại chọc em!

Thắm Thi Thi: [hình ảnh]

Mẽ Tinh mở hình ảnh mà cô nàng mới gửi, là ảnh chụp màn hình, phía trên có tin nhắn Cố Tín vừa gửi sang, nội dung như sau:

Nói, ai đẹp nhất?

Mẽ Tinh: “...”

Chắc chắn Cố Tín và Tiêu Cố là anh em ruột thịt...

Thắm Thi Thi: Vừa rồi em kiên định không đổi bình chọn Cố đại soái, anh ấy rất hài lòng! Em đã xóa bài đăng đó rồi~

Mẽ Tinh: “...”

Thắm Thi Thi bị Cố Tín ăn sạch sẽ hết rồi. Cô nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cảm thấy... hình như bản thân mình cũng bị anh ăn sạch.

Cô bĩu môi, trò chuyện với Thắm Thi Thi về việc khác: “Gần đây trong tiệm thế nào rồi?”

Thẩm Thi Thi: Vẫn bận rộn giống như trước kia thôi, không, sau khi chị đi còn bận rộn hơn ấy, ông chủ Tiêu đã tuyển thêm người rồi.

Mẽ Tinh: Cố gắng lên $\searrow (^w^)\nearrow$.

Thẩm Thi Thi: Em cứ tưởng, khi sếp Tiêu yêu đương tính tình sẽ dễ chịu ít nhiều, nhưng anh ấy vẫn hay chọc tụi em [mím cười] có phải anh ấy không thỏa mãn không chị? [mím cười]

Mẽ Tinh: ...

Không, cô cảm thấy anh ấy rất thỏa mãn đấy.

Thẩm Thi Thi: Nói thật, ông chủ Tiêu độc miệng như vậy cũng thiệt thòi cho chị phải chịu đựng anh ấy.

Mẽ Tinh: Thật ra thì không phải chị chưa từng nghĩ đến việc chia tay, chẳng qua mỗi lần nhìn thấy mặt anh ấy, chị lại thấy mình có thể kiên trì thêm một lúc

Thẩm Thi Thi: ...

Thẩm Thi Thi: Đã chụp màn hình, để lát nữa gửi cho ông chủ Tiêu xem.

Mẽ Tinh: ...

Điều cơ bản nhất giữa người với người là tin tưởng, vậy mà giờ đã không có nữa rồi.

Trò chuyện một lúc nhoáng cái đã giữa trưa, Tiêu Cố lái xe chở cô đến hoa viên Nam Thành để ăn trưa. Thời gian Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh là ba ngày sau, hai ngày nay vẫn ở lại bên này, nhân tiện dọn dẹp lại đồ đạc.

So với đồ của Tiêu Cố, đồ của Mễ Tinh rất ít, cô chỉ chứa một bộ quần áo ở bên ngoài, còn lại đều cất vào vali.

Hai ngày nán lại dọn hành lý, vèo một cái đã chớp mắt qua đi.

Buổi sáng ngày thứ ba, đồ đạc cần đóng đã đóng xong hết rồi. Sau khi Mễ Tinh dẫn chó đi dạo về, vốn cô định chờ Tiêu Cố trở về thì sẽ cùng anh và công ty vệ sinh sang Khải Thụy quốc tế, kết quả vừa mới tới dưới lầu đã thấy một chiếc xe hơi đậu ở kia.

Chiếc xe này cô chưa từng nhìn thấy, quan sát lại một lượt, cô đoán có khi là bạn bè của gia đình nào đó. Vậy mà chưa tới được cầu thang, cửa xe hơi màu đen đã có người mở ra, hai tên đàn ông mặc âu phục đen thui cũng từ trong bước xuống.

Cả hai đều cực kì cao lớn, âu phục màu đen họ mặc cũng khí thế vô cùng.

Chân mày của Mễ Tinh giật giật thêm mấy cái, họ biểu diễn thời trang đen đấy à?

Husky bất an sủa mấy tiếng, Mễ Tinh kéo kéo xích chó, định kéo nó đi vòng qua đường khác. Theo bản năng cô thấy không nên liên quan đến những kẻ thế này.

Ai ngờ vừa mới quay đầu lại, hai người mặc âu phục đen đã nhanh chóng đi về phía của cô, lên tiếng chào hỏi: “Cô chủ.”

Mễ Tinh sửng sốt, chớp mắt mấy cái.

Cô chủ? Gọi cô à?

Trong lòng ngập tràn dự cảm xấu, cô kéo Husky lùi về phía sau hai bước, vừa định chạy trốn, hai người sau lưng đã vọt tới trước cô, chặn đường.

Husky lại càng sủa to hơn, hai người nọ lại như không nghe thấy, họ nhìn thẳng Mễ Tinh: “Chủ tịch sai chúng tôi đến đón cô về nhà.”

Bây giờ Mễ Tinh đã chắc chắn họ do ba phái tới, nhưng mà tại sao họ lại tìm được cô, lúc này cô không kịp nghĩ nữa. Cô lui về phía sau mấy bước, nhìn bọn họ trả lời: “Các anh là ai? Tôi không biết các anh.”

Người kia vẫn bất động như núi: “Cô chủ, mời theo chúng tôi về nhà gặp chủ tịch.”

Có lẽ những ngày qua khi sống cùng Tiêu Cố, đơn giản quá, thoải mái quá, nên bây giờ khi nghe họ nói cô chủ rồi chủ tịch, tự nhiên cô lại thấy không quen.

Người kia thấy cô không phản ứng, hần bước đến cạnh cô, Mễ Tinh lập lúc hét ầm lên: “Các anh đừng tới đây! Tới nữa tôi sẽ báo cạnh sát!”

Hai người mặc âu phục đen thoáng nhìn nhau rồi tiếp tục thẳng bước về phía cô.

“Gâu gâu gâu!” Husky ngấn ở bên cạnh cô, điên cuồng sủa to về phía hai người nọ, hai người bất giác dừng bước lại.

Mễ Tinh biết thực ra Husky rất nhát gan, ngay cả Teddy nó còn không đánh lại! Ra vẻ như vậy sẽ bị lộ ngay thôi, chạy trốn mới là cách tốt nhất.

Nhưng mà hai người kia lại cao to đến vậy, đứng trước mặt cản hết mọi đường trốn. Mễ Tinh mím môi, nghe người nọ khinh thường: “Một con Husky mà cũng ra vẻ hả?”

Mễ Tinh: “...”

Cô mạnh miệng hét về phía người kia: “Husky thì sao, Husky chinh phục được Nam cực đó”.

“Gâu gâu gâu!” Husky lại càng có khí thế.

Có lẽ họ sợ tiếng chó sẽ gọi mọi người tới, hai người mặc âu phục chuẩn bị dùng bạo lực: “Nếu cô chủ không đi cùng chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể cưỡng chế mang cô đi.”

“Các anh...” Mễ Tinh còn chưa nói hết lời đã bị hai người kia nhanh chóng bắt lên xe.

Cửa xe đóng lại “âm” một tiếng, Mễ Tinh giùng giảng muốn mở cửa lại bị một người kiềm chế lại: “Tốt nhất cô không nên lộn xộn, bị thương thì không tốt lắm đâu.”

Cô há mồm muốn cãi, nhưng lúc này xe đột nhiên chuyển động, động tác cản người của Mễ Tinh bị nghẹn, sắc nước miếng của mình.

Husky sửa chiếc xe không ngừng, sau khi xe chạy đi, nó cũng chạy theo xe

Xe lao vun vút ra khỏi hoa viên Nam Thành, hướng về phía thành phố C.

Chương 49

Lúc Tiêu Cố trở về, thấy Husky đang bị bảo vệ cột ở ngoài trạm gác.

Anh dừng xe, mở cửa đi xuống: “Thiên Thiên, sao mà lại ở đây?”

Husky thấy anh thì không ngừng kêu to, bảo vệ từ trạm gác đi ra, trả lời anh: “Mới rồi con chó của cậu đuổi theo một chiếc xe hơi màu đen đấy, tôi sợ nó chạy ra đường nên cột nó ở đây. Cậu không biết đâu, con chó này kinh khủng thật, khó lắm tôi mới cột được nó lại.”

Tiêu Cố nhíu mày ngồi xuống. Trấn an xoa đầu Husky: “Xảy ra chuyện gì rồi? Mẹ Tinh đâu?”

“Gâu gâu gâu!” Husky lại càng sủa to hơn, chân mày Tiêu Cố thêm nhíu chặt.

Mẹ Tinh không thể bỏ Thiên Thiên một mình ở bên ngoài, nhất định đã xảy ra chuyện rồi. Anh đứng lên, nhìn bảo vệ hỏi: “Chiếc xe màu đen kia anh có biết là của nhà nào không?”

Bảo vệ lắc đầu nói: “Tôi chưa từng nhìn thấy, chắc không phải của nhà nào ở đây.”

Tiêu Cỗ cau mày suy nghĩ, bảo vệ lại nói thêm: “Chắc hẳn chuyện này có vấn đề, con chó không thể vô duyên vô cớ làm vậy được. Buổi sáng tôi thấy bạn gái cậu dắt chó đi dạo về, không bao lâu sau con chó chạy đuổi theo xe kia.”

“Vậy bạn gái tôi đâu?”

“Tôi không thấy cô ấy, bây giờ nghĩ lại, nói không chừng cô ấy ở trên chiếc xe kia.”

Nghe bảo vệ tường thuật lại tình hình, khóe miệng anh mím thành một đường thẳng, anh trầm mặt nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Anh cởi xích của Husky ra, sau đó lái xe ra khỏi khu nhà.

Khi lên lầu, anh lấy điện thoại ra gọi cho Mễ Tinh, đối phương đang tắt máy. Anh nhíu mày bước nhanh lên lầu bảy, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Trong phòng trống không hết như lúc anh đi. Dưới bệ cửa ra vào không có giày của Mễ Tinh.

Di động trên tay bất ngờ đổ chuông, Tiêu Cỗ giật mình vội vàng bắt máy ngay.

“Xin chào, xin hỏi có phải là anh Tiêu không ạ?”

Một giọng nam xa lạ làm cho lòng anh trầm xuống, điện thoại rung làm anh cứ tưởng là Mễ Tinh.

Anh hít một hơi, trầm giọng nói: “Là tôi.”

“Xin chào anh Tiêu, chúng tôi ở bên công ty vệ sinh ạ, bây giờ đang chuẩn bị đến chỗ của anh đây, chúng tôi gọi điện thoại để xác nhận với anh trước.”

Tiêu Cố nhìn mấy thùng giấy lớn bừa bộn trong phòng khách, mím môi trả lời: “Xin lỗi anh, hôm nay tôi có việc đột xuất, hôm khác sẽ hẹn trước thời gian cho anh nhé.”

“A, vậy được, xin vui lòng gọi cho chúng tôi trước ít nhất hai ngày.”

“Tôi biết.” Tiêu Cố cúp điện thoại, gọi lại cho Mễ Tinh, vẫn là tắt máy.

Nắm chặt chiếc di động trong tay, anh hít sâu một hơi, kiềm chế cảm giác bất an và nóng nảy trong lòng, gọi điện thoại cho Cố Tín.

Lúc này Cố Tín đang ở phòng thu âm sửa chữa lại bài hát, cảm giác điện thoại di động trong túi rung bần bật, vốn định tắt máy luôn, nhưng khi nhìn thấy tên Tiêu Cố, anh lại cầm bắt máy: “Anh...”

“Không thấy Mễ Tinh.”

Cố Tín mới nói một chữ đã bị anh chặn lời. Luồng áp suất thấp ở quanh người Tiêu Cố như xuyên qua tai nghe lan đến người Cố Tín, anh thoáng sửng sốt rồi thì thào hỏi lại: “Hả? Hay là cô ấy với anh thôi?”

“Anh không có tâm trạng để đùa với em đâu.”

Áp suất thấp quanh người Tiêu Cố lại ủa sang lần nữa, Cố Tín than thở một hơi, đáp lại: “Em chỉ muốn thay đổi bầu không khí thôi mà, hơn nữa bạn gái của anh bị mất tích, anh nên tìm cảnh sát, cô ấy không ở chỗ em đâu.”

“Anh nghi ngờ cô ấy bị người nhà mang đi, bảo vệ nói thấy một chiếc xe hơi màu đen rất khả nghi.”

Chân mày Cố Tín giật giật: “Bị người nhà đưa đi thì anh gấp cái gì?”

Tiêu Cố cau mày nói: “Em còn không biết sao, cô ấy trốn hôn đấy.”

Cố Tín: “...”

Đúng là không ai nói cho anh cả.

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Cố vang lên từ tai nghe: “Em hỏi thăm Chu Nghi Nhiên giúp anh, xem hẳn có biết tin tức gì không

nhé?”

Cố Tín đồng ý: “Ừ, lát nữa em sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy, anh đừng gấp, nếu như cô ấy bị người nhà đưa đi, chắc chắn không có gì nguy hiểm, cùng lắm thì anh sẽ không còn gặp lại cô ấy được thôi mà.”

Đầu mày của Tiêu Cố giật một cái, âm thanh càng lúc càng thấp hơn: “Em có tin anh sẽ công bố toàn bộ hình ảnh lúc bé của em lên mạng internet không?”

Cố Tín: “...”

“Được rồi em sợ anh, em gọi cho Chu Nghi Nhiên ngay đây, anh chờ tin của em.”

“Ừ.” Tiêu Cố nắm chặt điện thoại, ngồi trên ghế salon. Husky đi đến bên cạnh chà chà vào chân anh: “Gâu gâu...”

Tiêu Cố khom người vuốt ve đầu nó, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Không lâu sau, Cố Tín gọi điện thoại tới, Tiêu Cố vội vàng bắt máy ngay: “Thế nào rồi?”

Cố Tín nói: “Cậu ấy cũng không biết, cậu ấy vừa mới gọi điện hỏi Hoắc Lệ, Hoắc Lệ cũng không nghe nói đến chuyện này.”

Sau khi nói xong anh vẫn không nhận được câu trả lời của Tiêu Cỗ, nhưng anh có thể cảm nhận được tâm tình của đối phương cực tệ: “Anh đừng lo lắng quá, Mễ Tinh không có thù oán gì với ai, chắc chắn là người nhà, Chu Nghi Nhiên nói buổi chiều cậu ấy sẽ về thành phố C một chuyến.”

Tiêu Cỗ nghe đến đây, ánh mắt cũng thoáng đổi.

Bên kia, sau khi Mễ Tinh bị hai người mặc âu phục bắt đi, đưa thẳng trở về thành phố C.

Dọc đường đi, điện thoại di động của cô bị cưỡng ép tịch thu, khi đi ngang qua mấy trạm giao dịch, cô định mượn có đi nhà vệ sinh để chuồn đi, kết quả cái tên mặc âu phục màu đen ngồi cạnh trông coi cô chỉ ném ra một chữ: “Nhịn.”

Mễ Tinh: “...”

Một đường bực bội trở về thành phố C, xe hơi chở Mễ Tinh chạy thẳng đến biệt thự nhà họ Mễ.

Đến cửa nhà, Mễ Tinh bị áp tải xuống xe, cô cau mày hất tay hai tên vừa rời ra, trợn mắt nhìn anh ta rồi nói: “Được rồi, tôi sẽ tự đi, cũng tới đây rồi anh còn sợ tôi sẽ chạy nữa sao.”

Người mặc âu phục làm tư thế “Mời” cô, Mễ Tinh đi hai bước, chột vòng qua hướng khác, đi nhanh về phía phòng bên cạnh.

Sau đó tên kia vội vàng đi ngăn lại.

Mẽ Tinh: “...”

“Cô chủ, cửa ở phía bên kia.”

Người mặc âu phục nghiêm mặt nói, Mẽ Tinh mấp máy môi, cười nói với anh ta: “À, tôi thử phản ứng của anh đấy mà.”

Nói xong, cô lại xoay người sang hướng khác, lần này người kia còn chưa kịp bước tới, cô đã bị người mặc âu phục thứ hai bước xuống xe ngăn lại: “Cô chủ thấy phản ứng của chúng tôi thế nào?”

Mẽ Tinh ha ha cười hai tiếng, ngoan ngoãn đi về phía cửa.

Ra mở cửa là người làm nhiều năm ở Mẽ gia – dì Minh, dì Minh thấy Mẽ Tinh thì kinh ngạc hốc mồm: “Cô, cô chủ, cô đã về rồi!” Bà vừa nói vừa nghiêng đầu, gọi lớn vào bên trong, “Ông chủ, bà chủ, cô chủ đã về rồi!”

Bây giờ Mẽ Tinh chỉ có thể nhắm mắt bước vào trong. Ba Mẽ và mẹ Mẽ nghe thấy tiếng dì Minh thì từ trên lầu xuống.

Mẽ Tinh thấy cha mẹ mình song song đi xuống lầu, cô nhìn họ mím môi cười một tiếng: “Bố, mẹ.”

Mẹ Mẽ đã lâu không gặp con, lúc này nhìn thấy Mẽ Tinh thì mắt đỏ ửng lên: “Tinh Tinh, rốt cuộc con cũng về, con không biết thời

gian này mẹ lo cho con thế nào đâu.” Mẹ Mễ vừa nói vừa đi tới cạnh cô, kéo con gái sang quan sát trên dưới đến mấy lần, thấy người không gầy cũng không béo, còn rất có tinh thần, bà mới thả lỏng hơn: “Tinh Tinh, dạo này con ở đâu? Sống có tốt không con?”

Mễ Tinh nhìn thấy mẹ thế này cũng cực kì áy náy, cô ôm mẹ, an ủi: “Con không sao, con sống rất tốt mà mẹ.”

“Hừ, sống rất tốt?” Ba Mễ hừ lạnh một tiếng, cắt đứt cảm xúc gặp lại của hai mẹ con cô. Ông chấp tay đi đến cạnh Mễ Tinh, xụ mặt nói với cô, “Con có nghĩ tới chuyện cha mẹ sống thế nào không hả?”

Mễ Tinh cau mũi quay đầu sang chỗ khác, cha mẹ ở nhà có người hầu kẻ hạ, đương nhiên là tốt rồi.

Ba Mễ thấy cô không lên tiếng, ông mở lời nói thêm: “Nếu đã trở về rồi, tối nay phải gặp mặt cậu ba nhà họ Tống. Khoảng thời gian này con liên tục không lộ mặt, người ta còn tưởng rằng con bệnh chết rồi kìa!”

“Aiz, sao anh lại nói như vậy chứ.” Mẹ Mễ trợn mắt nhìn cha cô, rồi kéo tay Mễ Tinh. Cô lại vùng vằng ra, nhìn cha mình hỏi lại: “Ba bắt con về nhà là vì chuyện này sao? Nhà mình thiếu tiền à, sao ba cứ như không chờ kịp muốn bán con gái thế?”

“Con!”

Ba Mễ tức giận, giơ tay lên muốn tát, mẹ Mễ đứng bên lại vội vàng ngăn lại: “Có gì thì cứ từ từ nói, không nên ra tay, hai người là cha con kia mà, không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao?”

“Hừ!” Ba Mễ tức giận bỏ tay xuống. Mễ Tinh cũng xoay mặt qua bên, lạnh lùng không nói một tiếng nào.

Mẹ Mễ tỏ ý cho hai người dẫn Mễ Tinh về đây lui ra ngoài, bà quay đầu dặn dò với dì Minh: “Bà đi pha bình trà, rồi đem bánh kẹo ở phòng bếp bưng lên.”

“Dạ, bà chủ.” Dì Minh gật đầu, vào phòng bếp làm việc.

Mẹ Mễ tiến lên kéo tay của Mễ Tinh, cười nói với cô: “Tinh Tinh à, con đã ăn trưa chưa? Bây giờ cũng không còn sớm nữa, mình ăn lót dạ trước, buổi tối dì Minh sẽ làm đồ ăn ngon cho con.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt với ba Mễ, ba Mễ trầm mặt đi tới chỗ phòng khách, ngồi xuống ghế salon.

Mẹ Mễ kéo Mễ Tinh cùng đi tới salon: “Hai cha con cứ như kẻ thù, có gì khó nói chứ.”

Mễ Tinh nghe tới đây thì nghiêng đầu nhìn bà: “Mẹ à, có phải mẹ không biết tính ba con đâu chứ, con nói ba sẽ nghe theo hả?”

“Đó là vì con có nói cũng vô dụng mà thôi.” Ba Mễ nhanh tiếp lời.

Trong lòng Mễ Tinh càng tức giận, tranh chấp lại với ông: “Người ta mới có ích phải không, kết hôn với người có ích mà ngay cả tên con họ cũng không biết nữa? Con thật không hiểu nổi, con có tay có chân cũng không hề xấu xí, sao ba cứ sợ không ai thèm lấy con?”

“Kết hôn cũng có loại tốt loại không, cậu ba nhà họ Tống tính cách thì trầm tĩnh, năng lực lại xuất chúng, người cũng tuần tú lịch sự, con có gì bất mãn nữa đây hả?”

“Không có gì bất mãn, chỉ có điều dù có tốt hơn nữa con cũng không thích anh ta đâu.”

“Tình cảm có thể xây dựng từ từ, sau khi kết hôn tình cảm vợ chồng cũng sẽ tăng lên thôi, cái này không phải là vấn đề.”

Mễ Tinh nghe ông giải thích mà bật cười: “Thế ba nói cái gì mới là vấn đề đây? Để ba cưới một người mình không thích, để họ sờ sờ ôm ôm mình mà không ghét được sao?”

Trong phòng khách lặng yên đến lạ, ba Mễ tức giận vỗ bàn: “Con xem con đi, ở bên ngoài một thời gian, bây giờ nói chuyện cũng không biết xấu hổ!”

Mễ Tinh liếc mắt nói: “Cái gì là không biết xấu hổ? Chẳng nhẽ sau khi kết hôn anh ta cũng không làm chuyện đó?”

“Con...”

Ba Mễ bị nghẹn không thể nói nên lời, mẹ Mễ bước lên vỗ lưng ông một cái, giúp ông thuận khí, lại nhìn sang Mễ Tinh: “Tinh Tinh à, con cũng quá lời rồi... Hơi lộ liễu, gần đây sức khỏe cha con không tốt, con đừng giận ông ấy.”

Mễ Tinh bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu ba không ép gả con cho tên họ Tống gì đó kia thì con chọc tức ba làm gì.”

Ba Mễ hít sâu một hơi, nhìn Mễ Tinh nói lại: “Đừng tưởng ba không biết gì nhé, có phải con thích cái thằng Chu Nghi Nhiên đúng không? Ba nói cho con biết, con và nó không thể nào tới được.”

Mễ Tinh sững sốt, sao cha cô lại biết chuyện này được... Chẳng lẽ trước kia cô biểu hiện rõ ràng đến vậy sao...

Ba Mễ thấy cô không nói một lời nào, cứ tưởng mình đã đâm trúng vào điểm yếu của cô, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đúng là thằng nhóc Chu Nghi Nhiên không tệ, nhưng mà nó không hợp với con đâu.”

Mễ Tinh quay đầu nắc một tiếng, rồi xoay người cười cười với cha cô: “Ai nói cho ba con thích Chu Nghi Nhiên? Con không dối mọi người, con đã có bạn trai rồi đấy.”

Ba Mẽ và mẹ Mẽ đều sừng sốt, mẹ Mẽ nhíu mày nhìn cô hỏi: “Tinh Tinh, con có bạn trai lúc nào? Là con cái nhà ai?”

Mẽ Tinh nói: “Là con trai của dì Cố, là bà con của Cố Trân Cố Bảo.”

Ba Mẽ cau mày suy nghĩ, như nghĩ tới chuyện gì: “Con nói là Cố Niệm?” Nếu ông nhớ không nhầm, Cố lão gia chỉ có một đứa con gái. Ông nghĩ tới đây, chân mày nhíu càng chặt, “Năm đó Cố Niệm và một người đàn ông chạy đến thành phố A, bởi vì chuyện này thiếu chút nữa Cố gia đã đoạn tuyệt quan hệ với bà ấy, sao con có thể quen biết con trai bà ta được?”

Thấy ông chê bai Mẽ Tinh cũng không vui, cô nhíu mày đáp lại: “Ba có nói không được cũng đã muộn lắm rồi, con đã mang thai con của anh ấy đấy!”

Chương 50

Mễ Tinh vừa dứt lời, từng câu từng chữ đầy khí phách.

Dường như hai ông bà Mễ nhất thời không thể phản ứng kịp, họ cùng nhau ngây ngẩn, ngay cả dì Minh bưng đồ ăn ngọt tới cũng cứng đờ tại chỗ.

Vừa nãy cũng tại cô nhanh miệng bịa chuyện thôi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy có hiệu quả, cô còn nghĩ hình như cũng không sai.

Khóe miệng mẹ Mễ hơi nhúc nhích, nhưng rốt cuộc không thể nói được gì, cuối cùng ba Mễ há to miệng rít gào hai tiếng: “Ồ đồ”.

Lúc cơn giận qua đi, mẹ Mễ mới tới kéo tay của Mễ Tinh: “Tinh Tinh à, con có biết con đang nói gì không?”

Mễ Tinh mím môi, nếu đã nói ra rồi thì phải giả tới cùng. Cô cầm chặt tay mẹ, nhìn bà đáp lại: “Mẹ ơi, suốt khoảng thời gian con ở thành phố A đều là nhờ anh ấy chăm sóc con, anh ấy tốt với con lắm ạ, cho nên bọn con cứ thế ở cùng nhau”.

“Ở cùng nhau?” Ba Mễ tức giận cười thành tiếng: “Có thai trước khi lập gia đình, con không biết liêm sỉ có phải không?”

Mễ Tinh cắn môi, lúc nãy là không biết xấu hổ, giờ lại là không biết liêm sỉ đấy. Cô quyết định phải theo đuổi tới cùng: “Chuyện đã

đến nước này rồi, chắc chắn nhà họ Tống cũng không cần con nữa, còn và Tiêu Cố cũng dự định kết hôn, không bằng nhân tiện mình làm hôn lễ luôn”.

“Hai đứa định kết hôn, ba có đồng ý hả?” Ba Mễ giận đến mức bờ môi còn run rẩy, ông bước lên muốn tát cho Mễ Tinh một cái, lần thứ hai được mẹ Mễ cản đi.

Ba Mễ hít sâu một hơi, rút tay về nhìn Mễ Tinh quyết định: “Được, con mang thai đúng không? Ba sẽ gọi cho dì Từ của con ngay bây giờ, nhanh chóng xếp lịch đưa con đi kiểm tra”.

Mễ Tinh hơi mơ màng, nhìn ba mình cầm điện thoại bắt đầu bấm số thật, cô vội vàng ngăn lại: “Khoan đã ba ơi, dì Từ là ai ạ?”

Ba Mễ cười gằn: “Đi ra ngoài hai tháng, giờ không chỉ mang thai mà còn mất trí nhớ?”

Mễ Tinh: “...”

Ba cô xem phim thần tượng còn nhiều hơn cô nhỉ?

“Từ Viện, chủ nhiệm khoa phụ sản thành phố”.

Ba Mễ vừa nói, phía đầu dây cũng có người bắt máy, Mễ Tinh vội vàng ngăn ông lại: “Không phải đâu bố, con mới mang thai, chắc còn chưa kiểm tra ra đâu ạ”.

Ba Mẹ trừng cô cười lạnh: “Sao nào, con còn nhạy hơn máy móc ở bệnh viện nữa à? Bệnh viện không kiểm tra được mà con có cảm giác?”

“Con... đây là thiên tính của người mẹ”.

Ba Mẹ ồ một tiếng không để ý đến cô, cẩn thận hẹn thời gian đặt lịch với Từ Viện, sau đó cúp điện thoại: “Sáng sớm ngày mai ba sẽ đưa con tới, hôm nay con ở nhà cho ba, đừng hòng đi đâu được”.

Ba Mẹ giải quyết rất dứt khoát, Mẹ Tinh bị đưa trở về phòng, Dì Minh mang bánh ngọt và trà lên phòng cho cô rồi lui ra.

Một mình Mẹ Tinh thần thờ ở trong phòng, nhìn quanh phòng một lượt.

Không khác gì so với lúc cô đi, ngay cả bụi bặm còn không có, nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại thấy không còn giống như xưa.

Cô đi nằm xuống giường, cầm điện thoại vừa được ông trả lại. Sim đã mất, trong phòng cũng không có wifi, cô cầm điện thoại có lợi ích gì đây? Máy vi tính còn chơi tú lơ khơ được.

Aiz.

Cô buồn bực trở mình, ngăn người nhìn cảnh ngoài cửa sổ.

Cứ về như thế này, nhất định Tiêu Cố sẽ lo cho cô lắm, không biết anh có đi tìm mình không đây. Còn cả Cầu Đản nữa, cứ bị vất ở bên ngoài như thế, không biết có mất không? Nghe nói rất nhiều chó hoang bị bắt đi giết thịt...

Mễ Tinh thoáng rùng mình cố gắng lắc lắc đầu.

Cô cứ nằm trên giường như cá chết, bò dậy ăn chút gì. Ngày mai cô có thể ra ngoài, nói không chừng có thể tìm ra cơ hội mà đào tẩu.

Cơm tối cũng được dì Minh bưng lên lầu cho cô, Mễ Tinh cười híp mắt kéo tay bà, ngọt ngào gọi một tiếng: “Dì Minh”.

Dì Minh hơi run rẩy, vội vàng rút tay mình về ngay: “Cô chủ có gì cứ sai bảo dì nhé, chứ đừng gọi dì như lúc nãy”.

Mễ Tinh nhìn bà cười ha hả: “Dì Minh ơi, trong lòng con biết dì thương con lắm mà”.

Dì Minh nghe cô nói vậy thì vội vàng xách định lập trường của chính mình: “Cô chủ à, vì chuyện cô bỏ trốn đến giờ ông chủ vẫn chưa nguôi giận đâu, dì không thể giúp cô chạy trốn nữa”.

Mễ Tinh cười nói: “Dì nói gì vậy chứ, con không bỏ chạy nữa đâu mà”. Cô trừng mắt nhìn: “Con chỉ muốn hỏi một chút, xế chiều hôm nay có ai tìm con không?”

Dì Minh do dự rồi vẫn nói: “Có”.

Mắt Mễ Tinh sáng bừng: “Ai ạ?”

“Cậu út nhà họ Chu, gọi điện thoại sang hỏi tin cô”.

“Hả, là anh ấy sao?” Ánh mắt cô như có phần ảm đạm, dì Minh suy tư một lúc rồi nhìn cô: “Cô chủ à, đừng trách dì Minh nói nhiều nhé, những lời cô nói hôm nay với ông chủ và bà chủ là thật sao hả cô? Cô có...?”

Bà nhìn xuống bụng dưới của Mễ Tinh, câu nói kế tiếp không cần nói cũng biết.

Mễ Tinh vô thức sờ bụng mình, cười nói: “Đương nhiên là thật rồi”.

Lúc trước Tiêu Cố có nói cô lên cân, hình như đúng thật này, cô thấy trên bụng còn có thịt.

Lòng Mễ Tinh trào dâng niềm chua xót.

Dì Minh há miệng không nói nữa, rời khỏi phòng Mễ Tinh.

Mễ Tinh giải quyết cơm tối xong thì sàu nảo một hồi, đột nhiên cô nghe loáng thoáng có tiếng ở dưới lầu. Cô đi tới dán tai ở bên cửa, nghe được giọng nói của Hoắc Lệ.

Hai mắt cô bừng lên như phát sáng.

Lần trước cũng là nhờ Hoắc Lệ giúp cho cô chạy trốn, nói không chừng lần này có thể chơi trò cũ.

Cô không chờ nổi vội mở cửa, quả nhiên thấy Hoắc Lệ đang đứng ở dưới lầu.

“Hoắc Lệ...” Cô kêu lên một tiếng đầy tình cảm, muốn chạy xuống trao cho bạn cái ôm, nào ngờ ba cô cũng ra khỏi phòng sách.

Mẽ Tinh phấn khởi rảo bước cũng bỗng dừng ngừng lại, ba Mẽ ngẩng đầu liếc cô rồi đi về phòng khách: “Hoắc Lệ à, hôm nay Mẽ Tinh không khỏe cháu ạ, không thể chơi với cháu được, hôm nào lại tới tìm nó nhé”.

Mẽ Tinh trơ mắt nhìn cô ấy ra ngoài, dì Minh đi theo sau lưng cô đóng cửa.

Mẽ Tinh kìm nén thở một hơi, nhìn ba rồi nói: “Con không khỏe bao giờ?”

Ba Mẽ bật cười: “Con mang thai mà, sao mà thoải mái được?”

Mẽ Tinh: “...”

Cô mím môi quay về phòng của mình.

Hôm nay không được thì còn có ngày mai, cô không tin ngày mai mình không chạy trốn được.

Buổi tối cô tắm rửa thật sớm, nằm trong chăn cho tới khi buồn ngủ, nhưng được hơn nửa tiếng lại không thấy buồn ngủ một chút nào.

Cô cầm điện thoại ở trên bàn trang điểm, mở một đoạn ghi âm.

“Dậy thôi nào, công chúa nhỏ”.

Giọng nói trầm thấp quyến rũ của Tiêu Cố vang lên, Mễ Tinh tua lui tua tới đến mấy lần, càng không sao ngủ được.

Sao lúc đó mình không ghi âm câu “Ngủ ngon, công chúa nhỏ” chứ?

Giọng Tiêu Cố vẫn liên tục vang lên từ điện thoại, Mễ Tinh nghe một lúc vành mắt cũng đỏ lên.

Tối hôm qua cô còn dựa trong lồng ngực vững chãi của anh, trên người anh có một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, người thấy thoải mái lắm, trong lòng anh cũng ấm áp vô cùng, làm cô an lòng lạ.

Mễ Tinh giụi mắt tắt điện thoại.

Một buổi tối cô không nằm yên giấc, sáng sớm lúc dì Minh đến gõ cửa phòng cô, cô còn buồn bực ném gối ôm trong lòng về phía cửa: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Dì Minh đứng ngoài cửa trả lời: “Cô chủ ơi, sáng sớm nay có hẹn đến bệnh viện kiểm tra, phải dậy thôi”.

Câu nói đó kéo cô về thực tế, tầm mắt của cô nhìn quanh phòng một lượt, xoa mái tóc rối bời rồi ngồi dậy: “Con biết rồi”.

Sau khi rửa mặt xong, cô chọn một chiếc áo khoác nhung tai nhỏ, là cái áo mà hôm nọ người khách trong cửa hàng thịet xiên bảo cô không mua nổi. Chuẩn bị xong xuôi cô mới đi xuống lầu, ngồi vào bàn ăn sáng.

Ba Mễ và mẹ Mễ đều ở đây, thấy cô xuống ba Mễ cũng nói luôn: “Hôm nay ba mẹ sẽ đi cùng con tới bệnh viện”.

Mễ Tinh còn đang lột hạt dẻ trong tay, động tác hơi dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn ba nở nụ cười ấm áp: “Ba ơi, ba bận như thế mà, con với mẹ có thể tự đi được”.

Ba Mễ nói: “Không sao, có chuyện gì lớn hơn chuyện con mang thai được nữa đây? Chuyện công ty ba sắp xếp xong rồi, con không cần quan tâm”.

Mễ Tinh: “...”

Quả nhiên, sau một lần làm chuyện xấu, cô sẽ bị mọi người quản rất chặt. Xem ra hôm nay muốn bỏ trốn cũng không dễ dàng gì.

Cho dù không thể chạy, ít nhất cũng phải liên lạc với Tiêu Cố để anh tới tìm mình.

Sau khi dùng xong bữa sáng, ông bà Mễ áp tải đưa Mễ Tinh lên xe, hai người chia nhau ngồi hai bên của cô, đột nhiên Mễ Tinh lại liên tưởng đến hình ảnh cảnh sát áp giải phạm nhân cũng thế này.

Thành phố C không lớn như thành phố A, xe chạy từ nhà họ Mễ đến bệnh viện thành phố cũng không mất thời gian. Vừa xuống ve, ông bà Mễ trông cô đến gió không thổi lọt, hơn nữa Mễ Tinh còn nhận ra, hai anh chàng vệ sĩ xách cô về hôm qua cũng lẻo đẻo theo sau, xem ra cơ hội chạy trốn rất xa vời.

Bởi vì đã hẹn lịch trước rồi, cô không cần đăng kí mà bị đưa thẳng đến phòng của dì Từ.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có hai người là Mễ Tinh và bác sĩ Từ, bác sĩ Từ mỉm cười với cô: “Dì nghe ba con nói con mang thai rồi hả, thật không đấy?”

Muốn gạt kẻ địch trước tiên phải gạt được chính mình, thế là Mễ Tinh kiên định nói: “Thật ạ”.

Bác sĩ Từ nở nụ cười: “Dù là thật hay giả thì cứ chờ một lúc nữa có kết quả kiểm tra là biết thôi”.

Mẽ Tinh khẽ liếm môi, nhìn bà thăm dò hỏi: “Nhờ mới mang thai không bao lâu không kiểm tra được thì sao ạ?”

Bác sĩ Từ hỏi: “Nếu kiểm tra còn không được thì sao con biết mình mang thai?”

“Trực giác của người mẹ?”

Bác sĩ Từ khẽ cười đưa cho cô hai tờ giấy xét nghiệm: “Chờ lúc nữa đi thử máu nhé”.

Nghe thấy phải lấy máu, mặt Mẽ Tinh hơi nhú lại, cô nắm chặt bàn tay đang viết của bác sĩ Từ, gần như khẩn cầu bà: “Dì Từ ơi, từ nhỏ dì đã hiểu con nhất, dì hẳn tâm nhìn đôi lứa yêu nhau bị người ta chia rẽ sao?”

Bác sĩ Từ liếc mắt nhìn cô hỏi: “Con muốn nói cái gì?”

Mẽ Tinh mở to mắt nhìn bà: “Có thể làm giả kết quả được không ạ?”

Bác sĩ Từ chớp mắt rất nhanh: “Con muốn dì giúp con lừa ba mẹ con à?”

“Không phải ạ, không phải lừa gạt, đây là lời nói dối thiện ý. Hơn nữa cho dù bây giờ chưa có con cũng sẽ có ngay mà”.

Bác sĩ Từ khẽ cười một tiếng rồi đưa cho cô một tờ giấy: “Xin lỗi, chuyện này dì không giúp con được”.

Mẽ Tinh mím môi rồi nắm chặt tay bà: “Thế dì có thể cho con mượn điện thoại của dì không?”

Lần thứ hai bà ấy dừng bút lại, nhìn cô không nói một câu nào.

Mẽ Tinh giải thích: “Điện thoại của con hết pin rồi, nhưng con chợt nhớ ra hôm nay có hẹn liên lạc với một người bạn gấp, nếu không tìm thấy con chắc cô ấy sẽ lo”.

Bác sĩ Từ im lặng một lúc rồi lấy điện thoại trong túi áo blouse, đưa cho cô.

“Con cảm ơn”. Mẽ Tinh mừng hết sức, số điện thoại Tiêu Cỗ cô vẫn nhớ rõ ràng, cô ấn dãy số mình quen thuộc, yên lặng chờ đường dây kết nối.

Nhưng mà đầu dây điện thoại bên kia lại vang lên giọng của nữ tổng đài: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”.

Mẽ Tinh: “...”

Mẹ nó Tiêu Cỗ có ý gì thế hả? Tắt máy ngay lúc này có phải thật lòng muốn vất bỏ cô không?

Cô cúp máy quyết tâm gọi lại thêm lần nữa, vẫn là âm thanh đó, cùng một câu: xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.

Mễ Tinh đặt điện thoại lên bàn một tiếng cạch.

Bác sĩ Từ nhìn điện thoại một cái rồi cất vào trong túi, nói với Mễ Tinh: “Không phải là dì không giúp con”.

Mễ Tinh tức giận ngồi tại chỗ, đánh Tiêu Cố mấy lượt ở trong lòng.

Sau khi làm một loạt các xét nghiệm thì phải chờ kết quả. Vốn cô còn tưởng ba mình sẽ mất kiên nhẫn lắm, nhưng không biết hôm nay ông ăn gì, cứ nhất quyết kiên trì ngồi lại đây.

Lúc bác sĩ Từ cầm kết quả xét nghiệm đi ra, cả ba người đều sốt sắng đứng lên.

“Thế nào?” Ba Mễ hỏi bà.

Bác sĩ Từ nhìn Mễ Tinh một cái rồi nói với ông: “Đúng là mang thai”.

Mễ Tinh thoáng sửng sốt, suýt chút nữa đã nhào tới hôn dì Từ một cái.

Mặc dù vừa rồi dì tuyệt tình từ chối, nhưng cuối cùng vẫn ở bên phía mình.

Đúng là người bạn nhỏ chính nghĩa.

Mẽ Tinh vui vẻ muốn vĩnh viễn đuổi lên trời. Sắc mặt ba Mẽ không tốt lắm, ông tức giận nắm chặt tay măng mỏ Mẽ Tinh: “Không ngờ con có thể làm ra chuyện thế này. Bị người ta biết được thì cái mặt già của ba biết nhét vào đâu đây?”

Mẽ Tinh mím môi trả lời: “Con đã nói con định kết hôn với Tiêu Cỗ mà, có con thì có gì lạ đâu?”

“Con”. Ba Mẽ tức đến đỏ cả mặt, ông hít một hơi dài quát Mẽ Tinh: “Con tưởng có con thì ép ba được à? Phá”.

“Chú muốn phá con con?”

Giọng Tiêu Cỗ bỗng thình lình vang lên, Mẽ Tinh sửng sốt chờ người nhìn theo hướng âm thanh.

Tiêu Cỗ đang đứng ngược ánh sáng, đi tới từ phía đầu đối diện.

Comple, giày da.

Chương 51

Chuyên ngữ: Fei Ying

Đây là lần đầu tiên Mễ Tinh nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trang của Tiêu Cố trong bộ tây trang màu đen bóng, đẹp trai... mà lại giống xã hội đen hơn cả.

Cô ngẩn người một lúc rồi giật mình đi tới bên Tiêu Cố, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Sao anh lại ở đây?” Lại còn mặc đẹp như vậy nữa.

Tiêu Cố nhìn lướt qua một lượt, như để chắc chắn cô không bị thương ở đâu: “Em không sao chứ?”

Mễ Tinh lắc đầu, Tiêu Cố thở phào nhẹ nhõm, khước miệng hơi nhếch lên, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Ba Mễ vội kéo Mễ Tinh về phía mình, cau mày hỏi: “Nó là ai?”

Mễ Tinh chớp mắt, đáp lời ông: “Anh ấy là ba của đứa bé đó.”

Tiêu Cố tỉnh bơ nhìn lại cô, còn nét mặt ông bà Mễ lại bất ngờ cứng ngắc.

Ba Mễ kéo Mễ Tinh ra sau, chặn mình ngay phía trước, nhìn Tiêu Cố rồi hỏi: “Cậu chính là con trai của Cố Niệm?”

Tiêu Cố đáp: “Vâng ạ.”

Ông Mễ cười lạnh một tiếng, trong giọng nói rõ ràng có sự đùa cợt: “Cố Niệm dạy con trai vậy à? Không hiểu lẽ độ không biết liêm sỉ”.

Hai đầu lông mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, còn chưa kịp mở miệng đáp lời, Mễ Tình đã vội vàng nhảy ra nói trước: “Bố, dì Cố đã qua đời rồi, ba không thể nói năng tích đức một chút được sao.”

Khóe miệng ba Mễ giật giật, lời nói ra đến khóe miệng lại nuốt ngược trở về.

Cố Niệm và ông cũng tính là quen biết, bà có tri thức, hiểu lễ nghĩa lại dịu dàng thùy mị, trong thế hệ đồng trang lứa với họ có không ít người yêu mến bà.

Cố Niệm cắt đứt quan hệ với Cố gia, bỏ đi không ai biết, từ đó về sau cũng chẳng có ai gặp được Cố Niệm nữa. Không ngờ nhiều năm sau đó, một lần nữa nghe được tin từ bạn cũ, lại là tin bà mất.

Trong lòng ông Mễ có phần hơi kích động, trên khuôn mặt bà Mễ cũng tỏ vẻ buồn thương. Mặc dù bà và Cố Niệm không có thân thiết gì nhiều, nhưng trong lòng bà thực ra vẫn bội phục Cố Niệm. Ở cái thời buổi ấy, đừng nói tới tự do yêu đương, hầu như chuyện hôn nhân của ai cũng đều do gia đình họ làm chủ. Hồi đó khi nghe được tin Cố Niệm bỏ lại tất cả đi tới thành phố A, ngoài kinh ngạc ra, bà cũng mơ ước dũng cảm được như thế. Thế nên lúc Mễ Tình

đào hôn, tâm trạng của bà rất phức tạp, như thể từ Mẹ Tinh bà có thể thấy được bóng dáng của Cố Niệm năm đó. Thậm chí mẹ Mẹ còn hoài nghi rằng, hay là vì tình cảm của bà dành cho Cố Niệm năm nào vô tình đã được gửi gắm ở trên người Mẹ Tinh, nuôi dưỡng cô thành đứa con gái như bây giờ.

Trên hành lang yên lặng một lúc, ba Mẹ tức giận quát to: “Cậu đi với tôi.”

Lời này là nói với Tiêu Cố, anh vỗ đầu Mẹ Tinh để trấn an rồi đi theo ông Mẹ sang một hành lang khác. Mẹ Tinh thấy hai người mặc âu phục đen cũng đi theo sau họ, trong lòng thoáng giật mình: “Này, đây là bệnh viện đấy, các anh phải văn minh chút đi.”

Ba đánh một, thế nào cũng thiệt cho Tiêu Cố!

Mẹ Mẹ kéo cô lại, trừng mắt nói: “Chuyện của đàn ông cứ để yên họ nói, con ngoan ngoãn đứng đợi đây với mẹ.”

Mẹ Tinh nhăn nhó, người bị đánh có phải là anh chàng của mẹ đâu, đương nhiên mẹ chẳng thấy đau lòng.

Mẹ Mẹ kéo con gái ngồi xuống, nhìn cô rồi hỏi: “Con trai của dì Cố tên là gì?”

Mẹ Tinh đáp: “Tiêu Cố ạ, cố gắng không được chùn bước.”

Cô nhớ, ban đầu Tiêu Cố giải thích tên của mình như vậy.

Ánh mắt mẹ Mễ hơi chuyển động, bà trầm mặc một lúc rồi sờ đầu Mễ Tinh: “Nói cho mẹ nghe xem, cậu ta là người như thế nào.”

Nhắc đến chuyện khen bạn trai của mình, tinh thần Mễ Tinh bỗng tỉnh táo hơn hẳn: “Anh ấy nấu ăn cực kì ngon, con nói cho mẹ hay, Úc thị cũng không mời được anh ấy đâu!”

Bà Mễ nhìn dáng vẻ của con gái, không nhịn được bật cười: “Cậu ta là đầu bếp sao?”

“Không phải ạ, mặc dù anh ấy học nấu món Tây ở Pháp, nhưng khi về nước anh ấy lại tiếp nhận quản lý cửa hàng thịt xiên của ba mình, mẹ không biết chứ, việc buôn bán của tiệm nhà anh ấy tốt lắm, gần đây đang chuẩn bị mở thêm chi nhánh mới nữa!”

Bà Mễ cười hỏi: “Còn gì nữa?”

“Còn nữa...À, thành tích của anh ấy cũng rất khá, anh ấy tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh đại học Bắc Kinh, sinh viên xuất sắc nhé, tiếng Anh trôi chảy hơn cả con.” Mễ Tinh không biết nghĩ tới cái gì mà bật cười hì hì.

Mẹ Mễ trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp: “Cậu ấy có tốt với con không?”

“Đương nhiên rồi!” Mễ Tinh nghiêng đầu nhìn mẹ mình, nắm lấy tay bà nói: “Mẹ yên tâm, anh ấy đối xử với con rất tốt, với con

anh ấy vẫn luôn là một người tử tế, lại còn rất đẹp trai nữa.”

Cô không tin, bằng khuôn mặt đẹp trai của Tiêu Cố lại không mê hoặc được mẹ mình.

Mẹ Mễ cúi đầu cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Con gái mình thế nào bà là người rõ nhất, mặc dù Mễ Tinh không có tật xấu nào quá tệ, nhưng tật nhỏ thì đầy ra một đống, không phải chàng trai nào cũng chịu đựng được đâu.

Mễ Tinh có thể sống chung với cậu ấy lâu như vậy, chứng tỏ rằng cậu ta có đủ kiên nhẫn và bao dung với nó. Cái chính là, không biết sự kiên nhẫn này có thể duy trì đến khi nào.

Nghĩ tới đây, bà lại kéo tay Mễ Tinh khuyên nhủ: “Tinh Tinh, mẹ không ép con cưới người con không thích, nhưng nếu con thực lòng muốn ở bên cạnh Tiêu Cố thì không thể cứ tự do tùy hứng như vậy mãi được đâu, mọi việc phải cùng nhau cân nhắc.”

Mễ Tinh gật đầu đáp lại: “Con biết mà.”

Bên kia, ba Mễ và Tiêu Cố cũng tiến hành một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Ba Mễ nhìn Tiêu Cố, với đầy vẻ giễu cợt: “Có phải ngài Tiêu đây vẫn luôn buông thả như thế không, chỉ cần quen biết hai ba tháng đã phát triển lên giường rồi?”

Tiêu Cố nhếch làn môi mỏng, nhìn ông trả lời: “Trước khi kết hôn đã tiến tới bước này đúng là cháu có hơi thiếu cân nhắc, nhưng cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của mình, nếu như chú đồng ý, ngay chiều nay cháu sẽ đi đăng ký với Mễ Tinh.”

Ba Mễ bật cười nói: “Cái trò tay không bọc sói trắng này cũng lành nghề lắm đây, chắc sử dụng thường xuyên ha?”

* Tay không bọc sói trắng - Không thủ sáo bạch lang: ý chỉ bỏ vốn ít mà thu lợi nhiều, thường dùng trong kinh doanh, trên thương trường

Tiêu Cố nghiêm túc nói: “Dù bác có tin hay không thì Mễ Tinh vẫn là cô gái duy nhất mà cháu thích.”

Ba Mễ trầm ngâm nhìn anh một hồi rồi mới mở miệng nói: “Chuyện này không thể kiểm chứng được, dù cậu có nói thế nào, tôi cũng sẽ không gả con gái cho một kẻ dễ dãi như cậu. Hẳn cậu cũng được nghe Mễ Tinh nói qua về chuyện hôn nhân của con bé với nhà họ Tống rồi phải không?”

Tiêu Cố nói luôn: “Hôm nay cháu tới đây cũng là muốn nói một tiếng với chú Mễ, bây giờ cháu đã quay về nhà họ Cố, trưa nay ông ngoại cháu muốn mời chú và dì đến nhà họ Cố gặp mặt, cùng trao đổi chuyện cưới xin của cháu với Mễ Tinh ạ.”

Ba Mễ híp mắt, yên lặng quan sát anh, Tiêu Cố nhìn ông nói tiếp: “Cháu biết chú để Mễ Tinh thành hôn với nhà họ Tống chỉ là

vì muốn tìm một người giúp cô ấy quản lý tập đoàn nhà họ Mễ, chuyện này cháu cũng có thể làm được.”

Ba Mễ im lặng một lát rồi nói: “Thế thì sao? Cậu ba nhà họ Tống cũng là thanh niên tài giỏi đẹp trai năng lực xuất chúng, ngay cả về ngoài cũng không thua kém cậu, so với nó cậu có gì tốt hơn, để tôi chọn cậu mà không phải cậu ta?”

Tiêu Cố khẽ cười: “Điểm cháu tốt hơn anh ta đó là cháu yêu Mễ Tinh ạ.”

Mễ Tinh vẫn ngồi cùng mẹ trên ghế dài, lo lắng chờ Tiêu Cố quay lại. Nghe được tiếng bước chân vang lên, cô vội vàng đứng dậy thì thấy Tiêu Cố đang từ từ đi tới.

Cố chạy đến, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: “Họ không đánh anh chứ?”

Tiêu Cố cười nói: “Họ có thể đánh được anh sao?”

Mễ Tinh nhìn dáng vẻ xấu xa đó, không nhịn được lườm anh một cái.

Ba Mễ đi qua hai kẻ đang liếc mắt đưa tình, trầm giọng nói: “Đi.”

Mễ Tinh lập tức níu tay Tiêu Cố đi sát cạnh bên anh. Tiêu Cố cười cười nhìn cô, trấn an sờ đầu cô một cái: “Tới nhà họ Cố thôi.”

“Nhà họ Cố?” Mễ Tinh nghi ngờ nhìn anh.

“Ừ.” Tiêu Cố gật đầu, không giải thích nhiều. Mễ Tinh vẫn đang chìm trong màn sương mù mịt, người đã bị anh kéo đi thẳng mất rồi.

Xe của nhà họ Cố và nhà họ Mễ dừng lại dưới lầu bệnh viện, Tiêu Cố kéo Mễ Tinh định để cô ngồi với mình trên cùng một chiếc xe thì bị ba Mễ ngăn cản lại. Ông nhìn Mễ Tinh, vẫn là bộ mặt thâm trầm nghiêm nghị: “Con ngồi xe nhà mình đi.”

Mễ Tinh ôm chặt lấy Tiêu Cố không buông, ba Mễ thấy cô như vậy, ông cảm thấy khuôn mặt già nua của mình cũng bị ném đi rồi.

Trái lại, Tiêu Cố cười cười, nhẹ nhàng nắm tay Mễ Tinh nói: “Chú Mễ yên tâm, cháu sẽ không kéo Mễ Tinh bỏ trốn đâu.”

Ba Mễ vẫn ngúng nguẩy không bằng lòng, mẹ Mễ không nhìn nổi nữa vội vàng kéo ông đi: “Được rồi, bọn nó còn trẻ cần nói chuyện yêu đương, ông đừng tham gia vào nữa.”

Khóe mắt ba Mễ giật giật, bị nhét vào trong xe.

Tiêu Cố để Mễ Tinh lên xe trước rồi mới vào theo cô.

Sau khi cửa xe đóng lại, cuối cùng anh mới lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, đưa tay đề lên huyệt Thái dương. Mễ Tinh cũng nhích tới,

giúp anh ần ần: “Anh sao thế rất mệt à?”

“Ừ...” Tiêu Cố thuận miệng đáp lời, chột như nhớ ra gì đó, anh nghiêng đầu nhìn cô hỏi, “Em có thai thật à?”

Mễ Tinh cười hì hì, vẻ mặt đầy xảo quyệt. Cô hạ thấp giọng, nói nhỏ bên tai anh: “Tất nhiên là không phải rồi, em mua chuộc bác sĩ, để bà ấy nói dối giúp em, có phải rất thông minh không hả?”

Tiêu Cố trừng mắt, nhìn cô nghĩ ngợi một lúc rồi nhẹ nhàng gõ lên trán cô một cái.

Mễ Tinh che trán, hỏi lại anh: “Sao hôm nay anh lại trùng hợp xuất hiện ở bệnh viện như vậy?”

Tiêu Cố đáp: “Không phải trùng hợp, anh cố ý tới đó đấy.”

“À.” Mễ Tinh gật đầu bắt đầu tính sổ với anh, “Hôm nay em ở bệnh viện, vất vả lắm mới tìm được cơ hội gọi điện thoại cho anh, anh lại tắt máy, anh nói đi, sao lại tắt máy, có phải muốn vứt bỏ em không?”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy thì móc điện thoại di động trong túi ra, ấn thử, màn hình không có phản ứng.

“Hết pin rồi.” Anh tìm chỗ sạc điện trên xe, cắm điện thoại vào, tiện tay ấn nút mở máy lên, “Chiều hôm qua sau khi tới thành phố

C, anh bận đến tây bây giờ, ngay cả chớp mắt cũng không được, có rảnh nhìn điện thoại đâu chứ.”

Điện thoại được bật lên, quả thực có thông báo có hai cuộc gọi nhỡ. Mễ Tinh nhìn màn hình, nói với anh: “Đây là số của bác sĩ đó, dì ấy cho em mượn điện thoại gọi cho anh, đúng là một người tốt.”

Vừa nói, cô vừa cầm điện thoại của Tiêu Cố lên, bắt đầu soạn một tin nhắn ngắn: “Nhắc mới nhớ vừa nãy chưa có cơ hội cảm ơn dì ấy, phải gửi cho dì ấy một tin nhắn mới được.”

Cô gửi một tin nhắn cảm ơn ngắn gọn đi, chưa được bao lâu thì nhận được tin nhắn trả lời của bác sĩ Từ.

Mễ Tinh đọc tin vừa gửi tới, tay cứng đờ, điện thoại di động rơi thẳng xuống sàn xe.

“Sao vậy?” Tiêu Cố nghi ngờ nhìn cô, nhặt điện thoại di động lên.

Đập vào mắt là đoạn đối thoại trên màn hình.

“Không cần phải cảm ơn gì đâu, dì không hề giúp cháu, mà cháu đã có thai thật rồi.”

Chương 52

Bàn tay nhặt điện thoại như sững lại một hồi, sau đó Tiêu Cố mới thong dong đặt điện thoại sang bên.

Không khí trong xe lặng thinh trầm lắng, Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mễ Tinh như ngọn ngang trong gió, ho khan một tiếng: “Nếu mang thai thì... cứ đối mặt với hiện thực thôi”.

Mễ Tinh: “...”

Cô giật giật khóe môi, đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Cố: “Tiêu Cố, anh cố ý đẩy hả?”

Có lúc cô và anh cũng thực hiện các biện pháp an toàn, có lúc bất ngờ quá thì chẳng buồn quan tâm. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng anh đã nảy sinh âm mưu từ trước đó.

Tiêu Cố cười cười bất đắc dĩ, vô tội đáp: “Đương nhiên anh không cố ý rồi, anh không muốn để em làm mẹ trước khi cưới. Nhưng mà em cũng biết đấy, có lúc khó kìm lòng nổi”.

Mễ Tinh: “...”

Cô không hiểu.

Tiêu Cố ôm cô vào lòng mình, nhẹ nhàng xoa tóc: “Nếu mình có thật thì cũng kịp tổ chức hôn lễ mà, nếu không em sẽ không được

xinh đẹp trong tà áo cưới đâu”.

Trong khoảng thời gian ngắn Mẹ Tinh không thể nào tiếp thu nổi giả thiết kiểu này, cô cau mày nghiêm mặt nhìn Tiêu Cố: “Mang thai khổ lắm, sinh con lại đau”.

Cô là công chúa nhỏ, sao công chúa nhỏ lại sinh em bé được?

Tiêu Cố khẽ cười một tiếng nhìn cô: “Chịu đựng chút thôi, mười tháng qua nhanh lắm, mình chỉ sinh một đứa thôi được không?”

“Bây giờ thì nói sinh một đứa, chờ sau này con lớn lại đòi có em trai em gái thì làm sao bây giờ?”

“Thế thì cho con nuôi mèo chó gì cũng được”. Tiêu Cố lạnh lùng đáp.

Mẹ Tinh cảm thấy ý tưởng này rất hay.

Tiêu Cố tiếp tục dỗ dành cô: “Mặc dù lúc mang thai cũng khá là khổ cực, nhưng chờ sau này em bé được sinh ra, không phải có người chơi với em còn gì?”

Mẹ Tinh ồ một tiếng: “Chắc không chơi với ai đó nhi?”

Tiêu Cố bật cười, Mẹ Tinh cảm giác lồng ngực anh rung động, ngược mắt nhìn anh: “Anh thích em bé à?”

“Không thích”. Tiêu Cỗ đáp luôn không suy nghĩ, khóe miệng cô khẽ giật, nghe anh nói một câu: “Nhưng mà con của mình thì anh có thể thích một chút”.

“Haha, đừng miễn cưỡng mà, em có thể bỏ con luôn”. Mẹ Tinh liếc mắt sang nhìn anh.

“Em cứ thử xem”. Khí thế của anh lại mạnh mẽ mấy phần, sau khi nói xong mới vội vàng dịu giọng: “Đừng nói như vậy nhé, con nghe được đấy”.

“Thật ạ?” Mẹ Tinh hơi kinh ngạc rồi chặc chặc một tiếng: “Anh nói khoác chứ gì, giờ con còn chưa thành hình đâu”.

Tiêu Cỗ cười đáp lại: “Nói chung thì mẹ mà nói thế con sẽ đau lòng lắm”.

Mẹ Tinh khinh thường bĩu môi nhưng không lên tiếng nữa.

Mặc dù đứa bé này ngoài dự định của mình, nhưng bây giờ có con, nó giống như một viên thuốc an thần cho cô. Cô tin ba sẽ không nhẫn tâm ép buộc mình phá nó, có đứa bé này ràng buộc lại, chuyện của cô và Tiêu Cỗ sẽ được giải quyết rồi.

Cho dù bây giờ cô có phải gả sang nhà họ Tống, Tống gia cũng không muốn một đứa con dâu mang thai con người ta.

“Bác sĩ có phát thuốc cho em không?” Đột nhiên Tiêu Cố nghĩ tới chuyện này thì mở miệng hỏi luôn.

Mễ Tinh trả lời: “À, có cho, may mà lúc nãy không ném mất”. Cô tìm thuốc bác sĩ Từ đưa cho để ở trong túi xách, chỉ có mấy viên B11 mà thôi”.

Tiêu Cố cầm thuốc nhìn một lượt rồi nhét vào túi của cô: “Mỗi ngày nhớ uống thuốc đúng giờ, ba tháng đầu thai kì không ổn định, em phải cẩn thận nhé”.

Mễ Tinh đáp lại: “Hả, anh biết nhiều ghê cơ, bác sĩ Tiêu”.

Tiêu Cố không nhịn được véo véo khuôn mặt cô, khóe miệng còn vương chút ý cười nhẹ.

Tài xế phía trước nghe thấy đôi tình nhân sau lưng cứ liếc mắt đưa tình, rốt cuộc ông cũng nhẫn nhịn lái xe được đến đại trạch nhà họ Cố.

Tiêu Cố xuống xe trước, sau đó vòng sang bên mở cửa cho Mễ Tinh, dắt cô ra. Mễ Tinh kiêu căng khoác bên tay Tiêu Cố, nhìn anh cười: “Tiểu công công, đỡ ai gia vào nào”.

Tiêu Cố: “...”

Sao trước đây anh không phát hiện ra công chúa nhỏ biết chơi đùa thế nhỉ?

Ba mẹ đứng trước mặt họ buột miệng mắng một câu: “Đồ điên”.

Mẹ Mẹ: “...”

Tiêu Cố nhú mày với Mẹ Tinh, như kiểu muốn cười mà không sao cười được. Mẹ Tinh hừ đáp lại: “Đồ điên cũng do ba sinh mà”.

Tiêu Cố nắm chặt lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau cùng bước vào trong nhà.

Ba Mẹ và Mẹ Mẹ cùng đi vào Cố gia, người giúp việc nhà họ Cố đã chờ sẵn trước cửa, nhiệt tình hoan nghênh họ vào trong.

Hôm nay người nhà họ Cố tới đông đủ, ngoài Cố lão gia chủ trì ra, con cháu trong nhà đều tới đủ, ngay cả Cố Tín cũng có mặt.

Mẹ Tinh bất ngờ nhìn Cố Tín đang đi tới hướng này: “Chị dâu”. Cố Tín nửa cười nửa không chào hỏi cô. Mẹ Tinh có phần không chịu nổi, đành quay mặt ra ngoài.

Cố lão gia đang chiêu đãi hai ông bà Mẹ, Mẹ Tinh lặng lẽ hỏi Cố Tín bên cạnh: “Sao cậu cũng tới thế?”

Cố Tín bắt chước vẻ lén lút của cô: “Em tới giúp đỡ cho anh họ, chị không thấy chỉ có mình anh ấy một chiến tuyến sao?”

Cậu ta nói vậy Mễ Tinh mới nhìn kỹ mấy người trong phòng thêm lần nữa.

Cố lão gia có ba người con trai một người con gái, hôm nay chú bác không hề tới, nhưng con cái của họ thì có mặt đông đủ, Cố Trân Cố Bảo thì không nói, con trưởng Cố Miện cũng ở đây. Mễ Tinh nhanh chóng phân tích tình hình của Cố gia lúc này, mặc dù Cố Trân Cố Bảo đều làm việc trong tập đoàn Cố thị, nhưng người quản lý đích thực lại là Cố Miện kia.

Đột nhiên Tiêu Cố quay về nhà, nhất định là đánh vào bọn họ. Cố Miện không thể ở cùng một chiến tuyến với họ, Cố Trân Cố Bảo xem như phe trung lập, tranh thủ một hồi chắc sẽ lôi kéo được...

“Đang nghĩ gì đấy?” Tiêu Cố lên tiếng hỏi.

Mễ Tinh bật thốt lên: “Cửu long đoạt châu”.

Tiêu Cố hơi sừng sốt, sau đó anh cười nhẹ một tiếng, hình như cũng hiểu cô đang ám chỉ gì.

“Đừng lo, từ hôm qua tới giờ mọi chuyện anh đều nắm được cả”. Tiêu Cố kéo cô tới chỗ Cố lão gia đang ngồi, chào hỏi: “Ông ngoại”.

Mễ Tinh cũng bắt chước ngọt ngào gọi theo anh: “Chào ông ngoại ạ”.

Lông mày ba Mễ giật một cái: “Con còn chưa gả đi đâu, kêu bậy bạ gì đó?”

Cố lão gia có vẻ rất thư thái: “Là chuyện sớm hay muộn thôi mà”. Ông đứng lên nhìn Mễ Tinh rồi hỏi: “Ông nghe nói con mang thai?”

“Vâng ạ”. Lần này Mễ Tinh trả lời rất chắc chắn, ba Mễ lại hừ lạnh một tiếng.

Cố lão gia quay người lại nhìn ông: “Đã có con rồi, chuyện này chúng ta phải bàn nhanh một chút, kẻo không người ta lại chê cười”.

Ba Mễ rất sợ bị người ta chế giễu, nhưng mà Cố lão gia là trưởng bối của ông, ông cũng không thể bàn lui được, bèn nói: “Chuyện có con cháu không còn gì để nói, nhưng nhà cháu có hôn ước với nhà họ Tống trước, cháu không có mặt mũi nào mà giải thích với người ta”.

Tiêu Cố đáp: “Chuyện này con sẽ đi giải thích rõ ràng với họ”.

Ba Mễ hừ một tiếng: “Vậy thì tốt, nếu nhà họ Tống không truy cứu chuyện này thì tôi sẽ suy nghĩ chuyện kết hôn của hai đứa”.

“Chú Mễ yên tâm, con sẽ xử lí ổn thỏa”.

Ba Mễ cười cười, ra vẻ cứ chờ kết quả thế nào xem.

Cố lão gia lại nói: “Ta biết chuyện công ty nhà họ Mễ có lui tới làm ăn với nhà họ Tống, chuyện này đúng là ảnh hưởng đến hòa khí. Tiêu Cố gây họa thì bảo nó đi lo”. Nói tới đây ông lại chuyển đề tài: “Giờ Tiêu Cố đã về Cố thị làm việc, sau đó Cố gia hợp tác cùng Mễ gia, cũng thuận tiện hơn nhiều”.

Câu này không khác nào quăng một nhánh oliu cho nhà họ Mễ, mặc dù ba Mễ còn chưa biết rốt cuộc Tiêu Cố có địa vị thế nào ở tập đoàn họ Cố, nhưng Cố lão gia đã nói đến mức này, đương nhiên ông cũng không từ chối: “Nếu có dự án hợp tác tốt, đương nhiên cháu sẽ vui vẻ hợp tác với Cố thị”.

Cố lão gia cười cười, thông báo với mọi người: “Bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi, mọi người tới nhà ăn đi”.

Tất cả mọi người cùng đi tới nhà ăn, bữa trưa nay được Cố gia chuẩn bị rất phong phú.

Trên bàn cơm thịnh soạn lại chuyện trò đôi câu chữ không hề buồn tẻ, nhưng mà mới ăn được một nửa, có một người đàn ông trung niên xông vào nhà, sau khi nhìn thấy Cố Tín, ông tức giận chỉ người nọ quát to: “Thằng nhóc kia, mày còn mặt mũi quay về đây nữa à? Còn ăn cơm nữa?”

Cố Tín: “...”

Sao cha anh lại biết chuyện thế này?

Con cháu nhà họ Cố đều tỏ vẻ như đang xem kịch vui, Cố lão gia ho khan một tiếng nhìn sang ba Cố Tín: “Ăm ỉ cái gì? Không thấy đang có khách đây à?”

Ba Cố Tín liếc mắt nhìn ông bà Mễ, hỏi thăm họ đôi câu.

“Con trai”. Lại thêm một người phụ nữ chạy xộc vào, nhiệt tình đi tới chỗ Cố Tín: “Con về rồi sao? Mẹ còn tưởng con không muốn nhận mẹ làm mẹ nữa”.

“Haha, sao thế được ạ”. Cố Tín đứng lên ôm mẹ mình, sau lại chỉ Tiêu Cố: “Mẹ ơi, mẹ xem ai này?”

Mẹ Cố Tín đã nghe được tin Tiêu Cố quay trở về, nhưng bây giờ khi nhìn thấy anh rồi vẫn cảm xúc ngổn ngang, đôi mắt đỏ oạch lên: “Đây là cháu ngoại đáng yêu của mẹ mà, đúng là càng lớn càng đẹp trai”.

Tiêu Cố cũng đứng lên ôm lấy bà: “Dì út”.

Mễ Tinh vội vàng quay sát người trước mặt mấy lần, đây là người dì đeo tai thỏ cho Tiêu Cố năm xưa đó.

“Được rồi, được rồi, ngồi xuống ăn cơm trước, có gì thì lát nữa hẵng nói”.

Cố lão gia lên tiếng, ba mẹ Cố Tín cũng tìm chỗ ngồi xuống, cùng nhau ăn cơm.

Sau khi ăn trưa xong, ba Cố Tín kéo cậu ta sang bên, định dạy dỗ con trai mình một chút. Mẹ Tinh và Tiêu Cố bên cửa sổ nín cười: “Cố Tín thương yêu anh thật đấy, vì giữ thể diện cho anh mà liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng trở về”.

Tiêu Cố đáp: “Họ không thích Cố Tín chơi nhạc mà”.

“Vâng”. Mẹ Tinh gật đầu, ngược mắt nhìn Tiêu Cố, khóe miệng hơi mấp má: “Thế còn anh, anh cũng không thích nhà họ Cố sao?”

Tiêu Cố im lặng một hồi rồi đáp: “Không phải trước kia em từng hỏi tại sao anh lại xuất ngoại học chế biến đồ Tây đúng không? Lúc ấy mẹ anh vừa mới mất, ông ngoại muốn anh quay lại thành phố C, anh không muốn. Anh sợ họ tới tìm nên ra nước ngoài luôn”.

Đôi mắt Mẹ Tinh thoáng mờ đi: “Vâng...” Rõ ràng cô biết anh ấy không thích nhà họ Cố, không thích thành phố C. Trong lòng cô cũng thấy hơi khó chịu, lặng yên một lát cô mới nói: “Em xin lỗi, anh không thích thành phố C như vậy, bây giờ vì em anh lại phải quay về”.

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy thâm sâu như đầm nước: “Anh không thích thành phố C, nhưng anh thích thành phố

có em”.

Mẽ Tinh ngấn ra, trong lòng như có con nai vàng ngơ ngác rồi bỗng dưng nhảy cuồng.

“Em biết vì sao anh tên là Tiêu Cỗ không?”

Mẽ Tinh trừng mắt: “Vì ba anh họ Tiêu mẹ anh họ Cỗ?”

Tiêu Cỗ cười nhẹ: “Là một lí do thôi”.

“Thế lí do thứ hai là?”

“Mẹ anh nói mẹ gả cho ba anh không bao giờ chùn bước”.

Cỗ, trong Tiêu Cỗ được lấy từ câu Nghĩa vô phản cỗ, nghĩa là làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tiêu Cỗ nắm lấy tay Mẽ Tinh, nhìn cô rồi nói: “Anh cũng vậy”.

Yêu em, không bao giờ chùn bước.

Chương 53

Tiêu Cố nói mấy câu này càng thêm phần đẹp trai, Mễ Tinh nào còn sức chống trả.

Gò má của cô hơi nóng lên, ho nhẹ một tiếng đổi chủ đề như thể đang cố ý xuyên tạc ý của anh: “Anh cũng phải lập gia đình hả?”

Tiêu Cố cười gõ nhẹ vào đầu cô, đầy ý cưng chiều.

Đôi tình nhân nhỏ đứng trước cửa sổ mà tình tình tứ tứ, ba Mễ đi tới lạnh lùng nhìn họ: “Được rồi, đừng đứng đây làm gì cho người ta thêm ghét, về thôi”.

Mễ Tinh nghe vậy thì ôm lấy tay Tiêu Cố, ba Mễ cau mày nói: “Sao nữa, con vẫn muốn đứng ỳ ở đây à?”

Tiêu Cố nhẹ ôm lấy eo cô, nhìn ba Mễ: “Giờ cô ấy đang mang thai con của con mà chú, đáng nhẽ nên ở lại bên con”.

“Ở lại bên cậu?” Ba Mễ bật cười: “Cậu cứ giải quyết chuyện của nhà họ Tống trước đi, giờ nó ở lại nhà họ Cố không tên không phận thì người ta sẽ nói sao đây hả?”

Tiêu Cố hơi nhếch môi trầm mặc, sau đó anh nghiêng đầu nhìn Mễ Tinh: “Thế em cứ về nhà trước đi, anh sẽ đón em sớm”.

Mễ Tinh phòng má bất mãn: “Sớm là bao lâu?”

Tiêu Cố cười trả lời: “Hai ngày thôi, em phải tự chăm sóc tốt cho mình, nhớ uống thuốc đúng giờ”.

“Vâng...” Mễ Tinh đáp lại, chưa gì đã bị ba cô kéo trở về.

Sau khi về tới nhà, rốt cuộc Mễ Tinh cũng được trả sim điện thoại, cô nhét lại vào máy, không ngờ trong phòng giờ còn có wifi. Vốn cô định gọi điện cho Tiêu Cố nhưng lại sợ anh bận, cuối cùng đành nhẫn nhịn.

Xế chiều, Hoắc Lệ lại tới đây lần nữa. Lần này không bị ba Mễ ngăn cản lại, cô đi thẳng lên lầu tìm Mễ Tinh.

Dì Minh mang ít bánh trái lên cho họ, để hai người ngồi trong phòng vừa nhâm nhi tán gẫu.

Hoắc Lệ cầm một miếng bánh gato nhỏ trong khay, như muốn nói lại thôi: “Nghe nói, em mang thai?”

Mễ Tinh đang ăn táo thì bị sặc táo luôn, cô che miệng ngược mắt nhìn chị ấy: “Chị nghe ai nói? Sao lại phát tán nhanh thế này?”

Hoắc Lệ cười cười: “Mấy chuyện này sao mà giữ kín được, hơn nữa hôm nay em tới nhà họ Cố cũng ồn ào lắm mà”.

Mễ Tinh hơi thẹn thùng, cô đáp lại nhưng không biết nói sao.

“Cha đứa bé là người lần trước chị gặp ở ngày Noel hả?”

“Vâng...”

Hoặc Lệ ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Chị cũng không ngờ anh ta lại là con dì Cố, bây giờ anh ta trở về Cố gia rồi, chắc nhà họ Cố sẽ có biến động đây”.

Mễ Tinh cũng hơi lo lắng về chuyện này, hôm nay ở trên xe cô cũng thấy Tiêu Cố trông mệt mỏi, có lẽ không phải mọi người nhà họ Cố đều hoan nghênh anh về.

“Nhưng mà em đừng quan tâm mấy thứ này, cứ chăm chỉ dưỡng thai là được”. Hoặc Lệ thấy Mễ Tinh nhú mày thì chủ động đổi đề tài: “Tình huống bây giờ chắc chú Mễ không nhất quyết ép em đám hỏi với Tống gia nữa đâu, chuyện kết hôn của em với Tiêu Cố định bao giờ làm vậy?”

Nói đến việc kết hôn, Mễ Tinh lại thấy hơi ngượng ngùng: “Chắc cũng nhanh thôi ạ, nếu không lớn bụng rồi thì không hay”.

Hoặc Lệ nhìn cô cười cười nói: “Lúc chị mới nghe tin em mang thai còn tưởng em giả bộ, không ngờ lại là thật”.

“Có phải chị thấy em gan quá đúng không?” Mễ Tinh cắn một miếng táo nhỏ cười nói tiếp: “Lúc kết hôn chị nhớ làm phù dâu cho em đấy”.

“Được”. Hoắc Lệ đồng ý ngay, ánh mắt lơ đãng hơi mờ đi một chút: “Tiệc cưới của em có mời Chu Nghi Nhiên không?”

“Chắc chắn phải có rồi”. Sau khi Mễ Tinh nói xong, hình như cũng hiểu Hoắc Lệ đang lo lắng chuyện gì, cô vờ cười một tiếng: “Trước kia em với anh ý cũng không phải bạn bè trai gái gì, gặp nhau cũng không hề lúng túng. Nhưng mà còn chị ấy, nếu thích phải nắm cho chặt vào, em thấy dưới weibo của anh ấy ngày nào cũng có mấy cô gái gọi là nam thần đấy”.

Hoắc Lệ bật cười thành tiếng: “Hóa ra em vẫn hay âm thầm quan tâm weibo anh ấy à?”

Mễ Tinh nghĩ một lúc rồi hạ giọng nói với Hoắc Lệ: “Chị có nhớ có một năm sinh nhật mẹ của chị, em bị chó nhà chị dọa cho khóc không?”

Hoắc Lệ gật gật đầu: “Chị vẫn nhớ rõ ràng, tại vì chuyện này mà mẹ chị dạy dỗ hơn nửa tháng”.

Mễ Tinh cười haha hai tiếng: “Lúc ấy có một anh trai mang cái bờm tai thỏ đuổi con chó cho em, em cứ tưởng người đó là Chu Nghi Nhiên, sau đó mới biết hóa ra là Tiêu Cố”.

Hoắc Lệ sừng sốt trong nháy mắt, nhìn cô không tin nổi: “Lúc đó Tiêu Cố cũng có mặt?”

Mễ Tinh gật đầu: “Anh ấy chỉ tới thành phố C một lần đó thôi”.

Hoắc Lệ bàng hoàng một lúc lâu, sau đó mới cúi đầu cười khẽ: “Hai em đúng là duyên trời định”. Cô nói tới đây thì dừng lại, ngược mắt lên nhìn Mễ Tinh thử: “Cũng vì việc này nên em mới có cảm tình với Tiêu Cố sao?”

“Vâng, cảm giác này cũng dễ hiểu thôi mà, cô gái nào cũng mong được gả cho một anh hùng cả”.

“Không, chị không có...”

“Chậc”.

Hai người nói chuyện cho tới khi mặt trời xuống núi, Hoắc Lệ mới đứng dậy ra về. Vốn Mễ Tinh định giữ chị ấy ở lại đây ăn tối nhưng lại bị người ta từ chối khéo: “Hôm nay chị có hẹn rồi, mai mọi người cũng có buổi gặp gỡ, em có muốn đi chung luôn không?”

Giờ Mễ Tinh cũng không muốn chạy loạn khắp nơi, nhưng nghĩ tới chuyện gặp mặt chắc cũng có Cố Trân và Cố Bảo, cô còn định phải lôi kéo họ mà, thế nên liền đồng ý: “Được ạ, đến lúc đó chị gọi cho em nhé”.

Hoắc Lệ gật đầu rời khỏi nhà họ Mễ.

Sau khi ăn tối xong, Mễ Tinh về lại phòng của mình. Cô tắm xong thì thấy không còn nhiều thời gian, thế là bò lên giường nhắm

tin weichat cho Tiêu Cố: “Anh ăn cơm chưa?”

Tiêu Cố nhắn bằng tin thoại tới: “Anh chuẩn bị ăn”.

Giọng của anh làm lòng cô xao xuyến, mở ra nghe lại một lần nữa rồi lại soạn tin nhắn: “Ôi, khổ cho anh ghê, em chuẩn bị ngủ rồi này :)”.

Tiêu Cố lại nhắn tin thoại khác, chỉ có bốn giây thôi, sau khi Mễ Tinh mở ra nghe, giọng nói trầm thấp vương ý cười của anh văng vẳng: “Em gửi tin thoại đi, anh muốn nghe giọng em”.

Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi vẫn soạn tin nhắn: “Muốn nghe giọng của công chúa nhỏ à, anh nói câu “Ngủ ngon, công chúa nhỏ” cho em nghe trước đã”.

Sau khi cô nhắn xong còn gửi tiếp một tin: “Phải tình cảm vào đây”.

Một lát sau Tiêu Cố đã gửi tin thoại tới, lần này chỉ có hai giây: “Ngủ ngon, công chúa nhỏ”.

Tim Mễ Tinh thành linh nảy thật nhanh, giọng của Tiêu Cố chỉ giao động một chút cũng đủ khiến cô khó thở lắm rồi.

Cô vuốt ve lòng mình hắng giọng vài cái rồi mới mở ghi âm: “Giọng lẳng lơ như thế có phải muốn quyến rũ em không?”

Tiêu Cố lại cười: “Thành công rồi hả?”

“Hừ, còn không mau chạy tới đây thị tẩm”.

“Mai anh sẽ đi tìm Tống Nam Xuyên”.

Tống Nam Xuyên, Mễ Tinh còn không nhớ nổi tên của đối tượng kết hôn, cũng là cậu ba được nhà họ Tống đề cao nhất.

Mễ Tinh không muốn nói chuyện về người này, hơn nữa cô cảm thấy nếu Tiêu Cố ra tay thì chắc chắn sẽ không có vấn đề, cô hỏi sang câu khác: “Anh tới thành phố C rồi à, Cầu Đản thì làm sao?”

Tiêu Cố nói: “Anh nhờ hàng xóm trông Thiên Thiên, ông ngoại định để anh mở chi nhánh công ty ở thành phố A, mấy ngày nữa anh sẽ quay về rồi”.

“Vâng...” Mễ Tinh gật đầu hiểu ra, có thể tiếp tục ở lại thành phố A, với Tiêu Cố mà nói cũng xem là chuyện tốt.

“Anh ăn cơm trước đã, em nghỉ ngơi sớm nhé, nhớ uống thuốc nữa”.

Nghe hai chữ uống thuốc Mễ Tinh lại trở nên cáu kỉnh: “Em biết rồi, bác sĩ Tiêu, anh đã nói ba lần rồi”.

Tiêu Cố gửi icon cười trộm sau đó thoát ra khỏi weichat.

Mễ Tinh lưu câu “Ngủ ngon, công chúa nhỏ” của anh lại, đeo tai nghe vào nghe như khúc hát ru.

Quả nhiên đêm nay ngủ ngon hơn rất nhiều, không hề mộng mị ngủ thẳng đến hừng đông.

Ba Mễ đã đi tới công ty, Mễ Tinh và mẹ ăn bữa sáng cùng nhau, sau đó ra vườn hoa phơi nắng. Buổi trưa Hoắc Lệ tìm cô đi ăn trưa, Mễ Tinh nói với mẹ một câu rồi đi theo Hoắc Lệ ra khỏi nhà.

Chỗ ăn trưa là nhà hàng mà họ thường hay đến, Mễ Tinh đoán không sai, Cố Trân Cố Bảo cũng ở đây.

Chu Nghi Nhiên cũng vậy.

Mặc dù Mễ Tinh từng nói với Hoắc Lệ là, cô và Chu Nghi Nhiên gặp nhau không có gì lúng túng, nhưng bây giờ thật ra cũng có hơi khó xử.

Cô cười với anh rồi ngồi bên Hoắc Lệ. Có người phục vụ tới hỏi cô muốn uống cái gì, cô nghĩ một lúc rồi chọn nước ấm.

Cố Trân nhìn sang cô, đôi lông mày tinh tế hơi nhướng lên: “Có mang rồi đúng là khác xưa nha”.

Mễ Tinh cười ha ha hai tiếng: “Cậu không biết à, bác sĩ Tiêu quản lí nghiêm khắc lắm”.

Cố Trân nghe cô giải thích đến bật cười, Cố Bảo lại gần tò mò hỏi: “Này, rốt cuộc tại sao cậu lại nên duyên với Tiêu Cố thế hả? Hôm qua là lần đầu tiên mình nhìn thấy anh ấy, nhưng mà đúng là anh đẹp trai thật đấy, có thể lừa gạt mấy cô gái trẻ như cậu vậy”.

“Thôi đi cô, cô còn không thấy ngại mà nói người ta lừa gạt cô gái trẻ”. Cố Trân uống một hớp rượu trước mặt, vạch mặt em mình không chút nể nang.

Cố Bảo liếc nhìn cô một cái: “Em và Tiêu Cố không cùng một đẳng cấp, em xin thề, em chưa tới cấp độ lừa được Mễ Tinh đâu”.

Cố Trân quyết định mặc kệ cậu.

Chu Nghi Nhiên lặng thinh một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng câu đầu: “Nếu mang thai thì sau này em ít đi gặp gỡ thế này thôi, cẩn thận chút cũng tốt”.

Đương nhiên câu này anh nói với Mễ Tinh, Mễ Tinh cảm ơn anh rồi quay lại nhìn Cố Trân: “Hôm nay em tới là muốn gặp chị Cố Trân nữa mà”.

Suýt chút nữa Cố Trân sặc ngum rượu trong miệng, cô ho khan hai tiếng rồi nói với Mễ Tinh: “Mình biết lòng của cậu rồi đấy nhé, quen nhau bao nhiêu năm đâu cần cậu phải nói. Em trai mình thì không trông chờ gì, mặc dù mình có lòng đi nữa nhưng rốt cuộc cũng chỉ là con gái, trong chuyện kinh doanh thua kém hơn đàn

ông nhiều lắm, hơn nữa Cố Miện lại có ý muốn nhắm vào mình đây, trong công ty mình cũng không được bao nhiêu quyền lợi cả”.

Cố Bảo không thích nghe câu này, cậu cau mày giải thích với Cố Trân: “Cái gì mà em thì không trông chờ hả chị? Lần sau nếu có tiệc rượu chị đừng lôi em đi chặn rượu nữa đấy”.

“Chị mà cần em chặn rượu cho à? Cái tửu lượng ít ỏi của em sao haha”. Cố Trân giễu cợt cười thành tiếng: “Chị cho em đi chỉ để em giúp chị chặn bớt bọn đàn ông ong bướm thôi hiểu chưa?”

Mễ Tinh chớp mắt nhìn cặp chị em nhà này đấu võ mồm, có lẽ mắt của cô quá nóng, sự chú ý của Cố Trân lại quay về người cô: “Mặc dù mình chỉ mới gặp Tiêu Cố một lần, nhưng trực giác của con gái cho mình hiểu một điều, anh ấy có thể đấu được với Cố Miện”.

Mễ Tinh nghe cô nói vậy cũng yên tâm đôi chút, Cố Trân đặt chén rượu cao chân trên tay mình xuống, sát lại bên nói với Mễ Tinh: “Ông nội chỉ có mỗi một người con gái, cũng yêu thương bà nhất, năm đó bà liêu lĩnh chạy tới thành phố A, ông nội tức quá nên mới nói đoạn tuyệt quan hệ với bà thôi. Nhiều năm như vậy rồi ông cũng hối hận lắm, chẳng qua không thể hạ mình đi tìm người mà thôi, cuối cùng giăng co như thế, không ngờ lại là người đầu bạc đi tiễn kẻ đầu xanh”.

Đôi mắt Mễ Tinh hơi ảm đạm, Cố Trân lại nói tiếp bên tai: “Từ năm mẹ Tiêu Cố tạ thế, ông nội đã định đón anh ấy quay về Cố gia

rồi, nhưng mà khi ấy anh không chịu đồng ý, bây giờ anh tự mình trở lại, xem như cũng thỏa lòng ông nội, ông không bạc đãi anh đâu mà”.

Về lý là như vậy, nhưng Cố Miện cũng không phải ngồi không, cô vẫn thấy lo lo không chịu được. Cố Trân cầm chai rượu rót thêm vào li mình, cầm trong tay lắc lắc: “Bác sĩ Tiêu nhà cậu vừa nhìn đã biết đúng kiểu tổng giám đốc xấu xa ngang ngược đấy, Cố Miện chỉ bắt nạt được mình, chứ chắc chắn không được lợi gì từ Tiêu Cố đâu mà”.

Cố Bảo nghe cô nói vậy thì chặc chặc nói theo: “Chị à, Cố Miện bắt nạt chị bao giờ? Chị nói với em em đi đánh giúp chị”.

Cố Trân cười nhạo cậu: “Em cứ giải quyết mấy dự án trong tay mình đi đã, đừng gọi chị tới lau mông em là được. Nhiều đó chị cũng đã cảm ơn trời đất rồi”.

Cố Bảo nghe vậy thì cọt nhả đụng vào cô một cái: “Giải quyết Đồ quản lý, em đã lo xong rồi”. Cậu vừa nói xong đã lấy một cái tấm thẻ phòng đặt lên bàn.

Cố Trân: “...”

Mẽ Tinh cúi đầu, đưa tay lên che mắt.

Lúc họ đang ở đây nói chuyện về Tiêu Cố, Cố Miện cũng bàn bạc với người ta về anh, đối phương chính là cậu ba nhà họ Tống,

Tống Nam Xuyên.

“Ông nội đúng là hồ đồ rồi, muốn giao chi nhánh công ty cho một tên đầu bếp”. Cố Miên thọt gậy vào quả bóng trên bàn, bóng bay đi nhưng không rơi vào lỗ, Tống Nam Xuyên đứng bên cầm gậy mới đi sang.

Áo khoác âu phục được anh vắt một bên, trên người chỉ có sơ mi trắng và áo lót, anh khom lưng điều chỉnh hướng cây gậy: “Tôi nghe nói Tiêu Cố đó từng tốt nghiệp hệ tài chính đại học Bắc Kinh mà, trong khi chỉ mới có hai mươi”.

Cố Miện cười khinh thường: “Thì sao nào? Cuối cùng không phải cũng đi làm đầu bếp thôi đó sao?” Nói tới đây, anh ta cười thành tiếng: “Anh có biết hẳn mở hai cửa hàng thịt xiên không? Ông nội muốn đổi chi nhánh công ty thành cửa hàng thịt xiên luôn thì phải?”

“Tôi thấy anh không nên coi thường người ta đâu”. Tống Nam Xuyên nhìn banh rơi vào lỗ rồi lại chuyển sang hướng khác nhắm vào quả bóng kia.

Cố Miện trầm mặc một lúc, mím môi nói tiếp: “Thủ đoạn quyền rũ con gái thì được đấy”.

Tống Nam Xuyên quay đầu liếc hẳn không nói gì.

Cố Miện thấy người kia không nói tiếp thì lại càng hăng hái: “Con gái nhà họ Mễ cũng vậy, rõ ràng đã có hôn ước với anh rồi lại dám lên giường cùng tên đàn ông khác”.

Tống Nam Xuyên rút gậy về đứng thẳng tựa bàn bên cạnh, còn chưa mở lời đã có giọng một người đàn ông chen ngang nói: “Đàn ông con trai như cậu lại nói xấu phụ nữ ở sau lưng, đúng là khiến tôi phải kính trọng vài phần”.

Cố Miện hơi sững sờ, xoay người lại quả nhiên thấy gương mặt Tiêu Cố. Hắn nhíu mày hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố cười đáp lại: “Tôi hẹn với anh Tống đấy”.

Cố Miện nhíu mày nhìn sang Tống Nam Xuyên, một tay anh chống gậy bi a, nhìn Tiêu Cố cười nói: “Nếu đã tới rồi sao không tới chơi cùng nhau hai ván?”

Tiêu Cố nhìn qua bàn bi a, anh ngẩng đầu lên hỏi: “Mọi người biết chơi mạt chược không?”

*

Người ta muốn chơi trò mạt chược, trong phòng bi a nhanh chóng chuyển thành bàn tạm thời.

Ba người Tiêu Cố và một nhân viên nữa, sau bốn vòng liên tiếp, rốt cuộc Tống Nam Xuyên cũng không nhịn được nhìn về phía

Tiêu Cố, như cười như không: “Anh Tiêu đại sát tứ phương như vậy là nhận lỗi với tôi đó hay sao?”

Tiêu Cố vắt một quân bài trắng liếc nhìn Tống Nam Xuyên: “Trước khi tới tôi cũng tìm hiểu thử anh Tống đây một chút. Nửa năm trước anh còn ở nước ngoài, rất ít khi xuất hiện ở trong nước, nhưng danh tiếng của anh lại vang xa nhất trong ba vị công tử của Tống gia”.

Tống Nam Xuyên cười nói: “Thẳng tôi nhiều tiền như vậy nên định nịnh nọt vài câu cho xong hả?”

Tiêu Cố đáp: “Tôi không nịnh ăn đâu, hôm nay tôi chỉ muốn tới nói rõ một điều, anh đã từng gặp Mễ Tinh chưa nhỉ?”

Tống Nam Xuyên nhướn mày: “Vậy thì sao?”

“Theo như hiểu biết của tôi về anh Tống, chắc chắn anh sẽ không cưới một người con gái mà đến mặt mũi mình còn chưa từng nhìn. Cho dù Mễ Tinh không trốn hôn, anh cũng sẽ nghĩ ra biện pháp để cuộc hôn nhân này thất bại, và bây giờ tôi đang giúp anh giải quyết chuyện phiền toái này đây, không phải rất tốt sao?”

Tống Nam Xuyên nhìn anh nở nụ cười: “Anh Tiêu hay ghê, theo như anh nói không lẽ tôi phải cảm ơn à?”

Tiêu Cố đáp lời: “Cảm ơn thì không cần, đánh thêm vài ván là được thôi”.

“Ồ, anh tự tin thật đấy, định lên mặt đấy à?” Cố Miện là người thua nhiều nhất, vốn đã bực mình giờ chỉ hận không thể hất luôn cả bàn mặt chược luôn.

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn người kia, hơi mím môi nói lại: “Anh họ à, làm đàn ông thua thì phải chịu”.

Câu nói của anh đầy thâm ý, sắc mặt Cố Miện bỗng chốc càng khó coi: “Tiêu Cố, anh đừng tưởng học được mấy năm tài chính là có thể quản lí được công ty, tập đoàn nhà họ Cố không giống quán thịt xiên nhà anh”.

“Đương nhiên tôi hiểu rõ hơn anh”. Anh nhìn Cố Miện, nhắc nhở: “Nên ra bài rồi đấy”.

Cố Miện nhú mày tiện tay vung một con ba ra, đuôi lông mày Tiêu Cố hơi nhướng lên, đẩy hàng bài đang xếp trước mặt mình: “Hồ”.

Cố Miện: “...”

Tống Nam Xuyên cúi đầu cười một tiếng, ở trước mặt Tiêu Cố, Cố Miện chẳng đáng để chú ý chút nào.

Vừa nãy Tiêu Cố phân tích không hề sai, đúng là anh không định kết thông gia với nhà họ Mễ, càng không muốn vì chuyện này mà phải chằng thảng với cả nhà họ Mễ và họ Cố. Hiện tại Tiêu Cố tới

tìm anh, bên ngoài là muốn đi xin lỗi, nhưng thực ra cũng là cho Tống gia một bậc thang đi xuống, đương nhiên anh phải nhận lấy rồi.

Còn về phần Cố Miện, hẳn muốn gây xích mích giữa mình và Tiêu Cố, đương nhiên anh cũng hiểu trong lòng. Chỉ có điều qua buổi giao lưu ngày hôm nay, anh lại nghiêng về phía muốn hợp tác cùng Tiêu Cố hơn hẳn.

Tiếng mặt chược rào rào bên trong phòng bi a, Tống Nam Xuyên vừa lật bài vừa nói với Tiêu Cố: “Anh Tiêu xin lỗi tôi sẽ nhận, hôn sự giữa tôi và Mễ Tinh xem như chưa từng xảy ra, nhân tiện chúc hai người sẽ trăm năm hòa hợp”.

Chương 54

Lúc Tiêu Cố dọn dẹp bàn mặt chược, Mễ Tinh đã rời buổi gặp mặt về đến nhà.

Tiêu Cố ngồi trên xe tài xế, lấy điện thoại ra gọi điện cho Mễ Tinh. Điện thoại rung chuông hai tiếng đã có người nhận máy: “Bác sĩ Tiêu gọi điện kiểm tra à?”

Tiêu Cố cong môi đáp: “Bên Tống Nam Xuyên đã giải quyết xong rồi, ngày mai anh sang tìm em nhé”.

Mễ Tinh trừng mắt, không ngờ anh ấy lại hiệu suất thế này: “Anh xử lí thế nào?” Không lẽ sẽ nhận lỗi với hắn? Cô cảm thấy với tính cách của Tiêu Cố sẽ không thể chịu thiệt thòi như vậy?

Tiêu Cố thoải mái nói: “Không có gì, anh đánh bài thắng hắn thôi ấy mà”.

Mễ Tinh: “...”

Có phải anh tới gây thêm thù hận không thế hả?

“Thế là họ thua trên bàn mặt chược, phải quỳ xuống xin lỗi anh?”

Tiêu Cố tưởng tượng ra cảnh mà Mễ Tinh vừa nói, phì cười: “Tống Nam Xuyên thua tiền anh trả lại hết mà, nhưng mà tiền của

Cố Miện thì anh cầm hết sạch”.

Mễ Tinh cũng thấy hơi đau lòng cho vị anh họ đó, nhưng mà chỉ đau trong nháy mắt, cô lại tò mò hỏi sang mấy chuyện khác: “Đúng rồi, trông tên Tống Nam Xuyên đó thế nào hả anh? Có đẹp trai không?”

Đuôi lông mày Tiêu Cố hơi nhướng lên: “Em hỏi cái này làm gì?”

Mễ Tinh đáp: “Thì em chỉ muốn hỏi xem em đã bỏ lỡ một người như thế nào thôi mà, nếu như anh ta tuần tú quá, không phải em thiệt thòi rồi sao?”

Tiêu Cố mím môi hừ một tiếng: “Có phải em lại quên ai là người đẹp trai nhất rồi không?”

Mễ Tinh vui vẻ đáp: “Ai đẹp trai nhất thì em không có biết, nhưng mà đom dáng nhất thì chắc chắn là anh”.

Trong mắt Tiêu Cố sáng lên ý cười, anh không muốn thảo luận chuyện Tống Nam Xuyên với cô nữa: “Xế chiều hôm nay em làm gì?”

Nói đến đây Mễ Tinh lại phấn khởi hơn nhiều: “Buổi chiều em đi hội hè với Hoắc Lệ”.

“Hội hè?” Tiêu Cố lại nhướn mày, chỉ có điều lần này rõ ràng là bất mãn: “Chu Nghi Nhiên cũng đi?”

Mễ Tinh tròn mắt đáp: “Đúng rồi, hơn nữa em nghe nói, ngày em bị bắt về Chu Nghi Nhiên cũng về, anh ấy còn bảo Hoắc Lệ tới tìm em nữa đó”.

“Là anh nói Cố Tín hỏi hẩn mà”. Tiêu Cố hơi mím môi chặc một tiếng, sao mà đi một vòng từ Tống Nam Xuyên lại nhảy sang Chu Nghi Nhiên thế này: “Anh có việc rồi, em nghỉ sớm chút nhé, sáng mai anh sang tìm em”.

“Em biết rồi, anh cũng nhớ phải ăn cơm đấy”.

Tiêu Cố khẽ cười: “Ừm”.

Anh tắt máy xong, tài xế cũng lái xe chở anh về nhà họ Cố.

Cố lão gia giờ rất ít khi tới công ty, lúc này hẹn Tiêu Cố chắc ông ấy cũng đang ở thư phòng.

Khi Tiêu Cố tới, ông đang ngồi tựa lưng trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ông ngoại”.

Anh gọi một tiếng, Cố lão gia mới từ từ mở mắt nhìn Tiêu Cố gật đầu: “Bên nhà họ Tống đã giải quyết xong rồi?”

“Dạ”.

“Vậy thì tốt”. Ông cũng không hỏi Tiêu Cố đã giải quyết ra sao, chỉ cầm chén trà trên bàn, mở nắp nhấp một ngụm trà nóng: “Ông biết con không thích ở lại thành phố C, thế nên ông mới cho con đến chi nhánh công ty, cơ hội tài nguyên ở thành phố A cũng phong phú hơn thành phố C nhiều, mặc dù bên kia chỉ là chi nhánh, nhưng dần dần chúng ta sẽ chuyển trọng tâm sang đó, dời sang kia”.

“Con hiểu”. Tiêu Cố dừng một chút, nhìn Cố lão gia rồi nói: “Ngày mai con định đưa Mễ Tinh đi đăng kí”.

Cố lão gia ngược mắt nhìn anh, đặt chén trà trong tay xuống: “Ừ, đây là chuyện tốt, sau khi hai con tới thành phố A, chuyện hôn lễ bên này ông sẽ lo, đến lúc chọn ngày xong hai đứa chỉ cần trở về tham gia là được”.

“Phiền ông ngoại rồi”.

Tiêu Cố ở lại thư phòng tầm mười phút rồi ra. Lúc ra cửa vừa dịp chạm mặt ba Cố Tín, hai người hỏi thăm qua loa nhau một lúc, ba Cố Tín kéo anh sang một bên: “Mấy này nay cháu sẽ tới chi nhánh công ty hả?”

Tiêu Cố gật đầu, ba Cố Tín trầm ngâm một lúc rồi bảo: “Chắc cháu cũng biết sau này chi nhánh công ty là trọng tâm của chúng

ta, ba đưa cháu sang đó nhất định sẽ có người bất mãn”.

Tiêu Cố không nói gì, ba Cố Tín lại nói: “Bà ngoại cháu mất sớm, lúc cậu còn nhỏ mẹ cháu vẫn thường chăm sóc cậu, chuyện của chị ấy cậu cũng thấy tiếc thương. Bây giờ cháu vào công ty rồi, nếu có việc gì cứ tới tìm cậu nhé”.

“Cảm ơn cậu út”.

“Không cần cảm ơn đâu, từ nhỏ cháu đã thân với Cố Tín nhất, cậu cũng xem cháu như con trai, chuyện ở công ty chắc cháu cũng biết rồi, mặc dù bây giờ Cố Miện chẳng ra thể thống gì, nhưng sau lưng nó có ba nó chống cho, anh cả không phải tầm thường”.

“Cháu hiểu”.

Ba Cố Tín vỗ vai anh một cái: “Cố Tín chỉ thích làm âm nhạc, cậu cũng không quan tâm, nhưng bây giờ cháu đã về lại nhà họ Cố, nhất định cậu sẽ đứng về phía cháu”.

Tiêu Cố cười cười: “Cậu út, thực ra Cố Tín rất giỏi về âm nhạc, bao giờ cậu rảnh cứ mua thử đĩa nhạc của nó nghe thử xem”.

“Cậu không thèm nghe mấy tiếng gào khóc thảm thiết của nó: “Khen con trai mình mà ba Cố Tín còn tỏ ra ghét bỏ: “Cậu nói xong rồi, giờ phải tìm ông ngoại con có việc, cậu đi trước nhé”.

Tiêu Cố nhìn ông xoay người vào thư phòng của Cố lão gia, anh cũng sai bước tới cầu thang.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Cố đúng hẹn đi tới nhà họ Mễ.

Mễ Tinh vẫn còn ăn bữa sáng, thấy anh đi vào suýt nữa thì bị nghẹn: “Anh tới sớm vậy? Ăn sáng chưa?”

“Anh ăn rồi”. Tiêu Cố đi tới bên cạnh cô, xoa đầu cô nhẹ. Mễ Tinh cũng ôm lấy hông anh, ngẩng đầu lên hỏi: “Hay là uống thêm bát cháo? Dì Minh nấu cháo ngon lắm”.

Tiêu Cố đang định đồng ý, ba Mễ bên cạnh đã ho khan một tiếng: “Mới sáng ra đã dính nhau như vậy cho ai xem thế hả? Tách ra cho ba”.

Mễ Tinh bĩu môi với ông rồi buông eo anh ra, quay đầu nói với dì Minh: “Dì Minh ơi, mức giúp con bát cháo”.

“Được, chờ dì một lát”.

Dì Minh vội vàng đi vào phòng bếp, Mễ Tinh kéo cái ghế trống bên cạnh mình ra cười nói với Tiêu Cố: “Anh ngồi đi”.

Tiêu Cố ngồi xuống cạnh Mễ Tinh, cuối cùng cũng không quên chào hỏi ông bà Mễ: “Chào chú Mễ, dì Mễ ạ”.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn anh: “Sao anh không thử gọi ba mẹ xem”.

“Gọi bậy gì hả?” Ba Mễ đặt thìa vào trong bát, tức giận nhìn họ.

Tiêu Cố vui vẻ cười với ông, nói luôn: “Bên nhà họ Tống đã chấp nhận lời xin lỗi của cháu, chuyện kết hôn của cháu và Mễ Tinh chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến hợp tác sau này của hai nhà Mễ Tống.

Chuyện này ba Mễ đã nghe bên Tống gia nói lại, nhưng ông lại không thích Tiêu Cố. Trước khi kết hôn làm con gái mình mang thai, có người cha nào thấy thoái mái cho được.

Mẹ Mễ thì lại rất vừa ý với Tiêu Cố, bà nhận lấy bát cháo trong tay dì Minh, tự mình đưa cho Tiêu Cố: “Mới nấu xong đó, con cần thận nóng”.

Tiêu Cố khẽ mỉm cười với bà, đôi môi cong lên một độ cong tuấn tú: “Cám ơn dì Mễ”.

“Không cần cảm ơn không cần cảm ơn”. Mẹ Mễ càng nhìn Tiêu Cố càng thấy đẹp, chẳng trách làm Mễ Tinh nhà họ thần hồn điên đảo như thế.

Tiêu Cố húp một chén cháo nhỏ xong, trước khi ba Mễ rời khỏi chỗ, anh vội nói: “Hôm nay con tới là có việc muốn nói với hai bác, con định hôm nay đưa Mễ Tinh đi đăng kí kết hôn”.

Lông mày của ba Mễ nhảy lên một cái: “Ai đồng ý cho hai đứa kết hôn? Ta còn đang suy nghĩ”.

Tiêu Cố cười nói: “Con có thể chờ bác từ từ suy nghĩ, nhưng bụng của Mễ Tinh thì chắc không chờ được”.

Ba Mễ: “...”

Cuối cùng lại lấy đứa bé ra uy hiếp ông.

Ông không nói gì thêm, tức giận quay đầu sang một bên, mẹ Mễ thấy vậy thì nói với Tiêu Cố: “Phải nhanh kết hôn thôi, không biết hai đứa định ngày nào?”

Tiêu Cố đáp: “Dì xem khi nào thì hợp ạ, bọn con sẽ cố gắng làm theo”. Anh vừa nói vừa dừng lại một chút: “Nhưng mà ông ngoại phải con sang chi nhánh công ty, có lẽ hôm nay bọn con sẽ về thành phố A”.

“Cái gì mà bọn con?” Ba Mễ bực bội không có chỗ xả ra: “Một mình cậu về đi, Mễ Tinh ở lại nhà”.

“Mễ Tinh phải đi cùng con ạ”. Tiêu Cố nhìn ba Mễ, về điểm này chắc chắn anh sẽ không khoan nhượng: “Giờ cô ấy mang thai, ở lại đây con không thấy yên lòng. Chuyện hôn lễ hai bác không cần lo lắng quá, ông ngoại nói ông sẽ đích thân chuẩn bị, chúng ta chỉ cần tới tham gia nghi thức là được”.

Ba Mễ cười ha ha: “Tôi nuôi con gái nhiều năm như thế mà cậu không an lòng cái gì? Tôi không yên tâm để nó đi cùng cậu mới phải”.

Mẹ Mễ kéo tay ông khuyên nhủ: “Con gái lớn sớm muộn cũng phải lấy chồng mà? Chẳng lẽ ông định để nó ở nhà cả đời sao?”

Mễ Tinh cũng vội vàng bày tỏ lập trường, ra vẻ đáng thương: “Ba ơi, chẳng lẽ ba muốn con con sinh ra không có cha hay sao?”

Ba Mễ: “...”

Làm gì cũng xóc nổi thế à?

Đương nhiên Tiêu Cố có thể hiểu được tâm trạng của ba Mễ, anh đi tới trước một bước, bảo đảm với ông: “Nhất định con sẽ chăm sóc tốt cho Mễ Tinh, không để cô ấy phải tui thân chút nào, nếu cô ấy muốn về con sẽ chở cô ấy đến tận nhà của chú. Mặc khác cô ấy ở lại bên cạnh con, con sẽ dạy cô ấy một số chuyện công ty, như vậy cũng có lợi cho chuyện tiếp quản tập đoàn nhà họ Mễ của cô ấy sau này”.

Ba Mễ cau mày không nói gì, vốn ông cũng muốn đưa Mễ Tinh đến tập đoàn hộ Mễ, từ từ học cách quản lí công ty, nhưng bây giờ Mễ Tinh lại có thai, tách hai vợ chồng nó ra như vậy cũng không thích hợp lắm... Vì thế ông mới vừa ý Tống Nam Xuyên, chí ít người ta còn ở thành phố C, không phải chạy đi sang chỗ khác.

Chuyện chi nhánh Cố thì ông cũng từng nghe nói, sau này nó sẽ trở thành trọng điểm của nhà họ Cố, Cố lão gia đưa Tiêu Cố đến chi nhánh công ty, chứng tỏ rất trọng dụng cậu ta. Năng lực của Tiêu Cố thì ông không nghi ngờ, Mễ Tinh ở cạnh cậu ấy chắc chắn sẽ học được không ít. Dù sao cha mẹ cũng không thể ở bên con cả đời, sau này có Tiêu Cố giúp đỡ, ông cũng yên lòng hơn.

Ông mím môi cầm áo khoác vắt bên trên ghế dựa, đi ra cửa trước: “Mấy đứa làm gì thì làm, ba không quan tâm”.

Ông nói xong thì đi thẳng ra ngoài, mẹ Mễ cầm đồ trên bàn rồi vội vàng chạy theo. Đi được hai bước bà quay đầu lại nhìn Mễ Tinh: “Tinh Tinh, con biết hộ khẩu để ở đâu không hả?”

Mễ Tinh gật đầu chắc nịch: “Con biết”.

Chương 55

Bởi vì hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì cả, thế nên người tới cục dân chính đăng kí kết hôn cũng không nhiều.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Cố và Mễ Tinh đã làm xong thủ tục, nhân viên còn gửi tặng cho họ thêm một gói kẹo mừng.

Sau khi đi ra khỏi cục dân chính, Mễ Tinh lên xe của Tiêu Cố, ngồi đằng sau xe anh, vừa thối thối tờ giấy đăng kí kết hôn ở trong tay, nhìn ngắm một lúc rồi đánh giá: “Hóa ra giấy kết hôn là thế này đó hả, xấu quá”.

Tiêu Cố: “...”

“Nhưng mà hình của anh cũng góp phần nâng cao giá trị nhan sắc cho tờ giấy này rồi”. Cô vuốt ve tờ giấy trong tay mình, quay đầu nhìn Tiêu Cố cười ha ha hai tiếng.

Tiêu Cố đưa tay xoa đầu cô, vừa muốn làm bộ như nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại ẩn chứa ý cười không sao che giấu được.

“Được rồi, nhìn xong thì cất đi, đừng để mất”.

“Không mất được đâu”. Mễ Tinh cất giấy kết hôn vào trong túi, đột nhiên lại thấy không chân thực. Cô cứ kết hôn thế này sao?

Hình như Tiêu Cố chưa từng theo đuổi mình, rốt cuộc tại sao cô lại mơ màng gả cho anh như thế?

“Này, Tiêu Cố, hình như anh còn chưa cầu hôn em nữa? Ngay cả nhẫn kết hôn em cũng không có”. Cô nhìn ngón tay trợ trụ của mình, đôi mắt hiện rõ ý nghĩ: “Bổn công chúa không vui”.

Tiêu Cố cúi đầu nhìn về phía tay cô, tay Mễ Tinh chưa từng làm gì nặng, từng ngón tay trắng nõn thon dài, không hề tí vết. Anh kìm lòng không dặng nắm chặt lấy tay cô, ngón tay xuyên vào kẽ tay của người đó, siết chặt: “Có phải ai chơi đàn dương cầm ngón tay cũng dài dài xinh xinh thế này không?”

Mễ Tinh nhìn tay họ đang nắm chặt lấy nhau, theo bản năng ca ngợi: “Không phải đâu, tay của anh cũng đẹp lắm mà”. Sau khi nói xong âm cuối cùng, cô chỉ hận không thể nuốt câu mình vừa nói. Sao lại dễ bị Tiêu Cố dẫn dắt sang chuyện khác thế chứ?

“Ai thèm nói tới tay anh làm gì, em đang nói tới nhẫn, nhẫn đeo tay”. Như thế sợ anh không nghe rõ, Mễ Tinh cố ý kéo dài âm cuối, nói từng chữ rõ ràng. Nếu anh ấy còn giả vờ không hiểu, cô sẽ ghép vần từng chữ Hán cho Tiêu Cố nghe luôn.

Tiêu Cố thoáng cong môi, tùm tùm mỉm cười: “Yên tâm đi, nhẫn anh làm xong rồi, bảo đảm trong ngày hôn lễ sẽ đeo cho em mà”.

“Thế còn tạm được”. Mễ Tinh suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Đặt làm theo yêu cầu ạ?”

“Đương nhiên rồi, cả thế giới chỉ có duy nhất chiếc này thôi”.

Câu nói đó chạm vào lòng Mễ Tinh.

“Bây giờ về phải dọn dẹp một chút, chiều mình về thành phố A em nhé”. Tiêu Cố dặn dò tiếp, Mễ Tinh cũng gật đầu. Lúc bị bắt về đây hai tay cô trống trơn, mọi thứ đều để hết ở trong nhà Tiêu Cố, bây giờ cùng lắm chỉ dọn vài bộ quần áo là được thôi.

Cô nghĩ tới đây, đột nhiên ánh mắt hơi thay đổi, nhìn Tiêu Cố như cười như không hỏi anh: “Sao anh đến thành phố C mà còn mang hộ khẩu gốc trên người?”

“Là để bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị kết hôn”. Tiêu Cố trả lời không thể đơn giản hơn, vẻ mặt chẳng có gì khó xử.

Điều này khiến cho Mễ Tinh không có cảm giác thành công một chút nào.

Xe chạy thẳng tới cửa nhà họ Mễ, Tiêu Cố đưa Mễ Tinh vào trong dọn dẹp đồ.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Cố vào phòng của Mễ Tinh, nhưng chung quy lại vẫn y hệt như những gì mà anh từng tưởng tượng, tất cả đều một màu hồng phấn. Anh nhìn con thỏ nhưng màu hồng nhạt mà Mễ Tinh đặt nằm trên tấm thảm, một cái gối ôm màu

hồng phấn, đôi dép hồng... Phòng anh sau này cũng thành vậy luôn chẳng?

Anh nghĩ có khi mình sẽ bị bệnh sợ màu hồng luôn mất.

Mẽ Tinh kéo ghế đứng lên với lấy va li hành lí phía trên tủ quần áo, Tiêu Cố vừa nhìn sang đã hoảng sợ đến mức tưởng như tim ngừng đập.

Anh vội vàng đỡ cô, Mẽ Tinh cúi đầu nhìn anh nói: “Em lấy va li mà”.

“Anh lấy được mà, em xuống đi”.

“Hả, anh biết cái nào sao?”

“Anh tìm được, em cứ xuống trước đã”. Anh lặ lại lần nữa, đôi mày hơi nhíu lại như có phần bất mãn. Mẽ Tinh nhìn hàng lông mày của anh đã co nhúm thành một đống, cô đành ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Sau khi đỡ Mẽ Tinh ngồi xuống, Tiêu Cố cởi giày ra đứng lên, đưa tay với lấy cái vali da màu hồng phục cổ: “Cái này phải không?”

“Đúng rồi, chắc trong đó có đồ, anh cẩn thận một chút”.

Tay anh nhấc mạnh lên, nhấc vali từ vị trí cao nhất trên tủ áo quần xuống dưới.

Vali không hề nặng, nhưng bên trong có tiếng lắc nhẹ nhàng, đúng là có đồ nằm ở trong đó thật. Anh đặt vali lên trên thảm, leo xuống ghế: “Trong này có gì vậy?”

“Hình như là album thì phải”. Ngón tay Mễ Tinh ấn mật mã trên ổ khóa vali, mở nó ra.

Quả nhiên, bên trong có một cuốn album và hai chiếc đĩa nhạc, đều là của Mạc Trăn.

Mễ Tinh thốt lên kinh ngạc: “Hóa ra em thả đĩa vào đây, cái này em mua cũng lâu rồi”.

Cô lấy đĩa nhạc trong túi ra, nhẹ nhàng thổi lớp bụi phủ bên trên: “Đây là ấn phẩm đầu tiên của Mạc thiên vương đó, bây giờ không xuất bản nữa rồi”.

Tiêu Cố không có hứng thú với âm nhạc của Mạc Trăn, anh cầm quyển album mở ra xem thử. Album đã cũ kỹ lắm rồi, mở tờ đầu tiên là hình của Mễ Tinh lúc vừa mới chào đời trong bệnh viện.

“7. 5 cân?” Tiêu Cố nhíu mày, hình như đang vô cùng hứng thú. Mễ Tinh cũng nhìn sang chỗ anh, định cướp quyển album về mà anh lại trốn được: “Bọc lại như cái bánh chưng ấy, nhìn đáng yêu ghê”.

Mẽ Tinh chặc một tiếng, nhắc nhở: “Đừng tùy tiện mở album của người khác ra nha”.

Tiêu Cố khẽ cười liếc nhìn cô một cái: “Em mà là người khác á? Em là vợ anh mà”.

...

Chỉ một câu đã đủ đánh Mẽ Tinh tơi bời.

Tại sao chỉ mình cô là tim đập mặt đỏ? Nhất định là do da Tiêu Cố quá dày.

Quyển album bắt đầu từ bức hình lúc Mẽ Tinh vừa mới được sinh ra, khi còn bé cô được mẹ mặc đồ y hệt như một nàng công chúa nhỏ.

Tiêu Cố hứng thú lật vài tờ, ngừng lại trước tấm ảnh lưu niệm năm Mẽ Tinh năm tuổi.

Sau lưng là một tiệm cơm Tây, Mẽ Tinh mặc một bộ váy đầm màu đen, trong tay còn cầm một chiếc đàn violon nhỏ. Khi đó tóc của cô vừa dài vừa đen bóng, đôi mắt mở rất to, gần như ngơ ngác nhìn máy ảnh, chỉ một ánh mắt cũng khiến lòng người như tan chảy.

Tiêu Cố lấy bức hình này ra, cất vào trong túi mình.

“Anh làm gì thế?” Thấy anh ấy cướp trắng trợn như vậy, Mễ Tinh vội vàng muốn cướp hình mình về, nhưng cuối cùng Tiêu Cố vẫn tránh thoát.

Mễ Tinh rất là không vui: “Anh lấy hình em làm gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng điểm ý cười: “Anh nhớ ra rồi, chuyện năm mười tuổi ấy”.

Lúc ấy anh mười tuổi, Mễ Tinh năm tuổi, hôm đó anh đã nhìn thấy một bé gái trong vườn hoa nhà họ Hắc, giống hệt trong bức hình.

Xinh xắn không giống như người thật.

Nụ cười trên môi càng đậm hơn, anh hỏi Mễ Tinh: “Em vốn định học đàn violon à?”

“Vâng, nhưng mà không học nữa vì...” Mễ Tinh nói tới đây thì kịp thời ngậm miệng.

Tiêu Cố tò mò chưa nghe hết: “Vì sao?”

Mễ Tinh không nói Tiêu Cố cũng tự mình nghĩ ra, ý cười trên mặt càng thâm trầm hơn trước: “Là vì Chu Nghi Nhiên?”

Vì Chu Nghi Nhiên chơi dương cầm, cho nên cô cũng muốn học dương cầm.

“Đã lâu thế rồi, ai mà nhớ chứ ha ha”. Mễ Tinh cười ha ha giả vờ, nhưng Tiêu Cố lại không hề muốn thỏa mãn cho cô.

Anh ôm eo Mễ Tinh, kéo cô vào lòng mình, gần như dán vào chóp mũi cô rồi nói: “Anh thấy mình thiệt thòi quá sức”.

Có lẽ anh sẽ phải canh cánh chuyện này suốt cả đời, anh khẽ nhú mày mặt than như lên án “Anh đây không vui đấy”.

Mễ Tinh đưa mắt nhìn anh, hàng mi mềm mại nhẹ nhàng đảo qua nơi gò má: “Nếu không thì anh đối với Chu Nghi Nhiên đi?”

Đôi đồng tử của Tiêu Cố hơi co lại, hôn lên môi cô một cái: “Đối cái gì?”

“Thì là...”

Lần này Mễ Tinh chưa nói hết câu đã bị Tiêu Cố nuốt sạch vào trong bụng.

Hình như đã lâu rồi chưa được hôn Mễ Tinh, Tiêu Cố mãi mê trên đôi môi ngọt ngào mềm mại, một lúc lâu cũng không muốn thả ra. Mãi đến khi quần áo Mễ Tinh càng lúc càng ngổn ngang, tiếng bước chân dì Minh vang lên từ xa rồi gần lại: “Cô chủ ơi, bà chủ bảo dì tới giúp cô...”

Bước chân dì Minh đột nhiên như ngừng lại, còn chấn động hơn cả mấy em bé hoảng hốt vì nhìn thấy hóa thạch khủng long ở trong viện bảo tàng.

Tầm mắt Mễ Tinh lướt qua vai Tiêu Cố, rơi vào người dì Minh chờ đợi ở ngoài kia, gò má nóng hừng như thiêu đốt.

Miệng dì Minh mấp máy mấy lần, rốt cuộc cũng tìm được ngôn từ: “À, trong ba tháng đầu mang thai làm chuyện đó rất dễ sinh non... còn nữa, lần sau nhớ đóng cửa lại”.

Sau khi bà nói xong thì biến mất như bay, tốc độ đó chẳng khác nào thanh niên hai mươi tuổi.

Mễ Tinh đẩy mạnh trước người Tiêu Cố, vừa gấp vừa thẹn: “Bị dì Minh thấy kìa”.

Cô còn muốn làm người đó.

Vừa nãy Tiêu Cố cũng ngẩn ra một thoáng, nhưng mà lúc này cũng bình tĩnh ít nhiều. Anh sửa sang lại quần áo cho Mễ Tinh, hôn lên mặt cô một cái: “Không sao đâu, dù sao cũng đi ngay đó mà”.

Mễ Tinh: “...”

Chẳng lẽ đây là chiến thuật của anh à?

Bởi vì chuyện vừa rồi, Mễ Tinh dọn đồ không khác gì gió cuốn, lùa lùa một lúc là đi luôn, không rề rà không nán lại.

Tiêu Cố nhét vali của cô vào cốp sau, mở cửa ngồi lên xe.

Trên mặt Mễ Tinh vẫn hừng hừng tức giận, Tiêu Cố đưa ngón trỏ chọc chọc vào mặt cô, hỏi: “Nhớ Thiên Thiên không?”

Mễ Tinh bĩu môi rầu rĩ đáp: “Có chút”.

Tiêu Cố khẽ cười nói với tài xế trước mặt: “Lái xe đi”.

Sau khi dứt lời, ô tô từ từ chạy thẳng về hướng thành phố A.

Chương 56

Lần thứ hai quay lại thành phố A, Mễ Tinh bỗng có cảm giác như trăm mối ngón ngang.

Tiêu Cố không lái xe đến hoa viên Nam Thành mà đi thẳng sang Khải Thụy quốc tế. Anh xách vali hành lí lên lầu ba, bảo Mễ Tinh xếp quần áo ra đi còn mình thì xuống lầu nấu cơm trưa.

Mễ Tinh mở vali hành lí, sau đó quay đầu lại nhìn Tiêu Cố đã đi ra tới cửa: “Bây giờ cũng đã muộn rồi mà, mình mua ít đồ ở dưới lầu ăn tạm đi anh”.

Tiêu Cố bác bỏ đề nghị đó của cô: “Không được, bây giờ em đang mang thai, ăn mấy thứ đó anh thấy không yên tâm”.

Mễ Tinh trừng mắt: “Thế anh định trong thời gian em mang thai, anh sẽ nấu hết cho em ăn luôn hả?”

“Đương nhiên”. Tiêu Cố nhìn đồng hồ, đúng là cũng không còn sớm nữa, chỉ đủ thời gian xào được hai món ăn: “Anh làm hai món thôi, nhanh lắm, không để em đói lâu đâu”.

Sau khi anh xuống lầu, Mễ Tinh lấy áo quần ra xếp lại, giường lớn trong phòng ngủ chính của Tiêu Cố đã được đổi thành bộ ga màu hồng nhạt mà lần trước họ mua, rèm cửa của cửa sổ sát đất cũng là đăng ten màu hồng phấn.

Công chúa nhỏ Mễ Tinh cực kì yêu thích, cô móc áo quần mình vào tủ áo của anh, chiếm một nửa diện tích.

Bữa trưa hôm nay Tiêu Cố làm rất nhanh, đến khi Mễ Tinh cầm bát lên ăn mới chợt nhận ra là: “Bao giờ anh mới đi đón Cầu Đản?”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ một lúc, đề đũa xuống nhìn cô rồi đề nghị: “Anh định đưa Thiên Thiên tới chỗ Cố Tín ở tạm”.

“Tại sao ạ?” Cầu Đản quẩn anh ấy như vậy, nếu bị đưa đi thật thì đáng thương biết bao nhiêu.

Tiêu Cố giải thích: “Em vừa mang thai...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Mễ Tinh cắt ngang: “Mang thai cũng nuôi chó được mà, lúc trước ở nước ngoài em có một giáo sư, lúc mang thai cô ấy vẫn ở cùng với chó, có sao đâu anh”.

Mễ Tinh cũng từng nghe được quan niệm khi mang thai thì không thể nuôi chó, nhưng lúc ở nước ngoài cô thấy người ta không kiêng kị điều này. Vốn Mễ Tinh không quan tâm nhiều lắm, bởi vì cô sợ chó nên chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình nuôi, ai ngờ hôm nay vấn đề đó lại rơi trên đầu mình.

“Chỉ cần đưa Cầu Đản đi kiểm tra, nuôi chó có khoa học thì không sao mà anh?” Cô đưa mắt nhìn Tiêu Cố, như thể người sắp bị vất bỏ là cô vậy.

Bây giờ Tiêu Cố cũng rất muốn xoa đầu cô rồi vuốt lông cho cô, mà sự thật anh cũng làm vậy rồi. Anh đứng lên, đi tới cạnh Mễ Tinh tựa vào bàn xoa xoa đầu của cô: “Nuôi chó khoa học thì không sao, nhưng Thiên Thiên là giống chó Husky, rất quấy, nếu nó va vào em thì làm sao bây giờ?”

“Nó không dám đâu, nếu nó dám đụng vào em anh cứ đánh nó đi”.

Tiêu Cố bật cười, giống Husky như Thiên Thiên đúng là đã bị anh huấn luyện nên rất biết nghe lời, nhưng cũng không thể bảo đảm được biết lúc nào nó sẽ nổi cơn điên, hơn nữa anh mới trở về nhà nhà họ Cố, chi nhánh công ty còn rất nhiều chuyện chờ anh phải giải quyết: “Thế ai là người chịu trách nhiệm chăm chó?”

Vấn đề này làm khó Mễ Tinh rồi.

Bây giờ cô đang mang thai không thể đưa nó ra ngoài được, Tiêu Cố mới vào công ty mới chắc chắn cũng rất bận, nếu không có người chăm Cầu Đản... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tiêu Cố nói: “Thiên Thiên là chó do Cố Tín mua mà, thằng nhóc cũng nên chịu trách nhiệm làm cha. Đợt này anh bận quá, không thể nào vừa chăm em vừa chăm Thiên Thiên được. Qua một thời gian nữa anh sẽ đón nó về”.

Mễ Tinh suy tư một lúc, hỏi: “Nhưng mà không phải vì Cố Tín không có thời gian nên mới đưa Cầu Đản cho anh nuôi sao?”

“Lúc trước anh có hỏi Cố Tín rồi, bây giờ nó chỉ bận chuẩn bị cho một album mới, mấy việc khác đều từ chối cả rồi. Đến khi album vào quỹ đạo, chắc chắn Cố Tín sẽ rảnh hơn bây giờ. Hơn nữa Thiên Thiên cũng thân thiết với nó, giao cho Cố Tín anh cũng thấy yên tâm”.

Tiêu Cố trình bày có tình có lí như vậy, Mễ Tinh cũng không biết nói sao, chỉ có thể đồng ý với anh là, chờ một thời gian nữa phải đón Thiên Thiên về.

Tiêu Cố ăn cơm xong thì mang đồ đi rửa, sau đó gọi lại cho công ty chuyển nhà hẹn trước thời gian, trở về hoa viên Nam Thành.

Hai ngày nay husky ở nhờ nhà hàng xóm nên không có ai đưa nó ra ngoài dạo, may mà nó chưa phá hủy nhà người ta. Thấy Tiêu Cố tới đón mình, nó hùng hục chạy xộc tới chỗ anh.

Tiêu Cố nói cảm ơn hàng xóm rồi kéo nó ra ngoài đi dạo một vòng lớn như ngày thường.

Đã hai ngày chưa xuống, husky chạy nhảy trông cực kì phấn khích, lúc quay về hoa viên Nam Thành còn thấy chưa đã ngứa.

Tiêu Cố ngồi xổm xuống trước người sờ đầu nó, husky cũng tranh thủ liếm anh.

Khóe miệng Tiêu Cố cong lên, thực ra anh cũng không nỡ đưa Thiên Thiên đi gửi, nhưng bây giờ đó lại là cách vẹn toàn nhất. Lúc anh đưa husky lên lầu đã là bảy giờ tối, Cố Tín đã chờ ở bên trong.

Husky thấy Cố Tín thì nháo nhào chạy tới, Cố Tín ôm nó nhéo nhéo một cái trên người: “Hao Thiên Khuyển, nhớ tao không?”

“Gâu gâu”. Husky sủa hai tiếng rồi lại liếm Cố Tín. Tiêu Cố đi lên trình bày với husky: “Thiên Thiên, mấy ngày này mày sang nhà của ba Cố Tín nhé”.

“Gào gừ”. Hình như husky hiểu được lời anh nói, ngơ ngơ ngác ngác quay đầu lại.

Tiêu Cố xoa xoa mặt của nó: “Dạo này tao bận quá, không có thời gian chăm sóc mày”.

“Gào gừ”. Nội tâm của động vật cũng vô cùng nhạy cảm, chỉ một ánh mắt của chủ nhân cũng có thể khiến nó có cảm giác mình bị vứt bỏ rồi. Nó chạy tới bên người Tiêu Cố lấy lòng liếm liếm anh, anh cười nhẹ xoa đầu nó nói tiếp: “Không phải tao không cần mày đâu, chờ tao hết bận lại đi đón mày về”.

“Gào gừ”.

Husky vẫn không chịu, cứ tiếp tục giả bộ đáng thương, sau đó nó còn nhìn Cố Tín bên cạnh với vẻ không hài lòng: “Hao Thiên Khuyến, mà đừng quên ai mới là cha đẻ của mày nhé. Theo tao thì sao hả, đồ ăn nhà tao cũng ngon như nhà Tiêu Cố mà”.

Husky nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc anh một cái: “Gào gừ...”

Trong ánh mắt tỏ rõ ý chê bai. Bị khinh bỉ lộ liễu như vậy, Tiêu Cố bật cười nói với Cố Tín: “Xem ra Thiên Thiên cũng biết anh là bếp trưởng, còn cậu chỉ biết nấu mì thôi”.

Cố Tín méo miệng: “Dù gì em cũng là đàn ông con trai sống độc thân, nhiều năm như thế còn không biết nấu ăn á?”

Tiêu Cố nhíu mày: “Thế à, thế lần sau nấu cho anh nếm thử”.

Cố Tín tự biết mình chẳng có ưu thế gì nếu so sánh với tài nấu nướng của Tiêu Cố. Thế là anh chuyển sang giáo dục husky: “Sao này, đại gia đây làm cơm cho mày mà mày còn ghét bỏ? Có biết rất nhiều fans hâm mộ muốn ăn mà không được không hả?”

Husky vẫy đuôi, không phát ra tiếng động.

Tiêu Cố nói: “Hay em cho nó ăn thức ăn cho chó đi, thế anh yên tâm hơn”.

Cố Tín: “...”

Anh quay lại nhìn husky cười cười âm hiểm: “Sau này lúc tao ăn mà đừng vẫy đuôi xin xỏ gì đấy nhé”.

Tiêu Cố nở nụ cười đứng dậy, dặn dò Cố Tín thêm mấy chuyện khi chăm sóc Thiên Thiên, cuối cùng còn không quên dặn lại: “Nhớ mỗi ngày phải đưa nó đi dạo một lần, nếu không nó phá nhà em anh không chịu trách nhiệm”.

“Biết rồi biết rồi”, Cố Tín kéo husky dậy, nói với nó: “Đi thôi Hao Thiên Khuyến, theo ba là có thịt ăn”.

“Gào gừ”.

Husky lại tới cọ cọ chỗ Tiêu Cố, Cố Tín hí mắt nói: “Hao Thiên Khuyến, từ bao giờ mà trở nên thay đổi thất thường như thế hả? Giờ anh ấy có vợ rồi, không cần mà nữa đâu, mà còn ngu ngơ nhớ mãi anh ta như thế nữa”.

Tiêu Cố: “...”

Nhất định phải nói chuyện người chó như thế hả.

Cố Tín phỉ nhổ xong thì lấy làm thư thái, anh quay sang hỏi Tiêu Cố: “Bao giờ hai người tổ chức hôn lễ vậy?”

Tiêu Cố trả lời: “Có lẽ ở lại hết tháng này, đến lúc đó sẽ báo cho em để đòi tiền mừng mà”.

Cố Tín: “...”

Đệt, sao anh thấy câu này quen thế nhỉ? Hình như trước đây không lâu có người từng nói như vậy rồi?

Tâm tình suy sụp kéo Thiên Thiên rời khỏi nhà Tiêu Cố, Tiêu Cố dọn dẹp một vài thứ rồi cũng theo ra ngoài.

Suốt một buổi chiều xử lí công việc ở chi nhánh công ty, lúc tan tầm đã là sáu giờ rồi, anh vừa đi về phía bãi đỗ xe, vừa gọi điện thoại cho Mễ Tinh.

“Alo...”

Giọng Mễ Tinh nghe có vẻ uể oải, Tiêu Cố cười nhẹ hỏi: “Sao thế em? Đói bụng à, hay buồn?”

“Cả hai ạ...”

“Thế mai em tới công ty giúp anh làm việc nhé”.

Mễ Tinh cầm điện thoại sững sốt một lúc: “Mai tới công ty á? Nhưng em mang thai mà, không phải anh không muốn cho em ra khỏi cửa sao?”

Lông mày Tiêu Cố nháy một cái: “Anh không cho phép em ra ngoài từ bao giờ thế hả? Anh nói xong lại nhíu mày sửa lời: “Lúc anh không có mặt thì tốt nhất em đừng đi ra ngoài”.

Mễ Tinh: “...”

Xem đi xem đi!

“Vậy em có thể tới công ty hả anh?”

“Ừm, ở công ty có anh mà, không sao cả.”

“Ồ.” Mễ Tinh dừng một chút rồi tò mò hỏi tiếp, “Thế em tới công ty làm việc gì?”

“À... Cứ xem như thư ký 24h ở bên cạnh anh đi, anh sẽ giao cho em mấy việc dễ dễ thôi”.

Mễ Tinh: “...”

Thư ký bên cạnh 24h, sao nghe nó đen tối vậy kìa.

“Giờ anh về nấu cơm ngay đây, nếu em đói thì ăn bánh mì trước, anh để ở trong phòng khách đấy.” Tiêu Cố dọn dồ xong thì cúp máy lên xe.

Đợi đến khi anh về đến nhà làm cơm tối xong đã qua bảy giờ rồi, anh dọn món lên bàn, hôn nhẹ lên môi cô một cái: “Sau này anh sẽ cố về sớm một chút nhé.”

“Thực ra em không đói lắm đâu.” Mễ Tinh cũng thấy hơi ngại ngùng, cô ở nhà cả ngày đáng lẽ phải làm cơm mới đúng, nhưng mà cơm do cô làm chắc không sao ăn nổi. Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố: “Bây giờ anh bận rộn thế này, chuyện ở cửa hàng thịt xiên thì sao đây?”

“Anh có nói với Lâm Tĩnh Dung rồi, nhân viên ở đó đều là người kỳ cựu, mọi người cũng thật thà thẳng thắn, bây giờ cứ để cô ấy chuẩn bị các việc ban đầu ở chi nhánh đi đã, khi nào quán đi vào quỹ đạo thì về sau.” Đến lúc ấy chuyện của nhà bên này cũng rảnh rang một chút, thỉnh thoảng anh sẽ qua chi nhánh, chỉ cần có một quản lý tốt là được, bình thường ông chủ cũng chỉ cần ngồi đếm tiền chứ mấy.

Mễ Tinh nghe kế hoạch của anh xong thì nhướn mày nhìn anh: “Ồ, hình như anh lại lén lút gặp Lâm Tĩnh Dung rồi nhỉ?”

Tiêu Cố buồn cười cúi đầu xuống, vò vò đầu cô: “Lén lút cái gì chứ, nhân viên trong cửa hàng ai cũng biết hết mà, được rồi, nhanh ăn cơm đi, trời đông đồ nhanh nguội lắm”.

“Vâng.” Mễ Tinh cũng không muốn tính toán chi li quá với anh, đành vui đầu ăn cơm. Tiêu Cố ngồi xuống bên cạnh cô, gấp thức ăn vào bát: “Đúng rồi, nhân viên trong tiệm đều biết chúng ta kết hôn rồi, anh định hai ngày nữa chọn một thời gian rảnh, mời mọi người trong quán đi ăn một bữa cơm, ăn trong nhà hàng thịt xiên luôn cũng được”.

Mễ Tinh phì cười: “Thế ai làm phục vụ đây?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Đương nhiên là tự phục vụ rồi.”

Tiêu Cố sắp xếp một cuộc hẹn vào ba ngày sau đó, không chỉ mời hết nhân viên trong cửa tiệm, anh còn mời thêm một số khách quen và bạn bè của mình.

Mễ Tinh cũng háo hức chờ đón ngày hôm đó, nhưng mà dù vui vẻ đến mấy, ngày mai cô vẫn phải tới công ty làm thư kí bên cạnh của người kia.

Không biết phải bên cạnh đến mức nào mới đủ tiêu chuẩn đây ấy nhỉ?

Cô nghĩ tới đây thì càng thấy buồn cười, Tiêu Cố vừa tắm xong đi ra, anh sai bước tới cạnh giường ngồi xuống, hôn lên môi cô một cái: “Nghĩ gì mà vui thế hả em?”

Mễ Tinh nhìn người trước mặt mình, đôi mắt chứa ý cười nồng đậm: “À, em đang nghĩ thư kí bên cạnh phải làm thế nào đây, bên cạnh thế này đã đủ chưa anh nhỉ?”

Cô đưa tay vòng quanh eo Tiêu Cố, cọ đầu vào ngực anh.

Mắt anh lóe lên nét cười: “Còn chưa đủ đâu.” Anh ôm eo Mễ Tinh siết chặt trong lòng mình, khiến hai cơ thể càng dán chặt vào nhau.

Mễ Tinh hơi ngẩng đầu lên, nhìn anh rồi hỏi: “Như vậy ạ?”

Tiêu Cố suy nghĩ một chút, rồi dán môi mình lên môi cô nói nhỏ: “Hình như anh thấy vẫn chưa đủ.”

Anh vừa dứt lời đã ngậm lấy môi cô, hôn đắm đuối.

Rất nhiều va chạm đều từ một nụ hôn, Tiêu Cố và Mễ Tinh bây giờ cũng không phải ngoại lệ. Mãi đến khi Tiêu Cố cởi quần áo của cô đến nhăn nheo lộn xộn, cả cơ thể đè lên người của cô, chút lý trí cuối cùng mới giúp anh ngăn hành động của mình

“Muốn quá.”

Anh quyến luyến hôn lên người của cô, hơi thở của Mễ Tinh cũng vì anh mà rối loạn không yên, cô nhẹ nhàng hừ hừ vài tiếng, thì thầm nói lại: “Ai bảo anh không dùng biện pháp làm gì, xảy ra án mạng thì tự mình phải chịu.”

Tiêu Cố bật cười, gặm môi cô một cái: “Không sao cả, anh có thể làm cái khác được mà”.

Giọng Mễ Tinh nhẹ bỗng, ngờ ngác hỏi anh: “Làm việc khác là sao?”

Tiêu Cố không nói gì, chỉ nắm tay Mễ Tinh đưa đến nơi nhạy cảm.

Mễ Tinh: “...”

Sao anh không lên trời luôn đi!

Tối hôm đó, hai tay của Mễ Tinh nặng như thể đổ chì, không sao nhấc lên nổi, khi ấy Tiêu Cố mới bỏ qua cho cô. Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Cố đặt đồng hồ báo thức inh ỏi gọi hai người thức dậy.

Tiêu Cố đứng dậy mặc quần áo, dỗ dành Mễ Tinh vẫn nằm ì trên giường: “Em ngủ một lúc nữa đi, anh chuẩn bị bữa sáng xong thì gọi em.”

“Vâng...” Mễ Tinh miễn cưỡng đáp một tiếng, nhưng nhớ tới chuyện hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu công việc mới, không chờ Tiêu Cố đến gọi mình, Mễ Tinh cũng chủ động bò dậy.

Đảo qua đảo lại trước ô tủ quần áo, Mễ Tinh quyết định phải làm tốt vai trò của thư kí cạnh bên.

Cô chọn một cái áo khoác dài màu xanh đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng và quần ống rộng, nhìn khá là chuyên nghiệp.

Ăn sáng xong, Tiêu Cố lái xe chở cô cùng đi tới công ty.

Đầu tiên là chào hỏi các ban ngành liên quan, mọi người thấy cô xuất hiện cùng Tiêu Cố thì không bất ngờ lắm

Chỉ có một số nữ đồng nghiệp xì xào bàn tán tình cờ lọt tai cô.

“Người kia là vợ của ông chủ Tiêu đó, mỹ nữ và đại gia, hợp nhau thật.”

“Hôm qua lúc ông chủ Tiêu tới rất cuộc mình cũng có động lực để đi làm, ai ngờ mới hôm nay anh ấy đã đưa vợ theo cùng...”

“Cuộc đời tấn công kinh khủng quá, mình cũng không muốn đi làm nữa.”

Mễ Tinh nhìn sang hướng mấy cô, cười nhẹ.

Nữ đồng nghiệp Giáp Ất Bích vội vàng im phăng phắc.

Đi theo Tiêu Cố nghênh ngang tới văn phòng tổng giám đốc, phòng của anh rất lớn, có kê một chiếc ghế salon, giá sách ngay bên cạnh, ngoài ra còn một cánh cửa nữa, Mễ Tinh đoán có lẽ đó là phòng nghỉ ngơi. Cô nhìn quanh vài lần rồi hỏi: “Em cũng làm việc ở trong phòng này ạ?”

Tiêu Cố gật đầu, nói như chuyện đương nhiên: “Đương nhiên rồi, nếu không sao lại gọi là thư kí bên người chứ?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố chỉ vào bàn làm việc cách Mẹ Tinh không xa: “Em dùng bàn đó nhé.”

“Dạ.” Mẹ Tinh đi qua nhìn thử, “Thế hôm nay em phải làm gì ạ?”

Tiêu Cố cầm một tài liệu tới, đặt lên bàn làm việc của cô: “Phụ nữ có thai không thích hợp làm việc trên máy tính quá lâu, em xem mấy tài liệu về nghiệp vụ công ty trước đã”.

Mẹ Tinh mở tờ đầu tiên ra nhìn thử, phía trên ghi chình ình mấy chữ to giới thiệu tóm tắt về công ty.

Mẹ Tinh: “...”

Chương 57

Mễ Tinh lẫn lộn ở công ty ba ngày nay mà chưa làm được gì cho ra hồn ra tật.

Đa số thời gian Tiêu Cố đều ngồi trong văn phòng xử lý đủ thứ tài liệu và hợp đồng, có lúc anh cũng sẽ ra ngoài, nhưng khi đó anh đã có một trợ lý toàn năng mười phân vẹn mười đi theo, thư kí dự bị như Mễ Tinh hầu như không có đất dụng võ.

Nhưng mà ba ngày nay đi theo Tiêu Cố tham dự không ít các buổi họp lớn nhỏ, cô cũng đã nắm được một số tình huống nhất định của công ty.

Mười hai giờ rưỡi đã qua rồi, Tiêu Cố vẫn ngồi trên ghế ông chủ xem hợp đồng, Mễ Tinh không nhịn được tiến lên, đưa hai ngón tay gõ gõ bàn làm việc của anh: “Sếp Tiêu.”

Tiêu Cố ngẩng đầu khỏi xấp giấy, nhìn cô lơ mờ như không hiểu tại sao, sau đó anh vội cúi đầu nhìn lướt qua góc phải trên màn hình vi tính.

Đã 12 giờ bốn mươi ba phút rồi.

“Trễ vậy rồi?” Tiêu Cố hơi nhíu mày hỏi cô, “Em có đói không?”

Bữa trưa của Mễ Tinh đều là do Tiêu Cố sai trợ lí đi mua đồ ăn ở nhà riêng, không những dinh dưỡng rất đầy đủ, mà còn có thể bảo đảm khẩu vị và vệ sinh.

Mễ Tinh che miệng cười một tiếng, nhìn Tiêu Cố gặng hỏi: “Em đang định hỏi anh nè, anh không đói bụng hả? Có phải lên làm tổng giám đốc rồi cũng giống như đặc đạo thành tiên không, không cần ăn uống nữa?”

Mấy ngày nay ngồi yên trong văn phòng Tiêu Cố, cô có thể thấy hết thời gian biểu làm việc hằng ngày của anh ở công ty. Phải nói là cực kì cực kì bận rộn, ngoài công tác bàn giao cần thiết, hầu như nói một câu thôi cũng lãng phí thời gian. Lúc nghỉ ngơi thì không cần phải nói, nếu không phải Mễ Tinh vẫn ở đây, có khi đến ăn cơm anh cũng quên luôn mất.

Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn kiên trì mỗi ngày tan sở lại về nhà nấu cơm, Mễ Tinh muốn tự mình nấu nướng, anh cũng chỉ cho cô làm lật vật.

“Giám đốc Tiêu à, sức khỏe là vốn liếng của cách mạng, làm việc cũng không nên liều mạng như thế chứ.” Mễ Tinh nghĩ có lẽ đây là câu cô nói nhiều nhất trong suốt hai ngày qua, nhưng mà mỗi lần Tiêu Cố đều gật đầu đồng ý, ngày hôm sau lại liều mình làm việc.

Rốt cuộc Tiêu Cố cũng khép tập tài liệu trong tay, cười cười với cô: “Anh vẫn hay tập luyện mà, sức khỏe rất tốt, nhiều đây còn

chưa đủ khiến anh mệt mỏi đâu”.

Mễ Tinh không đồng ý phản bác: “Sức khỏe là do tháng ngày tích lũy, góp ít thành nhiều, anh không nên ỷ mình đang còn trẻ mà mặc kệ thế được.”

Tiêu Cố khẽ bật cười, đúng lúc này cửa văn phòng cũng vang lên tiếng gõ, trợ lý của Tiêu Cố cầm một hộp đựng thức ăn đi vào: “Xin lỗi giám đốc Tiêu, hôm nay trên đường kẹt xe qua.”

Anh ta nói xong thì đặt hộp cơm lên bàn trà rồi tự giác đi ra.

Tiêu Cố cũng đứng lên khỏi ghế, kéo Mễ Tinh đi sang ghế salon: “Ăn cơm trước đã.”

“Vâng.” Mễ Tinh đi theo anh, vừa mở hộp cơm ra, mùi thức ăn thơm phức đã xông vào cánh mũi.

Lúc trước khi hai người ăn cơm chung với nhau, Tiêu Cố vẫn cứ cầm tài liệu, Mễ Tinh phải phản đối rất kịch liệt một lần Tiêu Cố mới chịu sửa lại. Gắp cho Tiêu Cố một miếng thịt bò, Mễ Tinh căn dặn chẳng khác nào dạy con: “Anh phải ăn nhiều thịt một chút, gần đây vất vả quá mà.”

Nếu như trước kia cô còn không hiểu tại sao Tiêu Cố phải đưa Cầu Đản đi, vậy thì bây giờ cô còn vui mừng nữa, may mà nó đã được đưa đi rồi.

Cô thật lòng không muốn khiến Tiêu Cố phải vất vả nhiều hơn. Dù nghĩ thế cũng có lỗi với Cầu Đản lắm, nhưng mà... Lần sau đi thăm nó cô sẽ mang cho nó nhiều thịt hơn một chút.

Tiêu Cố nhìn miếng thịt bò Mễ Tinh vừa mới gắp cho mình, anh khẽ cười gắp nó lại cho Mễ cô: “Em mới nên ăn nhiều thịt vào đây.”

Từ sau khi Mễ Tinh mang thai, anh cũng nghiên cứu không ít thực đơn dành cho phụ nữ khi mang bầu, trong chồng sách nấu ăn dày cộp trong phòng bếp, số sách này cũng chiếm một xấp lớn. Ngoài ra còn có rất nhiều sách hướng dẫn cần chú ý trong thời gian này nữa, không chỉ mình anh đọc, anh còn muốn Mễ Tinh cũng phải học cùng mình.

Phàm là đồ tốt mà trong sách giới thiệu, nhất định anh phải mua về tất, Mễ Tinh cảm thấy sau khi đứa bé này được sinh ra, nhất định cô phải mập thêm hai mươi... Không, ba mươi cân!

Một bữa ăn cứ em gắp cho anh anh gắp cho em, vui vui vẻ vẻ giải quyết sạch.

Thu dọn hộp cơm của mình và Tiêu Cố, buổi tối phải mang về nhà rửa, để sáng hôm sau còn giao cho trợ lý, khi ấy chỉ cần lấy khăn giấy lau qua thêm một lần là được, Tiêu Cố dọn dẹp lại lần nữa rồi để nó qua bên.

Mễ Tinh biết bây giờ là lúc Tiêu Cố lại chuẩn bị làm việc, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ ở trong phòng làm việc, vẫn chưa tới một rưỡi.

Giờ làm việc ở công ty là hai giờ, cô theo Tiêu Cố đứng dậy khỏi ghế salon rồi nói với anh: “Còn nửa tiếng nữa mới làm việc lại mà, em muốn ngủ trưa.”

Tiêu Cố gật đầu đáp lại: “Vào trong phòng nghỉ mà ngủ đi em, đến giờ anh sẽ gọi em dậy”.

Đôi mắt Mễ Tinh hiện rõ vẻ không tin, lần trước Tiêu Cố cũng đã từng nói thế, nhưng rồi đến buổi chiều hôm đó, khi Mễ Tinh có cảm giác...tỉnh lại thì đã bốn giờ chiều. Cô chạy đến hỏi Tiêu Cố sao không gọi cô dậy, Tiêu Cố chỉ nói anh tập trung làm việc quá, nên quên.

Khi đó Mễ Tinh cảm thấy rất tức giận, cô là thư ký bên cạnh mà, chẳng lẽ không có cảm giác tồn tại đến vậy sao? Bỏ bê công việc suốt một buổi trưa, thế mà ông chủ cũng không hề phát hiện!

Hơn nữa họ lại ở chung cùng một phòng làm việc đó!

Sau đó Mễ Tinh mới dần dần tỉnh ngộ, cô nghĩ nhất định là do Tiêu Cố cố ý không chịu gọi cô dậy. Từ sau khi mang thai cô ngủ nhiều hơn trước, có lẽ anh cũng muốn để cô nghỉ ngơi nhiều một chút.

Mễ Tinh nghĩ tới đây thì xắn tới ôm cánh tay Tiêu Cố: “Mình em không ngủ được mà anh, anh đi ngủ với em đi.”

Tiêu Cố hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vương ý cười nhè nhẹ. Anh đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, mở lời dụ dỗ: “Ngoan nào, em ngủ một mình nhé, anh còn nhiều việc phải xử lí lắm”.

Mễ Tinh bĩu môi như thấy tủi thân lắm: “Tiêu Cố, sau khi kết hôn rồi anh thay đổi hoàn toàn, bây giờ ngủ cùng em anh cũng không muốn nữa.”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy thì bật cười ha hả, còn đang nghĩ phải động viên cô bé thế nào đây, cô ấy lại bắt đầu càu nhàu: “Anh không muốn ngủ với em thì muốn ngủ với ai, anh nói xem?”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Mễ Tinh, hôn lên môi cô một cái: “Giờ anh đi ngủ cùng em nhé, cô công chúa nhỏ.”

Mễ Tinh đắc ý cười hai tiếng, kéo Tiêu Cố đi tới phòng nghỉ ngơi. Phòng nghỉ nằm trong phòng làm việc, cô vừa mở cửa ra đã vội vàng cởi áo khoác đồ âu ở trên Tiêu Cố, đẩy anh lên giường.

Tiêu Cố đưa tay vuốt lên trán, tiếng cười trầm thấp không ngừng vang lên: “Công chúa nhỏ à, em chờ không nổi nữa hả?”

Mễ Tinh cũng cởi áo mình ra, nằm xuống sát bên anh: “Anh chưa nghe câu phụ nữ cũng có thể như hùm như hổ hả?”

Tiêu Cố bật cười, một tay anh ôm lấy Mễ Tinh, ôm hôn cô một lúc.

Sau khi kết thúc một nụ hôn quấn quýt triền miên, Mễ Tinh cũng phải thở hồng hộc. Cô ôm chặt Tiêu Cố, đỏ mặt nhìn anh: “Tiêu Cố này, giờ anh phải làm nhiều việc như vậy mệt lắm phải không anh?”

Trong lòng Mễ Tinh cũng thấy tự trách lắm, vốn Tiêu Cố đang kinh doanh cửa hàng thịt xiên thoải mái là thế, chỉ việc đếm tiền rồi đi chơi mát chượp, ngày ngày lại dắt chó dạo quanh. Nhưng cuối cùng để kết hôn cùng mình, anh không thể không trở lại Cố gia, nắm giữ một công ty, sau này còn phải giúp cô quản lý công ty nhà họ Mễ.

Chó cắn áo rách là vậy, giữa thời kì khó khăn nhất thế này, cô lại còn mang thai, không thể giúp được anh cái gì, đã vậy anh lại phải tốn công chăm sóc.

Tiêu Cố vuốt sợi tóc vương trên má của cô, giọng nói trầm thấp quyến rũ như tiếng violon làm say mê lòng người: “Mỗi lần anh thấy mệt, chỉ cần ngược mắt lên là có thể thấy em.” Anh nói xong lại hôn lên môi cô, “Em có thể truyền sức mạnh cho anh mà.”

Vốn là câu tâm tình đầy sướt mướt, Mễ Tinh lại không nhịn được cười: “Nói thế thì anh chính là thủy thủ Popeye, còn em là rau chân vịt?”

Tiêu Cố cũng bật cười theo cô: “Được rồi, không phải em nói muốn ngủ trưa nữa à? Ngủ nhanh còn đi làm nữa.”

“Vâng.” Mễ Tinh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tiêu Cố lấy điện thoại ra đặt báo thức hai giờ, mình cũng nhắm mắt theo.

Có lẽ anh cũng mệt mỏi quá, Tiêu Cố ngủ rất say, như thế chỉ vừa nhắm mắt lại, một khắc sau đồng hồ báo thức đã reo inh ỏi rồi.

Lông mày anh giật giật, mở mắt ra tắt đồng hồ báo thức. Mễ Tinh cũng giật mình tỉnh theo, Tiêu Cố thấy cô định ngồi dậy thì ôm cô thủ thủ: “Em ngủ thêm lúc nữa, một lát anh sẽ gọi em dậy.”

Cái này người ta hay bảo là một lần bị răn căn, mười năm sợ dây thừng, Mễ Tinh sẽ không bao giờ tin câu nói “Chờ lát nữa anh sẽ gọi em dậy” của Tiêu Cố nữa đâu. Cô bò dậy mặc áo khoác của mình, quay về cười cười với anh: “Em không ngủ đâu, em muốn đồng cam cộng khổ với anh mà.”

Tiêu Cố đứng lên, nhìn cô nói: “Nhưng mà anh lại không thể đồng cam cộng khổ với em.”

Anh nói xong lại nhìn lướt qua bụng của Mễ Tinh.

Mẽ Tinh: “...”

Nói thế cô đúng là thiệt thòi, bao nhiêu khổ cực lúc mang thai cũng chỉ mình cô chịu.

Buổi chiều vẫn giống như mọi ngày, Tiêu Cố ngập đầu trong công việc. Nhưng mà bốn giờ ngày hôm nay, Cố Tín lại gọi điện đến đây.

Tiêu Cố nhìn lướt qua màn hình, dựa vào tên người gọi để quyết định nên nhận máy hay không.

Nhìn thấy tên Cố Tín, anh định không nhắc máy nhưng lại nghĩ biết đâu đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng vẫn nhắc máy hỏi xem.

Dường như chỉ ngay trong khoảnh khắc điện thoại được kết nối, giọng nói oán trách của Cố Tín đã dồn dập vang lên từ tai nghe: “Tiêu Cố, chó nhà anh nó bị gì thế hả? Em đang viết ca khúc ở trong phòng, nó ở ngoài lại tru như chó sói, hàng xóm nhà em còn tưởng nuôi chó bây giờ sẽ tru tréo như chó sói nữa kìa!”

Tiêu Cố phì cười, anh cảm thấy nhận cuộc điện thoại này quả đúng là sáng suốt.

Nghe tiếng cười của anh, Cố Tín càng tức giận phùng phùng: “Anh còn cười nữa à? Anh nói xem phải làm sao bây giờ?”

Ngay sau câu nói của người kia là tiếng Husky gào rú như chó sói: “Ào u _____ “

Tiêu Cố càng cười vui vẻ hơn, anh cảm thấy Cố Tín gọi nó là Hao Thiên Khuyển cũng hợp lí hợp tình: “Anh đã nói cậu phải dắt nó ra ngoài đi dạo rồi mà, cậu có dắt không?”

“Dẫn mà”. Cố Tín có vẻ hơi chột dạ, “Ngày đầu tiên có dắt một lần.”

Ngày đó vừa đón Hao Thiên Khuyển về, anh cũng thấy mới mẻ nên dắt nó ra ngoài đi dạo thử. Không ngờ tên này xuống lầu dưới chẳng khác gì vừa mới xài thuốc lắc, cuối cùng có phải anh dắt nó đi đâu, mà là nó dắt anh mới phải.

Tiêu Cố đáp: “Husky không vận động đủ nó sẽ phá lăm đấy, chưa quấy nát phòng em chứng tỏ nó yêu em lăm rồi.”

Cố Tín: “...”

Rốt cuộc tại sao lúc trước anh lại chọn Husky?

Chương 58

Chuyên ngữ: Fei Ying

Sau khi Cố Tín cúp điện thoại, con Husky vẫn đang cố dồn sức học theo tiếng sói tru. Cố Tín nghe nó gào mà đau hết cả đầu, rõ ràng lúc còn bé con Hao Thiên Khuyển này cũng đáng yêu lắm mà, sao giờ lớn lên cứ như thay đổi hẳn thành một con khác thế. Chắc chắn là do Tiêu Cố nuôi dưỡng thành như vậy.

Cố Tín đưa ra kết luận xong, anh trầm mặc nhìn nó một hồi, cuối cùng cầm di động lên gửi tin nhắn Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Dạo này em đang bận gì à?”

Thẩm Thi Thi trả lời lại rất nhanh: “Em còn thi hai môn nữa là xong! Đại Đại, anh có chuyện gì không? Hay là muốn hẹn hò với em? [xấu hổ]”

Lần trước Cố Tín hẹn cô đi xem buổi biểu diễn mừng năm mới, đó là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi được trực tiếp nhìn thấy Cố Tín trên sân khấu. Hoàn toàn không giống lúc bình thường, trên sân khấu, cả người Cố Tín chói lóa trong ánh đèn rực rỡ, đẹp trai ngời ngời. Mỗi động tác của anh đều mang phong thái của một ngôi sao lớn, chỉ một ánh nhìn cũng có thể khiến cho khán giả mẫn mộ hò hét điên cuồng.

Sân khấu âm nhạc trực tiếp mang tới những rung động khó mà so sánh được, Thẩm Thi Thi cảm thấy xem xong buổi biểu diễn

này rồi, hình như cô lại yêu Cố Tín thêm lần nữa.

Cố Tín nghe cô nói vậy cũng chỉ cười cười, gửi tin nhắn thoại sang: “Anh muốn mời em tới giúp anh dắt chó đi dạo, để trả thù lao, anh mời em ăn cơm tối được không.”

Thẩm Thi Thi nghe giọng nói của anh, đầu ngón tay lướt nhanh trên màn hình điện thoại: “Không mời em ăn cơm cũng không sao, em chỉ có một yêu cầu thôi, sau này nhắn tin wechat bằng tin nhắn thoại với em được không anh? :)”

Giọng nói của Cố Tín mê đắm lạ kì, Thẩm Thi Thi nghĩ có khi mình nghe được suốt cả đêm ấy chứ.

Âm thanh có tin nhắn mới vang lên, lại là một tin wechat từ Cố Tín, vẫn là tin nhắn thoại: “Em thích là được rồi.”

Thẩm Thi Thi: “...” Che mặt.

Tâm hồn sôi sục hồi lâu, Thẩm Thi Thi gửi thêm tin chat nữa: “Đại Đại này, anh nuôi chó lúc nào thế?”

Cố Tín hạ thấp âm lượng, nói vào ống nghe: “Là chó Tiều Cố nuôi lúc trước, bây giờ Mễ Tinh đang có thai, anh ấy không chăm sóc được nên để lại chỗ anh.”

Thẩm Thi Thi còn chưa kịp tỉnh lại từ cảm xúc trong giọng nói của anh thì đã bị tin tức vừa rồi làm chấn động cả người: “Mễ Tinh

có thai???”

Mặc dù có nghe nói về hôn sự giữa ông chủ Tiêu và Mễ Tinh, nhưng cô chưa nghe thấy chuyện hai người họ “vì con mà cưới” đâu.

Dù Thẩm Thi Thi gõ tin nhắn bằng chữ, nhưng qua lớp màn hình điện thoại, Cố Tín vẫn cảm nhận sự bất ngờ choáng váng của người kia.

Một lần nữa anh thu giọng nói của mình: “Em kích động thế, chẳng lẽ là con của em à?”

Thẩm Thi Thi: “...” Đại Đại nhà cô hài hước quá đi.

Ngón tay run rẩy gõ gõ trên màn hình: “Chỉ tại em thấy tốc độ tiến triển của hai người bọn họ nhanh quá thôi.”

Cảm giác như Mễ Tinh vừa mới bàn tán với mình về chuyện chị Dung Dung có phải là bà chủ hay không vẫn còn ngay trước mắt, thế mà mới chỉ trong giây lát, cô ấy đã mang thai con của ông chủ Tiêu, ngồi vững vàng ở vị trí bà chủ kia rồi.

“Ừ, đúng vậy.” Cố Tín nói xong câu này, trong đầu anh cũng nảy ra suy nghĩ, liệu có phải anh và Thẩm Thi Thi cũng nên tăng tốc độ nhanh hơn không đây? Có khi phải tranh thủ chuyện dặt chớ đi dạo mà phát triển thêm một chút nữa mới được!

Nghĩ thế nên anh bỗng cảm thấy mặt mũi của con Husky kia cũng không đáng ghét cho lắm.

Ngày hôm sau là ngày Tiêu Cố mời cơm mọi người trong cửa hàng thịt xiên, Thẩm Thi Thi cũng được tham gia. Ánh mắt hóng hớt của cô nàng quét một vòng trên bụng của Mễ Tinh rồi hỏi: “Máy tháng rồi?”

Mễ Tinh: “...” Dù cô không nói gì thì Thẩm Thi Thi cũng không chịu ngồi yên: “Thì ra chị với ông chủ Tiêu là “bác sĩ bảo cưới” à.”

Những lời này đúng lúc bị Tiêu Cố bên cạnh Mễ Tinh nghe thấy được, anh nghiêng đầu nhìn Thẩm Thi Thi rồi đáp: “Không phải chúng tôi kết hôn vì có con mà là vì chúng tôi yêu nhau thôi.”

Mễ Tinh: “...”

Thẩm Thi Thi: “...”

Khách trong tiệm thịt xiên càng ngày càng đông, theo phản xạ Thẩm Thi Thi định đi pha trà rót nước cho bọn họ, may mà dừng lại kịp thời.

Hôm nay cô tới đây để ăn chùa cơm mà, sao mà cứ nghĩ mình là nhân viên phục vụ như thế chứ!

Chỉ một lát sau, toàn bộ phòng lớn ở tầng 1 đã kín bàn, hầu hết đều là dân cư quanh khu này, mọi người ngồi cùng nhau cũng có

chung đề tài nói chuyện. Mạn chúc tụng Tiêu Cố và Mễ Tinh ồn ào qua đi, kế tiếp là lễ nghi đặc biệt của người Trung Quốc trên bàn ăn - mời rượu.

Mễ Tinh còn đang mang bầu đứa nhỏ, chắc chắn không thể uống rượu được, thế nên rượu trong bữa tiệc đều do một mình Tiêu Cố ngăn cản hết. Mễ Tinh thấy vậy thì hơi lo, ngày mai anh ấy còn phải đi làm nữa, uống nhiều như thế tối nay đừng mong ngủ được.

Chờ Tiêu Cố kính rượu các bàn xong, anh đi tới bên cạnh Mễ Tinh mặt mũi đang nặng trĩch như chì, quơ quơ chai rượu trong tay với cô: “Trong này hơn một nửa là nước.”

Mễ Tinh: “...”

Có lẽ hiếm khi được ăn thịt xiên một lần cho thoải mái, tối hôm đó mọi người thực sự đã nói rộng dạ dày để ăn thêm. Đến tận gần 11h, gần như mọi người đều về hết.

Mễ Tinh nhìn khu vực chọn thức ăn trống trơn là lại thấy đau lòng: “Liệu có bị ăn đến phá sản không anh?”

Tiêu Cố cười nói: “Đâu có phá sản dễ thế được, dù sao thì cả đời cũng chỉ có một lần này thôi.”

Mễ Tinh bỗng cảm thấy tâm hồn thiếu nữ của mình như bị ai đánh trúng.

Vì cũng muộn rồi lại thêm việc Tiêu Cố uống rượu, hai người không về khu quốc tế Khai Thụy nữa mà ở lại hoa viên Nam Thành luôn. Mặc dù đồ bên này đã được chuyển đi khá nhiều nhưng những đồ dùng cần thiết trong nhà vẫn được anh giữ lại.

Một lần nữa quay về nơi đây, Mễ Tinh lại cảm thấy bùi ngùi. Khoảnh khắc gõ cánh cửa này lần đầu tiên, có năm mơ cô cũng không nghĩ tới về sau sẽ có nhiều chuyện xảy ra như thế này.

“Sao thế?” Thấy Mễ Tinh đứng đờ trước cửa không nhúc nhích, Tiêu Cố đang thay giày ngẩng đầu nhìn cô. Mễ Tinh lắc đầu, đi vào trong phòng, thuận tay đóng cánh cửa phía sau.

Thời gian cứ thong thả trôi đi, nhưng đối với người bận rộn như Tiêu Cố thì chỉ tiếc không thể bẻ một giờ đồng hồ thành hai nửa. Mễ Tinh cũng làm quen với hồ sơ công ty được một tháng, bắt đầu được giao một vài công việc thường ngày, mặc dù chỉ là chút chuyện nhỏ như hạt đậu hạt vừng, nhưng cũng còn tốt hơn việc tiếp tục ngồi xem hồ sơ công ty như trước đó, đọc suốt cả một tháng, đến mục lục cô cũng thuộc lòng.

Cuối tháng, Cố lão gia gọi điện thông báo cho Tiêu Cố, hôn lễ đã chuẩn bị gần xong, thời gian tổ chức là vào đầu tháng hai.

Trước mấy ngày, Tiêu Cố đưa Mễ Tinh về lại thành phố C, nhẫn cưới đặt theo yêu cầu đã làm xong, Tiêu Cố tự mình tới kiểm tra, sau đó mang theo chiếc nhẫn đi tìm Mễ Tinh

Lần trở về này, Mễ Tinh không ở nhà họ Cố mà về lại nhà họ Mễ. Tiêu Cố nghĩ sau khi kết hôn với mình, cô và cha mẹ sẽ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều nên cũng không phản đối. Anh lên xe, việc đầu tiên là gọi cho Mễ Tinh, cô nói mình đang đi cùng mẹ tới tiệm thử áo cưới.

“Vậy anh tới đó tìm em.” Tiêu Cố quay đầu ở đoạn đường giao nhau phía trước, lái xe về hướng cửa hàng nọ.

Lúc anh đến, Mễ Tinh đã chọn áo xong, đang ngồi nói chuyện cùng mẹ mình trong quán cafe bên cạnh. Tiêu Cố đi tới nhìn qua đồ uống trước mặt cô, thấy đó là một ly nước ấm mới đưa mắt sang cái hộp đang để ở chỗ trống bên cạnh.

“Đây là áo cưới hả?” Anh nhìn logo in trên hộp, cất lời hỏi. Mễ Tinh gật đầu đáp: “Vâng, vừa lắm ạ, không cần phải đổi nữa.”

Tiêu Cố ngồi xuống một ghế trống khác, giọng nói nghe có vẻ tiếc nuối: “Sao không đợi anh tới rồi hãy cởi ra?”

Mễ Tinh cười nói: “Ngày làm lễ chính thức sẽ mặc cho anh xem, vui lòng chờ nhé.”

Khóe miệng Tiêu Cố hơi nhếch lên, anh lấy chiếc nhẫn mới đến tay, mở hộp đưa tới trước mặt của Mễ Tinh.

Mễ Tinh nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh bên trong nó, mặc dù không có kiểu dáng gì đặc biệt, nhưng mặt trên chiếc nhẫn toàn

bộ đều được nạm bằng kim cương màu hồng.

“Trời ơi, cái này đẹp quá.” Mễ Tinh cầm chiếc nhẫn lên, dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời, viên kim cương lóe lên ánh sáng chói lòa khiến người ta khó mà rời mắt.

Kim cương màu hồng vô cùng quý hiếm, một chiếc nhẫn như vậy chắc chắn có giá trị không rẻ.

“Bên trong chiếc nhẫn còn khắc tên của hai chúng mình nữa.”

Mễ Tinh nghe Tiêu Cỗ nói vậy thì cố ý nhìn qua, đúng là bên trong có khắc một chữ “Tinh” và một chữ “Cỗ”.

Đôi môi vô thức cong lên, cô đưa chiếc nhẫn lại cho Tiêu Cỗ: “Anh đeo cho em đi.”

Tiêu Cỗ cười cười cầm nhẫn về, nhưng lại nhét vào hộp lần nữa: “Ngày làm lễ chính thức sẽ đeo cho em, vui lòng chờ nhé.”

Giọng điệu của anh bắt chước hệt như cách nói của cô lúc nãy làm cho công chúa nhỏ Mễ Tinh rất bất mãn.

Tiêu Cỗ đưa tay vuốt gọn mái tóc cô, Mễ Tinh lại mím môi kéo tay anh: “Mẹ còn ở đây đấy.”

Bà Mễ: “...”

Thì ra hai đứa còn nhớ tới bà cơ nữa cơ à, vừa nãy còn tưởng mình lại trở thành người vô hình cơ chứ.

Buổi tối Mễ Tinh cùng mẹ mình quay về nhà họ Mễ. Đã liên tục mấy ngày không được ôm vợ ngủ, Tiêu Cố cảm thấy có khi tối nay cũng lại mất ngủ thôi.

May mà sau đó chỉ hai hôm là đến ngày cử hành hôn lễ, lễ kết hôn giữa hai nhà Cố Mễ được tổ chức vô cùng long trọng, khách tới tham gia đều là những nhân vật có máu mặt ở thành phố C.

Mễ Tinh mời Hoắc Lệ tới làm phù dâu, Tiêu Cố thì mời Cố Tín làm phù rể.

Bên trong phòng chuẩn bị, Mễ Tinh vẫn đang trang điểm thay quần áo, bởi vì có thai nên cô dặn dò riêng thợ trang điểm không nên đánh quá đậm, chỉ cần nhạt nhạt thôi được rồi.

Tiêu Cố thay xong lễ phục thì đi sang xem vợ mình thế nào, Mễ Tinh đứng dậy từ trước gương trang điểm, xách váy cưới dài tới trước mặt Tiêu Cố quay một vòng: “Thấy sao anh?”

Váy cưới dài chấm đất càng làm tôn lên vóc dáng cao gầy của Mễ Tinh, mái tóc uốn xoắn búi gọn trên đỉnh đầu, chỉ để vài lọn tóc buông lơ lửng tô điểm trên khuôn mặt.

Trang phục mang đậm phong cách quý tộc châu Âu ưu nhã và cao quý, áo cưới đính trâm châu viền ren lại càng tăng thêm sắc

màu hạnh phúc.

Tiêu Cố đi tới, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, khom người hôn lên môi Mễ Tinh một cái: “Đẹp lắm.”

Mễ Tinh đỏ mặt, này này,... trong phòng thay đồ toàn là người thôi đó!

Cũng may mọi người đều giả vờ như không nhìn thấy gì, tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Tiếng chuông điểm mười hai giờ, trong giáo đường vang lên giai điệu “Wedding March”, Mễ Tinh khoác tay ba mình đi từ bên ngoài nhà thờ từng bước từng bước tiến vào trong, các khách mời vỗ tay vang dội.

Đi theo bên cạnh Mễ Tinh còn có những bạn nhỏ làm hoa đồng tung bông, túi nhỏ tung hoa dọc theo con đường cô đi, bước trên con đường thảm đỏ dài dằng dặc vương đủ loại hoa giấy sáng lòa, cuối cùng Mễ Tinh cũng tới cạnh anh.

Ông Mễ hoàn thành lễ nghi giao con gái của mình cho Tiêu Cố xong thì lui xuống phía dưới.

“Anh Tiêu Cố, anh có đồng ý cưới cô Mễ Tinh làm vợ mình, dù cho nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh vẫn yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Lời thề này Mễ Tinh đã nghe trong phim ảnh không dưới mười lần, nhưng lúc này, ngay trong hôn lễ của mình, những lời từ miệng cha xứ nói ra bỗng trở nên thiêng liêng đến lạ.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói trầm ấm của Tiêu Cố vang lên, làm lòng cô kích động.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Tiêu Cố, mềm mại như nước nhưng kiên nghị vững vàng.

“Cô Mễ Tinh, cô có đồng ý cưới anh Tiêu Cố làm chồng mình, dù cho nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, cô cũng yêu anh ấy, tôn trọng và bảo vệ anh ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Cùng một câu như vậy, cha xứ chỉ đối xứng hô rồi cũng hỏi Mễ Tinh.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói nhẹ nhàng của Mễ Tinh vang lên trong giáo đường, từng chữ từng chữ rơi vào lòng Tiêu Cố.

“Bây giờ mời hai người trao nhẫn cho nhau.”

Tiêu Cố lấy nhẫn cưới ra, Mễ Tinh tự giác chìa tay mình tới.

Tay cô mang một đôi găng tay bằng ren, Tiêu Cố nâng tay cô lên, cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Màu hồng của kim

cương lúc này đây càng long lanh rực rỡ.

Mễ Tinh nâng tay mình lên ngắm nghía một hồi, không quên đeo nhẫn lại cho anh.

Mặc dù hai chiếc nhẫn một đôi, nhưng nhẫn của Tiêu Cố giản dị hơn bao nhiêu, không hề có nhiều kim cương lòe loẹt. Mễ Tinh cũng giống anh khi nãy, cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của người kia, Tiêu Cố tiện thể cầm tay cô, nở một nụ cười.

Rõ ràng là đã có thai con của anh ấy rồi, thế mà nụ cười này của Tiêu Cố vẫn dễ dàng khiến cho tâm hồn thiếu nữ của Mễ Tinh nổ tung như pháo hoa rực rỡ.

Nhịp tim nhanh đáng sợ như thế này, giống như khi cô còn là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi mới biết yêu.

Có lẽ trên cõi đời này thực sự có một người như thế, người có thể khiến bạn luôn luôn có cảm xúc như của mỗi tình đầu.

“Bây giờ mời chú rể hôn cô dâu.”

Lời của cha xứ kéo suy nghĩ của Mễ Tinh trở lại, cô phục hồi lại tinh thần thì thấy gương mặt tuần tú của Tiêu Cố từ từ phóng đại trước mắt mình, sau đó là một nụ hôn dịu dàng tràn đầy yêu thương. Các khách quý tới dự lễ cưới đều vỗ tay, có vài người còn nhiệt tình đứng lên huýt sáo, ồn ào cả lên.

Lúc anh hôn cô, khuôn mặt của Mễ Tinh không ngừng đỏ ửng, lan tới tận mang tai, mãi rồi Tiêu Cố cũng buông ra. Cha xứ tuyên bố lễ tuyên thệ kết thúc, mọi người di chuyển ra bên ngoài bãi cỏ bắt đầu dùng bữa.

Trên bãi cỏ đã cắt tỉa gọn gàng được bày biện một chiếc dương cầm đầy nổi bật, một nghệ sĩ ngồi trước đàn biểu diễn cho mọi người nghe.

Khách khứa bận bịu chuyện ăn uống rồi trò chuyện, không có mấy người thưởng thức màn trình diễn của nghệ sĩ đàn piano, Chu Nghi Nhiên đi lên, nói gì đó với người đánh đàn, sau đó anh ta lễ phép rời khỏi vị trí, mời Chu Nghi Nhiên ngồi xuống.

Chu Nghi Nhiên ngồi trước đàn dương cầm, suy nghĩ mấy giây, sau đó bắt đầu đàn bản nhạc “Hôn lễ trong mơ.”

Hoặc Lệ vẫn luôn chú ý đến anh, khi anh đánh đàn, cô lại lắng tai nghe. Trên bãi cỏ không ít người đã phát hiện ra người đánh đàn chuyên thành Chu Nghi Nhiên, có cơ hội trực tiếp thưởng thức màn trình diễn của nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng, mọi người đều cảm thấy vinh hạnh.

Mễ Tinh và Tiêu Cố đang chào hỏi khách khứa, lúc này cũng bị tiếng đàn của Chu Nghi Nhiên hấp dẫn. Tiêu Cố nhìn bộ lễ phục màu trắng của Chu Nghi Nhiên, nhú mày không lên tiếng.

Bản nhạc kết thúc, các vị khách cũng không keo kiệt tặng một tràng pháo tay cho anh. Chu Nghi Nhiên đứng lên cảm ơn mọi người, sau đó nhìn Mễ Tinh ở cách đó không xa nói: “Bài hát này tôi muốn tặng hai người, hy vọng hai người sẽ luôn luôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Mễ Tinh cầm ly rượu trước mặt lên, làm một động tác cạn ly với anh.

Trong ly là rượu, nhưng trước khi Mễ Tinh kịp đưa lên miệng đã bị Tiêu Cố chặn ngang. Tiêu Cố cũng cầm ly rượu lên, làm động tác cạn ly với Chu Nghi Nhiên, sau đó ngửa đầu uống rượu

Chu Nghi Nhiên cầm ly rượu từ khay của nhân viên phục vụ, cũng ngửa đầu uống một hớp. Sau màn uống rượu này, anh rời khỏi cây đàn dương cầm, nghệ sĩ ban đầu lại trở về chỗ ngồi tiếp tục trình diễn.

Hoắc Lệ đi tới cạnh anh, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: “Nếu trong lòng không vui thì không cần cười thoải mái vậy đâu.”

Chu Nghi Nhiên cười bảo: “Anh không miễn cưỡng gượng cười mà thật lòng chúc phúc cho họ mà.”

Dù là nguyên nhân gì đi chăng nữa, trước kia Mễ Tinh cũng có tình cảm với anh, điểm này dù ít dù nhiều anh vẫn nhận ra được. Chỉ tiếc là hai người khi đó còn quá trẻ, mỗi người có con đường phải đi, mà tình cảm đó chỉ mới nảy sinh một chút xíu, chôn trong

lòng đôi thiếu niên nam nữ như một hạt giống từ đầu đến cuối không có cơ hội để mọc rễ nảy mầm. Đến khi cảm thấy cuối cùng thời cơ cũng đến rồi, bắt đầu muốn đưa đối phương vào kế hoạch cuộc đời mình thì mới phát hiện ra, trong lúc không hay biết, cô ấy đã đi lệch quỹ đạo mà anh từng suy tính, không còn có điểm giao nhau với nhau.

Bỏ qua cuối cùng cũng là bỏ lỡ.

Chu Nghi Nhiên lại cầm một ly rượu lên, uống một hớp, Hoắc Lệ ở bên cạnh lăm bẫm: “Anh có thể buông tay được thì đã tốt lắm rồi.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Mễ Tinh vẫn trở lại nhà họ Mễ. Đối với chuyện này, Tiêu Cố hơi buồn rầu, cứ cho là mấy ngày trước thì chấp nhận được đi, nhưng hôm nay là ngày cưới của họ, thế mà vẫn phải trời nam đất bắc mỗi người một nơi, thật đúng là ác mà.

Nhưng ngày mai phải về lại thành phố A, Tiêu Cố nghĩ tới đây thì quyết định tối nay phải đi ngủ thật sớm, như thế thì ngày mai có thể về sớm hơn một chút.

Ngày hôm sau anh thức dậy thật sớm, tới gõ cửa nhà Mễ Tinh, lúc này cô còn đang mơ màng nằm trên giường.

Cửa không khóa, Tiêu Cố dễ dàng mở ra, đi vào trong. Anh đứng một bên ngắm người nọ ngủ say, sau đó cúi xuống, hôn cô đánh

thức. Mễ Tinh mặt đỏ tới mang tai mở mắt ra, không phải then thùng mà lại là tức giận.

Tiêu Cố nhìn cô, nhếch môi nói: “Công chúa nhỏ, rời giường thôi, hôm nay phải về thành phố A mà.”

Mễ Tinh ngồi dậy, mặc quần áo, còn không để cho Tiêu Cố nhìn: “Anh, xoay đi chỗ khác!”

Tiêu Cố bất đắc dĩ cười cười, ngoan ngoãn quay lưng lại.

Mễ Tinh mặc xong quần áo mới để anh quay lại. Cô vào phòng tắm rửa mặt, Tiêu Cố chờ ở bên ngoài, chờ cô trang điểm thay đồ xong thì đã nửa giờ trôi qua.

Tiêu Cố cũng không oán hận lấy nửa câu, đi theo cô cùng xuống lầu. Dì Minh thấy họ xuống, vội đem bày bữa sáng ra bàn. Mễ Tinh nhìn quanh bốn phía, không thấy ba mẹ mình đâu thì vội hỏi: “Ba mẹ cháu đâu?”

Dì Minh nói: “Sáng nay họ cùng nhau tới công ty, họ biết anh Tiêu sẽ đến đón cháu, mau ăn sáng rồi hay đi.”

“Vâng.” Mễ Tinh gật đầu, nhìn sang Tiêu Cố ở bên cạnh, “Anh có muốn ăn sáng luôn không?”

Đúng là Tiêu Cố còn chưa kịp ăn sáng nên ngồi xuống cùng ăn với cô. Mễ Tinh cầm bánh mì lên cắn một miếng, hơi nhúu mày:

“Em không muốn về thành phố A đâu.”

Mi mắt Tiêu Cố giật giật, bỏ dao nĩa trên tay xuống, nghiêng đầu nhìn cô, “Tại sao?”

Trong lòng anh có phần lo lắng và trĩu nặng, nếu Mễ Tinh thực sự không muốn cùng anh về thành phố A thì anh nên làm gì bây giờ? Anh tuyệt đối không muốn cách xa cô, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng ép cô rời đi cùng mình... Chân mày Tiêu Cố cau lại.

Mễ Tinh chậm rãi uống một hộp sữa bò, trên môi còn dính một ít bột sữa màu trắng: “Ở thành phố C mấy ngày nay, anh còn đỡ vất vả một chút, về lại thành phố A, anh lại ngày đêm mải mê công việc.” Nghĩ một hồi cũng thấy phiền toái.

Tiêu Cố thở phào nhẹ nhõm, thì ra là cái này à? Chỉ cần không phải cô không muốn cùng đi với mình là được.

Anh dùng ngón tay lau đi bột sữa trên miệng Mễ Tinh, khẽ cười nói: “Vạn sự khởi đầu nan, chi nhánh công ty vừa mới đi những bước đầu tiên, cho nên hơi nhiều việc, chờ qua đợt bận bịu này là ổn thôi.”

Mễ Tinh nhìn anh, đôi mắt đảo quanh, khóe miệng nhếch lên bảo: “Mấy ngày nay em ở nhà học dì Minh nấu mấy món ăn ngon, về sẽ hầm canh cho anh!”

Dù chỉ một chút, cô cũng muốn giảm bớt gánh nặng cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố cười nhẹ, đứng lên kéo Mễ Tinh vào lòng: “Bây giờ em đang có thai, phải nghỉ ngơi thật nhiều, nấu ăn không phải là chuyện em cần quan tâm đâu.”

Mặc dù phản ứng thai nghén của Mễ Tinh không quá nghiêm trọng, nhưng thi thoảng vẫn sẽ thấy buồn nôn, hơn nữa tình trạng của phụ nữ có thai cũng có thay đổi, anh không dám xem thường chút nào.

Mễ Tinh ngẩng đầu, lườm anh: “Anh sợ em làm khó uống chứ gì.”

Chuyện thế này trên ti vi cô từng xem không ít, bạn gái dày công nấu bữa ăn tối cho bạn trai, mặc dù bạn trai cảm thấy không dễ ăn chút nào nhưng vẫn giả bộ món ăn rất ngon và ăn hết tất cả.

Tiêu Cố thông minh như thế, tốt nhất là không để cô làm, giải quyết từ ngọn nguồn của vấn đề luôn. Lời này của cô làm Tiêu Cố không nhịn được cười: “Công chúa nhỏ hầm canh, dù có khóc anh cũng sẽ uống hết.”

Mễ Tinh: “...”

Ai còn lạ gì!

Chương 59

Chuyên ngữ: Tặc + Fei Ying

Sau khi quay về thành phố A, Mễ Tinh đã thử nấu canh cho Tiêu Cố một lần - tuy rằng cô chỉ phụ trách việc cắt nhỏ các nguyên liệu rồi thả vào trong nồi, sau đó chờ hầm chín.

Tiêu Cố mua một cái nồi rất cao cấp, không chỉ có đủ chức năng hầm nấu xào chưng, mà thao tác cũng cực kì đơn giản. Trên ngoài hộp viết một dòng quảng cáo "Đến khi cũng có thể thoải mái nấu nướng xong". Mễ Tinh nghĩ ít nhiều gì cô cũng thông minh hơn khi chứ.

Hầm hơn ba tiếng, Mễ Tinh ngồi trong phòng khách cũng ngửi được mùi thơm, cô không kìm được chạy thẳng vào phòng bếp nhìn xem.

Mở nồi ra là mùi thơm ngào ngạt, Mễ Tinh nhìn nồi canh đầy ụ đang ùng ục sục sôi thì hài lòng hít ngửi.

Hôm nay vốn là ngày cuối tuần, công ty được nghỉ, thế nhưng một tổng giám đốc như Tiêu Cố lại phải đi tăng ca. Mễ Tinh không tới công ty cùng với anh mà mượn cơ nghỉ ngơi để ở nhà luyện tập tay nghề.

Mặc dù quảng cáo ghi đến khi nấu cũng thành công, nhưng mà với một bếp trưởng từng thành công ngoài xã hội như Tiêu Cố, anh

có hài lòng với nồi canh này không thì cũng khó nói lắm.

Nếu có người hỏi, lấy một ông chồng có khả năng nấu nướng siêu cấp thì sẽ thấy thế nào, có lẽ nửa năm trước Mễ Tinh sẽ nói là hạnh phúc, mỗi ngày chỉ cần chờ ăn thôi.

Nhưng mà bây giờ cô lại muốn nói là, mỗi lần xuống bếp chẳng khác nào trải qua một kì thi đại học.

Không, có lẽ không có lần sau nữa.

Lúc Tiêu Cố về nhà, chưa gì anh đã ngửi được mùi canh thơm nước. Anh đi tới phòng bếp liếc mắt nhìn thử, quả nhiên cái nồi anh mua vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

"Em làm gì thế?" Anh hỏi Mễ Tinh đang ngồi trong phòng khách, Mễ Tinh cười hì hì đi tới, nhấn nút off trên nồi: "Không phải em nói hầm canh cho anh mà? Sao anh, thơm không?"

Cô mở nắp nồi ra, để Tiêu Cố thưởng thức thành phẩm của mình xem sao thử. Nhưng còn chưa đụng tới tay cầm đã bị Tiêu Cố ngăn cản lại: "Coi chừng nóng". Anh kéo Mễ Tinh qua một bên, tự lấy khăn lông mở nắp nồi ra.

Nguyên liệu trong nồi rất phong phú, đỏ đen đủ cả, ngập tràn đầy ắp. Tiêu Cố cầm muống định thử xem, Mễ Tinh đã hớn hở ôm lấy cánh tay anh: "Chờ đã, em múc cho anh một bát".

Đùa sao, nhớ anh không muốn uống thì làm sao bây giờ? Hay là cứ múc cho anh ấy một cái bát to to, thế thì dù anh không uống được cũng phải ép mình uống hết trước mặt cô.

Mễ Tinh tính toán xong thì chủ động cầm một cái bát lớn bắt đầu múc canh cho Tiêu Cố. Tiêu Cố sợ cô bị phỏng nên cứ muốn tự làm, nhưng mà Mễ Tinh cứ nhất quyết khăng khăng, cuối cùng anh đành đứng một bên nhìn cô chăm chú.

Vất vả múc đầy một chén canh an toàn, Mễ Tinh còn đích thân bưng tới bàn ăn cho anh, Tiêu Cố rất muốn thốt lên là: "Công chúa nhỏ à, anh vừa mới tan làm, em đã thử thách trái tim của anh thế này sao [xuyên qua]"

Anh im lặng nhận lấy cái bát trên tay Mễ Tinh, tự bưng tới bàn.

Mễ Tinh cũng lẻo đẻo theo anh, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh: "Anh nếm thử xem, em nấu cả buổi trưa đó".

Tiêu Cố cầm muống lên múc thử một thìa canh, có cả một miếng màu đỏ đỏ, anh nhìn chăm chăm vật thể màu đỏ đó một hồi rồi mới hỏi: "Cái gì đây?"

Mễ Tinh ngạc nhiên nhìn anh: "Cà rốt thái nhỏ ạ, anh làm bếp trưởng mà cà rốt cũng không nhận ra sao?"

Tiêu Cố: "..."

Cà rốt thái nhỏ mà to thế này à, đúng là anh chưa từng nhìn thấy.

Anh đưa thìa lên miệng, thổi một chút rồi húp thử. Mễ Tinh bên cạnh cũng hồi hộp nhìn theo, như thể đang chờ kết quả thi đại học.

"Hơi mặn, nhưng mà vẫn uống được" .Tiêu Cố đánh giá đúng trọng tâm.

Mễ Tinh thất vọng chặc một tiếng, sau đó cô lại nghĩ, Tiêu Cố là đầu bếp chính của khách sạn người ta, anh ném đầu có giống người ta ném được chứ.

Nếu người khác đánh giá sáu mươi điểm, thế thì cô cũng phải được tám mươi, à không, tám lăm điểm.

Tự trấn an mình như vậy, Mễ Tinh vẫn khá hài lòng về câu trả lời của anh: "Thế anh uống hết đi, lúc trước anh có nói rồi mà, dù khóc cũng phải uống cho hết".

Khóe miệng Tiêu Cố hơi giật giật, một nồi canh to tổ chẳng thế này, uống... hai ba ngày mới hết.

Anh lại thử một miếng rồi nhìn sang Mễ Tinh: "Em không uống à?"

Mễ Tinh cười đáp lại: "Em không uống đâu, em nấu riêng cho anh uống thôi mà, dì Minh bảo nó có tác dụng bổ thận tráng dương, em uống làm gì".

Tiêu Cố: "..."

Bây giờ anh làm gì được chứ, bố thật để làm gì?

Anh mím môi hỏi lại: "Dì Minh chỉ em nấu mỗi món canh này thôi hả?"

"Không phải đâu, còn mấy món nữa ấy, nhưng mà em thấy anh dạo này mệt mỏi quá, đương nhiên là cần bồi bổ thêm".

Tiêu Cố : "..."

Công chúa nhỏ à, em bố không đúng chỗ rồi.

Thấy Tiêu Cố không uống nữa, Mễ Tinh ngồi bên thúc giục: "Anh uống nhanh kẻo nguội kìa".

Tiêu Cố: "..."

Nếu anh uống hết nồi canh này thì cần tắm mấy lần nước lạnh đây?

Anh nhìn Mễ Tinh đang chớp chớp đôi mắt, bao nhiêu lời muốn nói cũng nuốt hết cùng canh.

Buổi tối tắm xong, Tiêu Cố nhìn Mễ Tinh đang ngồi trên giường xem ti vi, tự dưng lại cảm thấy một luồng khô nóng không tên

cuồn cuộn tới.

Anh nghĩ nhất định là do nồi canh nọ.

Anh đi tới trước cầm remote tắt TV, Mễ Tinh nhìn màn hình bỗng chốc đen thùi lùi, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó thờ phì phò nhìn Tiêu Cố một bên: "Anh làm gì thế? Sao lại tắt TV?"

Trên TV đang chiếu lại bộ phim Thượng đế cấm khu 3, tháng sau Thượng đế cấm khu 4 sẽ được công chiếu, cô còn muốn hồi tưởng lại những tình tiết chính trong phần phim trước mà.

Tiêu Cố đi tới ngồi cạnh cô, kéo cô vào lòng mờ ám nói: "Em xem TV làm gì? Nhìn anh không được à?"

Mễ Tinh : "..."

"Anh... có gì mà xem". Mễ Tinh hơi co người lại, giọng nói cũng có phần run rẩy.

Tiêu Cố bật cười trần trọc hôn môi cô, vừa kề sát bờ môi cô vừa hỏi: "Chẳng lẽ em không biết bổ thận tráng dương là gì sao?"

Thực ra một chén canh kia cũng không tác dụng gì, nhưng mà Mễ Tinh nấu canh đó có phải đang ám chỉ gì đó với anh không?

"Em, em biết gì chứ?" Mễ Tinh lại muốn lùi về sau, kết quả là đụng phải cánh tay của Tiêu Cố, anh vòng cả hai tay quanh người

mình, giữ chặt không buông.

Bây giờ Mễ Tinh cũng thấy hối hận rồi, đương nhiên cô biết tác dụng của món canh đó chứ. Chỉ có điều thời gian này Tiêu Cố bận rộn quá, buổi tối dính vào gối là ngủ luôn, hơn nữa cô mang thai nên anh cũng tránh đụng chạm vào cô.

Mọi người đều nói lúc phụ nữ mang thai là thời gian đàn ông phải chịu đựng mười tháng, nhưng nỗi khổ của cô thì có ai hiểu được. Cô vừa mới nếm ngon ngọt được chút, thế mà đã có con luôn rồi, cô... cũng trống vắng cô quạnh mà.

Lúc quyết định cho Tiêu Cố ăn canh, khi đó trong đầu chỉ nảy ra ý xấu nhất thời thôi, cô muốn ít nhất Tiêu Cố cũng có thể mờ ám với mình thêm chút ít, nhưng mà... nhìn Tiêu Cố như muốn ăn mình vậy.

"Có phải em thấy thời gian này anh lạnh nhạt với em không?" Tiêu Cố ôm cô, từ từ hôn lên người người đó.

Không khí ủa vào từ cổ áo, Mễ Tinh lại thấy hơi lành lạnh, nhưng những nơi Tiêu Cố hôn qua nhiệt độ lại vùn vụt tăng lên: "Không, không phải ạ..."

Đây không phải là câu để lấy lòng Tiêu Cố, tuy rằng thời gian này anh bận rộn thật đấy, nhưng những lúc không phải ra ngoài anh đều ở cùng cô. Dù là văn phòng công ty đi chẳng nữa, bận đến mức

thời gian nói chuyện với cô cũng không có, nhưng họ vẫn ở chung một phòng.

Hơn nữa giống như lời Tiêu Cố từng tâm sự, chỉ cần nhìn thấy cô anh đã có thêm sức mạnh rồi.

Cô cũng vậy đấy.

Trái tim cô cũng ngập tràn như vậy... chỉ có điều cơ thể hơi cô đơn một chút.

Cảm giác đói khát đó không phải chỉ đàn ông mới có.

Động tác của Tiêu Cố càng trở nên nhiệt tình, Mễ Tinh dần không chống đỡ được. Trong nội canh đó thực ra cô cũng không thêm nhiều nguyên liệu tráng dương đâu, sao hiệu quả lại rõ rệt thế này?

Cô dám thề với trời xanh, cô chỉ hi vọng Tiêu Cố ôm ôm hôn hôn cô thôi mà.

"Đừng... "Cô đẩy Tiêu Cố ra, sợ anh làm tới hơn thế nữa. Tiêu Cố hôn hên đầy ngọt ngào: "Ai chọc ai trước hả?"

Cơ thể của anh còn trống vắng hơn cô gấp trăm gấp ngàn lần, nhưng anh biết rõ Mễ Tinh có sức hấp dẫn với mình đến mức nào, chỉ cần vừa bắt đầu sẽ rất khó dừng lại. Nhưng mà bây giờ cơ thể

cô không cho phép mình làm đến bước cuối cùng - đúng là giày vò anh quá.

Vì thế mỗi ngày chỉ cần nhắm mắt là anh nằm ngủ luôn, cộng thêm công việc bận rộn đầy mệt nhọc, anh cũng nhanh ngủ thiếp.

Không ngờ vì thế lại khiến Mễ Tinh cảm thấy bị lạnh nhạt.

Xem ra hai người cũng nên có va chạm cần thiết.

Tối hôm đó, Mễ Tinh bị Tiêu Cố kéo tay phục vụ một hồi lâu, sau đó ôm cả nỗi hối hận vô biên rồi ngủ thiếp.

Từ đó về sau cô không dám chơi trò này lần nữa, bởi vì cô đơn cũng còn tốt hơn mà.

Một thời gian sau đó, Thượng đế cấm khu 4 được công chiếu, chi nhánh thị trấn của Tiêu Cố cũng khai trương.

Anh mời Cố Tín đến cắt băng khánh thành. Mễ Tinh cảm thấy cắt tấm vải kia xong, chắc fan của Cố Tín cũng rụng rời đi mất.

Nhưng mà cô nàng fan cuồng Thẩm Thi Thi vẫn đứng vững trận doanh, lúc Cố Tín xuất hiện, cô bé còn hô to tên Cố Tín, y hệt mấy fan cuồng hay xuất hiện ở trong TV vậy.

Cố Tín mất không tới ba giây để cắt băng, nhưng mà muốn xông qua tầng tầng lớp lớp fan vây quanh, rời khỏi quán thị trấn thì mất

hơn ba mươi phút.

May mà Cố Tín có mang bảo vệ theo, sau khi được hộ tống ra xe, anh buồn bực gửi tin wechat cho Thẩm Thi Thi: "Không biết ai tiết lộ hành trình của anh ra ngoài nhỉ, lần cắt băng này vốn được bảo mật mà, anh còn định rủ em đi ăn nữa :("

Thẩm Thi Thi: "Là Mễ Tinh đó! [chú cảnh sát ơ là người này]"

Cố Tín: "Là cô ấy á?"

Thẩm Thi Thi: "Không sai, vốn ông chủ Tiêu có nói với ai đâu, chỉ nói với mình chị ấy, nhưng chị ấy lại thông báo trên wechat với em".

Cố Tín: "...Sau đó thì sao?"

Thẩm Thi Thi: "Sau đó em phấn khích quá, buột miệng hô to: "Cố Tín muốn tới cắt băng khánh thành sao?! Σ(°Δ°|||)"

Cố Tín: "Sau đó...?"

Thẩm Thi Thi: "Lúc đó mọi người trong phòng trọ đều có mặt đông đủ.

Cố Tín...

Vì hôm nay là ngày đầu tiên khai trương chi nhánh, hiếm khi Tiêu Cỗ xuất hiện trong cửa hàng một lần, nhưng buổi chiều lại vội vàng về công ty mình ngay.

Buổi chiều Mễ Tinh không theo anh về đó mà phụ trách thu tiền trong cửa hàng.

Nói thật, cảm giác này nghiền chết.

Buổi tối sau khi Tiêu Cỗ về thì vào bếp làm cơm. Mễ Tinh còn ở lại cửa hàng chưa trở về. Tiêu Cỗ chuẩn bị cơm nước xong mới đi đón người kia.

"Hôm nay bán đắt lắm, vui ghê". Vui nhất là cô chỉ phụ trách đếm tiền, không cần chạy long nhong phục vụ nữa.

Tiêu Cỗ ôm cô, hôn lên môi cô một cái: "Hôm nay anh cũng vui lắm".

"Đương nhiên rồi, dù sao cũng là cửa hàng của anh mà".

Tiêu Cỗ khẽ mỉm cười: "Không phải vì chuyện này".

Mễ Tinh nghi ngờ nhìn anh, Tiêu Cỗ cười bổ sung: "Vì đã được ba tháng rồi".

Mễ Tinh nghĩ một lúc mới đoán được anh nói quá ba tháng là sao.

Là đứa bé trong bụng cô được ba tháng rồi.

Mặt của cô thẹn đến đỏ bừng, Tiêu Cố ôm chặt người kia nỉ non ở bên tai: "Công chúa nhỏ à, sau này em sẽ không cô đơn nữa đâu".

Mẽ Tinh: "..."

Chương 60 Phiên ngoại 1

Ngày sinh dự tính của Mễ Tinh rơi vào khoảng tháng mười, hôm bánh bao nhỏ bước tới cuộc đời này là một ngày cuối thu đất trời hừng nắng.

Hôm đó Tiêu Cố ở công ty, vốn ngày lễ Quốc khánh mọi người đều được nghỉ, nhưng lúc này lại có một cuộc họp quan trọng, anh không thể không chạy tới đúng giờ.

Cũng may từ tháng chín dì Minh đã tới thành phố A để giúp đỡ chăm sóc Mễ Tinh, nếu không anh cũng không yên lòng để cô ở nhà có một mình.

Mễ Tinh bị bánh bao nhỏ trong bụng hành hạ tận mười tháng, ngóng trông đứa bé sớm ngày chào đời ngay.

Thế là lúc nguyện vọng bỗng trở thành hiện thực lại không đối phó kịp.

Từ buổi sáng cô đã thấy bụng mình hơi ê ẩm, nhưng bây giờ cơn đau càng lúc càng thường xuyên. Đến lúc này cô mới ý thức được nó khác với những lần bé con quậy phá trong bụng mình, vội vàng gọi dì Minh tới. Trước đó Tiêu Cố đã định đưa cô đến bệnh viện trước ngày sinh dự tính, nhưng mà ở bệnh viện đâu thể thoải mái như ở nhà, hơn nữa bây giờ giường bệnh cũng khó đặt, cô càng không muốn chiếm giường của người ta.

Tiêu Cố đành phải chuyển sang để dì Minh ở nhà trông nom cô cả ngày, không ép buộc cô nữa, lúc ấy Mễ Tinh còn thấy rất vui mừng, nhưng bây giờ chỉ muốn lập tức sải cánh bay ngay vào bệnh viện.

Cũng may dì Minh đã chuẩn bị đồ đạc cần dùng khi nhập viện xong xuôi, bây giờ cũng không cần luống cuống. Bà gọi tài xế tới, chuyển đồ dùng của Mễ Tinh lên xe rồi mới gọi điện cho Tiêu Cố.

Lúc này đây Tiêu Cố vẫn còn đang ngồi họp, trong trường hợp này tất cả mọi người đều tự giác tắt máy, hoặc ít nhất cũng phải chuyển sang chế độ im lặng, thế mà tiếng chuông điện thoại của Tiêu Cố cứ đột ngột vang lên.

Nhạc chuông này anh đặt riêng cho số của Mễ Tinh, cũng là vì lo có chuyện gì đột xuất làm lỡ mất cuộc gọi tới của cô.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng, lòng Tiêu Cố cũng giật mình nảy lên.

Anh cho dừng bài phát biểu của quản lý sản phẩm trình chiếu ppt, cầm di động bước nhanh khỏi phòng họp.

"Mễ Tinh à, sao thế em?" Giọng của anh rất nhẹ, kìm nén hơi thở cho thấy vẻ căng thẳng rõ ràng.

"Hình như cô chủ sắp sinh rồi, giờ tôi đang đi với cô ấy tới bệnh viện".

Dì Minh nói thật nhanh, chẳng khác gì giữa hiện trường đánh trận, đầu tiên Tiêu Cố hơi sững sờ, sau đó đôi mắt như co lại: "Cháu đến bệnh viện ngay".

Anh cúp điện thoại rồi chạy thẳng tới chỗ thang máy, trợ lý của anh cũng vừa lúc đi ra, nhẹ nhàng gọi với theo bóng lưng của người kia: "Ông chủ Tiêu, xảy ra chuyện gì rồi ạ?"

Bước chân của anh thoáng ngừng lại, xoay người nhìn cậu ta: "Tôi tới bệnh viện đã, đổi ngày hội nghị đi".

Lúc nói những từ này, sắc mặt Tiêu Cố càng âm trầm đáng sợ, làm cậu trợ lý còn tưởng anh bị chẩn đoán bệnh nan y gì đó.

Mãi đến tận khi bóng lưng Tiêu Cố biến mất trước thang máy khá lâu, cậu mới chợt tỉnh ngộ, hay là cô Mễ sinh rồi?

Cậu vội vội vàng vàng chạy về phòng họp, chia sẻ tin vui đó cho mọi người.

Mấy quản lý đang ngồi trong phòng đều là người từng trải, vợ ai cũng đã sinh con rồi, chắc chắn đây là một việc lớn trong cuộc đời, vì thế mặc dù hôm nay mọi người phải đi tới tay không, nhưng ai ai cũng đều thông cảm hết.

Bên kia, Tiêu Cố lái xe băng băng như Tam hoàn thập tam thiếu giữa thành phố A.

Đoạn đường từ công ty đến bệnh viện trung ương cũng không phải là ngắn, thế mà anh chỉ chạy xe chưa tới hai mươi phút, thiếu chút nữa còn tới trước Mễ Tinh.

Khải Thụy quốc tế lại cách bệnh viện trung ương khá gần, thế nên lúc đầu Mễ Tinh mới đặt chỗ ở đây. Lúc Tiêu Cố chạy tới, Mễ Tinh mới được đẩy sang phòng chờ sinh, đợi đến khi bụng đau hơn thế nữa, y tá mới sang kiểm tra rồi chuyển tới phòng sinh.

Lúc đầu Tiêu Cố đứng chờ ngoài cửa với dì Minh, bây giờ nghe nói Mễ Tinh đã sang phòng sinh rồi, anh càng không thể ngồi yên được. Muốn vào theo nhưng y tá không cho.

Dì Minh đứng bên tận tình khuyên nhủ, nếu thuận lợi chỉ hơn một tiếng, thậm chí mười phút là đã sinh xong rồi, giờ y học phát triển như thế, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Nhưng Tiêu Cố vẫn không thể yên tâm, Mễ Tinh được nuông chiều từ bé, chưa từng phải khổ cực tí nào, nếu là các sản phụ khác một mình ở phòng sinh chiến đấu cũng không thành vấn đề, nhưng để công chúa nhỏ cũng phải làm như vậy, Tiêu Cố lại không dám nghĩ tới.

Mễ Tinh vẫn luôn ỷ lại anh, mua túi may mắn thôi cũng muốn anh đi cùng, bây giờ lẻ loi bị vớt ở phòng sinh, chắc chắn cô sẽ thấy sợ lắm.

Tiêu Cố càng nghĩ càng hoảng hốt, cuối cùng anh đi xin bệnh viện muốn được cùng vào theo. Lúc đầu bác sĩ còn muốn khuyên bảo anh, nói có ông chồng vào đứng còn ảnh hưởng tới việc sinh nở của sản phụ, bởi vì sản phụ nảy sinh tâm lý ỷ lại, nhưng thái độ Tiêu Cố kiên quyết quá, viện trưởng đành đồng ý.

Trong phòng sinh chỉ có mình Mễ Tinh là sản phụ nên cũng không có gì bất tiện, lúc Tiêu Cố mặc nguyên bộ đồ bảo hộ rồi đi vào, thiếu chút nữa Mễ Tinh không nhận ra.

Thực ra Mễ Tinh đã đau tới mức không thở được.

Lúc mới đầu người nói muốn đẻ thường là cô, bởi vì rạch một dao trên bụng mình thì có vẻ ghê quá, cô không dám nghĩ tới. Nhưng mà lúc này rồi đau đớn đến mất hết ý chí, cô chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt sự giày vò mà thôi. Cô nằm trên giường bệnh van xin bác sĩ, xin đổi cho mình sang sinh mổ nhưng lại bị từ chối.

Bác sĩ này là bạn của ba Mễ, cô cũng không biết tại sao ba mình có nhiều bạn bè làm bác sĩ như vậy, nói chung là nếu đổi một bác sĩ khác, chưa biết chừng họ sẽ đồng ý theo, nhưng bác sĩ này cứ nhất quyết bảo cô chịu đựng thêm, không sao cả.

Nhưng mà cô thấy mình không chịu được mà!

Đúng lúc đó cô nhìn thấy Tiêu Cố. Anh chỉ hở một đôi mắt ra ngoài, từ trước tới giờ Mễ Tinh chưa từng nhìn thấy ánh mắt anh

phức tạp đến thế này.

Có hốt hoảng, có lo lắng, đau lòng, và cả thêm sợ hãi.

Ánh mắt đó rung động trái tim của Mễ Tinh.

Cô nhìn anh đi tới nắm chặt lấy tay mình, cô nghĩ chỉ cần mình mở lời xin xỏ Tiêu Cố, nhất định anh sẽ đồng ý cho cô chuyển thành sinh mổ, anh không sắt đá như tên bác sĩ kia, cũng không nhẫn tâm nhìn cô đau như thế.

Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, cuối cùng cô lại chỉ cười với Tiêu Cố, suốt một giờ qua cũng không còn sức lực.

Nhưng trong lòng yên ổn hơn rất nhiều.

Cô nghĩ có khi Tiêu Cố mới chính là rau chân vịt của cô.

Tiêu Cố cũng có thể tưởng tượng được Mễ Tinh đau đớn đến mức nào, cô nắm chặt tay anh, từng đốt ngón tay đều trắng bệch. Chỉ một chốc tay của anh đã bị cô siết đỏ, nhưng chút đau này còn chưa bằng phần ngàn vạn cô phải chịu.

Anh mím chặt môi, lau nước mắt cho cô rồi ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: "Có thể để cho cô ấy sinh mổ được không?"

Bác sĩ nói: "Sinh mổ thì dễ thôi, nhưng sau đó lại hồi phục rất chậm, tôi đề nghị nếu cố gắng được thì nên gắng vượt qua".

Tiêu Cố rơi vào trầm mặc, Mễ Tinh vừa mới há miệng ra, hình như đang muốn nói gì đó, nhưng một cơn đau trước nay chưa từng có lại dồn dập kéo về, chỉ hận không thể chết ngay tại chỗ.

"Thấy đầu đứa bé rồi".

Không biết là tiếng ai hô to, nhưng chính câu nói đó đã cứu rỗi Mễ Tinh. Giống như một người đi lạc trong sa mạc ba ngày ba đêm cuối cùng cũng tìm ra ốc đảo.

Nhân viên y tế đứng bên đầu cố vũ cho cô, nói cô phối hợp gắng sức, quá trình đó diễn ra cực kì thuận lợi, không được mấy phút sau, đứa bé chào đời.

Bác sĩ cầm kéo cắt đứt mối liên hệ giữa mẹ và con, cơn đau như giết chết người ta lúc vừa rồi cũng giảm đi rất nhiều.

Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, thời gian này cô vẫn cố để rèn luyện sức khỏe, quả nhiên không hề uống công một chút nào.

Bác sĩ thông báo giới tính và cân nặng của con, cô lại không nghe được tí gì, nhưng câu nói cuối cùng Tiêu Cố nói với cô lại vô cùng rõ rệt.

Anh nói: " Công chúa nhỏ, tất cả đều đã qua hết rồi, sau này mình không sinh con nữa nhé".

Sau đó Mễ Tinh phải hỏi lại Tiêu Cố, khi đó mới biết cô sinh một nhóc con. Tiêu Cố nói, lần này được rồi, chờ đến khi thằng bé lớn lên có thể quản lí công ty cùng với cô, cô chỉ cần an tâm làm thái hậu là được.

Nhưng Mễ Tinh vẫn thấy hơi lo lắng, nhớ sau này con lớn, nó cũng muốn chơi nhạc như Cố Tín thì sao? Chẳng lẽ phải sinh thêm đứa nữa.

Lần này Tiêu Cố lại khẽ cười: "Anh không tốt tính như cậu út và vợ đâu".

Mễ Tinh: "..."

Nghề nghiệp tương lai của đứa bé đã có, nhưng vẫn chưa có tên, đây lại là một vấn đề hệ trọng.

Tiêu Cố nói anh đã nghĩ hết rồi, tên bé là Tiêu Tinh. sau khi Mễ Tinh nghe được cái tên này thì trầm mặc một lúc lâu, không thể nào tin nổi đây là cái tên do sinh viên xuất sắc của trường đại học Bắc Kinh nghĩ được.

"Tiêu của anh, Tinh của em? Anh lười quá đi, cái tên này có nghĩ mất hai giây không thể?" Mễ Tinh thật muốn liếc cho anh một cái.

Tiêu Cố giải thích rất hùng hồn: "Đâu phải chỉ có Tinh trong tên của em, đó còn là vì ngày thằng bé ra đời là một hôm trời trong nắng đẹp".

Tinh 晴: trời quang đãng

Mẽ Tinh: "..."

Thế cô có nên cảm ơn vì anh đã không đặt tên "Quốc khánh" cho con mình đúng không?

Tiêu Quốc Khánh...

Mẽ Tinh bị sặc nước miếng của chính mình, phản bác: "Không được, Tinh nữ tính quá, nghĩ lại đi anh".

Tiêu Cố nhất thời không nghĩ được, mẹ Mẽ lại cầm một đồng tên hay không biết đi xin từ thầy bói nào về đưa ra cho Mẽ Tinh chọn lựa.

Có cái cô thấy quá bình thường, nhiều người dùng quá nên đều không vừa ý.

Cuối cùng ba Mẽ ném cho cô một quyển từ điển Tân Hoa, bảo cô nhân lúc ở cũ thì lật tìm đi nhé.

Tuy Mẽ Tinh cảm thấy như vậy tùy tiện quá, nhưng mà... ít nhất còn thấy được.

Cô bắt đầu tiện tay lật từ điển, lật tới tờ nào cũng toàn chữ là chữ.

Hoa, Đồng, Tượng, Học....

Còn không bằng mấy tên mẹ cô đưa orz.

Lật từ điển cả buổi cũng không thấy tên nào, Mễ Tinh mất kiên nhẫn ném từ điển cho anh: "Anh tự tìm đi, tay anh hên hơn em".

Vận may của Tiêu Cố bộc lộ rất rõ ở trên bàn mặt chược, ngay cả khi đi ăn anh cũng có thể bốc trúng thưởng, thấp nhất cũng kiếm được năm đồng.

Mễ Tinh cảm thấy có lẽ đời trước anh chính là cao tăng đắc đạo, hoặc là một người từng cứu rỗi thế giới. Cô định bảo anh đi mua AO của CAIPI nhưng Tiêu Cố lại nhất quyết không ưng.

"Nếu anh được giải nhất có khi còn bị người ta bắt đi nghiên cứu mấy trò kì lạ gì nữa đấy".

Anh nói vậy.

Mễ Tinh chỉ có thể cười ha ha đáp lời.

Tiêu Cố nhìn quyển từ điển Mễ Tinh vừa đưa qua, anh khẽ cười cầm miếng táo trên tay dứt cho cô ăn trước, sau đó mới lật đại một tờ.

"Mạch". Anh nói.

Mẽ Tinh ngân người: "Cái gì, Mạc trong trầm mặc sao?"

"Mạc trong bờ ruộng ấy".

"Tiêu Mạc". Mẽ Tinh lầm bầm lặp lại, nghĩ ngợi một hồi: "Tên hay lắm, vừa oách vừa có phong phạm của tồg giám đốc ngang tàng".

Tiêu Cỗ cười đắp lại: "Nhưng ý nghĩa thì không được hay lắm".

"Đâu có". Mẽ Tinh đã xác địnह tên này, thế là cô khư khư cỗ chấp: "Em thích mà, anh không thích thì nói xem anh vừa ý tên nào, em suy nghĩ thử".

Tiêu Cỗ nói: "Không phải lúc mới đầu anh đã nói là Tiêu Tinh rồi à?"

Mẽ Tinh: "..."

Tiêu Mạc hay hơn Tiêu Tinh trầm lần đó. Bầu giờ các bậc phụ huynh không còn phổ biến chuyện đặc tên con theo tên mình nữa đầu, chắc mọi người sẽ tự đốg nhậc vật chínह trong tiểu thuyếc tình cảm của mình mắc.

Mẽ Tinh đã thích thì Tiêu Cỗ cũng không ý kiến gì, để xem ông ngoại bà ngoại anh có đồng ý hay không.

Đang suy nghĩ, điện thoại anh để trên bàn đã rung lên.

Mẽ Tinh ngoan ngoãn ngồi bên giường, ngẩng đầu nhìn màn hình tin nhắn, là nhắn hóa đơn đóng phạt.

"Anh vượt ba lần đèn đỏ, còn quá tốc độ?"

Tiêu Cố: "..."

Tam hoàn thập tam thiếu mà cũng bị thu hóa đơn tiền phạt nữa sao?

Chương 61 Phiên ngoại 2

Chi nhánh công ty của nhà họ Cố ở thành phố A dưới sự dẫn dắt của Tiêu Cố, qua mấy năm phát triển đã từ từ đứng vững trên thương trường, mỗi năm thành tích lại tốt hơn.

Mặc dù bây giờ tổng giám đốc Tiêu Cố vẫn bận rộn như trước, nhưng dù sao cũng thoải mái hơn so với lúc mới thành lập công ty.

Ít nhất lúc này anh không hay tăng ca, cũng có nhiều thời gian ở bên vợ mình và con nhỏ.

Đương nhiên, còn cả Husky nữa.

Kim đồng hồ chỉ sang số sáu, Tiêu Cố tắt máy tính ở trong phòng làm việc, bước ra khỏi phòng.

Bây giờ Mễ Tinh cũng không còn ngồi trong phòng làm việc của anh mà ngồi cùng đồng nghiệp ở bên ngoài.

Khu cô làm cùng tầng với Tiêu Cố, anh vừa ra khỏi văn phòng đã đi thẳng tới chỗ cô.

Mễ Tinh đang soạn thảo tài liệu nên không nhận ra Tiêu Cố đang tới gần.

Được anh chăm nom lâu như thế, mấy nghiệp vụ cơ bản của công ty cô cũng dần thạo tay, bây giờ nếu công ty có một số hạng

mục tương đối lớn, Tiêu Cố cũng cho cô tham dự. Việc của cô cũng phức tạp hơn nhiều so với thời làm thư kí cạnh bên 24h của anh, cũng may cô từng đi du học mấy năm, trao đổi với khách nước ngoài cũng không bị cản trở.

Có lúc hoàn thành xong một hạng mục nào đó, Mễ Tinh lại càng tự tin vào bản thân, cảm giác như ngay lập tức mình có thể đi về tiếp quản công ty của ba mình.

Đúng lúc đó Tiêu Cố sẽ ném cho cô một công việc mà anh đang đảm nhiệm, dễ dàng nghiền ép sự tự tin trong cô.

Tiêu Cố thấy Mễ Tinh còn chăm chú soạn thảo, anh đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Nghỉ làm rồi, đi đón con tan học nào".

"Hả, vâng". Bây giờ Mễ Tinh mới nhìn thấy đồng hồ ở góc phải màn hình, sáu giờ rồi, vườn trẻ tan học một lúc lâu,

Móng tay được trau chuốt tỉ mỉ, cô chỉ dùng phần ngón gõ nhanh mấy chữ cái, vội vàng nói lại với Tiêu Cố: "Xong ngay đây, hôm nay phải hồi âm bức thư này".

Tiêu Cố không thúc giục cô nữa, dù sao để thằng bé chơi một lúc trong nhà trẻ anh thấy cũng không sao.

Chỉ trong vòng ba phút Mễ Tinh đã gửi xong, nhanh chóng tắt máy tính: "Được rồi, đi thôi, Châu Châu chờ lâu rồi".

Châu Châu là nữ danh của Tiêu Mạch, vốn Mễ Tinh còn định cho bớt việc, gọi thẳng bé là Mạch Mạch luôn, nhưng đáng tiếc lại bị trùng tên mất. Thế là ba Mễ vung tay lên, tự tay viết tên cho đứa bé, Châu Châu.

Còn về phần tại sao lại là một chữ "Châu"... đương nhiên cũng là lật từ điển :)

Mễ Tinh cầm áo khoác vắt sau lưng ghé dựa, vòng qua bàn làm việc. Tiêu Cố dặt tay cô ra ngoài.

Họ vừa đi phòng làm việc đã ồn ào sục sôi.

"Trời ơi, ngày nào cũng tình tình tứ tứ, tôi muốn từ chức quá".

"Lần trước tôi đã định viết giấy xin từ chức rồi nhé, nhưng mà sau khi nhìn thấy mặt sếp Tiêu tôi lại nuốt nó vào".

"Sếp Tiêu không biết nhân viên tầng này toàn cầu độc thân sao? Cả tầng nguyên rủa cũng không phải hù dọa sếp ấy đâu".

"Ồ? Sao không thấy Đình Đình nhỉ?"

"Tôi đã bị thế giới tàn nhẫn này đánh ngã xuống đất không dậy nổi rồi này".

"..."

Tiêu Cố và Mễ Tinh hoàn toàn không hề biết nỗi thống khổ của các đồng nghiệp ở trong phòng làm việc, họ vẫn còn vui vẻ lên kế hoạch mình sẽ ăn cái gì: "Hôm nay là thứ sáu, mình đưa Châu Châu đi ăn ngon đi anh".

Tiêu Cố khẽ cười một tiếng: "Ý em là bình thường anh nấu không dễ ăn ấy hả?"

Mễ Tinh: "..."

"Không phải mà, ý em là hôm nay là thứ sáu, anh không cần vất vả xuống bếp nữa". Mễ Tinh vội vàng nịnh bợ bếp trưởng của gia đình".

Tiêu Cố nhìn cô đầy ý cười, không nói.

Bình thường năm rưỡi là vườn trẻ tan học, hôm nay là thứ sáu nên tan trước nửa tiếng, lúc họ tới vườn trẻ các em đã được đón gần hết.

Lúc trước trường bối hai nhà đều nói với hai người, người lớn đi làm như vậy thì thuê giúp việc đi, mỗi ngày phụ trách việc đưa đón Tiêu Mạch, như thế thằng bé không cần phải ở vườn trẻ mãi. Nhưng mà Mễ Tinh lại không yên tâm nếu thuê người giúp việc, sau khi xem mấy tin tức giúp việc ngược đãi trẻ em, cô lại càng kiên quyết không đồng ý.

Cũng may Tiêu Mạch rất hiểu chuyện, hôm nay cũng đến sáu giờ ba mẹ mới tới đón, nhưng mà thằng bé không oán giận chút nào.

Thực ra ở vườn trẻ cũng có rất nhiều phụ huynh sáu giờ mới đón con, bình thường lúc Tiêu Cố và Mễ Tinh tới vẫn còn một nửa trẻ em đang chờ đón.

Hôm nay là thứ sáu, có không ít phụ huynh tới sớm đón con về, trước đây thứ sáu Mễ Tinh cũng tới sớm, nhưng mà hôm nay công việc bề bộn quá, phải kéo dài tới tận sáu giờ chiều.

Mấy đứa bé còn chưa được đón đi sẽ được giáo viên tập trung vào trong một phòng học. Lúc Mễ Tinh tới cửa, cô đau lòng gọi con: "Châu Châu, mẹ tới đón này".

Bàn tay cầm cọ màu của Tiêu Mạch ngừng lại, cậu ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình, sau đó vui sướng chạy ra: "Mẹ ời".

Mễ Tinh ôm con hôn lên mặt mấy cái, Tiêu Cố đứng bên ấy náy với giáo viên: "Xin lỗi, muộn thế này mới đến đón con được".

"Không sao không sao đâu". Cô giáo khịt khịt mũi, chỉ sợ máu mũi của mình bất thành linh chảy ra.

Tiêu Cố vốn đã đẹp trai rồi, sau khi làm cha lại trưởng thành hơn trước, vẻ quyến rũ nam tính như thấm vào xương tủy, mỗi một động tác cũng đều độc lòng người.

Giáo viên vườn trẻ là một cô gái còn trẻ tuổi, cho nên cũng không có sức đề kháng với đàn ông kiểu này, sao có thể nhẫn tâm trách anh tới muộn đây, hưởng chi... quá sáu giờ cũng thu thêm lệ phí.

Trong phòng học còn mấy bạn nhỏ khác, ai cũng hâm mộ nhìn Tiêu Mạch đang được mẹ mình ôm, giáo viên đi tới an ủi bé: "Không sao đâu, ba mẹ các em sẽ đến nhanh thôi mà".

Nhất định cô phải để lại ấn tượng tốt trước mặt ba Tiêu Mạch.

Nhưng mà Tiêu Cố có quan tâm gì đâu, anh chỉ đưa tay ra nói với Tiêu Mạch: "Sang đây ba ôm nào".

Dù đứa bé còn nhỏ nhưng ôm vẫn nặng lắm, công chúa nhỏ mới ôm một lúc đã mệt rồi.

Thực ra Tiêu Mạch thích được mẹ ôm hơn, nhưng bình thường hình tượng mà Tiêu Cố xây dựng trước mặt đứa bé quá uy nghiêm, nó không dám cãi lại ba mình. Sau khi ngoan ngoãn di chuyển sang, cậu hôn lên mặt Tiêu Cố một cái: "Ba ba".

"Ừm". Tiêu Cố sờ đầu con rồi nói với Mễ Tinh: "Đi thôi, em cũng đói rồi mà".

Mễ Tinh cười ha ha quay đầu hỏi Tiêu Mạch: "Châu Châu đói chưa?"

Tiêu Mạch gật đầu: "Đói ạ, vừa nãy cô cho bọn con ăn bánh quy".

Cô gái bị điểm tên vội vàng cầm bánh bích quy còn chưa kịp ăn xong: "Oreo, hôm nay tôi mới mua".

Mẽ Tinh nhìn bánh quy ở trên tay cô giáo: "Con cảm ơn cô chưa?"

"Có ạ".

"Châu Châu ngoan". Chào hỏi cô giáo thêm lần nữa, Mẽ Tinh đi theo Tiêu Cố ra ngoài: "Lát nữa Châu Châu muốn ăn gì?"

"Muốn ăn McDonald's, giờ còn được tặng đồ chơi nữa". Một bạn trong trường cũng được tặng đồ chơi, Tiêu Mạch cũng muốn.

"Được, thế chúng ta đi ăn McDonald's".

Trên đường về nhà có một cửa hàng McDonald's, Tiêu Cố nhân tiện ngừng xe ở đó. Vào giờ này quán cũng khá đông khách, họ đợi một lúc mới có vị trí trống, Mẽ Tinh và Tiêu Mạch phụ trách chọn món ăn, Tiêu Cố chịu trách nhiệm xếp hàng và trả tiền.

Trong thời gian chờ đợi, Mẽ Tinh nghe thấy một cô gái trẻ đi ngang than thở: "Cậu bé ấy đáng yêu ghê".

Mẽ Tinh vô cùng kiêu ngạo, cô và Tiêu Cố có gen tốt thế mà, sinh con đáng yêu là đương nhiên.

Lòng hư vinh của cô gửi gắm nơi Tiêu Mạch được thỏa mãn vô cùng, cái này chỉ cần nhìn số bài đăng ở wechat là có thể thấy ngay.

Trước đây mấy tháng cô không đăng một bài, bây giờ mỗi ngày cô đều chăm chỉ đăng, và đa số toàn là hình thằng bé.

-Từ khi cô đăng hình con lên, có không ít bạn bè unfollow cô mất.

Nhưng mà cứ làm không biết mệt.

Thời gian đáng yêu nhất của con nít chỉ được mấy năm thôi, giờ không đăng thì tới bao giờ mới đăng lên đây chứ.

Cô càng nghĩ càng thấy thương Tiêu Mạch. Hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của con một cái, vừa lúc Tiêu Cố vừa bưng đồ ăn ra thấy được.

Anh và Mẽ Tinh đều rất thương Tiêu Mạch, nhưng có lúc anh cảm thấy ở trong lòng Mẽ Tinh vị trí của Tiêu Mạch còn vượt qua chính mình, chuyện này khiến anh rất khó chịu.

Nếu giáo viên vườn trẻ biết anh nghĩ thế này, chắc hình tượng đàn ông trưởng thành trong mắt cô ấy sẽ sụt giảm hẳn đi.

Tiêu Cố đặt đồ ăn lên bàn, âm trầm nói: "Sau này không nên ăn thức ăn nhanh kiểu này, không có dinh dưỡng lại quá nhiều dầu mỡ".

Tiêu Mạch nghe anh nói thì thoáng sửng sờ, muốn tới McDonald's ăn là ý của cậu bé, thế nên câu này ba muốn nói với mình. Cậu hốt hoảng quay sang nhìn Mễ Tinh, Mễ Tinh cũng dừng cảm đứng ra: "Con nít vẫn thường thích ăn mấy thứ này mà anh, hơn nữa Châu Châu có hay ăn đâu chứ, đây là lần đầu tiên của tháng này mà".

"Sau này mỗi tháng chỉ được ăn một lần" .Tiêu Cố trầm tĩnh ngồi vào chỗ.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn, đáp lại: "Con một lần, em một lần".

Tiêu Cố: "..."

Nhìn xem, cô che chở Tiêu Mạch đến thế mà.

Thấy mặt Tiêu Cố vẫn khó chịu như thế, Mễ Tinh vội vàng nhích lại hôn mặt anh một cái: "Tự dưng anh lại tức cái gì?"

Dưới nụ hôn của cô, áp suất thấp quanh người Tiêu Cố cũng tan thành mây khói. Anh nở nụ cười bất đắc dĩ, gấp đồ trong đĩa cho hai người: "Ăn đi này, công chúa nhỏ".

Mẽ Tinh vui vẻ cầm một cánh gà cay, nhân tiện đưa đồ chơi cho Tiêu Mạch: "Châu Châu, đồ chơi cho con".

"Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba".

Cậu vẫn không quên phải cảm ơn ba đã trả tiền.

Tiêu Cố rất thỏa mãn về thái độ của con, thế là đại nhân không chấp nhật tiểu nhân, chưa kể lúc này Mẽ Tinh vừa hôn mình.

Ba người cơm nước xong thì đi sang trung tâm thương mại bên cạnh McDonald's để mua đồ, Mẽ Tinh nói mấy ngày nay tiết trời rất đẹp, thích hợp để ra ngoài đi chơi, thế nên Tiêu Cố muốn tranh thủ cuối tuần đưa mọi người đi dạo.

Mua một số món đồ cần thiết, anh đưa Mẽ Tinh và Tiêu Mạch về nhà.

Chương 62 Phiên ngoại 3.

Thứ bảy trời trong mây trắng.

Mặc dù là một ngày cuối tuần hiếm có nhưng Tiêu Cố không muốn ngủ nướng thêm. Hôm nay họ phải đi xa nhà, anh dậy sớm chuẩn bị bữa sáng xong thì đánh thức Mễ Tinh.

Tối hôm qua lúc họ đang bàn bạc, Tiêu Cố nhớ lại xem đã bao lâu rồi họ chưa về thành phố C, không nói tới chuyện Mễ Tinh nhớ cha mẹ hay không, hai ông bà chắc cũng nhớ cậu nhóc Tiêu Mạch này lắm đó.

Thế là anh đề nghị nên tới thành phố C, không chỉ nhìn ngắm phong cảnh đẹp, mà còn có thể đoàn tụ với gia đình.

Mễ Tinh và Tiêu Mạch không có ý kiến gì, chuyện này cứ quyết định như thế.

Sau khi bị Tiêu Cố đánh thức, Mễ Tinh rửa mặt xong thì đi gọi con trai, không ngờ đẩy cửa ra đã thấy cậu nhóc Tiêu Mạch đang tự mặc quần áo.

Mễ Tinh nhìn con gắng sức kéo quần bò thì không nhịn được cười: "Châu Châu, mẹ giúp con nhé".

Cô đi tới định giúp nhóc mặc quần, không ngờ lại bị Tiêu Mạch từ chối thẳng: "Ba nói con phải tự học cách mặc áo".

Mẽ Tinh trừng mắt nhìn: "Nhưng cái này là quần mà".

Tiêu Mạch ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy có đạo lý. Thế là cậu sung sướng đưa cái quần cho mẹ: "VẬY MẸ GIÚP CON ĐI".

Mẽ Tinh cầm cái quần nhỏ trong tay con, hai ba lần đã mặc xong tươm tất. Sau khi mặc quần áo, cô dẫn con tới trước bồn rửa mặt đánh răng, xong xuôi mới dắt con xuống lầu.

Husky thấy hai người đi xuống thì ngoắc đuôi sủa gâu gâu hai tiếng. Tiêu Cố vừa đặt bữa sáng lên bàn ăn, nghe tiếng kêu cũng quay đầu nhìn lại, hỏi Tiểu Mạch: "Con tự mặc đồ sao?"

Tiêu Mạch gật đầu rất chân thành: "Vâng ạ".

Tiêu Cố hơi nhú mày nhìn Mẽ Tinh đang híp mắt cạnh bên, hỏi tiếp: "Thế cái quần thì sao?"

Tiêu Mạch: "..."

"Mẹ mặc giúp con..." Lúc nói chuyện đầu cậu bé càng lúc càng cúi thấp, không dám nhìn sắc mặt cha mình.

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, Tiêu Cố cong môi nói lại với Tiêu Mạch: "Sau này áo quần bít tất giày dép đều phải tự mang hết biết chưa?"

"Vâng ạ". Tiêu Mạch gật gật đầu.

Mẽ Tinh cảm thấy không hài lòng: "Châu Châu còn nhỏ thế mà, giúp con mặc đồ thì có sao? Sáng nay anh còn giúp em mặc quần áo đấy thôi mà".

Tiêu Cố: "..."

Anh ho khan một tiếng rồi kéo ghế ra ngồi xuống: "Trước mặt con đừng nói mấy chuyện này".

Mẽ Tinh: "..."

Sao qua miệng anh mọi thứ lại trở nên lưu manh như thế chứ?"

"Mẹ, ba còn phải giúp mẹ mặc áo quần sao?" Tiêu Mạch ngẩng đầu lên nhìn Mẽ Tinh, chẳng trách rất ít khi ba giúp bé mặc đồ, hóa ra còn phải mặc đồ cho mẹ nữa.

Mẽ Tinh thấy con hỏi vậy thì mặt đỏ bừng lên, thực ra Tiêu Cố còn giúp cô cởi đồ nhiều hơn cả...

Đột nhiên cô ho khan một tiếng, ôm Tiêu Mạch lên cái ghế nhỏ dành cho con: "Con nít không nên hỏi mấy chuyện kì lạ như thế này".

Tiêu Mạch càng lúc càng mơ hồ, ba mặc quần áo cho mẹ là chuyện kì lạ sao? Vì mẹ là người lớn, cho nên người khác mặc đồ

giúp sẽ thấy ngại chứ gì?

Cậu còn chưa nghĩ xong, Tiêu Cố đã đặt một miếng bánh mì nhỏ được phết mứt trái cây lên chiếc đĩa của mình: "Ăn nào".

"Dạ, cảm ơn ba". Tiêu Mạch cầm lấy bánh mì bắt đầu cắn, Husky cũng về ổ của mình bắt đầu dùng cơm.

Khi xuất phát, Husky nhất quyết muốn được ra ngoài cùng, hai tay Tiêu Mạch ôm chặt lấy cổ Husky, nhìn mẹ: "Thiên Thiên đáng thương quá, đừng bỏ nó ở nhà mà mẹ".

Lúc đầu cậu nhóc gọi Husky là Cầu Đản, bởi vì mẹ cậu gọi như thế, sau đó cậu thấy ba ba lại gọi là Thiên Thiên, thế là cậu rất biết điều gọi theo là Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe thấy chủ nhân bé thương mình, nó rất phối hợp còn ư ư hai tiếng.

Tiêu Cố nhìn Husky nhú mào, nếu nó là một con chó nhỏ thì còn mang theo được, nhưng mà nó lại to thù lù như thế kia.

"Mang nó theo nhé, trong xe đủ chỗ mà". Mẹ Tinh cũng xin cho Husky, lúc trước bởi vì cô mang thai, Cầu Đản phải đi gửi một lần, bây giờ nếu không phải bất đắc dĩ, cô cũng không muốn vứt nó ở nhà có một mình.

Nghe nữ chủ nhân cũng đứng về phía mình, Husky càng gắng sức biểu hiện, nhìn vào đôi mắt toàn là diễn. Tiêu Cố cũng không nhin được cười, anh xoa nhẹ đầu của con Husky, cười nói: "Mày là chó đực đấy, đừng học kiểu ánh nhìn đáng thương như thế nữa, buồn nôn lắm".

Husky: "..."

Nếu anh vẫn không mang tôi theo, tôi sẽ tiếp tục buồn nôn đó.

Cuối cùng Husky cũng được đi nhờ xe, từ từ đi hết chuyến đi này.

Tiêu Cố ôm Tiêu Mạch ngồi vào ghế trẻ em, thắt dây an toàn thật chặt, sau đó mới dắt Husky lên trên xe: "Trên đường phải ngoan, nếu không bất cứ lúc nào cũng ném mày xuống được".

Trước khi đóng cửa lại, Tiêu Cố còn không quên uy hiếp. Husky ăng ăng kêu hai tiếng, còn lấy lòng liếm tay anh một hồi. Tiêu Cố phì cười đóng xe lại.

Tiêu Mạch đưa tay ra học ba xoa xoa đầu Husky, nghiêm túc căn dặn nó: "Thiên Thiên, trên đường phải ngoan nha, nếu không ba sẽ ném mày xuống thật đó".

"Phì". Mễ Tinh ngồi bên ghế lái cũng bật cười thành tiếng.

Tiêu Cố ngồi lên xe xong thì nghiêng đầu sang hôn môi cô một cái, nhẹ giọng hỏi dò: "Buồn cười thế à?"

Tiêu Mạch ngồi đằng sau thấy được, không muốn chịu cô đơn: "Ba ơi, con cũng muốn hôn".

Tiêu Cố khởi động xe: "Tìm Thiên Thiên ấy".

Tiêu Mạch: "..."

Hai giờ sau, một nhà ba người thuận lợi đến thành phố C.

Trước tiên Tiêu Cố lái xe tới nhà họ Mễ, hai ông bà Mễ đều ở nhà hôm nay, thấy cháu ngoại về thì cực kì vui vẻ, dì Minh cũng vội vàng chuẩn bị một bữa tiệc linh đình.

Ăn cơm trưa xong, cả nhà dắt chó đi tới nơi ngắm cảnh, còn chụp không ít hình. Buổi tối mẹ Mễ đón cháu sang phòng mình ngủ với mình một hôm, điều này lại vô cùng hợp với ý Tiêu Cố, con trai sẽ khỏi chen vào giữa mình và Mễ Tinh.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh chở vợ con và thêm một con chó đi tới nhà họ Cố.

Cố lão gia lớn tuổi nhưng cực kì nhanh nhẹn, nghe nói hôm nay chặt ngoại mình qua đây, ông còn vui vẻ suốt một hồi.

Trước nhà họ Cố có một sân cỏ lớn, sau khi Tiêu Cố đậu xe xong, Husky vui sướng bắt đầu chạy trên cỏ. Tiêu Cố và Mễ Tinh dắt Tiêu Mạch đi vào. Cố lão gia đang ngồi ở trên ghế salon, Tiêu Mạch biết ông nên vừa nhìn thấy đã ngoan ngoãn gọi ông là cố ngoại.

Cố lão gia miệng cười toe toét, ôm cháu ngồi lên đùi mình chơi. Một già một trẻ chơi với nhau một lúc, Tiêu Mạch bỏ chạy ra ngoài chơi đùa với Husky. Sau khi cậu đi Tiêu Cố ngồi lại hàn huyên cùng với Cố lão gia, hỏi thăm sức khỏe ông thế nào, Cố lão gia lại hỏi chuyện công ty anh quản lý.

Bên ngoài có một chiếc xe đi tới, lúc ngang qua mặt cỏ, xe từ từ chậm lại, cửa sổ xe hạ xuống.

Cố Bảo thò đầu từ ghế lái ra ngoài, hô lên thành tiếng: "Ôi, đây không phải là cháu họ mình sao?"

Tiêu Mạch nghe thấy tiếng Cố Bảo thì quay đầu nhìn lại, nhận ra ngay: "Cậu họ".

Cố Bảo nhảy xuống xe, trong tay còn cầm theo kính mát, anh đi tới bên cạnh Tiêu Mạch rồi hỏi cậu: "Ba mẹ đưa con tới đây à?"

"Dạ, có cả Thiên Thiên nữa". Cậu chỉ sang Husky bên kia.

Cố Bảo cười cười, bế cậu nhóc từ trên mặt cỏ lên: "Châu Châu có muốn ra ngoài chơi với cậu không?"

Tiêu Mạch hơi do dự nói với anh: "Phải nói với ba đã".

"Hả, thế ba con ở đâu?" Cố Bảo học theo giọng cậu bé, nhái lại hỏi xem.

Ngón tay Tiêu Mạch chỉ vào phòng khách nhà họ Cố: "Đang nói chuyện với cố ngoại ạ".

"Thế chúng ta đi vào xin phép nào". Anh ôm Tiêu Mạch đi vào.

Tiêu Cố vẫn còn đang tán gẫu với Cố lão gia, Mễ Tinh ngồi bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cũng tham gia câu chuyện. Cố Bảo ôm Tiêu Mạch đi vào, cười hì hì nói với Tiêu Cố: "Anh họ, em đưa con trai anh ra ngoài chơi nhé".

Tiêu Cố còn chưa nói xong, Cố lão gia đã mở miệng trước: "Con định đưa nó đi đâu hả? Quán bar à?"

Cố Bảo còn chưa kịp đáp lời, Cố lão gia lại bổ sung thêm: "Cách xa Tiêu Mạch một chút, đừng biến nó thành kiểu giống như con".

Cố Bảo: "..."

Tiêu Cố chỉ cười không lên tiếng, Mễ Tinh cũng lặng thinh nhìn anh.

Mặc dù Cố Bảo không đứng đắn cho lắm, nhưng thật ra cũng không xấu xa gì, nếu không đã bị Cố lão gia đánh chết từ lâu rồi.

Tiêu Mạch vòng quanh cổ Cố Bảo, nhìn Mễ Tinh trình bày: "Mẹ ơi, con muốn ra ngoài chơi với cậu, cậu muốn mua gà rán cho con".

Cố lão gia nói lại: "Phải ăn cơm, mua gà rán cái gì".

Cố Bảo cười hì hì trả lời ông: "Con nít vẫn thích ăn gà rán, đúng không nào Châu Châu?"

"Dạ". Tiêu Mạch gật gật đầu.

Nếu là bình thường chắc chắn Tiêu Cố sẽ không chịu đồng ý, nhưng hôm nay hiếm lắm mới đưa Tiêu Mạch ra ngoài chơi một lần, anh cũng không muốn khiến thằng bé không vui: "Thế thì đi đi, trong vòng ba mươi phút phải về".

"Được ạ". Cố Bảo ôm Tiêu Mạch ra ngoài, kết quả mới hơn mười phút Cố Bảo đã gọi điện tới đây, câu đầu tiên lại là: "Anh họ, em vừa xảy ra tai nạn xe".

Mặt Tiêu Cố biến sắc, đôi mắt anh nheo lại, giọng nói cũng sắc bén hơn nhiều: "Con anh đâu?"

Mễ Tinh nghe anh hỏi vậy thì cũng hoảng hốt theo, vội vàng hỏi: "Sao anh?"

Tiêu Cố nắm chặt tay động viên cô: "Đừng sợ, không có gì".

"Không có gì hết, không có gì hết". Bên đầu dây Tiêu Bảo cũng trả lời như vậy: "Vừa nãy có một cô gái đụng phải xe em, đụng vào đuôi xe, không nghiêm trọng gì đâu, anh đừng lo quá, Châu Châu cũng không bị thương chút nào cả".

Anh nói xong thì đưa điện thoại đến bên tai Tiêu Mạch, Tiêu Mạch mở miệng kêu: "Ba ơi".

Nghe được tiếng con trai, Tiêu Cố thoáng thở phào nhẹ nhõm, hỏi con: "Con sao rồi, có bị thương ở đâu không?"

"Không ạ, nhưng mà hình như chị bé ấy bị hoảng rồi".

Chị bé ấy là cô gái đụng vào xe Cố Bảo, đúng là cô đang hoảng cực kì, bởi vì chiếc xe Cố Bảo lái...

"Giờ bọn em đang đợi bảo hiểm tới, em sợ hai người chờ lâu quá nên gọi điện thông báo trước một tiếng". Cố Bảo cầm điện thoại đưa tới tai của mình, nói với Tiêu Cố.

"Hai người đang ở đâu? Anh qua ngay".

Cố Bảo báo địa chỉ xong, Tiêu Cố cũng cúp máy. Cố lão gia cũng bị hoảng sợ theo, thấy Tiêu Cố cúp máy mới vội vã hỏi dồn: "Thằng Cố Bảo kia lại gây chuyện gì rồi?"

Tiêu Cố đáp: "Có một cô gái đụng vào xe của nó, người thì không sao, giờ nó đang chờ người bên bảo hiểm tới, con cũng đi trước đón Tiêu Mạch về luôn".

Cố lão gia gật đầu, Mễ Tinh cầm túi đi theo sau Tiêu Cố.

Khi Tiêu Cố lái xe đến hiện trường, Cố Bảo đang kéo Tiêu Mạch đứng bên đường, cười híp mắt nhìn cô gái mặc áo T-shirt trắng đầu tròn bên cạnh.

Hình như cô gái đó đang hứng chịu một nỗi sợ hãi ghê gớm lắm, đến giờ vẫn còn chưa tỉnh lại, như con chim cú đứng yên tĩnh một bên.

Lúc Tiêu Cố lái xe tới Tiêu Mạch cũng nhận ra tức thì, cậu hô to về phía Tiêu Cố vừa xuống xe: "Ba ơi".

Tiêu Cố chạy tới ôm con, kiểm tra từ đầu tới chân một lượt, thấy không đau chỗ nào mới nhìn sang Cố Bảo, mím môi: "Sau này đừng đụng vào con anh".

Cố Bảo méo miệng thấy mình rất vô tội: "Thôi mà, là cô ấy đụng vào xe em chứ, không phải em đụng người ta".

Cô gái đứng bên nghe vậy lại run lên một cái, Tiêu Cố nhìn sang người kia, có lẽ là sinh viên đại học, nhiều nhất cũng là vừa ra ngoài xã hội. Anh lại nhìn sang chỗ hai chiếc xe va chạm vào nhau,

ngẩng đầu lên nói với cô gái nọ: "Yên tâm đi, xe của nó không dật đâu".

Cô gái: "..."

Thật sao? Sao cô nghe nói xe này là hàng hiệu vậy kìa?

Cố Bảo giật giật khóe miệng: "Có đáng tiền hay không cứ chờ công ty bảo hiểm tới giám định là biết".

Đang nói chuyện, công ty bảo hiểm đã tới rồi. Tiêu Cố đưa vợ và con trai rút lui trước: "Anh đi nhé, ông ngoại còn chờ bọn anh về ăn trưa".

Cố Bảo: "..."

Đó cũng là ông nội anh mà. Sao anh cứ có cảm giác mình không phải người nhà vậy chứ?

Tiêu Cố nhanh chóng lái xe rời khỏi vùng đất thị phi, Cố Bảo cầm kính râm trong tay nhìn cô gái bên cạnh: "Tiền bảo hiểm chắc không đủ để tôi sửa xe đó..."

"Số tiền còn lại tôi sẽ gắng trả lại cho anh mà". Cô gái vội vàng nói.

"Cố gắng?" Cố Bảo cười cười, "Được rồi, giờ chúng ta nên suy nghĩ chi tiết về kế hoạch trả nợ đi".

Cô gái: "..."

Sao cô cứ cảm thấy... ánh mắt anh đẹp trai này tà ác quá vậy?

Chương 63 Phiên ngoại 4.

Sau sự cố Husky học sói tru năm ngày, rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng thi xong các môn, rảnh rồi giúp Cố Tín dắt chó đi ra ngoài.

Trước kia cô từng tới nhà Cố Tín một lần rồi, vì vậy bây giờ cô nhớ đường rất rõ - đương nhiên, xưa nay cô chưa từng tiết lộ tin tức này cho ai, đây là phúc lợi của riêng mình cô đó.

Lúc Thẩm Thi Thi đang tìm nhà Cố Tín, anh lại đang tạo hình trước tấm gương to đùng ở trong phòng quần áo.

Quần jean lưng thấp phối với áo len, bây giờ còn đang lăn tăn chuyện quyết định áo khoác. Lựa chọn cả buổi trời, cuối cùng Cố Tín quyết định lấy một cái áo chên quần phục bằng da.

Husky long dong đi tới trước cửa của phòng thay quần áo, quay đầu nhìn Cố Tín đang vuốt tóc một hồi, sau đó lại bắt đầu sói tru: "Àu ừ".

Cố Tín: "..."

Giờ chỉ cần nghe thấy tiếng kêu này là anh lại đau đầu, anh quay người lại cười cười với Husky trước cửa: "Ai chà, hôm nay mang mày đi chơi nhé".

Husky hài lòng vẫy đuôi.

Cố Tín liếc một cái sắc lém, tại sao lúc trước anh lại mua giống chó Husky nhỉ, lại còn gọi nó là Hao Thiên Khuyển nữa chứ... bởi thế mới có bi kịch ngày hôm nay.

Anh bước ra khỏi phòng thay quần áo, cầm điện thoại di động để trên bàn, vốn định nhắn tin wechat cho Thẩm Thi Thi hỏi xem cô đi tới đâu rồi, không ngờ chuông cửa lại vang lên.

Cố Tín ấn nút gọi video, khuôn mặt của Thẩm Thi Thi xuất hiện trên màn ảnh. Cô ấy còn vẫy tay về phía máy quay phim, nhích người gần một chút: "Đại Đại, anh có thấy em không?"

Cố Tín nhìn khuôn mặt đột ngột phóng to ra của cô, bật cười: "Thấy rồi, giờ anh mở cửa cho em đây".

Sai khi Thẩm Thi Thi đi vào, cô đi thẳng tới tầng lầu chỗ Cố Tín ở, lúc cửa thang máy mở ra, không ngờ Cố Tín lại đứng chờ ở đó.

Cô ngạc nhiên chớp mắt, nhìn anh hỏi lại: "Đại Đại, sao anh lại ở đây?"

"Đón em đây".

Tâm hồn thiếu nữ của Thẩm Thi Thi tuôn trào như nước chảy.

Cô ra khỏi thang máy, sóng vai bước đi cùng Cố Tín, sau đó lại không kìm được quay sang ngắm nhìn anh một hồi: "Đại Đại à, hôm nay anh đẹp trai ghê".

Cố Tín có phần đặc ý, không uổng công nửa ngày anh tra chuốt thể này. Anh vừa định mở lời, tiếng sói tru của Husky đã vang ra từ cửa: "Àu ú".

Cố Tín: "..."

Thắm Thi Thi hơi sửng sốt, cô nhìn anh hỏi: "Đại Đại, nhà anh có nuôi chó sói nữa sao?"

Mặc dù Cố Tín hát rock and roll phải nói là điên cuồng hoang dã, nhưng nuôi chó sói thì hoang dã quá rồi? Nhưng mà hình như lại đẹp trai hơn một chút...

Cố Tín cong môi mở cửa ra: "Là chó của Tiêu Cố đó".

Anh không hề nhắc tới chuyện con chó này là do mình mua về.

Thắm Thi Thi kinh ngạc: "Husky tiến hóa thành chó sói rồi sao?"

Cố Tín đáp: "Không phải đâu, nó thích cosplay thôi".

Thắm Thi Thi: "..."

Cos kiểu này cô cho một trăm điểm, không sợ nó kiêu ngạo đâu.

Sau khi mở cửa ra, Husky đang ngồi xõm trước cửa, thấy cửa mở là chen ngay ra ngoài.

Cố Tín: "..."

Mày muốn leo lên trời thật hả?

Anh bực bội đóng sầm cửa một tiếng, kéo Thẩm Thi Thi đi ra ngoài lập tức: "Dắt nó đi dạo thôi".

"Hả, à". Thẩm Thi Thi bất giác bước nhanh hơn, đi theo sau Cố Tín, thỉnh thoảng còn tranh thủ hỏi anh một vài câu: "Đại Đại này, không phải anh nói muốn viết ca khúc à, em dắt nó đi một mình là được".

Cố Tín dừng một chút, trả lời: "Anh sợ em chưa quen đường đó, hôm nay chúng ta đi chung đi".

"Được ạ". Có thể dắt chó đi dạo cùng Đại Đại yêu quý, đây có thể xem là chuyện vui vẻ nhất trong năm của một fan nào tào.

Husky tung tăng chạy ra ngoài, lao thẳng tới thang máy, nhưng mà ngay sau đó nó lại gặp vấn đề, nó có biết nhấn nút thang máy đâu.

Thế là Husky chồm hồm trước cửa thang máy tầm hai giây, thang máy ting một tiếng rồi mở cửa, một người đàn ông trung

niên đeo kính đứng bên trong, mắt to trừng mắt nhỏ với Husky bên ngoài.

Con chó này... chờ thang máy hả?

Anh ta còn chưa kịp bình tĩnh, Cố Tín đã kéo Thẩm Thi Thi chạy tới: "Xin lỗi nhé, chúng tôi đang định dắt chó xuống đi dạo".

Những người sống trong khu nhà này không giàu sang thì cũng là cao quý, có khi còn có cả danh nhân, vì thế lúc người đàn ông này nhìn thấy Cố Tín cũng không lấy làm lạ.

Anh ta nghiêng người đi ra khỏi thang máy, miễn cưỡng cười hai tiếng: "Ồ..."

Cố Tín nhanh chóng đi tới cầm xích chó, sau đó đi vào thang máy cùng với Thẩm Thi Thi.

Sau khi cửa thang máy khép lại, không gian chật hẹp càng trở nên yên tĩnh. Husky lẳng lặng ngồi xõm ở một bên, hiếm khi không làm ồn.

Thẩm Thi Thi nhìn từng con số nhảy dần trong thang máy, rất cuộc cô cũng phát hiện ra, cô còn đang nắm tay Cố Tín này!

Cô lén lút nhìn liếc qua hai bàn tay đang nắm, trong lòng lại vui mừng tê tái, không định mở miệng nhắc Cố Tín làm gì.

Cố Tín nghiêng đầu qua một bên, khó mà nhận ra khóe miệng cũng cong lên.

Khi thang máy xuống tới tầng một, Husky lại bắt đầu không yên, ngay lúc cửa vừa mở ra nó đã lôi Cố Tín xộc ra ngoài.

Cố Tín kéo tay khống chế tốc độ của nó, sau đó nghiêng đầu nói với Thẩm Thi Thi: "Chúng ta dắt nó đi dạo trong khu này thôi, ra ngoài không tiện".

"Vâng ạ". Thẩm Thi Thi cũng biết thân phận của Cố Tín đặc thù, nếu ra ngoài biết đâu lại gặp fan hâm mộ. Nói đến đây, hình như bọn họ cũng mới quen chứ mấy.

Mặc dù chỉ có thể tản bộ ở trong khu này thôi, nhưng vườn cây công viên trong khu cũng rộng lớn vô cùng, thậm chí còn có một hồ nước nhân tạo, dắt chó quanh đây cũng đủ rồi.

Một tay Cố Tín dắt Husky, một tay nắm tay Thẩm Thi Thi, tâm trạng uất ức mấy ngày qua cuối cùng cũng trở nên sáng láng.

Anh nghĩ mình nên tìm chủ đề mà nói chuyện, thế là mở lời luôn: "Em thi tốt không?"

Thẩm Thi Thi nghe xong thì khóe miệng trề ra: "Sao anh lại giống mẹ em đến thế chứ, có phải tiếp theo anh sẽ hỏi em có bạn trai chưa không?"

Đúng là Cố Tín cũng quan tâm chuyện này, thế là anh hỏi tiếp: "Em có bạn trai chưa?"

"Không có mà, làm gì có thời gian mà quen bạn trai". Sau khi học xong cô đều đi làm thêm, nếu nói thẳng ra thì nhân dân tệ là bạn trai còn gì.

Đáp án này rất thỏa mãn Cố Tín, anh suy tư một lát rồi dò hỏi: "Thế em có muốn tìm bạn trai không?"

"Không có đâu". Thiếu chút nữa Thẩm Thi Thi đã nói: "Đại Đại à, em luôn một lòng với anh", may mà tới miệng vẫn kịp thời nuốt xuống.

Nhưng mà đáp án này Cố Tín lại không thích chút nào, anh giật giật đuôi mày, hỏi lại: "Sao lại không muốn có bạn trai? Chẳng lẽ em muốn có bạn gái?"

Thẩm Thi Thi: "..."

"Dù là bạn trai hay bạn gái em cũng không cần hết, em chỉ muốn làm fan trung thành thôi". Thẩm Thi Thi phát biểu không khác gì tuyên thệ khi vào Đảng, cực kì kiên định.

Cố Tín sững sốt một lúc rồi vô thức phì cười: "Theo đuổi ngôi sao mà không giải quyết vấn đề cá nhân luôn ấy hả?"

"Nhưng nếu em có bạn trai rồi thì không có thời gian theo đuổi ngôi sao nữa".

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: "Cái này cũng có một giải pháp song toàn".

Thẩm Thi Thi hiểu kì hỏi anh: "Cái gì ạ?"

"Chẳng hạn như..." Cố Tín thừa nước đục thả câu, dừng một lúc rồi mới tiếp tục nói: "Minh tinh mà em theo đuổi chính là bạn trai luôn".

Thẩm Thi Thi tròn tròn cả mắt, khuôn miệng mấp má mấy lần rồi cuộc cũng nói được thành lời: "Nhưng mà Mạc thiên vương đã có vợ rồi mà".

Cố Tín: "..."

Ai nói tới chuyện Mạc thiên vương đâu chứ?

Cố Tín cảm thấy mình muốn điên lên rồi.

Anh dắt Husky cúi đầu bước đi trước, Thẩm Thi Thi cảm thấy đột nhiên tâm trạng anh không tốt, nhất định là do lúc nãy cô vừa mới nói gì chọc anh không vui rồi. Muốn tìm cơ hội để giảng hòa với anh, thế nên cô quyết định hẹn anh lần sau ra ngoài chơi: "Đại Đại này, Thượng đế cấm khu 4 sắp công chiếu rồi, đến khi đó mình đi xem đi nhá".

Cố Tín: "..."

Lại là Mạc Trăn!

"Không xem". Anh bực bội gằn ra hai chữ, tiếp tục dắt Husky đi thẳng.

Lần này Thẩm Thi Thi đã có đầu mối rồi, cô đoán là do Cố Tín không thích Mạc thiên vương. Nhớ tới lần trước khi hai người nhắn tin qua wechat, anh ấy còn hỏi cô mình và Mạc Trăn ai đẹp trai hơn mà.

Aiz, giới giải trí cạnh tranh khốc liệt ghê, cô không nên khen một ngôi sao nam khác ở trước mặt Cố Tín - lại còn là ngôi sao nổi hơn anh nữa chứ.

Thẩm Thi Thi vừa nghĩ vừa cúi đầu bước đi không nói một câu nào, Cố Tín thấy cô yên tĩnh lại thì mới nhận ra phản ứng của mình vừa này có phần hơi quá rồi.

Tại sao anh lại nặng lời với một cô bé chứ?

Nhưng mà nhất thời anh cũng không biết phải nói gì để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này đây.

Nói cho cùng thì vẫn là Thẩm Thi Thi không đúng, ai bảo cô chỉ nhìn thấy mỗi tên Mạc thiên vương đã có gia đình nọ, sao không

nhìn thấy một tên cầu độc thân đứng chình ình trước mặt mình kia chứ?

Àch, anh không nói Hao Thiên Khuyên đâu.

Hai người đi dạo hai vòng quanh khu nhà rồi mới dắt Husky quay trở về. Cố Tín nhìn sang Thẩm Thi Thi bên cạnh, mở lời: "Hay là em lên ngồi một chút?"

"Được à". Thẩm Thi Thi vui vẻ đồng ý ngay, phản ứng này cũng khiến tâm trạng Cố Tín tốt hơn trước một chút.

Husky được đi dạo hai vòng nên cũng an phận nhiều, nó vùi mình trong ổ nằm bất động. Cố Tín pha hai ly cà phê rồi bưng vào phòng khách cho Thẩm Thi Thi.

"Cảm ơn anh". Cô nhận tách cà phê, đầu tiên là lấy di động ra chụp lại, sau đó mới bắt đầu thưởng thức.

Cố Tín nhìn hành động của cô thì cười cười bất đắc dĩ.

"Thực ra em đừng xem anh là ngôi sao nữa, xem như bạn bè không được à?" Anh nghĩ mình nên dẫn dắt cô bé từng bước một, dù sao nóng ruột cũng không ăn được đậu hũ nóng.

Thẩm Thi Thi bưng tách cà phê rồi đưa mắt nhìn anh: "Được không ạ?"

Cô chưa từng làm bạn với ngôi sao bao giờ, huống chi ngôi sao này lại là một trong các nam thần của lòng cô.

"Đương nhiên là được rồi". Cố Tín nâng tách lên, tựa vào bàn sau lưng, "Em xem, mình ăn cơm với nhau, có nick wechat của nhau, bây giờ còn cùng nhau dắt chó, chẳng lẽ không phải bạn bè sao?"

Thẩm Thi Thi suy nghĩ một lúc, cảm thấy anh nói cũng có lý, chỉ có điều ánh sáng trên người anh quá mạnh, cô không thể nào đối xử với anh như người bình thường được. Cô trầm ngâm một lúc rồi gật nói trả lời Cố Tín: "Được ạ, từ hôm nay em sẽ vứt bỏ hết vàng sáng của anh, đối xử với anh như bạn bè bình thường".

Cố Tín mím môi cười nhẹ, bây giờ là bạn bè bình thường, dần dần sẽ là bạn bè trai gái.

Chương 64 Phiên ngoại 5.

Thẩm Thi Thi chạy tới nhà Cố Tín ba ngày, hôm nay lúc dắt chó ra ngoài, rốt cuộc cô cũng ấp a ấp úng nói với anh: "Đại Đại ơi, ngày kia em phải về nhà rồi, mẹ em gọi điện giục lắm".

Cô nói xong cũng không dám nhìn thẳng mặt Cố Tín, chỉ lén lút đưa mắt liếc nhìn anh.

Hình như Cố Tín thoáng sửng sốt một chút, sau đó anh hơi mím môi nghiêng đầu nhìn cô: "Ừ, sắp hết năm rồi, cũng nên về nhà thôi".

Thẩm Thi Thi thấy anh có vẻ không tức giận, cuối cùng cô mới nhẹ nhõm thở phào được một hơi. Lúc trước khi anh tới nhờ cô giúp mình trông giữ chó, cô đã đồng ý thoải mái vô cùng, kết quả mới được có ba ngày đã chuẩn bị rời đi, thế nên cô mới lo Cố Tín sẽ không vui.

"Đại Đại cứ yên tâm nhé, em sẽ về sớm thôi". Bảo đảm với anh xong, Thẩm Thi Thi buột miệng hỏi tiếp: "Nhưng tết này anh không về nhà sao?"

Là fan ruột của Cố Tín lâu năm, đương nhiên cô cũng biết quê nhà của Cố Tín là ở thành phố C.

Nghe cô hỏi chuyện đó, Cố Tín cười khẽ một tiếng mới trả lời: "Không về được, anh mà về thế nào cũng bị mắng, hơn nữa anh

còn phải làm việc".

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi nghe Cố Tín nói tới việc trong nhà, vì thế cô cũng rất ngạc nhiên. Mấy hôm trước Cố Tín có nói với cô là, anh muốn xem cô như bạn bè bình thường, khi đó Thẩm Thi Thi còn nghĩ, làm bạn bè bình thường cũng nên quan tâm tới chuyện gia đình của bạn mình một chút, chứ hoàn toàn không phải xuất phát từ tò mò mới hỏi anh: "Tại sao về nhà lại bị mắng được chứ? Chẳng lẽ vì anh không có bạn gái à?"

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, che miệng sửa lời: "Không phải vì không có bạn gái, mà là không muốn có bạn gái".

Thẩm Thi Thi: "..."

Được rồi, lòng tự ái của anh to quá.

"Thế anh định bao giờ mới có bạn gái?"

"Sắp rồi".

"..." Thẩm Thi Thi mở to mắt trằm mặc hai giây, tự động chuyển đến đề tài trước đó: "Đại Đại à, anh còn chưa nói tại sao về nhà sẽ bị mắng đấy?"

Cố Tín đưa tay ra tự nhiên xoa xoa tóc của cô: "Nói em nghe, đừng gọi anh là Đại Đại nữa, gọi tên anh ấy".

Thẩm Thi Thi câm nín nửa ngày, cuối cùng cũng rặn ra được hai chữ: "Cố Tín".

Cố Tín cười nói: "Gọi nhiều lần là quen ngay".

"Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín..." Thẩm Thi Thi lặp lui lặp tới hai chữ này không khác gì đĩa video bị kẹt. Cố Tín buồn cười xoa nhẹ trên đầu cô một cái: "Được rồi, còn gọi nữa chắc anh cũng không nhận ra tên mình mất".

Rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng ngừng, sửa lại tóc của mình.

Và thế là, Đại Đại... Cố Tín vẫn không chịu nói cho cô biết tại sao anh ấy về nhà là bị mắng.

Có lẽ Cố Tín cố ý muốn chuyển hướng câu chuyện, cho nên Thẩm Thi Thi không gặng hỏi gì thêm, kết quả là hai người một chớ yên lặng đi một lúc, Cố Tín lại chủ động mở lời: "Ba mẹ anh không thích anh chơi nhạc".

Thẩm Thi Thi ngớ người, cao giọng nói: "Đại Đại à, anh chơi nhạc giỏi thế mà. Em rất mừng vì mình có cơ hội nghe anh hát".

Vốn Cố Tín cũng muốn vui vẻ lắm, nhưng tâm tình chỉ bay lên một nửa rồi đột nhiên mở miệng: "Thế Mạc Trăn thì sao?"

Thẩm Thi Thi đáp: "Mạc thiên vương cũng hay".

Haha.

Cố Tín cong môi nhìn người kia chăm chú: "Thế anh với Mạc Trần, ai hát hay hơn?"

Khuôn miệng của cô thay đổi rất nhiều lần, cuối cùng mới kiên định trả lời: "Đương nhiên là anh rồi, anh hát hay nhất".

Cố Tín hài lòng: "Ngoan".

Thẩm Thi Thi thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa đã đưa tay lên lau gáy dù không có lấy một giọt mồ hôi.

Hai người dắt chó đi dạo xong, Thẩm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín ngồi một lúc. Bởi vì được uống cà phê miễn phí liên tiếp suốt mấy ngày, Thẩm Thi Thi cũng thấy hơi ngái ngái, vì vậy hôm nay cô cố ý mang một ít đặc sản ở trường tới đây ăn, hâm nóng bằng lò vi sóng là dùng được.

Cố Tín hâm đồ ăn xong thì bưng ra phòng khách, ngồi ăn cùng với Thẩm Thi Thi.

"Ài, sau khi em về nhà thì không có ai mang thức ăn cho anh nữa, cũng không có người dắt chó đi dạo cùng anh". Cố Tín cố ý dùng giọng điệu đáng thương. Trong miệng Thẩm Thi Thi còn ngồm ngoàm đồ ăn, vì thế cô ú ớ trả lời: "Không phải đâu, em thấy một mình anh cũng có thể đưa chó đi dạo mà".

Mấy ngày nay Cố Tín vẫn luôn dẫn cô đi "một tuyến đường quen thuộc", thời gian dắt chó đi dạo hai người đều cùng nhau, thế nên Thẩm Thi Thi mới rút ra kết luận, rõ ràng Đại Đại có thời gian để chăm chó kia mà, tại sao còn muốn tìm cô chứ? Nhất định là vì cô đơn quá.

"Hai con cầu độc thân dắt nhau đi thì có vui gì chứ?" Cố Tín chê bai nhìn sang phía Husky, Husky cũng đang tỏ rõ thái độ của mình đối với họ.

Cuối cùng Cố Tín cũng không thể nào ngăn nổi ánh mắt nóng bỏng của con chó, đành phải nhường cho Husky một phần. Chút đồ ăn đó chẳng đủ cho nó nhét kẽ răng, nó giải quyết nhanh chóng rồi đưa mắt nhìn chăm chăm Cố Tín.

Cố Tín nhếch mép nói: "Hao Thiên Khuyến, làm chó thì phải biết hài lòng, ăn đồ ăn cho chó của mày ấy".

Thẩm Thi Thi vui vẻ ngồi ăn ở một bên cũng sững lại một lúc, hóa ra tên đầy đủ của Thiên Thiên là Hao Thiên Khuyến à...

Husky thấy Cố Tín không cho mình ăn thì bắt đầu qua cọ cọ vào người anh rồi sang Thẩm Thi Thi, Cố Tín bất lực nhìn cái đầu chó chắn ngang giữa mình và người kia, chẳng khác nào thứ kì đà cản mũi.

Thẩm Thi Thi tốt bụng chia cho nó một phần, Husky vẫn còn chưa thấy đủ, Cố Tín đứng dậy xách nó về ổ của mình: "Ăn thật ỨC

của mày ấy".

"Gào gừ". Husky ngậm cái chân gà lúc nãy Thẩm Thi Thi vừa cho, chê miếng thịt xương ứ có một mẩu.

Cố Tín: "..."

Con chó này bị ngốc à?

Thẩm Thi Thi phì cười: "Hahaha, anh biết không trong thế giới của loài chó ấy mà, đồ ăn trong chén chủ nhân ngon hơn đồ ăn trong chén nó".

Cố Tín: "..."

Thế lần sau ăn anh dắt nó có muốn ăn không?

Anh cảm thấy nhất định Tiêu Cố đã nuôi Hao Thiên Khuyến anh minh thần võ của anh trở nên ngu như vậy.

Thẩm Thi Thi và Cố Tín ăn xong thì quay về trường học, hôm nay phải thu dọn hành lí, chuẩn bị sáng hôm sau cô sẽ lên xe luân, nếu không thì không kịp.

Cố Tín cảm thấy tháng ngày đã tẻ nhạt đi nhiều.

Thậm chí anh còn không biết trong suốt hơn hai mươi năm trước khi mình chưa biết Thẩm Thi Thi, anh đã trải qua một mình ra sao

nữa?

Nghĩ tới đây anh lại cười tự giễu, không kìm được cầm di động lên nhắn tin wechat cho Thẩm Thi Thi: "Em đang làm gì thế?"

Thẩm Thi Thi: [tức giận] Sao không gửi tin thoại? Không gửi tin thoại không trả lời.

Cố Tín phì cười hăng giọng hai tiếng rồi mới mở ghi âm: "Em đang làm gì thế? Dọn đồ xong chưa?"

Thẩm Thi Thi lắng nghe giọng nói trầm thấp quyến rũ như chạm đến đáy tim của người kia, rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng: "Báo cáo Đại Đại, em dọn xong rồi, đang định mang một đồng thứ đi đây".

Mọi người trong phòng trọ của cô đều đã đi hết cả, giờ chỉ còn lại mình mình nên cũng thấy cô đơn, thế mà bây giờ lại quên mất sạch sành sanh.

Thẩm Thi Thi: "Đại Đại đang làm gì thế? Có phải lại lười không viết nhạc đúng không [ác ma]"

Cố Tín trả lời: "Gọi tên anh đâu? Không gọi thì anh không viết nhạc."

Thẩm Thi Thi: ...

Thẩm Thi Thi: Cố Tín [lau mồ hôi]

Cố Tín: "Không hay, gọi lại".

Thẩm Thi Thi buồn bực, cô nhắn tin mà, sao anh biết là không hay được chứ?

Nhưng mà để sớm tới ngày phát hành album mới, nhất định cô phải thúc giục Đại Đại viết ca khúc mới được. Thế là cô nghe lời gọi lại lần nữa: "Cố Tín [đáng yêu]"

Cố Tín khẽ cười: "Em không thể gửi tin nhắn thoại à?"

Thẩm Thi Thi: "Giọng em không hay qaq".

Nếu giọng cô cũng được như Cố Tín, đến đâu câu cô cũng chuyển thành ngữ âm luôn thể.

Điện thoại rung lên, Thẩm Thi Thi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín vừa gửi: "Giọng nói của em là âm thanh êm tai nhất trên đời".

...

Thẩm Thi Thi hoảng hốt.

Tối hôm qua bị Cố Tín làm mất máu nhiều quá, ngày hôm sau suýt chút nữa cô không tới kịp chuyến xe về nhà.

Cũng may không có trắc trở nào, cô vẫn có thể kéo vali hành lí thuận lợi đi về nhà. Đồ ở trường sao ngon được như cơm nhà mẹ nấu, Thẩm Thi Thi ở lại mấy ngày mà sung sướng gì đâu.

Cố Tín ở thành phố A xa xa lại không vui vẻ gì, Thẩm Thi Thi không có ở đây, đến đưa chó đi dạo anh cũng không muốn nữa, Husky bị nhốt trong nhà buồn chán không chịu được lại bắt đầu học tru như chó sói.

Vì nó Cố Tín phải phiền muộn không thôi, giận đùng đùng lôi máy chạy bộ trong nhà ra, chỉ vào đó rồi nói với chó: "Nếu thể lực của mày dồi dào quá thì lên đây chạy đi.

Anh điều chỉnh tốc độ chạy thấp nhất, sau khi tự mình kiểm tra một hồi, anh mới đưa máy chạy bộ cho Husky chơi thử.

Vài ngày sau, nỗi nhớ mong của mẹ Thẩm Thi Thi ngày một hao mòn, bắt đầu chuyển sang ghét bỏ đứa con gái ở nhà.

Mỗi ngày Thẩm Thi Thi phải chịu khó giúp mẹ làm việc nhà, thỉnh thoảng còn bị nhắc tới chuyện bạn trai. Mỗi lần cô bảo mình vẫn còn trẻ mà, phải lấy sự học làm trọng, mẹ của cô sẽ chuyển ngay sang câu: "Lúc học đại học không lo tìm bạn trai, ra đời càng không tìm được đâu!"

Thẩm Thi Thi chẳng còn gì để nói.

Thẩm Thi Thi bị ép lấy điện thoại ra, đưa ảnh người kia cho mẹ xem: "Sao mẹ, đẹp trai không?"

Mẹ Thẩm cẩn thận nghiên cứu một hồi rồi gật đầu nói: "Đẹp".

Mặc dù không vừa ý lắm chuyện người kia còn mang cả khuyên tai, nhưng mà quan trọng là xem ở khí chất. Nhìn khuyên tai đầu tóc chẳng khác nào mấy côn đồ ngoài phố, nhưng khi nhìn chàng trai này lại thấy đẹp trai gợi cảm mà lịch sự.

Thẩm Thi Thi cảm thấy khuôn mặt của Cố đại soái ca đã chinh phục được mẹ mình thì cực kì đặc ý: "Con không lừa mẹ mà, con đang theo đuổi anh ấy đấy".

Mẹ Thẩm sừng sốt rồi bật cười ha ha: "Con tưởng mẹ ít đọc sách nên dễ bị lừa lắm đấy à? Vừa nhìn là biết là minh tinh nào đó, theo đuổi, con hâm mộ người ta chứ gì?"

Thẩm Thi Thi: "..."

Quả nhiên một giây đã bị khám phá ngay.

Cô còn đang âm thầm đau khổ, mẹ Thẩm đã nhận lời ra ngoài đánh mặt chược.

Mới đi tới cửa đã nhìn thấy một chàng trai tuấn tú cao gầy rất khí chất ngoài kia. Mẹ Thẩm quan sát thêm vài lần rồi xông về chẳng

khác nào gặp quý: "Thi Thi, Thi Thi ời, người kia đó, người mà con theo đuổi đó, hiện thân rồi".

Thẩm Thi Thi: "..."

Mẹ biết nhiều thứ ghê.

Thấy Thẩm Thi Thi vẫn thành thoi không để ý, mẹ Thẩm nắm tay cô kéo xộc tới cửa: "Con xem, đó đó".

Cố Tín vừa lúc nghiêng đầu sang, ánh mặt trời phía sau anh như chiếu thẳng, tỏa ra ánh sáng màu vàng tươi rực rỡ.

Thẩm Thi Thi ngậy người: 'Đại Đại, sao anh lại ở đây?'

Cố Tín cười với cô: "Anh đi tìm linh cảm viết ca khúc mà".

Chương 65 Phiên ngoại 6

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng Thẩm Thi Thi cũng không nghĩ ra được Cố Tín tìm linh cảm kiểu gì mà tới cửa nhà mình.

Cô đứng sững trước cửa một hồi lâu rồi mới miễn cưỡng kìm nén sóng to gió lớn oanh tạc trong lòng mình, xích ra cho Cố Tín vào nhà: "Anh vào nhà trước đã, nhớ bị nhận ra thì nguy mất".

Mặc dù chỗ họ là một địa phương nhỏ, nhưng Cố Tín nổi tiếng đến mức đó, biết đâu có thể bị nhận ra.

Nụ cười trên môi anh không hề mất đi, ngoan ngoãn theo Thẩm Thi Thi vào trong phòng. Mẹ Thẩm đứng ngoài cửa suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng theo họ vào trong. Rót cho Cố Tín một ly nước, mẹ Thẩm ngồi đối diện cười híp mắt với anh: "Xin hỏi cậu tên gì?"

Cố Tín đi đường lâu như thế nên cũng hơi khát nước, đang định uống một ngụm thì lại nghe mẹ Thẩm Thi Thi hỏi vậy, anh đành đặt ly nước xuống: "Con họ Cố ạ".

Giọng của Cố Tín không chỉ có lực sát thương với những thiếu nữ trong độ tuổi Thẩm Thi Thi, mà ngay cả mấy bà thím gia đình ngang tuổi mẹ Thẩm đây cũng sát thương không kém. Chỉ mấy chữ "Con họ Cố ạ" vang vọng vào trong tai mẹ Thẩm đã tự động biến thành "Con họ Tô ạ".

"À, chào cậu Tô". Mẹ Thấm cảm giác người này như cội trên mới xuống.

Thấm Thi Thi: "..."

Cô lúng túng nhìn mẹ mình, sửa lại: "Mẹ ơi, anh ấy họ Cố, không phải họ Tô".

"Hả, họ Cố à, Cố cũng hay, giống như họ Tô vậy".

Thấm Thi Thi: "..."

Mẹ rồi quá đi.

"Chào cậu Cố nhé". Mẹ Thấm vẫn duy trì nụ cười dịu dàng giống như mấy quý bà, tiếp tục chào hỏi Cố Tín: "Không biết cậu Cố làm việc ở đâu nhỉ?"

Cố Tín đáp: "Cháu làm trong lĩnh vực âm nhạc ạ".

"Nhìn áo quần của cậu chắc là hát rock and roll nhỉ?" Lúc trẻ mẹ Thấm cũng hâm mộ mấy ca sĩ rock and roll, thế nên bây giờ hứng thú lại trở về, bà ngâm nga hai câu rồi vội vàng quay về nụ cười quý bà như lúc nãy: "Lần này cậu Cố tới..."

"Mẹ, không phải dì Vương còn đang chờ mẹ tới chơi mặt chược à?" Thấm Thi Thi vội vàng cắt ngang lời mẹ mình, nếu tiếp tục thế này, không bao lâu sau, chuyện Cố Tín từ khi debut đến nay đã ra

mấy đĩa nhạc, tên là gì, bán bao nhiêu, có giải thưởng gì,... vân vân và mây mây, chắc chắn mẹ sẽ hỏi cho hết.

Mẹ Thắm thấy Thắm Thi Thi giục mình thì tao nhã mỉm cười, có vẻ như đùa cợt: "Dì Vương đâu có quan trọng như cậu Cố chứ".

Thắm Thi Thi: "..."

Sau đó mẹ cô chuẩn bị đi thông báo với mấy dì mình không chơi mặt chược nữa.

Cố Tín cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Thắm Thi Thi, anh cười còn quyến rũ hơn cả mẹ của cô: "Dì ơi, nếu dì bận thì cứ đi đi ạ, không cần ở lại nói chuyện với con đâu".

Thắm Thi Thi cũng nhanh chóng nói theo: "Đúng đấy mẹ, có con là được rồi, nhất định con sẽ chăm sóc anh Cố đây chu đáo".

Ánh mắt mẹ Thắm lướt qua lướt lại giữa hai người, hiểu ra.

Nó chê mẹ là kì đà cản mũi chứ gì?

Bà đứng dậy khỏi ghế salon, sửa lại áo quần một chút rồi cười nói: "Thế mấy người trẻ tuổi các con cứ nói chuyện đi nhé, mẹ đi đánh mặt chược đây".

Bà vừa nói vừa xách túi ra ngoài, đợi khi bà đi xa, Cố Tín mới cười nói với Thắm Thi Thi: "Anh thấy mẹ em hợp với anh họ anh

lắm đấy".

"Thôi đừng nói nữa, ai mà chẳng biết ông chủ Tiêu là thần mặt chược kia chứ, chút tiền của mẹ em mà chơi với anh ấy một lần thì nhảy lâu luôn mất". Trước đây Thẩm Thi Thi không biết gì nên mới đánh mặt chược với Tiêu Cố một lần, cô nhớ lúc nhỏ mình từng xem mẹ mình chơi mặt chược, còn tưởng mình cũng là một cô gái thiên tài trong mặt chược nữa kìa, ai mà ngờ...

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

"Em sao thế?" Thấy Thẩm Thi Thi có vẻ đầy đau khổ, Cố Tín tò mò hỏi.

"Không sao đâu". Cô vuốt mặt một cái rồi kiên cường nói: "Em chỉ nhớ lại mùi cơm trắng chan nước canh miến phỉ trong căn tin thôi mà".

Đuôi mày Cố Tín giật giật, không hiểu sao đột nhiên cô ấy lại nghĩ tới chuyện này, Thẩm Thi Thi cũng chuyển chủ đề đi: "Đại Đại, sao anh lại tới đây một mình? Thiên Thiên đâu?"

Nghe tới hai chữ Thiên Thiên Cố Tín lại đau đầu, anh mím môi nói: "Nó ở nhà, tối anh phải về luôn".

Thẩm Thi Thi ngẩn người: "Gấp vậy ạ?"

Không phải anh nói muốn tìm linh cảm à? Linh cảm dễ tìm đến vậy sao?"

Cố Tín gật đầu: "Mặc dù anh để rất nhiều thức ăn ở nhà nhưng cũng không dám để nó ở một mình quá lâu". Ca khúc của anh đã cất vào chỗ kín, nhưng Husky mà điên lên thì ai biết được đây. Hơn nữa anh còn một tập ca khúc vẫn chưa kịp viết xong, lần này phải trốn đại diện mới chạy ra ngoài được.

"Ồ". Thẩm Thi Thi hơi thất vọng: "Thế anh không đi tìm linh cảm nữa à?"

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười: "Tìm được rồi, em là linh cảm của anh mà".

Thẩm Thi Thi: "..."

Máu của cô lại sục sôi lần nữa.

Bởi vì Cố Tín không tiện ra ngoài, cho nên Thẩm Thi Thi ngồi ở nhà hàn huyên với anh suốt buổi chiều. Vốn muốn mở lời giữ anh lại ăn cơm tối, nhưng Cố Tín phải tới sân bay ngay, cuối cùng còn không kịp ăn cơm.

Thẩm Thi Thi đưa anh tới sân bay lén lén lút lút như kẻ trộm. Trước khi Cố Tín đi đăng kí, cô bảo đảm với anh thêm lần nữa: "Đại Đại à, mong bả em sẽ về, lúc về em mang đặc sản nhà em cho anh nhé".

"Ừ". Cố Tín kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu, đi tới trước người cô rồi đưa tay xoa xoa mái tóc của người kia, xoay người đi tới cửa soát vé.

Thấm Thi Thi đứng ngăn người ở sân bay cho tới khi máy bay cất cánh, trên đường về nhà còn ngâm nga vui vẻ, mẹ Thấm đã về nhà nấu cơm.

Thấm Thi Thi kinh ngạc nhìn mẹ mình bận rộn trong nhà bếp: "Mẹ, sao hôm nay mẹ về sớm quá vậy?"

Bình thường nếu mẹ ra ngoài đánh mặt chườm, sáng ngày hôm sau mới về cũng không phải chuyện lạ.

"Không phải tại mẹ tưởng cậu Cố ở nhà à?" Mẹ Thấm đang xào rau, tranh thủ vừa nói vừa quay đầu nhìn lại: "Sao chỉ có mình con, cậu Cố đâu?"

Thấm Thi Thi ú ớ nó: "Đi rồi ạ".

"Đi rồi?" Mẹ Thấm ngăn người, xoay người tắt lửa: "Thế thì không cần nấu cơm gấp".

Thấm Thi Thi: "..."

Hóa ra con không cần ăn cơm phải không ạ?

Chỉ trong nháy mắt, Thăm Thi Thi cảm thấy Cố Tín mới là con của bà.

Mẹ Thăm lấy khăn lông ở trên bàn bếp lau tay, kéo Thăm Thi Thi còn ủ rũ trước cửa đi tới thẳng phòng khách, ngồi xuống ghế salon: "Thi Thi này, mẹ hỏi con, con và cậu Cố đó có quan hệ thế nào?"

Thăm Thi Thi định nói là quan hệ fan và minh tinh như thói quen của mình, nhưng trước khi mở lời lại bỗng dừng sửa lại: "Thì bạn bè bình thường thôi".

"Hả, bạn bè bình thường? Mẹ Thăm nhìn cô đầy sâu xa: "Con ngốc à?"

Thăm Thi Thi: "..."

Mẹ Thăm nhìn cô lắc lắc đầu: "Con nói xem, sao mẹ thông minh thế này mà lại để ra đứa con gái đần độn như con nhỉ?"

Thăm Thi Thi: "..."

Lẽ nào cô không phải là con ruột thật hả?

Mẹ Thăm tiếp tục dè bida con gái mình: "Con không thấy thật à, hôm nay người ta tới là để tìm con đó? À, một người bạn bình thường, chạy một đoạn đường xa tới để gặp mặt con? Con nói xem con có mấy người bạn bình thường như thế này thế hả?"

Thẩm Thi Thi: "..."

Sau khi bị đả kích cô Thẩm đã bị thương không nói nổi thành lời.

Mẹ Thẩm búng vào trán cô một cái rồi đi vào nhà trong, lúc trở ra trong tay bà cầm một đồng đồ vật, Thẩm Thi Thi nhìn kỹ mới phát hiện ra... tất cả toàn là đĩa nhạc của Cố Tín.

"Mẹ, mẹ mua mấy cái này bao giờ?" Mẹ của cô cũng là fan của Cố Tín? Sao trước giờ cô chưa từng phát hiện?

Mẹ Thẩm đặt từng đĩa nhạc lên mặt bàn, thở hắt một hơi: "Mẹ mới mua hôm nay đây, trong tiệm có bán đĩa nào của Cố Tín mẹ đều mua hết cả".

Thẩm Thi Thi: "..."

Mẹ định điều tra lai lịch nhà người ta à.

"Mẹ mới nghe một đĩa, hay lắm, lần sau con nhớ bảo thằng bé kí tên cho mẹ nhé". Mẹ Thẩm đưa một đĩa nhạc cho Thẩm Thi Thi, là album "Mất khống chế" của Cố Tín.

"Nói tới chuyện này mới nhớ, sao con lại quen được cậu ấy?" Mẹ Thẩm chớp mắt vài cái với Thẩm Thi Thi.

Thẩm Thi Thi cong môi đáp lời: "Anh ấy là em họ của ông chủ cửa hàng thịt xiên con làm, bạn thân của con lại là chị dâu của anh ấy".

"Ồ..." Mẹ Thẩm như có điều suy nghĩ, sau đó lại đưa cùi chỏ chọc cô đầy ý vị thâm trường: "Quan hệ tốt thế này phải lợi dụng đấy nhé".

"Lợi dụng... làm gì ạ?"

Mẹ Thẩm chỉ hận không thể đánh đầu cô một cái: "Nói con ngốc thì con ngốc thật à, không phải con nói con đang theo đuổi cậu ấy sao? Mẹ nghĩ chuyện này có thể thành được đấy".

Thẩm Thi Thi kinh ngạc nhìn bà, sau đó ôm một đồng đĩa Cố Tín về phòng.

Ngồi trong phòng ngăn người cho tới giờ ăn tối, sau khi ăn xong lại giam mình trong phòng. Mẹ Thẩm nhìn cánh cửa đóng chặt kia, aiza, con gái xấu hổ rồi.

Thẩm Thi Thi ngồi trong phòng cứ cảm thấy hoang mang, như thể có gì đó muốn tuôn chảy ra ngoài, nhưng tìm mãi lại không thấy lối ra. Cô cầm điện thoại nhìn đồng hồ, nghĩ tới Cố Tín chắc cũng đến nơi rồi nên nhắn tin wechat cho anh thử: "Đại Đại, anh tới chưa?"

Cố Tín trả lời rất nhanh, hơn nữa còn là tin nhắn thoại Thẩm Thi Thi thích nhất: "Anh tới rồi, lần sau không được gọi anh là Đại Đại nữa, không anh không trả lời đâu".

Thẩm Thi Thi cười ngây ngô hai tiếng, hỏi tiếp: "Đúng rồi, hôm nay sao anh tìm ra nhà em được thế?"

Cố Tín: "Anh hỏi Tiêu Cố".

Lúc Thẩm Thi Thi đi làm đã từng điền hồ sơ lí lịch, ở đó có địa chỉ quê nhà.

Cô giả vờ bất mãn đáp lại anh: "Sao ông chủ Tiêu lại tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên cho người ta chứ [tức giận]"

Cố Tín ở bên kia màn hình cũng bật cười, không đáp lại. Thẩm Thi Thi gửi một tin nhắn khác: "Nhưng mà sao anh lại muốn tới nhà em? Chẳng lẽ phong thủy nhà em hợp với việc tìm linh cảm à?"

Sau khi cô gửi tin cũng lo lắng chờ Cố Tín trả lời, nếu mẹ cô cả nghĩ thì sao đây? Hóa ra mình bị tưởng bở à?

Ngay lúc cô còn đang thấp thỏm, Cố Tín đã nhắn tin cho mình. Thẩm Thi Thi run rẩy mở tin nhắn thoại ra.

"Vì anh muốn gặp em".

Chương 66 Phiên ngoại 7

Lực sát thương của câu nói ấy quá kinh người, máu trong người cô như tuôn trào sôi sục.

Tết nhất ai ai cũng phải đi thăm viếng họ hàng bè bạn, Thẩm Thi Thi cứ ngồi như tượng gỗ, vô tri vô giác đi theo sau người nhà, thăm hỏi từ nhà dì này cho tới nhà cô nọ.

Có một người họ hàng nhìn cô ngây ngẩn như thế thì buột miệng hỏi mẹ Thẩm đang ngồi đối diện ở trên bàn mặt chực: "Thi Thi nhà chị sao thế nhỉ? Được nghỉ đông rồi mà như mất hồn mất vía luôn vậy thế? Hay là thi không tốt?"

"Haha". Mẹ Thẩm chỉ vất lại cho hai người đó một chữ rất ý vị sâu xa.

Một họ hàng khác nhìn Thẩm Thi Thi đang sưởi ấm ở bên cạnh lò sưởi, lắc đầu bảo: "Chị xem, hai mắt nó vô thần, mặt thì đờ đẫn, thỉnh thoảng lại cười khúc khích hai ba dạo, theo kinh nghiệm nhiều năm của em, em có thể khẳng định chắc chắn là nó yêu rồi đấy".

Hai họ hàng nọ quay sang nhìn mẹ Thẩm mong muốn được kiểm chứng, mẹ Thẩm chỉ bốc thêm quân bài, nhìn lướt qua rồi đánh ra: "Haha".

...

Rốt cuộc vị họ hàng cuối cùng cũng thần thần bí bí nhỏ to trong tiếng cười lạnh đó: "Em nói thật, Thi Thi nhà chị... có phải đã dính vào thứ gì bẩn thỉu không?"

Mẹ Thẩm nhìn người kia một cái, lần này còn tăng thêm một chữ: "Hahaha".

Họ hàng thân thích: "..."

Thẩm Thi Thi trải qua một cái tết không mấy an yên, Cố Tín ở bên kia cũng vậy.

Từ khi anh gửi tin nhắn "muốn gặp em" cho Thẩm Thi Thi, cô ấy cứ như chết ngất ở đầu wechat bên kia vậy, lạng thình bất động.

Mặc dù Cố Tín rất có lòng tin đối với mình, nhưng nếu đối phương đã im lặng ý ngầm là từ chối, anh phải làm gì đây?

Không, không đâu, Thẩm Thi Thi là fan ruột của mình mà, một fan ruột nghe được Đại Đại mà mình thích tỏ tình một câu như thế ấy, đáng lẽ phải vui mừng như điên mới phải?

Cố Tín nhú mày thật lâu không chịu đuổi.

Husky ở bên chơi với máy chạy bộ một lúc rồi đi tới bên cạnh cọ cọ vào Cố Tín. Anh đang rất phiền lòng, muốn đẩy quách nó ra,

nhưng sau khi nhìn thấy cặp mắt đen to lay láy của con chó, anh lại mím môi đứng dậy khỏi ghế.

Dắt chó đi ra ngoài dạo mát.

Mỗi lần được đi chơi Husky đều rất vui, có lúc Cố Tín còn cảm thấy con chó này hay thật, chỉ cần đi dạo về là vui vẻ thế này. Sau khi đi dạo hai vòng xong, anh dắt chó về nhà nhân tiện mua một ít đồ ăn.

Phòng khách trong nhà Cố Tín rất rộng rãi, trên sàn nhà có trải thảm lông dê, mềm mại mà ấm áp, có lúc anh thích ngồi bệt luôn dưới thảm, vừa lên mạng vừa nhâm nhi gì đó. Husky cũng đời cái chậu đồ ăn của mình tới cạnh anh, chuyển trọng lượng người nó ép sang trên người mình, gào gừ vài tiếng, ánh mắt thẳng tắp chăm chăm nhìn sandwich trong tay anh.

Cố Tín: "..."

"Hao Thiên Khuyến này, hình như mày mập ra rồi đó, không phải hay chạy bộ lắm mà, sao lại càng ngày càng nặng nhỉ?" Cố Tín véo véo mặt nó.

Husky lại kêu thêm hai tiếng, sau đó lè lưỡi liếm sandwich trong tay anh một cái.

Cố Tín: "..."

Anh trầm mặc vất miếng bánh vào chậu đồ ăn của nó, nhìn Husky phấn khích vùi đầu ăn hết sạch.

Cố Tín cũng lười ăn, anh dựa vào ghế sofa, tay trái ôm Husky, tay phải đặt lên chuột bấm bấm.

Tin tức mới trên weibo thành linh đập vào mắt anh.

Thịt tươi nhỏ trên mạng xxx và fan của mình yêu nhau! Nhiều fan nói thẳng "đáng tiếc không phải là em".

Cố Tín: "..."

Anh tò mò mở bình luận của bài đăng kia ra.

"Tôi chỉ biết fan này không hẳn là một fan thuần túy! Mà là một người hâm mộ rất không tầm thường".

"Không ngờ anh lại thích mùi gạo thế này à". [ý chỉ fan]

"Tại sao nhiều người lại trách người fan đó nhỉ, chẳng lẽ không phải mấy người cũng rập tâm với Đại Đại đó sao. Tôi ghét nhất là minh tinh ngủ với fan của mình".

"# tôi chỉ xem anh là Đại Đại, thế mà anh lại muốn ngủ cùng tôi#"

...

Cố Tín nhìn dòng chữ đó mà thấy lạnh cả người, bàn tay ôm Husky càng chặt.

Lẽ nào Thẩm Thi Thi cũng nghĩ về anh như vậy nên mới không trả lời?

Nếu đúng là thế, anh cảm thấy mình hết sức oan uổng, bởi vì anh không có ý đó... không, cũng không phải là không có ý đó... nói chung là thật sự không phải là ý đó.

Cố Tín đang suy nghĩ có nên gọi điện giải thích với cô không, nhưng mà chuyện thế này phải giải thích làm sao? Có khi nào càng bôi càng đen không?

...Hay là để cho mọi người thời gian mà tỉnh táo là được?

Thế là cứ yên tĩnh như thế, năm mới bất giác trôi qua.

Mùng bảy tết, Thẩm Thi Thi quay về thành phố A như kế hoạch.

Cô nói với mẹ là vì ở trường có tổ chức hoạt động, thế nên phải quay về trường sớm, nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của mẹ mình, cô biết thừa bà ấy cũng không tin.

Sau khi về trường, trong phòng ngủ chỉ có một mình cô, cũng may cả tầng lầu vẫn còn mấy học sinh thừa thớt, nếu không sẽ quạnh quẽ kinh hồn.

Cô quét dọn làm vệ sinh phòng ngủ, sửa sang lại hành lí rồi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Có nên nhắn tin cho Đại Đại không đây?

Lúc trước Đại Đại nhắn tin xong cô không dám hồi âm, bởi vì không không biết lòng mình rối rắm như vậy thì nên nhắn cái gì. Vốn cô định bình tĩnh lại cái đã rồi mới liên lạc lại với anh, nhưng giờ còn chưa sửa sang xong, người kia cũng bật vô âm tín.

Không nhận được tin của Cố Tín, tim cô lại đập rộn từng hồi, có khi nào Đại Đại cảm thấy cô làm cao không nhỉ? Với điều kiện của anh, nhắn tin cho ai mà chẳng được trả lời? Không bàn đến chuyện khác làm gì, chỉ riêng việc không trả lời người ta cũng thấy bất lịch sự quá rồi..

A a a a!

Thấm Thi Thi càng nghĩ càng loạn, nhất định Đại Đại cảm thấy cô quá không lịch sự, cho nên không muốn để ý tới cô nữa.

Thấm Thi Thi chán nản ngã lên giường, năm nửa phút sau lại bò lên nằm tay quyết tâm như tráng sĩ, nhắn tin cho Cố Tín: "Đại Đại, em về trường rồi ~\(\geq \nabla \leq)/~ "

Nhắn thêm một icon dễ thương cho tặng phần hiệu quả.

Nhưng mà cô ôm điện thoại chờ mười phút cũng không thấy Cố Tín trả lời mình.

Trong lòng Thẩm Thi Thi cũng chìm xuống đáy ao, xong đời rồi, Đại Đại thấy ghét cô thật rồi.

Lúc này đây Cố Tín còn đang nói chuyện điện thoại với người đại diện.

Có lẽ tất cả người đại diện kiếp trước đều là chủ nhiệm lớp hóa thành, cho nên đời này mới hay dạy dỗ người ta mãnh liệt đến mức ấy.

"Cố đẹp trai à, từ khi anh bế quan viết ca khúc tới nay, hiệu suất chế tác album rơi không phanh đấy nhé".

Đuôi lông mày của Cố Tín giật giật, nếu anh nhớ không nhầm, câu này đã nói lần thứ ba.

Nhưng mà người kia đâu định kết thúc nhanh như thế: "Bây giờ showbiz đâu phải chỉ mình anh, cạnh tranh trong giới âm nhạc càng ngày càng khốc liệt, ngoài Đinh Mông là nhân tài mới xuất hiện ra, Tư Mã Tiêu Tiêu cũng sắp ra album mới, tình cảnh của anh bây giờ là trước sói sau hổ đấy nhé".

"Ừ ừ tôi hiểu".

"Anh không hiểu". Người đại diện vô cùng đau đớn, "Anh hiểu mà anh có thể đối xử với album như thế sao? Anh nhìn thẳng vào mắt tôi mà trả lời đi, ngày nào anh cũng ở nhà viết ca khúc hết sao?"

Cố Tín ngừng một chút rồi đáp: "Tôi không thấy mắt của anh đâu cả, không thì anh mở video lên đi, wechat cũng được".

Người đại diện im lặng hai giây: "Cái chính ở đây không phải là mắt tôi mà là album nhé, là album của anh! Anh biết Chu Nghi Nhiên nhận được một mớ lời mời diễn tấu không hả, anh ta không rảnh ngồi mãi với chúng ta".

Cố Tín thở dài một hơi xoa xoa huyệt thái dương của mình: "Tôi biết rồi, tôi đảm bảo album sẽ được tung ra thị trường đúng vào tháng bảy, di động sắp hết pin rồi, mai nói tiếp nhé anh đại diện".

Nói xong thì cúp điện thoại luôn, anh còn nhanh chóng cài chế độ để người đại diện không gọi cho mình được.

Sau khi hoàn thành xong, anh mới phát hiện wechat có tin nhắn từ Thẩm Thi Thi.

Trái tim bỗng nhảy lên một cái, sau đó nín thở mở wechat ra.

"Đại Đại, em về trường rồi ~\(\ge \nabla \le)/~"

....

Phản ứng của cô không giống như mình đoán lắm nhỉ?

Cố Tín nhìn quanh bốn phía, đầu tiên là uống một ngụm nước cho thấm giọng, sau đó mới bắt đầu nói chuyện.

Thấm Thi Thi đang rơi vào tuyệt vọng bỗng nghe điện thoại vang lên một tiếng. Cô nhảy dựng khỏi giường.

Là Đại Đại nhắn, là tin nhắn thoại.

Cô hít sâu một hơi, làm dấu cầu hiệu cho có ba cái rồi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín gửi qua.

"Về là tốt rồi, có thể dắt chó đi dạo với anh".

Đôi mắt Thấm Thi Thi trợn tròn, khóe miệng mấp máy xúc động suýt nữa thì khóc to.

Quá tốt rồi, Đại Đại không ghét cô, còn muốn cô dắt chó nữa.

Cô phấn khởi trả lời, kích động đến mức nhắn tin thoại cho anh: "Đại Đại à, giờ anh có rảnh không? Em mang nhiều món ngon ở quê em về lắm, em mang cho anh nhé?"

Cố Tín nghe hai lần rồi đáp lại: "Được, anh ở nhà đây, lúc nào em tới cứ gọi điện cho anh".

"Được ạ". Thăm Thi Thi nhét điện thoại vào túi rồi xách bao lớn bao nhỏ chạy thẳng tới nhà của Cố Tín.

Giống như ngày trước, Cố Tín đứng ở cửa thang máy chờ cô, thấy cô tay xách nách mang thì vội vàng đỡ lấy: "Gì thế em, sao nặng thế này?"

Thăm Thi Thi nói: "Là dưa chua mẹ em muối, có cả rau, gừng tỏi, hành tây, nhiều lắm, rau trộn ăn rất ngon. Có lúc em chỉ cần mua hai lượng cơm ở căn tin thôi, ăn dưa chua cũng qua được một bữa".

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: "Một bữa mà em ăn hai lượng cơm?"

Thăm Thi Thi: "..."

Cô nói nhiều như thế mà sao Đại Đại chỉ nhớ mỗi hai lượng?

Theo Cố Tín vào nhà, Husky cũng vui mừng ra đón, có lẽ người được mùi thơm của thức ăn nên mới vui vẻ vậy. Hai người ngồi trong phòng khách lấy một chiếc túi ra, Husky cũng chạy quanh bọn họ, nước dãi cũng sắp chảy ra rồi.

"Đây là món do một bậc thầy nổi danh ở chỗ em làm, đồ ăn nhà bác ấy cái gì cũng ngon hết". Thăm Thi Thi vừa mở túi vừa luôn miệng giới thiệu cho anh nghe: "Lần trước anh tới nhà mẹ em còn

đi mua đồ ăn, không ngờ anh lại đi về trước không có dịp ăn được, thế nên lần này mẹ bảo em mang lên".

"Gâu gâu". Husky hưởng ứng thêm hai tiếng.

Cố Tín cười bất đắc dĩ vất chân gà cho nó. Có một cái chân gà, cuối cùng Husky cũng yên phận một chút. Cố Tín nhìn Thẩm Thi Thi rồi nói: "Lần trước anh đi vội quá không tạm biệt dì được, dì còn làm nhiều đồ thế này cho anh, anh xin lỗi nhé".

Thẩm Thi Thi khoát tay: "Không sao không sao, bình thường Đại Đại vẫn hay chăm sóc em nữa mà, mang đồ ăn cho anh thì có tính gì đâu".

Cố Tín sững người nhìn cô, hiếm khi không sửa lại danh xưng "Đại Đại" đó: "Lần sau anh cũng mang mấy đặc sản thành phố C tới mời dì".

Thẩm Thi Thi ngồi xuống hồi lâu mới cúi đầu đáp lại: "Dạ..."

Bầu không khí bỗng trở nên mập mờ, Cố Tín ngồi bên nhìn Thẩm Thi Thi không lên tiếng, cô thì cứ vùi đầu đến mức không chịu nổi mới mở một túi ra: "Đây là thịt khô, mẹ em tự làm luôn đấy, món này mẹ em làm ngon nhất, anh nếm thử xem sao".

"Ừm". Cố Tín chộp rộp cầm một miếng thịt khô, cắn thử sau đó mới lấy lại tinh thần: "Ngon lắm".

"Đúng không anh, mẹ em giỏi nấu nướng lắm đấy". Thẩm Thi Thi nói tới đây thì lại hơi xấu hổ: "Mẹ dạy em cả nhưng mà em lại làm không được ngon như thế".

Trong tay Cố Tín vẫn còn cầm một miếng thịt khô đang cắn dở, anh nhìn cô đề nghị: "Thế lần sau làm anh ăn thử nhé?"

"Được ạ". Thẩm Thi Thi tiếp tục e thẹn.

"Gâu Gâu". Husky lại chạy tới phá hỏng bầu không khí, Cố Tín liếc mắt cầm một miếng thịt khô ném sang.

Hai người lại trầm mặc một hồi, Thẩm Thi Thi hỏi câu được câu chăng: "Đại Đại à, hôm nay có dắt chó đi dạo nữa không?"

Cố Tín nhướng mày nhìn cô không lên tiếng.

Thẩm Thi Thi lại tự động đổi lời: "Cố Tín à, hôm nay có dắt chó đi dạo không?"

Tại sao mỗi lần gọi tên Cố Tín cô đều có cảm giác cực kì bất kính như kiểu gọi thẳng tên của hoàng thượng vậy.

Cố Tín nghe vậy thì lấy làm thư thái: "Hôm nay không dắt nữa, nãy anh mới dắt nó đi một vòng rồi, với lại hôm nay em vừa mới về trường, chắc là còn mệt".

"Em ớn mà".

Cố Tín cười cười: "Thế tối nay ăn cơm ở chỗ anh đi, em muốn ăn gì?" Anh nói rồi lại nhìn một đồng đặc sản mà cô vừa mang tới: "Anh nghĩ chúng ta chỉ cần nấu cơm là được rồi".

"Đúng thế nhỉ". Thẩm Thi Thi cười khì.

Cố Tín hơi mím môi suy nghĩ rồi mới hỏi thử cô: "Em có đọc được tin sao nam nọ yêu fan của mình không?"

Thẩm Thi Thi cũng nhớ ra ngay: "À, anh nói cậu thịt tươi đó hả? Bạn cùng phòng của em thích anh ta lắm, cô ấy gọi điện tới báo em mới biết đó chứ".

"Thế em có ý kiến gì không?" Cố Tín vờ thoải mái hỏi cô, thực ra trong lòng lại tuôn mồ hôi hột.

Thẩm Thi Thi đáp: "À, em không thích cậu thịt tươi đó, nên chẳng có ý gì, nhưng mà người hâm mộ đó ngủ với anh ta rồi chứ gì".

Đuôi lông mày Cố Tín giật giật: "Cái gì?"

Thẩm Thi Thi làm ra vẻ như một fan thâm niên lão làng trong giới giải trí, nhìn anh nói: "Đại Đại à, anh tưởng fan chỉ thích giọng hát của ngôi sao hay là phim anh ta đóng à? Không phải đâu! Các cô ấy chỉ muốn ngủ với anh ta thôi".

...

Cố Tín kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt.

Chương 67 Phiên ngoại 8

Nếu có thể có cùng quan điểm với nhau về chuyện ngủ cùng này thì đúng là tốt thật.

Cố Tín ngẫm nghĩ rồi uyển chuyển hỏi cô: "Em cũng nghĩ thế à?"

"Em đương nhiên là..." Nói đến ngang đây, đầu lưỡi Thẩm Thi Thi lại đờ ra đảo lại, cô cười ha ha hai tiếng, đáp lại vô cùng chính nghĩa: "Đương nhiên em không nghĩ thế rồi! Em là fan trong sáng, em chỉ thích âm nhạc thôi".

Cố Tín nhìn cô uể oải nói: "Vậy à, tiếc thật".

Thẩm Thi Thi: "..."

Đại Đại à, anh nói thế là có ý gì vậy? Là muốn cô ngủ cùng anh sao?

...Sao mà được chứ! À cô biết rồi, chắc hẳn Đại Đại đang thăm dò cô đây!

Thế là Thẩm Thi Thi bày ra dáng vẻ "chính trực nhất đời em": "Đại Đại, anh yên tâm đi, em không có hứng thú với cơ thể anh đâu".

Cố Tín: "..."

Anh đưa tay tới che lên mắt cô.

Thẩm Thi Thi theo đà ngã ra sau, hỏi dò: "Sao thế ạ?"

"Không có gì, tay anh bị dính dầu".

Thẩm Thi Thi: "..."

Hình như lúc này Đại Đại mới ăn thịt khô thì phải...

Cố Tín rút tay về, đứng dậy khỏi ghế salon: "Anh đi nấu cơm đã".

Thẩm Thi Thi cầm khăn tay lau mặt rồi theo ăn xuống bếp: "Em nấu cho".

"Không cần đâu". Cố Tín vo gạo hai lượt rồi cho vào nồi cơm điện, ấn công tắc: "Anh làm xong rồi".

"Vâng.." Chỉ nấu cơm thật kìa.

Dù là được nghỉ nhưng kí túc xá vẫn có gác công, Thẩm Thi Thi không dám quay về muộn, thế nên trời còn chưa tối lắm cô đã ngồi xe buýt đi về trường.

Sau hôm đó, mỗi ngày Thẩm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín đưa chó đi dạo giúp anh, cuộc đời làm công cũng bắt đầu từ đó.

Bởi vì chi nhánh quán thịt xiên chuẩn bị khai trương, Thấm Thi Thi cũng nhiều việc hơn trước, với lại bây giờ Tiêu Cố và Mễ Tinh hoàn toàn không có thời gian để lo chuyện của quán, mỗi ngày chị Dung Dung và mấy nhân viên kì cựu bọn cô lại phải huấn luyện người mới, chuẩn bị việc khai trương.

Mặc dù tháng ngày cứ bận rộn trôi qua nhưng lướt đi nhanh chóng, đảo mắt đã tới ngày công chiếu bộ phim Thượng đế cấm khu 4, cửa hàng cũng khai trương đúng hạn.

Thấm Thi Thi không ngờ ông chủ Tiêu lại mời Cố Tín tới để cắt băng khánh thành, hơn nữa cô còn bất cẩn tiết lộ tin tức này ra ngoài. Để biểu đạt lòng áy náy của mình, cô nhắn một tin wechat cho Cố Tín: "Cố Tín Đại Đại ơi, mai anh có rảnh không? Em mời anh đi xem phim".

Cố Tín Đại Đại là cách gọi mới mà Thấm Thi Thi vừa mới khám phá ra, bởi vì mỗi lần gọi tên của Cố Tín, cô lại cảm thấy mình giảm thọ một lần, nhưng mà gọi Đại Đại thì anh ấy không vui, vì vậy cô mới lựa chọn một cách để vẹn cả đôi đường, cô thấy mình thông minh quá đỗi.

Cố Tín Đại Đại cũng không đồng ý lời mời của cô ngay, mặc dù lòng anh thì phấn khởi tràn đầy, nhưng đầu tiên vẫn hỏi trước một câu : "Phim gì thế?"

Thấm Thi Thi: "Thượng đế cấm khu 4".

Cố Tín cười ha hả, biết ngay.

Anh gửi tin thoại cho Thẩm Thi Thi: "Chẳng lẽ cả rạp không có phim khác à?"

Thẩm Thi Thi : 0. 0. Nếu có phim của Đại Đại chắc chắn em sẽ chọn phim đó.

Cố Tín: "..."

Trào phúng anh đấy à?

Cố Tín cảm thấy mình sắp tức chết rồi, chẳng lẽ anh cũng phải bắt chước Tư Mã Tiêu Tiêu, phát triển sang lĩnh vực phim ảnh?

"Được rồi, thì xem Thượng đế cấm khu 4 vậy". Anh cũng muốn xem xem, Mạc Trăn hấp dẫn đến thế nào.

Thấy Cố Tín đồng ý, Thẩm Thi Thi vui vẻ nhảy cẫng lên, sau đó lại lo lắng hỏi anh: "Nhưng mà anh đi nhờ bị nhận ra thì sao?"

Cố Tín đáp: "Không sao đâu, chờ mở màn anh mới đi vào là được, em chọn một nơi nấp kín vào".

Thẩm Thi Thi: Được ạ, với lại mọi người đều chăm chú xem Mạc thiên vương, không để ý đến anh đâu.

Cố Tín: "..."

Đúng đấy.

Sau khi Thẩm Thi Thi đưa thời gian địa điểm, Cố Tín cũng bắt đầu sắp xếp hành trình của chính mình. Gần đây anh bị người đại diện cưỡng chế xuất quan, không thể lấy cớ viết ca khúc được nữa, làm gì cũng không tiện.

Anh cầm điện thoại lật lui lật tới xem hành trình, ngày mình hẹn với Thẩm Thi Thi còn có buổi diễn của Chu Nghi Nhiên cũng diễn ra hôm đó.

Thế là anh nhắn tin cho người đại diện ngay: "Chiều này Chu Nghi Nhiên có buổi nhạc hội, tôi định tới nghe".

Người đại diện: "Sao lại muốn đi nghe nhạc hội thế?"

Cố Tín: "Tìm hiểu về âm nhạc của anh ta, không phải sẽ có lợi cho album hơn à?"

Người đại diện: "Được rồi, nhưng sáng nay nhất định anh phải viết xong đó, nếu không thì chiều nay đừng hòng đi ra ngoài".

Cố Tín: "Biết rồi, sau này nếu anh thất nghiệp thì cứ đi dạy học nhé, cũng không tính là đổi nghề đâu".

Người đại diện: "... Coi chừng bị nhận ra".

Sau khi người đại diện nhận tin xong suýt chút nữa đã kéo Cố Tín vào trong danh sách đen.

Sáng hôm sau Cố Tín viết bài trong trạng thái rất tốt, thuận lợi hoàn thành công việc, đến buổi chiều thì nghênh ngang lái xe đi ra ngoài. Thẩm Thi Thi hẹn xem phim vào hai giờ bốn mươi phút. Sau khi Cố Tín ăn cơm xong thì lần lờ tới hai rưỡi mới chịu ra ngoài.

Lúc tới rạp chiếu phim, anh đưa vé mà Thẩm Thi Thi mua cho mình, quả nhiên chỗ cô chọn nằm ở hàng trên cùng.

Cố Tín bước vào rạp chiếu phim, nhìn Mạc Trăn đang nói chuyện ở trên màn ảnh lớn, Cố Tín không nhịn được liếc mắt nhìn sang, hình tượng bác sĩ Cao Sâm giỏi giang kiệt xuất, anh ta ưu nhã cắn một lát chanh làm Cố Tín cũng thấy rằng mình ê buốt.

Cố Tín đi qua hàng đầu tiên rồi bước lên bậc thang. Hàng cuối cùng, vị trí trên nhất, bình thường chỉ có người quay trộm mới cố ý chọn chỗ này.

Trong phòng giống hệt như Thẩm Thi Thi từng miêu tả, mọi người đều chăm chú xem phim, không ai để ý đến anh, bao gồm cả Thẩm Thi Thi.

Mãi đến tận khi Cố Tín ngồi xuống cạnh, cố ý ho khan hai tiếng, Thẩm Thi Thi mới quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh: "Đại... anh tới

lúc nào thế?"

Cố Tín cong môi cười, lấy kính râm trên mặt mình xuống, đổi sang kính 3D.

Thẩm Thi Thi thấy anh không lên tiếng thì không nói gì nữa, quay đầu xem phim tiếp.

Trong phòng chiếu, thỉnh thoảng lại có khán giả thốt lên "Mạc thiên vương đẹp trai quá", "Bác sĩ Cao Sâm đẹp trai quá". Cố Tín chặc một tiếng, fan là cá thể bậc tình nhất trên đời, bình thường mấy cô ấy cũng nói mình đẹp trai như thế, đảo mắt cái đã thốt lên mấy lời tương tự với đàn ông khác rồi.

Xem phim xong Thẩm Thi Thi vẫn cảm thấy lâng lâng.

Có Đại Đại yêu dấu đi cùng, xem một bộ phim điện ảnh của người yêu dấu khác.. đời người còn có thể viên mãn hơn nữa không?

Cô cố ý ở lại cùng Cố Tín đến lúc cuối cùng, chờ mọi người ra khỏi. Gần tới giờ ăn cơm, vốn Thẩm Thi Thi còn muốn mời Cố Tín ăn một bữa cơm cùng, nhưng nghĩ tới chuyện thân phận của anh quá đặc thù nên thôi.

Sau khi Cố Tín ra ngoài lại tiếp tục trang bị kính đen và mũ lên trên đầu, cúi đầu xuống thật thấp rồi kéo cổ áo lên, anh đi bên cạnh Thẩm Thi Thi rồi nói: "Anh đi trước, lần sau mời em ăn".

"Được ạ".

Cố Tín gật đầu với cô rồi chuẩn bị rời đi, bất ngờ có hai cô gái bên cạnh nhìn anh xì xào bàn tán: "Người kia phải Cố Tín không nhỉ?"

"Mình cũng thấy giống ghê".

Cố Tín nghe hai người nói vậy thì càng bước nhanh hơn, Thẩm Thi Thi cũng đã từng nhìn thấy cảnh Cố Tín bị fan hâm mộ truy đuổi.

Quả nhiên, hai cô gái đó không từ bỏ như vậy, cứ tiếp tục theo anh, mặc dù Cố Tín càng chạy càng nhanh, nhưng số người sau lưng anh cũng càng lúc càng nhiều.

Cố Tín rẽ qua khúc cua rồi nhấc chân lên chạy, kết quả người phía sau cũng lao nhanh vun vút. Nhân viên rạp chiếu phim lẫn cửa hàng tổng hợp đều hoảng hốt nhìn theo, một nhân viên an ninh còn kéo cô gái đang lao chạy như bay lại hỏi: "Mọi người đuổi theo ai thế?"

Cô gái hét lên: "Không biết, nhưng chắc chắn là một ngôi sao, cứ đuổi cái đã".

Bảo vệ:...

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nhân viên an ninh, Cố Tín mới thoát thân được khỏi rạp chiếu phim. Lái xe thẳng về nhà, khi đó anh mới lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Thẩm Thi Thi. Kết quả mới vừa nhìn đã thấy mười mấy tin mà cô gửi cho mình. "Đại Đại ơi anh không sao chứ qaq".

"Em bị mấy cô ấy đẩy đi, quay đầu lại đã không thấy tăm hơi anh đâu rồi qaq".

"Em báo cho nhân viên an ninh rồi, họ sẽ bảo vệ anh".

"Đại Đại, anh trốn được không qaq".

"Đừng trốn trong WC nam nhé, vô dụng thôi qaq, fan nữ mà điên lên thì không kể WC nam nữ gì đâu qaq".

Cố Tín vừa đọc vừa phì cười: "Anh không sao, yên tâm đi, không phải là lần đầu tiên anh bị fan đuổi theo :)"

Nói là vậy nhưng Cố Tín vẫn thấy hơi lo lắng, bây giờ internet phát triển như vậy, nói không chừng đã có người đăng tin này lên weibo, nếu người đại diện thấy... quên đi, chờ anh ta thấy rồi nói sau.

Quả nhiên không lâu sau đó, người đại diện đã điện thoại tới rồi, dựa trên giọng điệu của người kia, anh phán đoán tâm trạng của anh ta bây giờ đang cực kì tệ hại.

"Cố Tín, không phải anh nói đi xem Chu Nghi Nhiên diễn tấu à? Chu Nghi Nhiên đâu? Diễn tấu đâu? Chẳng lẽ anh ta có đóng Thượng đế cấm khu 4?"

Để đối phó với người đại diện của mình, Cố Tín cũng rất có kinh nghiệm: "À, là vì đột nhiên tôi nhớ ra ngành điện ảnh cũng đang rất phát triển, nên quyết định đi xem phim điện ảnh của Mạc thiên vương".

Người đại diện: "..."

Câu nói có quá nhiều lỗ hổng, mãi một lúc sau anh ta mới nắm được trọng điểm: "Anh muốn phát triển sang lĩnh vực phim ảnh à? Sao không học điểm tốt của Tư Mã Tiêu Tiêu ấy, thói hư tật xấu của cô ta thì học hành triệt để".

Nghe Ca Hựu bị dè bủ như thế, Cố Tín phì cười: "Này, sau khi xem xong tôi thấy giới diễn viên nước mình nguy hiểm quá, không thích hợp với tôi".

Người đại diện: "..."

Thế là nói giỡn à?

Anh ta trầm ngâm một lúc mới nhớ tới chuyện quan trọng mà mình vừa quên mất: "Anh đi xem phim với ai hả?"

Cố Tín bỗng nảy ra dự cảm không hay, nhưng vẫn nhắm mắt đáp theo: "Một mình tôi thôi".

"Một mình?" Người đại diện cười lạnh: "Thế sao có người chụp được ảnh anh đi ra khỏi phòng chiếu phim với một cô gái hả?"

Cố Tín nhú mày mở máy tính trong phòng ra, truy cập weibo, quả nhiên có người chụp được ảnh anh và Thẩm Thi Thi.

"Album sắp phát hành rồi, anh không quan tâm tới album mà chỉ muốn khiến tôi điên đảo thôi hả?" Người đại diện hỗn hển nói tiếp: "Cô gái đó là ai? Đừng nói người trong hình không phải anh nhé?"

Cố Tín nghĩ một lúc rồi gập máy tính lại: "Người tôi yêu".

Người đại diện vội ôm lấy tim mình: "Anh có ý gì hả? Anh đang yêu à?"

"Không khác là mấy".

"Cái gì mà không khác nữa hả? Anh nghĩ xem fan của anh sẽ phản ứng thế nào?"

Người đại diện cảm giác như tan nát cõi lòng, nghệ sĩ muốn yêu anh cũng không cản được, nhưng mà đã nói đừng để bị phát hiện rồi mà! Bây giờ bị người ta chụp hình như thế, người thu dọn tàn cục chẳng phải là anh sao?

Cố Tín im lặng một hồi, mím môi càng chặt: "Cần gì phải nói với fan chứ? Tôi bán album chứ không bán mình".

Anh vừa nói xong, đầu dây bên kia cũng rơi vào trầm mặc. Hai người yên tĩnh một lúc, người đại diện mới nói: "Sau khi họ biết anh đang yêu, người ta còn mua album nữa không đây?"

Cố Tín cười khẽ: "Sẽ có người thích âm nhạc của mình thôi, người khác muốn đi thì cứ đi". Hôm nay anh mới hiểu rõ một lần nữa, fan bực tình đến mức nào: "Đình Mông kết hôn với Kiều Dĩ Thần, album cũng bán được lắm mà?"

"Sao nữ mà so với sao nam à?" Người đại diện hít sâu một hơi, "Ý là anh muốn công khai sao?"

"Chờ chút đã, sau này tôi sẽ nói lại với anh". Cố Tín nói xong thì cúp máy, anh nhìn dãy số của Thẩm Thi Thi một lúc lâu rồi quyết tâm gọi điện.

Anh nhất định phải nói rõ với cô.

Thẩm Thi Thi cũng đang lên weibo xem scandal của mình và Cố Tín, điện thoại của cô suýt chút nữa bị nhóm bạn thân làm hỏng. Đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng chuông, cô vô thức muốn tắt máy luôn, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Tín thì vội vàng bắt máy: "Đại Đại, anh xem weibo chưa? Họ chụp được ảnh mình".

Cố Tín nhẹ nhàng đáp: "Anh gọi cho em vì chuyện này đây".

"Vâng". Thăm Thi Thi gật đầu: "Có phải muốn em phối hợp làm rõ chuyện này không? Anh yên tâm, em sẽ cố gắng để làm rõ, anh nói thế nào em sẽ làm thế đó. Scandal kiểu này phải giải thích rõ ràng".

Cố Tín dừng một chút, hỏi cô: "Nếu anh nói đây không phải scandal thì sao?"

Thăm Thi Thi ngớ ra: "Là sao ạ?" Lẽ nào công ty định dùng scandal này quảng bá album mới? Nếu là ngôi sao khác thì còn có khả năng, nhưng Cố Tín sẽ không cần phải thế, album của anh vẫn luôn bán tốt dù chẳng cần sao tác.

Cố Tín đáp lời: "Anh nói là, em có đồng ý làm bạn gái anh không?"

Chương 68 Phiên ngoại 9.

Nếu trước kia Thẩm Thi Thi vẫn cho rằng, quan hệ giữa cô và Cố Tín chỉ là mối quan hệ giữa fan cuồng và idol trong sáng, vậy thì sau khi được mẹ mình cảnh tỉnh, cuối cùng cô cũng thấy hình như giữa họ không trong sáng chút nào.

Chuyện bạn gái của Cố Tín.... cô xin thề là mình chỉ lặng thầm nghĩ tới mà thôi, không ngờ rồi lại có một ngày nghe Cố Tín nói ra.

Ở đầu dây bên kia, Cố Tín đợi một lúc lâu cũng không nhận được câu trả lời chắc chắn từ cô, anh càng thêm nóng vội: "Sao nào? Em không muốn hả?"

"Không phải". Thẩm Thi Thi bác bỏ.

"Thế là đồng ý sao?" Cố Tín thừa thắng xông lên.

"..." Thẩm Thi Thi trầm mặc chốc lát, cô hỏi tiếp: "Đại Đại này, làm bạn gái của anh có bị đánh không nhỉ?"

Như ở rạp chiếu phim đó thôi, nếu cô là bạn gái Cố Tín, có khi ra đường cũng bị kéo tay không biết chừng.

Cố Tín hơi sửng sốt, sau đó lại bật cười thật thấp.

Trong tiếng cười trầm khàn đó, khuôn mặt của cô càng lúc càng đỏ hơn, may là bây giờ họ cách nhau một chiếc điện thoại, người kia cũng không thể nhìn thấy.

"Yên tâm đi, nếu em là bạn gái anh thật, nhất định anh sẽ bảo vệ em mà".

Lời tâm tình thủ thi êm tai còn có uy lực gấp bội phần. Cố Tín thề thốt xong càng khiến mặt người kia thêm đỏ.

"Khụ khụ". Cô ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt đỏ bừng đáp lại: "Thực ra cũng không có gì cả, giống như lúc trước Mạc thiên vương tuyên bố kết hôn thôi ấy à, fan khóc sống khóc chết, chẳng phải bây giờ cũng qua hết đó thôi, hơn nữa fan của anh còn không đông bằng Mạc thiên vương đâu, chắc em sẽ an toàn hơn một chút".

Cố Tín: "..."

Anh không cảm thấy mình được an ủi chút nào đâu, cảm ơn.

Anh thoáng trầm ngâm rồi mím môi tủm tỉm: "Nói thế là em đồng ý rồi?"

"...Chẳng lẽ anh đổi ý rồi sao?" Thẩm Thi Thi cuống lên, hay là Đại Đại chỉ thăm dò cô thôi? Chưa gì cô đã bại lộ bản tính thật của mình rồi à?

Cố Tín bật cười: "Chỉ cần em không đổi ý, anh cũng không đổi ý".

Thẩm Thi Thi thở phào nhẹ nhõm, sau đó mặt lại càng nóng hơn.

"Anh phải nói chuyện với đại diện đã, sau đó lại gọi cho em nhé".

"À, có cần em phải làm gì không?"

Giọng Cố Tín còn ẩn chứa ý cười: "Chỉ cần làm bạn gái của anh là đủ rồi".

Thẩm Thi Thi: "..."

Không xong rồi, kích thích quá, trái tim của cô không gánh nổi mất thôi.

Sau khi Cố Tín ngắt cuộc gọi, anh liên lạc với người đại diện của mình, công ty giải trí của anh cũng chuẩn bị đáp lại sự kiện rạp chiếu phim lần này.

Thẩm Thi Thi tiếp tục lướt weibo, nhìn thấy thông báo chính thức của công ty, không phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận chuyện tình cảm giữa cô và Cố Tín, cũng được xem là một thái cực tốt.

Thẩm Thi Thi lại thấy hơi khó chịu, cô gửi tin wechat cho Cố Tín ngay: "Không nhận bạn gái sao? ￣^￣"

Cố Tín đọc tin thì bật cười thành tiếng, anh giải thích: "Giờ em còn đang đi học, nếu fan của anh tới trường tìm em thì không tốt, chờ em tốt nghiệp đã".

Mấy chữ "Chờ em tốt nghiệp" đã đánh thẳng vào trái tim của cô bé Thẩm Thi Thi, khiến cô chỉ hận không thể nhảy lớp để tham gia tốt nghiệp. Nhưng mà Cố Tín cũng khiến tâm hồn phơi phới của cô tìm lại cảm giác thực, cô đoán chắc những fan cuồng đó có thể tìm ra trường cô đang theo học, nếu họ đến trường gây sự thật thì chẳng tốt chút nào.

"Được rồi, anh nói đúng hết". Thẩm Thi Thi ngại ngùng e thẹn, thực ra không công khai cô cũng không ngại gì, bây giờ mấy ngôi sao bí mật kết hôn cũng nhiều lắm.

Bí mật kết hôn... Aiza, sao lại nghĩ tới chuyện cưới xin rồi?

Cả người Thẩm Thi Thi như tim hồng tung bay, được yêu đương với Đại Đại đó nhé, cảm giác này bạn không hiểu được đâu.

"Mai có sang đưa chó đi dạo không em?" Cố Tín bỗng hỏi.

"Có có, yên tâm, nhất định em không để người ta theo dõi đâu".

"VẬY ANH CHỜ EM".

Thâm Thi Thi: "..."

Lại qua một lúc lâu, cô mới nhận tin trả lời Cố Tín: "Đại Đại, vừa nãy em mới chảy máu mũi đó".

Cố Tín không nhịn được bật cười thật to.

Cười đủ rồi anh mới đăng weibo, giải thích chuyện xảy ra ở rạp chiếu phim hôm nay.

"Tại sao tôi lại liêu mình dù có bị nhận ra cũng phải đi xem phim của Mạc thiên vương đóng, mọi người không hỏi quan hệ giữa tôi và Mạc thiên vương sao? [doge]"

Nhóm fan chưa gì đã sôi sùng sục, sau khi Cố Tín đăng weibo, người đại diện của Mạc Trăn cũng báo cáo tin tức này cho anh, anh tùm tùm nói với người kia: "Gửi một hộp pháo hoa tới chỗ Cố Tín giúp tôi".

Người đại diện: "..."

Nếu đưa thật thì quan hệ giữa hai người không nói rõ được đâu.

Cố Tín lấy Mạc Trăn ra chặn "lỗ châu mai" xong thì thoải mái hơn nhiều. Thực ra chiêu này là do tổng giám đốc Úc thị giúp an nã ra linh cảm, nhớ lúc tổng giám đốc Úc bị truyền thông truy hỏi

về vấn đề tình cảm, anh ta lại đá xéo cho người ta đi quan tâm tới chuyện tình yêu của Mạc thiên vương.

Anh vừa rót chén nước rồi nghĩ ngợi, Mạc thiên vương xài cũng tốt ghê cơ, chỉ cần anh ta vừa xuất mã, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp hút đi.

Muốn tặng cờ thi đua cho anh ta luôn quá.

Nhưng mà cờ thi đua anh chưa kịp gửi đi thì đã nhận được pháo hoa mà Mạc thiên vương đưa tới.

Cố Tín: "..."

Lúc Thẩm Thi Thi tới dặt chớ đi dạo, nhìn thấy một hộp pháo hoa trong nhà anh thì tò mò hỏi: "Đại Đại, anh cũng thích chơi cái này à?"

Cố Tín tức giận nói: "Người ta đưa".

"Ai?"

Cố Tín dừng một chút rồi nhìn cô trả lời: "Mình là người yêu đấy nhé, sao em cứ gọi anh là Đại Đại mãi thế?"

Thẩm Thi Thi nhăn nhó một hồi lâu mới then thùng gọi tên: 'Darling~'.

Cố Tín: "..."

Anh không nhịn được cười, Thăm Thi Thi chau mũi nói với anh: "Anh có biết pháo hoa có ý gì không thế? Ý là sao anh không nhảy lên trời ấy".

"Gào gừ". Husky bên cạnh cũng đúng lúc kêu to.

Thăm Thi Thi hơi lúng túng một lúc, hình như Husky được gọi là Thiên Thiên nhỉ?

Cố Tín cũng hiểu ngay ý mà cô muốn nói, anh đưa mũi chân đá đá Husky đuổi nó sang chơi ở bên kia, sau đó quay lại đẩy Thăm Thi Thi vào tường.

Thăm Thi Thi: "..."

Trước lúc bắt đầu yêu đương, chuyện thứ ba trong số các ước mơ lớn nhất của cô là được.... Đại Đại đẩy vào tường.

Giấc mơ thành hiện thực quá nhanh và cũng quá đột nhiên, Thăm Thi Thi có phần không thể nào thích ứng.

Cố Tín nhìn cô, giọng nói trầm thấp mà quyến rũ: "Anh không có hứng lên trời".

"Thế, thế anh có hứng lên cái gì?"

...Trời ơi! Cô đang nói cái gì thế này?

Thấm Thi Thi đỏ bừng mặt cỡ, lúng túng đến mức muốn chết quách cho xong, Cố Tín cúi đầu cười khẽ hai tiếng rồi hôn lên môi cô: "Em nói thử xem?"

Thấm Thi Thi: "..."

Chỉ trong nháy mắt, ước mơ thứ hai của cô cũng được thực hiện rồi!

Còn ước mơ thứ nhất là gì... haha, mọi người hiểu rồi đó :)

Table of Contents

- [Chương 1.. Đào hôn](#)
- [Chương 2.. Thuê phòng](#)
- [Chương 3.. Tìm đồ ăn](#)
- [Chương 4.. Cơm trưa](#)
- [Chương 5.. Giao dịch.](#)
- [Chương 6.. Thịt xiên cay.](#)
- [Chương 7.. Cầu đàn](#)
- [Chương 8.. Xin việc](#)
- [Chương 9.. Công việc](#)
- [Chương 10 Ôm](#)
- [Chương 11 Bắt đầu](#)
- [Chương 12 Em trai họ.](#)
- [Chương 13 Về nước](#)
- [Chương 14 Sinh nhật](#)
- [Chương 15 Nấu cơm](#)
- [Chương 16 Tiếng Anh](#)
- [Chương 17 Giúp đỡ người đẹp](#)
- [Chương 18 Quan hệ](#)
- [Chương 19 Bạn cũ](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)